

பெரியார்

மரபும்

திரியும்

§ 1. Personal law: Hindus — (1) Wherever the laws of India admit the operation of personal law, the rights and obligations of a Hindu are determined by Hindu law, that is, his traditional law subject to the exception that any part of that law may be *modified* or abrogated by statute.

(2) The Hindus are divided into four castes, namely:

- (i) the Brahmans, or priestly caste;
- (ii) the Kshatriyas, or warrior caste;
- (iii) the Vaisiyas, or agricultural caste; and
- (iv) the Sudras.

The members of the first three castes are called twice-born or regenerate. The second birth or regeneration consists in the study of the Vedas or sacred literature and in the performance of *sanskaras* or sacraments. All these are denied to Sudras except the *sanskara* of marriage.

The above classification was of considerable importance prior to the recent enactments. The classification, however, continues to be relevant in certain matters to be decided in accordance with the earlier law. In cases of adoption the adopted son had to belong to the same caste as the adoptive father. In cases of marriage, according to one view, the parties to the marriage had both to belong to the same caste.

எஸ். வி. ராஜகூரை

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

எஸ்.வி. ராஜதுரை

தமிழ் முழக்கம்

29, டாக்டர் குருசாமி சாலை,
சேத்துப்பட்டு, சென்னை - 600 031.

- நூலின் பெயர் : பெரியார்-மரபும் திரிபும்
- © ஆசிரியர் : எஸ்.வி. ராஜதுரை
- முதற் பதிப்பு : திசம்பர், 2000
- வெளியீடு : தமிழ் முழக்கம்
29, டாக்டர் குருசாமி சாலை,
சேத்துப்பட்டு,
சென்னை - 600 031.
- ஒளி அச்சுக் கோப்பு : விஜி கிராஃபிக்ஸ்
14, மேல் தளம்,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024.
- அட்டை வடிவமைப்பு : வெங்கடேசன்
- நூலின் அளவு : 1/8 தெம்மி
- தாள் : 16 kg மேப் வித்தோ
- பக்கங்கள் : 280
- அச்சாக்கம் : தமிழ் நிலம்
33, வெங்கடநாராயணன் சாலை,
நந்தனம், சென்னை - 600 035.
தொ.பே.: 433 7368.
- விலை : ரூ. 100
- Front Cover : A passage from
'Mullah Principles of Hindu Law'
(Seventh Edition, Vol. I, p. 69)

முன்னுரை

'தினமணி' (சென்னைப் பதிப்பு) 14-12-2000 இதழில் 'அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக நடவடிக்கை கோரி டிச. 29 மறியல் - திராவிடர் கழக தீர்மானம்' என்ற தலைப்பில் வெளியான ஒரு செய்தி எனக்குத் திகைப்பையும் வியப்பையும் ஏற்படுத்தியது. 1970ஆம் ஆண்டுத் தமிழகச் சட்டப் பேரவையிலும் மேலவையிலும் ஒரு மனதாக நிறைவேற்றப்பட்டுப் பின்னர் 1971ஆம் ஆண்டு சனவரியில் நடைமுறைக்கு வந்த 'அர்ச்சகர் சட்டம்' பற்றிய உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு குறித்தும், தந்தை பெரியாரின் தனிநாட்டுக் கோரிக்கை குறித்தும் கி. வீரமணியின் தலைமையில் இயங்கும் இன்றைய திராவிடர் கழகம், பெரியாரின் கருத்துகளுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் நேர்முரணான வகையில் வரலாற்றுண்மைகளைத் திரித்திருப்பதைக் கண்டு மனம் பதைபதைத்தேன். தான் சார்ந்த இயக்கத்தின் வரலாற்றையும் கூட திரிப்பதில் கி. வீரமணி எந்த எல்லைக்கும் போக ஆயத்தமாக இருப்பதாகவே எனக்குப்பட்டது.

இதனைச் சுட்டிக்காட்ட என்னைக் காட்டிலும் அதிக உரிமையும் தகுதியும் பெரியாரியக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கே உரியன என்று கருதிய நான் மேற்சொன்ன தி.க. தீர்மானத்திலுள்ள உண்மைக்குப் புறம்பான கூறுகளை உடனடியாக மறுதலித்து 'தினமணி'க்கு ஒரு கட்டுரையோ கடிதமோ எழுதுமாறு தோழர் வே. ஆனைமுத்துவிடமும், தோழர் 'விடுதலை' க. இராசேந்திரன் அவர்களிடமும் வேண்டுகோள் விடுக்க முடிவு விரும்பினேன். ஆனால் எனது அவப்பேறாக, அவர்களிருவருமே அச்சமயத்தில் வெளியூர் சென்று விட்டனர். டிசம்பர் 25க்குப் பிறகே சென்னை திரும்புவர் என்ற செய்தி கிடைத்தது. எனவே 'தினமணி' செய்தி மிகவும் பழசாவதற்கு முன் நானே ஒரு எதிர்வினையைக் கட்டுரை வடிவத்தில் எழுதினேன். கடுமையான காய்ச்சலால் மிகவும் உடல்நலம் குன்றியிருந்த நிலையில் எழுதப்பட்ட அக்கட்டுரையைத் தோழர் புனித பாண்டியன் ('தலித் முரசு' சிறப்பாசிரியர்) 'தினமணி'க்கு அனுப்பி வைக்கும் பொறுப்பை மேற்கொண்டார்.

'அர்ச்சகர் சட்டம்' பற்றி தோழர் வ. கீதாவும் நானும் 'பெரியார் சுயமரியாதை சமதர்மம்' என்ற தமிழ் நூலிலும், 'Towards a Non-Brahmin Millennium : From Iyothee Thas to Periyar என்ற ஆங்கில நூலிலும், உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பில் சில பகுதிகளை மேற்கோளாகக் காட்டி, ஓரளவிற்கு விரிவாக எழுதியிருந்தோம். அச்சமயம் எங்கனிடம் - குறிப்பாக என்னிடம் - உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் படியும், அதற்கு எதிராகப் பெரியார் எழுதிய சில கட்டுரைகளும் 1973 டிசம்பர் 8, 9இல் பெரியார் திடலில் நடைபெற்ற

மாநாட்டுத் தீர்மானங்களும் இது தொடர்பான பெரியாரின் பேருரைகள் சிலவும் மட்டுமே இருந்தன. அவற்றை மட்டுமே அன்று தரவுகளாகப் பயன்படுத்தினோம்.

நீதிபதி மகராஜன் குழுவின் அறிக்கையின் ஒரு சில பகுதிகள், மேற்சொன்ன நூல்கள் வெளிவந்த பிறகே என் கைக்குக் கிட்டின. உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பில் The Committee on the Untouchability, Economic and Educational Development of Schedules Castes', என்ற குழு 1969ஆம் ஆண்டில் செய்த பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் மேற்சொன்ன 'அர்ச்சகர் சட்டத்தை' தமிழ்நாடு அரசாங்கம் இயற்றியதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அக்குழு யாரால், எந்த ஆண்டு அமைக்கப்பட்டது என்ற விவரம் அதில் இல்லை. நீதிபதி மகராஜன் குழு அறிக்கையில் (பக்கம் 3) "தீண்டாதவர்கள் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புகளின் பொருளாதார வளர்ச்சி, கல்வி முன்னேற்றம் ஆகியவற்றினை ஆய்வு செய்வதற்காக அரசினால் 1969ஆம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்ட குழு" என்று கூறுகிறது. எனவே அது அன்றைய தி.மு.க. அரசாங்கத்தால் அமைக்கப்பட்ட குழு எனப் பொருள் கொண்டேன். என் கண்ணில் படாத எந்தவொரு தகவலையும் ஆதாரமாக எடுத்துக் கொள்ளாத, கண்ணில் பட்டவற்றைக் கூட ஒரு முறைக்கு இரு முறை சரிபார்த்துக் கொள்கிற பழக்கமுடைய நான், என் உடல்நிலைக் குறைவின் காரணமாக, திராவிட இயக்கத்தைச் சேர்ந்த மூத்த நண்பரொருவரிடம் இது குறித்துத் தொலைபேசி வழி ஐயந்தெளிய முயற்சி செய்யப் போய், அவரும் "அது அண்ணா காலத்தில் பெரியார் யோசனைப்படி அமைக்கப்பட்ட குழு" என்று சொல்ல, அதை நான் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள, 'தினமணி'யில் நான் எழுதிய கட்டுரையில் ஒரு விவரப்பிழை ஏற்பட்டு விட்டது. வரலாற்று விவரங்களை நன்கறிந்த நண்பரான அவர், ஏதோ ஞாபகத்தில் பிழையான தகவலை எனக்குத் தந்துவிட்டதற்காகச் சொல்லொணா மன வேதனையடைந்தார். திரு. மு. கருணாநிதி ஆட்சிக் காலத்தில் பெரியார் அறிவுரைப்படி உருவாக்கப்பட்டதுதான் 'அர்ச்சகர் சட்டம்' என்ற சரியான விவரமும் மேற்சொன்ன விவரப் பிழையும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து குழப்பமான வாக்கியமாக அமைந்து விட்டன.

அந்த விவரப் பிழையைத் தனக்குச் சாதகமாகக் கி. வீரமணி பயன்படுத்திக் கொண்ட போதிலும், அதனைச் சுட்டிக் காட்டியமைக்காக அவருக்கு நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அந்த விவரப் பிழை என் மைய விவாதங்களுக்கு ஊனம் விளைவித்துவிடவில்லை என்ற போதிலும், விவரப் பிழை விவரப் பிழைதான். பல லட்சம் பேர் படிக்கும் ஒரு நாளேட்டில் வெளிவந்த ஒரு கட்டுரையிலுள்ள அந்த வரலாற்றுப் பிழையை - அதிலும் குறிப்பாக வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க ஆவணமான இளையபெருமாள் குழுவின் அறிக்கை தொடர்பான அந்த விவரப் பிழையை

- வெளிப்படையாக ஒப்புக் கொள்ளும் வகையிலும் கி. வீரமணியின் மறுப்புக்கு மறுப்பு என்ற வகையிலும் நான் எழுதிய மற்றொரு கட்டுரையை 'தினமணி' வெளியிட மறுத்துவிட்ட போதிலும் எனது கடிதமொன்றை வெளியிட்டது.

பெரியாரின் வரலாற்றை அடியோடு திரிக்கும் ஒரு முயற்சியை முறியடிப்பதற்காக நான் எழுதிய கட்டுரையில் அந்த விவரப் பிழை ஏற்பட்டதற்காக நான் அடைந்த மன வேதனை, அதனால் ஏற்பட்ட உடல் நலப் பாதிப்பு ஆகியவற்றைத் தோழர்கள் புனித பாண்டியன், சுப. வீரபாண்டியன் போன்றோரும் என் குடும்பத்தாரும் அறிவர். எப்படியும் நான், இந்த விவரப் பிழைக்காக, மற்றவர்கள் எல்லாரைக் காட்டிலும், பெரியவர் இளைய பெருமாள் அவர்களிடம் வருத்தம் தெரிவிக்கவும் மன்னிப்புக் கேட்கவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். நிற்க.

அந்த விவரப் பிழையை ஈடுகட்டும் வகையில், இந்தக் குறுகிய காலத்தில், இயன்றவரை மிக அரிய செய்திகளையும் தரவுகளையும் திரட்டி இந்த நூலை எழுதியுள்ளேன்.

எனது கட்டுரை, ஒரு சில வரிகள் நீங்கலாக 'தினமணி'யில் (18-12-2000) வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 'வரலாற்றைத் திரிக்கலாமா?' என்பது 'தினமணி' ஆசிரியர் குழு இட்ட தலைப்பு. எனது கட்டுரைக்கு மறுப்பாக கி. வீரமணி எழுதிய 'வரலாற்றைத் திரிப்பது - யார்?' என்ற கட்டுரையை 'தினமணி' (20-12-2000) வெளியிட்டது. அக் கட்டுரையில் 'தினமணி' வெட்டி நீக்கிய பகுதிகளையும் சேர்த்து, திராவிடர் கழகத்தின் அதிகாரபூர்வமான ஏடான 'விடுதலை' 22-12-2000 அன்று வெளியிட்டது. இவ்விரு கட்டுரைகளுக்கும் எதிர்வினையாக, பெரியார் திராவிடர் கழகப் பொதுச் செயலாளர் 'விடுதலை' க. இராசேந்திரன் உள்ளிட்ட பலரும் எழுதிய கடிதங்கள் 'தினமணி' 28, 30, 31-12-2000, 9-1-2001 ஆம் நாட்களில் தொடர்ச்சியாக வெளியிடப்பட்டன.

இவை, மாபெரும் சமுதாயப் புரட்சியாளரான தந்தை பெரியாரின் வரலாற்றிலுள்ள இரு முக்கிய கூறுகள் (உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கான பெரியாரின் எதிர்வினை, தனி நாட்டுக் கோரிக்கை) பற்றிய வாதங்களாக இருப்பதாலும், இளந் தலைமுறையைச் சேர்ந்த பலருக்கு வரலாற்று உண்மைகள் தெரிய வாய்ப்பில்லாமல் போய் விட்டதாலும் 'தினமணி' விவாதங்களை விரிவுபடுத்தி, ஒரு நூலாக ஆக்கித் தர வேண்டும் எனத் தோழர்கள் சுப. வீரபாண்டியன், வாலாசா வல்லவன், நா. வைகறைவாணன், க. திருநாவுக்கரசு, குருவிக்கரம்பை வேலு போன்றோர் அன்புக் கட்டளையிட்டனர். நூலினை வெளிக் கொணரும் பொறுப்பைத் தான் ஏற்றுக் கொள்வதாகத் தோழர் சுப.வீ. உறுதியளித்தார்.

திராவிடர் கழக மத்திய நிர்வாகக் குழுவின் தீர்மானம் குறித்து 'தினமணி'யில் வெளிவந்த செய்தி, அது தொடர்பாக நான் எழுதிய கட்டுரை, அவற்றுக்குத் திராவிடர் கழகப் பொதுச் செயலாளர் கி. வீரமணி எழுதிய மறுப்புக் கட்டுரை, இவ்விரு கட்டுரைகளுக்கும் எதிர்வினையாக 'தினமணி'யில் வெளிவந்த கடிதங்கள் ஆகியன இந்நூலின் முதல் நான்கு அத்தியாயங்களில் உள்ளன. 'அர்ச்சகர் சட்டம்', உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு, அத்தீர்ப்புக்கான பெரியாரின், அன்றைய திராவிடர் கழகத்தின் எதிர்வினைகள், சுந்தரிரத் தமிழ்நாடு கோரிக்கை குறித்த ஆவணங்கள், நீதிபதி மகராஜன் குழு பரிந்துரைகள், வேத ஆகமக் கல்லூரி நிறுவுதல் குறித்த அரசாணைகள் முதலியன குறித்த தகவல்கள், பிற அத்தியாயங்களிலுடாகவோ அல்லது நூலின் பிற்சேர்க்கைகளாகவோ தரப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலின் ஆக்கத்திற்குத் தேவையான மிக அடிப்படையான தரவுகளையும் ஆவணங்களையும் திரட்டித் தந்த தோழர்கள் வாலாசாவல்லவன், சுப. வீரபாண்டியன், க. நம்பியார், இரா. இரத்தினகிரி, பா. செயப்பிரகாசம், கவிஞர் தமிழேந்தி ஆகியோருக்கும் அண்ணா அறிவாலயத்திலுள்ள பேராசிரியர் ஆய்வக நூல் நிலையத்தின் தலைமை நூலகர் திரு. சி.கே. சுந்தரராசன் அவர்களுக்கும் என் இதயங்களிந்த நன்றி. தி.மு.க.வை நான் பல்வேறு சமயங்களில் கடுமையாக விமர்சனம் செய்துள்ள போதிலும், ஒரு ஆய்வாளன் என்கிற முறையில் அண்ணா அறிவாலய நூல் நிலையத்தைப் பயன்படுத்துவதில் ஒரு போதும் தடைகள் எழுந்ததில்லை. தலைமை நூலகர் சுந்தரராசன் அங்குள்ள அரிய ஆவணங்களைப் பார்த்துக் குறிப்பெடுத்துக் கொள்ளவும் சிலவற்றைப் புகைப்படப் பிரதிகள் எடுத்துக் கொள்ளவும் அனுமதித்ததுடன் கன்னிமாரா நூலகத்திலிருந்து 'அர்ச்சகர் சட்ட மசோதா', 'அர்ச்சகர் சட்டம்' ஆகியவற்றின் முழுமையான பிரதிகளையும் திரட்டிக் கொண்டுவந்து தந்தார். அவருக்கு நன்றி கூற என் சொல்லாளுகை போதாது.

இந்நூலை 'தமிழர் முழக்கம்' வெளியீட்டகத்தின் முதல் வெளியீடாகக் கொணர்ந்து எனக்குப் பெருமை வழங்கிய திரு. ஜெ. சாகுல் அமீது அவர்களுக்கும், பெரியாரியக்கம் குறித்த நூல்களைத் தொடர்ந்து எழுதும்படி ஊக்குவித்து வரும் தோழர் 'விடியல்' சிவா, என் அன்புத் துணைவியார் சகு, இனிய தோழர் வ. கீதா, ஆய்வறிஞர் எம்.எஸ்.எஸ். பாண்டியன், 'தலித் முரசு' புனித பாண்டியன் ஆகியோருக்கும் இந்நூலின் கையெழுத்துப்படியைத் ஒளியச்சு செய்து உதவிய தோழர்கள் 'விஜி கிராஃபிக்ஸ்' சுபலெட்சுமி - நீ. இராசேந்திரன் ஆகியோருக்கும், அட்டை வடிவமைப்புச் செய்த தோழர் வெங்கடேசனுக்கும் என் நன்றி.

சென்னை.

26-01-2001

எஸ்.வி. ராஜதுரை

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	
திராவிடர் கழகத் தீர்மானம்	11
வரலாற்றைத் திரிப்பதா?	13
வரலாற்றைத் திரிப்பது - யார்?	18
எதிர்வினைகள்	25
சுயமரியாதை இயக்கத்தின் கோயில் நுழைவு, கருவறை நுழைவுப் போராட்டங்கள்	37
கருவறை நுழைவுக் கிளர்ச்சியும் தமிழக முதல்வரின் வாக்குறுதியும்	45
அர்ச்சகர் சட்டம் : உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பைக் காணும் முன்	52
உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு	57
பெரியாரின் எதிர்ப்பு	64
தீர்ப்பு பற்றிய கருத்துக் குழப்பங்கள்	69
மகராசன் குழு அறிக்கை	85
'பெரியார் துணைகோடல்'	88
'நெஞ்சில் தைத்த முள்!'	97
சங்கர மடத்தின் ஆலோசனை	102
வேத, ஆகமக் கல்விகளும் ஆராய்ச்சிகளும் : ஜெயலலிதா - நரசிம்மராவ் திட்டம்	106
பெரியாரைக் கொச்சைப்படுத்தலாமா?	114
பெரியாரும் பிரிவினைக் கோரிக்கையும்	117
பெரியார் : மரபும் திரிபும்	125
இணைப்புகள்	
I தமிழ்நாடு அரசாங்கச் சட்டம் 2/1971	134
II உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு	137
III சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பு : 'ஆப்பரேஷன் வெற்றி; நோயாளி செத்தார்' (விடுதலை, 15-3-72, 16-3-72 தலையங்கம்)	150
IV மகராஜன் குழு அறிக்கை (பகுதிகள்)	158
V தமிழக அரசியலில் பார்ப்பனத் தலைமை (விடுதலை, 1-12-1989 தலையங்கம்)	218
VI வேத, ஆகமக் கல்விகள் மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் (இரண்டு அரசாணைகள்)	220
VII கழகமும் பிரிவினையும் (தெரிவு செய்யப்பட்ட கட்டுரைகள்)	228

குறுக்க விளக்கம்

குஅ

குடி அரசு

குவே

குருவிக்கரம்பை வேலு, **குத்துசி குருசாமி**, வளவன் பதிப்பகம், சென்னை - 600 020, 1991.

எஸ்.வி.ஆர். - வ. கீதா

எஸ்.வி. ராஜதுரை - வ. கீதா, **பெரியார் : சுயமரியாதை சமதர்மம்**, விடியல் பதிப்பகம், கோவை - 641 015, 1996

எஸ்.வி.ஆர்.

எஸ்.வி. ராஜதுரை , **பெரியார் : ஆகஸ்ட் 15**, விடியல் பதிப்பகம், கோவை - 641 015, 1997.

ந.க. மங்கள முருகேசன்

சுயமரியாதை இயக்கம், பாரி நிலையம், சென்னை, 1990.

கேசரி

கேசரி , **ஆகஸ்ட் 15**, நோபிள் அச்சக வெளியீடு, திருச்சி, 1948.

ஈவெராசி

வே. ஆனைமுத்து (பதிப்பாசிரியர்), **பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள் (மூன்று பாகங்கள்)**, சிந்தனையாளர் கழகம், திருச்சி, 1974.

அம்பேத்கர் I

பாபா சாகேப் டாக்டர் அம்பேத்கர் நூல் தொகுப்பு : தொகுதி 1, இந்திய அரசு செய்தி ஒலிபரப்புப் பிரிவு வெளியீடு, 1993.

சமநகு

தமிழ்நாடு சட்டமன்றக் குறிப்புகள், டிசம்பர் 2, 1970.

பெரியார் - வீரமணி

கோயில் பகிஷ்காரம்-ஏன்?, பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவனம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, ஆகஸ்ட், 1982.

வாவ

பெரியார், வாலாசா வல்லவன், **வேத ஆகமக் கல்லூரியை அகற்றிட வாரீர்!**, மார்க்சிய பெரியாரியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி வெளியீடு, சென்னை, 1996.

P.M.B.

P.M. Bakshi, **Constitution of India with Comments** (Fourth Edition), Universal Law Publishing Co. pvt. Ltd., Delhi - 110 054, 2000.

CR

Charles Byerson, **Regionalism and Religion : The Tamil Renaissance and Popular Culture**, Christian Literature Society, Madras - 600 003, 1988

IRSCHIK

Eugene Irschik, **Political and Social Conflict in South India : The Non Brahmin Movement and Tamil Separatism**, University of California Press, Berkley, 1969.

66

தலைவர் அவர்கள் தனது உரையில், எனக்குப் பின் எனது புத்தகங்களே வழிகாட்டும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இந்தத் தொண்டும் பிரச்சாரமும் அறிவை மட்டும் சேர்ந்ததல்ல; உணர்ச்சியையும் சேர்ந்தது. அந்தப் பக்குவம் உள்ள ஒருவன் இருந்தால், அவன் அடுத்த தலைமை ஏற்க வருவான். அதுவரை யார் என்றால், இந்தப் புத்தகங்கள்தான். வேறு யாரும் வரக்கூடாது என்பதல்ல என் கருத்து! அந்தப் பக்குவம் உள்ளவனிருந்தால் அவன் வருவான்!

முகமது நபியைப் பார்த்து உங்களுக்குப் பின் யார்? என்று கேட்டதற்கு அவர், 'எனக்குப் பின் வேறு யாருமில்லை' என்று கூறி விட்டார். நான் அப்படிக்கூறவில்லை.

அறிவும், உணர்ச்சியும், துணியும் உள்ள யார் வேண்டுமானாலும் வரலாம்.

- தந்தை பெரியார் 10.4.1965-இல் சிவகங்கையில் ஆற்றிய பேருரையிலிருந்து ('விடுதலை', 23.4.1965, பக்கம் 3)

எனக்கு அரசியல் வாரிசு என்று யாரும் கிடையாது; என்னுடைய கொள்கைகளும் கருத்துகளும் தான் வாரிசு; வாரிசு என்பது தானாகவே ஏற்பட வேண்டும்.....

இப்போதுள்ள சூழ்நிலையில் விடுதலைப் போராட்டம்தான் முக்கியமாகத் தெரிகிறது.

('மாலைமுரசு' நேர்காணல், 16.9.1973 : பெரியார் ஈ.வெரா. சிந்தனைகள், ப. 1230)

99

திராவிடர் கழகத் தீர்மானம்

தினமணி (சென்னைப் பதிப்பு) 14-12-2000 இதழில் வெளிவந்த செய்தி:

அனைத்து ஜாதியினரும் அர்ச்சகராக
நடவடிக்கை கோரி டிச. 29 மறியல்

திராவிடர் கழகம் தீர்மானம்

தஞ்சாவூர், டிச. 13-

அனைத்து ஜாதியினரும் அர்ச்சகராக தமிழக அரசு உரிய நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வலியுறுத்தி டிசம்பர் 29ஆம் தேதி மாநிலம் தழுவிய அளவில் மறியல் போராட்டம் நடத்துவது என திராவிடர் கழகம் தீர்மானித்துள்ளது.

தஞ்சையை அடுத்த வல்லத்தில் புதன்கிழமை நடைபெற்ற கழகத்தின் மத்திய நிர்வாகக் குழுக் கூட்டத்தில் இதற்கான தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டது.

கூட்டத்துக்கு நிர்வாகக் குழுத் தலைவர் கு. கிருட்டிணசாமி தலைமை வகித்தார்.

பொதுச் செயலர் கி. வீரமணி உள்ளிட்ட பலர் கலந்து கொண்டனர்.

கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள் :

பெரியார் அறிவித்த கருவறை நுழைவுப் போராட்டத்தின் தொடர்ச்சியாக ஜாதி ஒழிப்பு, தீண்டாமை ஒழிப்பின் அடையாளமாக அனைத்து ஜாதியினரும் அர்ச்சகராகும் சட்டத்தினை 1970ஆம் ஆண்டு தி.மு.க. அரசு கொண்டு வந்தது.

அச்சட்டத்தை எதிர்த்து உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடரப்பட்டது. அச்சட்டம் செல்லாது என உச்ச நீதிமன்றம் கூறவில்லை. ஜாதி வேறுபாடின்றி அர்ச்சகர் நியமனம் செய்யப்படும்தோது மத விதிகள், சடங்காசாரம் தெரியாதவர்கள் அர்ச்சகராக நியமிக்கப்படுவார்களோ என்ற சந்தேகம் மனுதாரர்களிடம் உள்ளதாக உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி தெரிவித்தார்.

தி.மு.க. அரசு சார்பில் வாதாடிய வழக்கறிஞர், இதில் தி.மு.க. அரசு தலையிடாது என உறுதியளித்தார். பின்னர் இத் தீர்ப்பினால் ஏற்பட்ட குழப்பத்தை நீக்க எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சிக் காலத்தில் நீதிபதி மகராஜன் கமிஷன் அமைக்கப்பட்டது. அக் கமிஷன் அறிக்கையை அரசு ஏற்றது.

ஆனால் எம்.ஜி.ஆர். மறைவுக்குப் பின் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையில் அறிக்கையை அமல்படுத்த முடியவில்லை.

ஜெயலலிதா ஆட்சிக் காலத்தில் திருச்சி மாவட்டத்தில் அர்ச்சகர் பயிற்சிப் பள்ளி உருவாக்கப்பட்டது. 69 சத இட ஒதுக்கீட்டின் அடிப்படையில் அனைத்து ஜாதியினரும் அர்ச்சகராக வழிவகை செய்யப்பட்டது.

ஆனால், தி.மு.க. ஆட்சிக்கு வந்த பின்னர் இதற்கான பணி தொடரவில்லை.

இந்த நிலையில் டி.ச. 29-ம் தேதி மாநிலம் தழுவிய அளவில் மறியல் போராட்டம் நடைபெறவுள்ளது.

தஞ்சையில் நடைபெறவுள்ள போராட்டத்துக்கு பொதுச் செயலர் கி. லீராணி தலைமை வகிப்பார்.

வங்கிகள் தனியார் மயம்

14 வங்கிகளை இந்திரா காந்தி நாட்டுடைமையாக்கியதால், காங்கிரசுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தோம் என 1971-ம் ஆண்டு தேர்தலில் தி.மு.க. கூறியது. ஆனால், தற்போது தி.மு.க. இடம் பெற்றுள்ள மத்திய அமைச்சரவை, தேசிய வங்கிகளில் அரசின் பங்கை 33 சதமாகக் குறைக்க ஒப்புதல் அளித்துள்ளது.

இதே போன்று 1967-ம் ஆண்டு அண்ணா ஆட்சிக்கு வந்தவுடன், தனியார் வசமிருந்த மின்சார நிறுவனங்களை நாட்டுடைமையாக்கினார்.

தற்போது மின் வாரியங்களைத் தனியார் மயமாக்கத் தலையாட்டுகிறது தி.மு.க. அரசு. உலக வங்கி, சர்வதேச நிதியம், உலக வர்த்தக அமைப்பு ஆகியவை மத்திய, மாநில அரசுகளின் எஜமானர்களாகச் செயல்படுகின்றன.

உண்மையான விடுதலைப் போராட்டம் இத் தருணத்தில் அறிவிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. மத்தியிலும், மாநிலத்திலும் உள்ள மக்கள் விரோத ஆட்சிகளை அகற்ற, மக்களை விழிப்படையச் செய்ய வேண்டியது மதச் சார்பற்ற, முற்போக்கு சக்திகளின் இன்றியமையாத அவசரக் கடமை.

தந்தை பெரியார் காலத்திலேயே திராவிடர் கழகம் பிரிவினை இயக்கம் அல்ல என அறிவிக்கப்பட்டது. பிறகு மணியம்மையார் தலைமையில் 1976-லும் உறுதி செய்யப்பட்டது.

ஆனால், இவ்வியக்கத்தினை அழிக்கத் திட்டமிடும் அதிகார வர்க்கம், ஆதிக்கச் சக்திகள் வேண்டுமென்றே தி.க.வை பிரிவினை இயக்கத்தோடு தொடர்புடையதாகச் சித்திரிப்பது கண்டனத்துக்குரியது என்பது உள்ளிட்ட தீர்மானங்கள் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டன.

(அழுத்தங்கள் : எஸ்.வி.ஆர்.)

வரலாற்றைத் திரிப்பதா?

(‘தினமணி’ 18-12-2000 இதழில் வெளிவந்த எனது கட்டுரை, இங்குத் தரப்படுகிறது. அக்கட்டுரை பிரசுரிக்கப்படும்போது ஏற்பட்ட அச்சுப் பிழைகள் அடிக்குறிப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளன. நான் இழைத்த விவரப் பிழைகள் முன்னுரையிலும் இங்கு அடிக்குறிப்பிலும் சுட்டிக்காட்டப் பட்டுள்ளன. ‘தினமணி’ வெட்டி நீக்கிய பகுதிகள் தடிப்பெழுத்தில் உள்ளன. - எஸ்.வி.ஆர்.)

திராவிடர் கழக மத்திய நிர்வாகக் குழுவின் தீர்மானங்கள் என ‘தினமணி’யில் (14-12-2000) வெளிவந்துள்ள செய்திகள் எனக்குத் திகைப்பை ஏற்படுத்தின.

முதலாவதாக, அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக 1970இல் தி.மு.க. அரசாங்கம் கொண்டு வந்ததாகச் சொல்லப்படும் சட்டம் செல்லாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறவில்லை என்றும் தி.மு.க. அரசாங்கத்தின் சார்பில் வழக்காடிய வழக்குரைஞரிடம் சில ஐயப்பாடுகளுக்கான விளக்கம் மட்டுமே கேட்டது என்றும் தி.க. தீர்மானம் கூறுகிறது. உண்மைகள் என்ன?

1) 1967இல் அண்ணா தலைமையில் அமைந்த தி.மு.க. அரசாங்கம் (பெரியாரின் அறிவுரைப்படி)* தீண்டாமை ஒழிப்பு, தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரின் பொருளாதார, கல்வி வளர்ச்சி ஆகியன குறித்த குழுவொன்றை (Committee on Untouchability, Economic and Educational Development of Scheduled Castes) அமைத்தது. அக்குழு 1969-இல் அரசாங்கத்திற்கு சமர்ப்பித்த அறிக்கையில், கோயில்களில் வம்சாவழிப்படி அர்ச்சகர்களை நியமிக்கும் முறையை நீக்க வேண்டுமென்றும் அர்ச்சகருக்குரிய கல்வி, மத விதிகள், சடங்காசாரங்கள் ஆகியனவற்றை அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிறுவனங்களால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டவர்களை சாதி வேறுபாடின்றி அர்ச்சகர்களாக நியமிக்கலாம் என்றும் ஒரு பரிந்துரையை முன் வைத்தது.

2) அண்ணாவிற்குப் பிறகு முதலமைச்சர் பொறுப்பேற்ற மு. கருணாநிதியின் ஆட்சியின்போது (பெரியாரின் அறிவுரைப்படி)** மேற்சொன்ன பரிந்துரையின் அடிப்படையில், 1959ஆம் ஆண்டு இந்து சமய அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டம் (Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable

* இது ‘தினமணி’ ஆசிரியர் குழுவால் பிழையாகச் சேர்க்கப்பட்டது.

** ‘பெரியாரின் அறிவுரைப்படி’ என்பது இந்த இடத்தில்தான் என் கையெழுத்துப்படியில் இருந்தது.

Endowments Act (22 of 1959) பிரிவுகள் 28, * 55, 56, 116 ஆகியவற்றுக்குத் திருத்த மசோதா கொண்டு வரப்பட்டு அது 1971ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு சட்டம் 2 ஆக தமிழகச் சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டது. மத விதிகள், சடங்காசாரங்கள் தெரிந்தவர்கள்தான் அர்ச்சகராக நியமிக்கப்படுவர் என்றுதான் சட்டத் திருத்தமும் கூறியது.

3) இச்சட்டத் திருத்தம் அடியோடு செல்லாது எனத் தீர்ப்பளிக்குமாறு உச்ச நீதிமன்றத்தில் ஜீயர் உள்ளிட்ட மடாதிபதிகளும் பிறரும் உச்ச நீதிமன்றத்தில் ரிட் மனுத் தாக்கல் செய்தனர்.

4) வம்சாவழியில் அர்ச்சகரை நியமிப்பதும் நியமிக்காமல் இருப்பதும் மதச் சார்பற்ற (Secular) நடவடிக்கை என்றும் அது தன்னளவில் மத வழிபாட்டு உரிமையிலோ, மத விதிகளிலோ, சடங்காசாரங்களிலோ தலையிடும் நடவடிக்கையாகக் கருதப்படக் கூடாது என்றும் வம்சாவழியில் வராத பிறரையும் - அவர்கள் மத விதிகளையும் சடங்காசாரங்களையும் தெரிந்தவராக இருக்கும் பட்சத்தில் - நியமனம் செய்யும் சட்டத் திருத்தம் செல்லும் என்றும் உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்புக் கூறியது.

5) ஆனால், அனைத்துச் சாதியினரையும் - அவர்கள் மத விதிகள், சடங்காசாரங்கள் தெரிந்தவர்களாயிருப்பினும் - அர்ச்சகர்களாக்குவது அரசியல் சட்டம் பிரிவுகள் 25, 26 ஆகியவற்றில் தரப்பட்டுள்ள உரிமைகளை மீறுவதாகும் என உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்புக் கூறியது. அதாவது இப் பிரிவுகளில் வழங்கப்பட்டுள்ள, மத வழிபாட்டு உரிமை, தத்தம் மதம் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களைத் தாமே நிர்வகிக்கும் உரிமை ஆகியவற்றை எல்லா சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம் என்ற சட்டத் திருத்தம் மீறுவதாக உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. இந்த உரிமைகள் மதக் கோட்பாடு சம்பந்தப்பட்டவை மட்டுமல்ல, மதத்தின் பிரிக்க முடியாத பகுதிகளான சடங்குகள், அனுஷ்டானங்கள், ஆச்சாரங்கள், கொண்டாட்டங்கள், வழிபாட்டு முறைகள் ஆகியவற்றோடும் தொடர்புடையவை என்றும் இவற்றிலொன்றுதான் ஆகம விதிகள் என்றும் இவ்விதிகளின்படி குறிப்பிட்ட வகுப்பினர் (Denomination) மட்டுமே அர்ச்சகராக இருக்க முடியும் என்றும் உச்ச நீதிமன்றம் விளக்கம் கூறியது.

6) உச்ச நீதிமன்றத்தில் அன்றைய தலைமை நீதிபதி எஸ்.எம். சிக்ரி உள்ளடங்கிய ஐந்து நீதிபதிகள் கொண்ட அரசமைப்புச் சட்ட ஆயம் (Constitutional Bench) அளித்த இத்தீர்ப்பு முழுவதையும் AIR 1972 SC 1587 பக்கங்கள் 1586-1598இல் காணலாம்.

* அனைத்திந்தியத் தீர்ப்பறிக்கையில் இவ்வாறு உள்ளது. உண்மையில் சட்டத் திருத்தங்கள் 55, 56, 116ஆம் பிரிவுகளுக்கு மட்டுமே கொண்டு வரப்பட்டன.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

இரண்டாவதாக, பெரியார் காலத்திலேயே திராவிடர் கழகம், பிரிவினை இயக்கம் அல்ல என்று அறிவிக்கப்பட்டதாக திராவிடர் கழக மத்திய நிர்வாகக் குழு தீர்மானம் கூறுவதும் உண்மைக்கு நேர் முரணானதாகும். ஏனெனில்,

உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புதான் பிரிவினைக் கோரிக்கையை வலியுறுத்துமாறு பெரியாருக்கு ஆத்திரமூட்டியது. தமிழ்நாடு பிரிவினைக் கோரிக்கையைப் பெரியார் கடைசி நாட்கள் வரை கைவிடவில்லை. இது பற்றிய கருத்துகளை 1-10-73, 2-10-73 'விடுதலை' இதழ்களில் காணலாம். அது மட்டுமல்ல, 'சுதந்திரத் தமிழ்நாடு பெற நாம் தூக்கு மேடையும் ஏறுவோம் - வீரமணி முழக்கம்' என்ற தலைப்பில் தி.க. பொதுச் செயலர் கி. வீரமணி ஆற்றிய உரை 'விடுதலை' 3-10-73 இதழில் வெளிவந்துள்ளது. 'பார்வையாளர்' என்ற புனைப் பெயரின் கீழ் விடுதலை 14-11-73 இதழில் எழுதப்பட்ட 'கழகமும் பிரிவினையும்' என்ற ஒரு கட்டுரை, "திராவிடர் கழகத்தின் வரலாற்றில் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட கொள்கையே நாட்டுப் பிரிவினை என்பது வரலாறு அறிந்த அனைவருக்கும் தெரியும்" என்றும் அது கழகத்தின் "ஜீவநாடிக் கொள்கை" என்றும் குறிப்பிடுகிறது. 'விடுதலை 23-11-73 இதழில் 'பிரிவினையா?' என்ற தலைப்பில் பெரியார் எழுதிய தலையங்கம் சுப்ரீம் கோர்ட்டின் "தீர்ப்புப் பெற்ற பிள்ளைதான் பிரிவினையாகும். அதற்கு யார் என்ன செய்வார்கள்?" எனக் கூறியது.

1973 டிசம்பர் 8, 9 ஆம் தேதிகளில் சென்னை பெரியார் திடலில் நடந்த 'தமிழர் சமுதாய இழிவு ஒழிப்பு மாநாட்டில்', "மதச் சுதந்திரம் என்ற பெயரால் அரசியல் சட்டம் 25, 26 ஆம் ஷரத்துகளின்படி எல்லாச் சாதியினரும் அர்ச்சகராக முடியாது. எனவே, 25, 26 ஷரத்துகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்" என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. (விடுதலை 9-12-1973)

இதுதான் பெரியார் கலந்து கொண்ட கடைசி மாநாடு. ஆனால் அதன் பிறகு திருச்சியிலும் சென்னையிலும் நடந்த இரு பெரும் பொதுக் கூட்டங்களிலும் பெரியார் மேற்சொன்ன சட்டப் பிரிவுகள் தொடர்பான விஷயங்களைப் பேசினார்.

24-12-73-இல் பெரியார் காலமான நாள் வரை- ஏன் அதற்குப் பின்னரும் சிறிது காலம் - 'விடுதலை' இதழின் முகப்பில் 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்ற முழக்கம் தொடர்ந்து அச்சிடப்பட்டு வந்தது.

பெரியாரின் பிரிவினைக் கோரிக்கை சரியானதா, பிழையானதா? உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் காரணமாக அத்தகையதொரு நிலைக்கு அவர் வந்திருக்கலாமா? என்ற கேள்விகளுக்கு வரலாறு பதில் சொல்லும். எனினும்

பெரியார் என்ற மகத்தான சமூகப் புரட்சியாளரை இந்த ஒரே பரிமாணத்திற்குள் அடக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால், வரலாற்றுண்மைகளை, பெரியார் சொன்னதை, செய்ததை மூடி மறைப்பதும் பூசி மெழுகுவதும் நியாயமற்றதாகும்.

திராவிடர் கழகம் பிரிவினை இயக்கம் அல்ல என்று அறிவிக்கும் உரிமையும் தகுதியும் கி. வீரமணிக்கு உண்டு. ஆனால், பெரியாரின் வரலாற்றைத் திரிக்க யாருக்கும் உரிமை இல்லை.

மூன்றாவதாக, "உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பினால் ஏற்பட்ட குழப்பத்தை நீக்க எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சிக் காலத்தில் நீதிபதி மகராஜன் கமிஷன் அமைக்கப்பட்டது. அக் கமிஷனின் அறிக்கையை அரசு ஏற்றது. ஆனால் எம்.ஜி.ஆர். மறைவுக்குப் பின் ஏற்பட்ட குழ்நிலையில் அறிக்கையை அமல்படுத்த முடியவில்லை" என்று தி.க. தீர்மானம் கூறுகிறது. இது சில கேள்விகளை எழுப்புகிறது.

அந்த மகராஜன் கமிஷன் பரிந்துரைத்தவை யாவை? எல்லாச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம் என அது பரிந்துரைத்திருக்குமேயானால், உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கு விரோதமாக அப்பரிந்துரையை நடைமுறைப்படுத்தி இருக்க முடியுமா? உச்ச நீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பை, மேலதிக நீதிபதிகள் கொண்ட ஆயத்தின் (larger bench) மூலம் ஆய்வு செய்வதற்கான சட்ட ரீதியான நடவடிக்கைகளை எம்.ஜி.ஆர். அரசு மேற்கொண்டதா? பதினோராண்டுக் கால எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சிக் காலத்திலும், அதன் பிறகும் மகராஜன் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்த தி.க. நடத்திய கிளர்ச்சிகள் யாவை?

நான்காவதாக, "ஜெயலலிதா ஆட்சிக் காலத்தில் திருச்சி மாவட்டத்தில் அர்ச்சகர் பயிற்சிப் பள்ளி உருவாக்கப்பட்டது. 69 சதவீத இட ஒதுக்கீட்டின் அடிப்படையில் அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராக வழிவகை செய்யப்பட்டது. ஆனால் தி.மு.க. ஆட்சிக்கு வந்த பின்னர் இதற்கான பணி தொடரவில்லை" என்றும் தி.க. தீர்மானம் கூறுகிறது. ஜெயலலிதா 1991ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் மேற்கொண்ட முதல் நடவடிக்கைகளிலொன்று ஆகமக் கல்லூரி தொடங்கப்படும் என்று அறிவித்தது ஆகும். ஆனால், அதில் பயிற்சி பெற்ற அனைத்து சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்கும் திட்டம் அப்போது இருந்ததா? அதற்கு உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு அனுமதித்திருக்குமா? அத் தீர்ப்பை மாற்றுவதற்கு ஜெயலலிதா அரசாங்கம் மேற்கொண்ட சட்ட நடவடிக்கைகள் என்ன? 1991 முதல் 1996 வரை ஐந்து ஆண்டுகள் முழுமையாக ஜெயலலிதா ஆட்சி

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

நடத்தியபோது அனைத்து சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்க தி.க. ஏன் கிளர்ச்சி செய்யவில்லை? ஜெயலலிதா அரசாங்கம் அமைத்த ஆகமக் கல்லூரியில் கற்றுத் தேறியவர்கள் எத்தனை பேர்? அதில் எத்தனை தலித்துகள்? எத்தனை பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள்? அவர்கள் என்ன ஆனார்கள்? இவற்றுக்கு விடைகள் வேண்டும்.

ஐந்தாவதாக, எல்லாச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம் என்று கேரள உயர் நீதிமன்றம் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் தீர்ப்புக் கூறியது. இப்படிச் செய்வது அரசமைப்புச் சட்டம் பிரிவுகள் 25, 26க்கு முரணானது என அந்த நீதிமன்றம் கருதவில்லை. அதனை அமல்படுத்தக் கோரி அண்மையில் கேரளத்தில் உள்ள பிற்பட்ட வகுப்புகளின், தலித்துகளின் அமைப்புகள் பேரணிகள் நடத்தின.

1972இல் உச்ச நீதிமன்றம் அளித்த விளக்கம் இறுதியானதல்ல. சட்டத்திற்குப் புதிய விளக்கங்கள் தரும் உரிமை அதனிடம் உள்ளது. அரசமைப்புச் சட்டப் பிரிவு 25 (2) (ஆ) கூறுகிறது: "சமுதாய நல்வாழ்விற்கும் சீர்திருத்தத்திற்கும் அல்லது இந்துக்களுடைய கோயில்கள் மற்றும் மதச் சார்புடைய இடங்களை இந்த மதத்தைச் சேர்ந்த எல்லா வகுப்பினர்களுக்கும் பாடுபடும் திறந்து வைப்பதற்குத் தேவைப்படும் சட்டத்தை அமல்படுத்துவதற்கும் அத்தகைய புதிய சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கும் இந்த அரசைத் தடுக்க முடியாது". சமூக நீதிக்கான உத்திரவாதம் இதில் அடங்கியுள்ளதாக உச்ச நீதிமன்றத்திடம் ஏன் வழக்காட முடியாது?

கடைசியாக, பெரியாரும் பெரியார் வழி நடத்திய இயக்கமும் மிக அண்மை வரலாறு. அவற்றையே திரிபுபடுத்த முடியுமென்றால்... நல்ல வேளையாக பெரியாரியக்க ஏடுகளான குடிஅரசு, விடுதலை போன்றவை அண்ணா அறிவாலய நூலகம்-ரோஜா முத்தையா நூலகம், வே. ஆனைமுத்து போன்றோரின் தனித் திரட்டுகள் ஆகியவற்றில் உள்ளன. வரலாற்றைத் திரிப்பதாக சங் பரிவார் மீது மட்டும் ஏன் குற்றம் சாட்ட வேண்டும்?

வரலாற்றைத் திரிப்பது - யார்?

(‘தினமணி’ 18-12-2000 இதழில் வெளியான - முந்திய அத்தியாயத்திலுள்ள எனது கட்டுரைக்கு - திராவிடர்கழகப் பொதுச் செயலாளர் கி. வீரமணி எழுதிய மறுப்புக் கட்டுரை ‘வரலாற்றைத் திரிப்பது - யார்?’ என்ற தலைப்பில் தினமணி 20-12-2000 இதழில் வெளியிடப்பட்டது. ‘தினமணி’யில் ‘வெளியிடப்படாத பகுதிகள்’ என்பனவற்றையும் சேர்த்து அம்மறுப்புக் கட்டுரை ‘விடுதலை’ (22-12-2000)யிலும் வெளியிடப்பட்டது. ‘தினமணி’ மட்டுமே ஒரு பொது மேடையாகவும் ‘விடுதலை’, திராவிடர் கழகத்துக்கு மட்டுமே உரிய தனி மேடையாகவும் இருந்த போதிலும், கி. வீரமணியின் முழுக் கட்டுரையும் இங்கு தரப்படுகின்றது. ‘தினமணி’யில் வெளிவராத பகுதிகள் தடிப்பெழுத்தில் உள்ளன - எஸ்.வி.ஆர்.)

திரு. எஸ்.வி. ராஜதுரை அவர்கள் 18-12-2000 நாளிட்ட ‘தினமணி’ ஏட்டில் ‘வரலாற்றைத் திரிப்பதா?’ என்ற தலைப்பில் எழுதியுள்ள கட்டுரை எடுத்த எடுப்பிலேயே ஒரு தவறான தகவலைத் தந்திருக்கிறது.

1967இல் அண்ணா தலைமையில் அமைந்த தி.மு.க. அரசு பெரியாரின் அறிவுரைப்படி தீண்டாமை ஒழிப்பு, தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பொருளாதார, கல்வி வளர்ச்சி ஆகியன குறித்த குழுவொன்றை அமைத்தது. அக்குழு 1969இல் அரசாங்கத்திற்குச் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில், கோயில்களில் வம்சாவழிப்படி அர்ச்சகர்களை நியமிக்கும் முறையை நீக்க வேண்டுமென்றும், அர்ச்சகருக்குரிய கல்வி, மத விதிகள், சடங்காச்சாரங்கள் ஆகியவற்றை அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிறுவனங்களால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டவர்களை சாதி வேறுபாடின்றி அர்ச்சகர்களாக நியமிக்கலாம் என்றும் ஒரு பரிந்துரையை முன் வைத்துள்ளது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இது ஒரு தவறான தகவலாகும். திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்கள் பிரதமராக இருந்த காலத்தில் திரு. எஸ். இளையபெருமாள் அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட குழுதான் - The Committee on Untouchability Economic and Educational Development of the Scheduled Castes என்பதாகும். 1970 - தமிழக அரசு இயற்றிய அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர் சட்டத்தின் நோக்கங்களும், காரணங்களும் என்ற தலைப்பில் இந்த விவரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.* ஆனால், திருவாளர் ராஜதுரை சம்பந்தா சம்பந்தம் இல்லாமல் அண்ணா தலைமையிலான அரசை இங்குக் கொண்டு வந்து நல்ல அளவில் குழப்பி இருக்கிறார்.

* இங்கும் கூட அந்தக் குழு, இளைய பெருமாள் தலைமையில் அமைந்த குழு என்ற விவரம் தரப்படவில்லை. இணைப்பு I பார்க்கவும். - எஸ்.வி.ஆர்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராவது பற்றி தமிழ்நாடு அரசு நிறைவேற்றிய சட்டம் தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்புக் குறித்து எழுதி இருப்பது தீர்ப்பைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளத் தவறிய குற்றமாகும். உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு என்ன கூறுகிறது?

“ஜாதி மத இன வேறுபாடற்ற ஒரு அர்ச்சகர் பிரிவை உருவாக்கும் நோக்கத்தில் மாநில அரசு உறுதிக்கொண்டிருப்பதன் அடிப்படையில், பிரிவு 116(2)ன் பகுதி (23)ன் கீழ் அர்ச்சகர்களுக்கான கல்வி மற்றும் இதர தகுதிகளை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரத்தை அரசு எடுத்துக் கொண்டுள்ளதாகவும், ஆகம விதிகளுக்கு முரண்பட்ட தகுதிகளை நிர்ணயிக்கவும், அரசுக்கு அனைத்து உரிமைகளும் உள்ளன எனவும், எங்கள் முன் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. 1964-ஆம் ஆண்டு சென்னை இந்து மத நிறுவனங்களின் (அதிகாரிகள் மற்றும் பணியாளர்) பணி விதிகளின் விதி 12-இன் கீழ் அர்ச்சகர்களுக்கான தகுதிகளை நிர்ணயிக்க சரியான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த விதி பற்றி விண்ணப்பதாரர்களுக்கும் எந்த வித ஆட்சேபணையும் இல்லை. ஆனால், விண்ணப்பதாரர்களின் அச்சம் என்னவென்றால், ஆகம விதிகளுக்கு முரண்பட்ட தகுதிகளை நிர்ணயிக்கும் விதியினைக் கொண்டு, இந்த 12-ஆவது விதியினை மாற்றியமைக்கும் அதிகாரம் அரசுக்கு உள்ளது என்பது பற்றியதுதான். எடுத்துக்காட்டாக, வேத மந்திரங்களைச் சொல்லி பூஜை செய்யும் கடமை படைத்த உள்துறை அலுவலர் ஒருவர் தற்போது, ஆகம விதிகள் மற்றும் ஆசார அனுஷ்டானங்கள் பற்றிய விஷயங்களைக் கற்பிக்கும் கல்வி நிறுவனத்தின் தலைவரிடமிருந்து தகுதிச் சான்றினைப் பெற்றளிக்க வேண்டும். என்றாலும், அரசு பிற்காலத்தில் தங்களது மனதை மாற்றிக் கொண்டு, ஆகம விதிகள், ஆசார அனுஷ்டானங்களைப் பற்றிய பயிற்சி தேவையற்றதென்ற விதிகளை நிர்ணயிக்கக் கூடுமெனவும், ஆகம விதிகள், ஆசார அனுஷ்டானங்களை சிறப்பாகக் கற்பிக்காத ஒரு கல்வி நிலையத்திலிருந்தும் கூட ஒரு தகுதிச் சான்றிதழ் பெற்றளிக்கலாம் என ஆணையிடலாம் எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய கோயில்களில் செய்யப்படும் பூஜை மற்றும் இதர சடங்குகளைச் செய்யும் அர்ச்சகர்களுக்கான கல்வி மற்றும் இதரத் தகுதிகளை நிர்ணயிக்க அரசுக்கு சரியான வழிகாட்டுதல்களுக்கான ஏற்பாடுகள் இந்தச் சட்டத்தில் இடம் பெறவில்லை எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. வழக்கமான பூஜைகள், ஆசார அனுஷ்டானங்களை அவ்வாறு செய்யாமல் அலட்சியப்படுத்தும் கோயில்களில் பூஜை மற்றும் இதர சடங்கு, சம்பிரதாயங்களைச் செய்வதற்கான ஒரு எளிய பொதுவான பாடத் திட்டத்தை அரசு நிர்ணயிக்கலாம் எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. விண்ணப்பதாரரின் அச்சம் ஆதாரமற்றதென நாங்கள் கருதுகிறோம். இது விஷயத்தில் விதி 12

இன்னமும் பொருந்துவதாகவே உள்ளது. பல கோயில்களில் பழக்கத்திலில்லாத நடைமுறைகளை அறிமுகப்படுத்தி கோயில் வழிபாட்டில் புரட்சி செய்ய வேண்டுமென மாநில அரசு விரும்புகிறதென நினைப்பதற்குப் போதுமான காரணம் எதுவும் இல்லை. பிரிவு 116இன் கீழ் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் அரசுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளதன் நோக்கமே, அடிப்படையில் மதச் சார்பற்ற முறையில் சட்டத்தின் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பதுதான். கோயில்களில் நடைமுறையில் பின்பற்றப்பட்டுவரும் ஆசார அனுஷ்டானங்களில் மாற்றம் செய்ய வேண்டுமென்பது சட்டத்தின் நோக்கம் என்பதற்கான அறிகுறி எதுவும் சட்டத்தில் எங்கும் காணப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக, முதன்மையான சட்டத்தின் பிரிவு 107, அரசியல் சட்டத்தின் பிரிவு 26இன் கீழ் எந்த ஒரு மதப் பிரிவுக்கோ, அதன் எந்த ஒரு பகுதிக்கோ அளிக்கப்பட்டுள்ள உரிமைகளுக்கு மாறாக எந்த அதிகாரத்தை அளிக்கவோ அல்லது கடமையைத் திணிக்கவோ இந்தச் சட்டத்தில் உள்ளது எதுவும் செய்வதாகக் கருத இடமளிக்காதென வலியுறுத்தியுள்ளது. அதே போல இந்த சட்டத்திலோ அல்லது அதன் கீழ் இயற்றப்படும் விதிகளிலோ குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட்டுள்ள வழக்குகள் நீங்கலாக, எந்த ஒரு மத நிறுவனத்திலும் வழக்கமாகவோ, வேறு வழியிலோ எந்த ஒரு நபரின் மரியாதை, சம்பளம் அல்லது மேல் வருமானம் அல்லது வேறு எந்த ஒரு விஷயத்திலும் அதன் தொன்றுதொட்டு நடைமுறையில் வரும் பழக்கம் ஆகியவற்றை பாதிக்கக் கூடாதென சட்டத்தின் 105-ஆவது பிரிவு தெரிவிக்கிறது. மேலும், அரசால் இயற்றப்படும் எந்த விதியும் கோயில்களில் நடைமுறையில் உள்ள ஆசார அனுஷ்டானங்களில் தலையிடுவதாக இருந்தால், கோயில் வழிபாட்டில் ஆர்வமுற்றவர்கள் எதிர்த்து வழக்கு தொடுப்பதற்கு அவை உட்பட்டவையேயாகும். எனவே எங்கனது கருத்தில், விண்ணப்பதாரர்கள் தெரிவித்துள்ள அச்சங்கள் ஆதாரமற்றவை எனவும், அகாலமானதெனவும் தீர்மானிக்கிறோம்”.

ஜாதி வேறுபாடற்ற முறையில் அர்ச்சகர் நியமனம் செல்லாது என்று எந்த இடத்திலும் தீர்ப்பில் சொல்லப்படவேயில்லை. பூஜை முறைகளில், சம்பிரதாயங்களில் அரசால் இயற்றப்படும் எந்த விதியும் தலையிடுவதாக இருந்தால், அதனை எதிர்த்து நீதிமன்றம் வரலாம் என்று சொல்லி சட்டத்தை எதிர்த்துப் போடப்பட்ட வழக்கை உச்ச நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்துள்ளது.

தமிழ்நாடு அரசின் சட்டம் செல்லும் என்றும் உறுதிப்படுத்திவிட்டது.

உண்மை இவ்வாறு இருக்க, குறிப்பிட்ட வகுப்பினர் மட்டுமே அர்ச்சகராக இருக்க முடியும் என்று உச்ச நீதிமன்றம் விளக்கம் கூறியது என்று திரு. ராஜதுரை எழுதி இருப்பது வியப்பை அளிக்கிறது.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

இந்த இடத்தில் அவருக்கு ஏற்பட்ட தவறான புரிதலும், சறுக்கலும்தான் முழு கட்டுரையையும் தவறான திசைக்கு இழுத்துச் சென்றுள்ளது.

மகராஜன் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்த தி.க. நடத்திய கிளர்ச்சிகள் யாவை? என்று பள்ளிக்கூடக் கேள்வித்தாள் பாணியில் கேள்வி எழுப்பியுள்ளார்.

“அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர் உரிமை ஏன்?” என்ற தலைப்பில் பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவனம் இது பற்றி ஒரு நூலே வெளியிட்டுள்ளது. பிரச்சினையின் மீது கவலை இருந்தால் அதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டு இருக்கலாம்.

நீதிபதி மகராஜன் தலைமையில் குழு அமைக்கப்பட்டதே - திருச்சியில் நடைபெற்ற திராவிடர் கழக மத்திய நிர்வாகக் குழுவின் தீர்மான அழுத்தத்தால்தான் (4-6-1978)

நீதிபதி மகராஜன் அறிக்கையை அமல்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக தஞ்சாவூரில் போராட்ட விளக்க மாநாட்டைக் கழகம் நடத்தியது (14-8-1982).

தமிழ்நாடு முழுவதும் 35 கோயில்கள் முன் எல்லா இடங்களிலும் பெண்களே தலைமை தாங்கி வேண்டுகோள் அறப்போராட்டம் நடத்தப்பட்டது. (24-8-1982)

நீதிபதி மகராஜன் குழு பரிந்துரையை அமல்படுத்துவதற்குப் பயிற்சி அளிப்பது தொடர்பாக நீதிபதி திரு.என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் தலைமையில் 12 பேர் கொண்ட குழு ஒன்றை எம்.ஜி.ஆர். அரசு நியமித்தது. ஆலயங்களில் சாதி, இன உட்பிரிவு வேறுபாடின்றி அர்ச்சகர் நியமனம் செய்வதற்குப்* பயிற்சி - அரசுக்கு ஆலோசனை வழங்க குழு அமைப்பு என்பது அரசு வெளியீட்டின் பொருளாகும் (செய்தி வெளியீடு எண் 339. நாள் : 8-6-1984).

பழனி கோயிலிலே ஆகமக் கல்லூரி அமைக்கப்படும் என்று இந்து அறநிலையத் துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு ஆர்.எம். வீரப்பன் தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவையில் அறிவித்தார் (1984).

1984-இல் நீதியரசர் திரு. பி. வேணுகோபால் அவர்களிடமிருந்து உச்ச நீதிமன்ற தீர்ப்புக் குறித்து கருத்துரை பெறப்பட்டு தமிழ்நாடு அரசுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. தமிழ்நாடு அரசின் சட்டம் செல்லும் என்று உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பில் தெளிவாகவே உள்ளது என்று அதில் அவர் அறுதியிட்டு உறுதிப்படுத்தி இருந்தார்.

* இப்பகுதி 'விடுதலை'யில் தடிப்பெழுத்தில் உள்ளது.

17-9-91 அன்று சென்னை கலைவாணர் அரங்கில் நடைபெற்ற அரசு நடத்திய தந்தை பெரியார் பிறந்த நாள் விழாவில் கலந்து கொண்ட நான், முதலமைச்சர் மாண்புமிகு ஜெயலலிதா முன்னிலையில் இதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி தந்தை பெரியாரின் இறுதி ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

தமிழ்நாடு அரசு சார்பில் 1 கோடி ரூபாய் செலவில் வேதாகமக் கல்லூரி நிறுவ இருப்பதாக முதலமைச்சர் செல்வி ஜெயலலிதா அறிவித்த நேரத்தில் அதற்கு அதற்குக்கடும் எதிர்ப்பை திராவிடர் கழகம் தெரிவித்தது. அனைத்து ஜாதியினரும் அர்ச்சகர் ஆவதற்கான பயிற்சிக் கல்லூரியாக அதனை மாற்ற வேண்டும் என்று நெய்வேலியில் கூடிய கழக நிர்வாகக் குழுவில் தீர்மானமாக வலியுறுத்தப்பட்டது (14-10-1991)

அ.தி.மு.க.வின். 20-ஆவது ஆண்டு விழாவிலும், நாகையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியிலும் (18-10-91) முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா இட ஒதுக்கீடு அடிப்படையில் அர்ச்சகர் கல்லூரி அமைத்து அனைத்துச் சாதியினருக்கும் பயிற்சி அளிக்கப்படும் என்று அறிவித்தார். அதனைக் கழகம் வரவேற்றது.

திருச்சி மாவட்டம் கம்பரசம் பேட்டையில் பயிற்சி அளிப்பது பற்றி தமிழ்நாடு அரசு அறிவிப்பும் கொடுத்தது. அதன் பின் ஆட்சி மாற்றம்.

தந்தை பெரியாரின் போராட்ட அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து தி.மு.க. அரசால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தை அமல் செய்வதில் மற்றவர்களைவிட அதிகம் ஆர்வம் காட்ட வேண்டிய தி.மு.க. அரசோ, அதன் பின் நான்கு முறை ஆட்சிப் பொறுப்பிற்கு வந்தும் இதன் மேல் எந்தவித அக்கறையையும் காட்டவில்லை என்பதுதான் வேதனை!

ஜெயலலிதா அமைத்த ஆகமக் கல்லூரியில் கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள் எத்தனைப் பேர் என்று கேள்வியை எழுப்பியுள்ளார். தி.மு.க. ஆட்சி தொடர் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டு இருந்தால், இதற்கான புள்ளி விவரத்தை அளித்திருக்க முடியும்.

இந்தப் பிரச்சினையில் கிஞ்சிற்றும் தி.மு.க. அரசு அக்கறை காட்டாத நிலையில் கடந்த 10-5-2000 அன்று தமிழகக் கோயில்கள் முன் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தி அரசின் கவனத்தை ஈர்த்தோம். அடுத்த கட்டமாக இம்மாதம் 29-ஆம் தேதியன்று மாவட்ட தலைநகரங்களில் தமிழக அரசு அலுவலகமுன் மறியல் போராட்டத்தையும் நடத்த இருக்கிறோம்.

இவ்வளவுத் தொடர் நடவடிக்கைகளை திராவிடர் கழகம் செய்து கொண்டதானிருக்கிறது. இப்பிரச்சினையில் எம்.ஜி.ஆர். அரசும், ஜெயலலிதா அரசும் சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்த நிலையில்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

போராட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. அரசுகளுக்கே உரித்தான சிகப்பு நாடா முறைகள் இந்தப் பிரச்சினையிலும் மாறிவிடவில்லை என்பதுதான் உண்மை.

தமிழர்களின் இழிவைப் போக்கும் ஒரு முக்கியப் பணியில் ஒரு இயக்கம் தொடர்ந்து ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கொச்சைப் படுத்துவதும், இதில் முக்கியமாகச் செயல்பட்டிருக்க வேண்டிய ஒரு அரசு செயல்படாத தன்மையைச் சுட்டிக்காட்டக் கூட தயங்குவதும், மறுப்பதும் எந்த ரகத்தைச் சேர்ந்ததோ?

பிரிவினை பற்றி வல்லம் நிர்வாகக் குழுவில் திராவிடர் கழகம் நிறைவேற்றிய தீர்மானம் பற்றி விமர்சனம் செய்ய முயற்சித்துள்ளார்.

"பெரியார் காலத்திலேயே திராவிடர் கழகம் பிரிவினை இயக்கம் அல்ல என்று அறிவிக்கப்பட்டதாக திராவிடர் கழக மத்திய நிர்வாகக் குழு தீர்மானம் கூறுவது உண்மைக்கு நேர் முரணானதாகும். ஏனெனில்,

உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புதான் பிரிவினை கோரிக்கையை வலியுறுத்துமாறு பெரியாருக்கு ஆத்திரமூட்டியது. தமிழ்நாடு பிரிவினைக் கோரிக்கையை பெரியார் கடைசி நாட்கள் வரை கைவிடவில்லை. இது பற்றிய கருத்துகளை 1-10-1973, 2-10-1973 'விடுதலை' இதழ்களில் காணலாம்."

அது மட்டுமல்ல, "சுதந்தரத் தமிழ்நாடு பெற நாம் தூக்கு மேடையும் ஏறுவோம் என்ற தலைப்பில் பொதுச் செயலாளர் கி. வீரமணி ஆற்றிய உரை (3-10-1973) 'விடுதலை' இதழில் வெளிவந்துள்ளது" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1-10-1973, 2-10-1973 'விடுதலை'யோடு, அவருடைய முடிவுக்கு ஏற்ற வாதத்திற்கான ஆதாரம் காட்டுவதோடு நிறுத்திக் கொண்டார்.

தந்தை பெரியார் அவர்கள் 15-11-1973 அன்று 'விடுதலை'யில் மிகவும் கடுமையான ஓர் அறிக்கையை எழுதி அது தலையங்கமாகவே வெளிவந்துள்ளது.

அதில் அவர்கள் மிகப் பெரும் கொட்டை எழுத்தில், "இப்போதைய இந்த மாநாட்டின் பிரதான நோக்கம் 'பிரிவினை அல்ல! பிரிவினை அல்ல! பிரிவினை அல்ல!'" என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அதே அறிக்கையில் மேலும் வலியுறுத்துவது "நானே பிரிவினை கேட்கவில்லையே" என் அவமானம் நீங்காவிட்டால் அதற்கு மாற்றுப் பரிசாரமாக வேறு வழியின்றி பிரிவினை, பிரிவினை, பிரிவினை என்றுதான் சொல்லுகிறேன்"

^{1, 2} தடிப்பெழுத்தில் உள்ள இந்த வரிகள் 'தினமணி' வெட்டி நீக்கிய பகுதிகளிலும் உள்ளவை - எஸ்.வி.ஆர்.

- இதன் முழுப் பொருளும் ஆய்வாளர்களுக்கு விளங்க வேண்டாமா? அது மட்டுமல்ல,

23-11-1973 'விடுதலை'யில் 'பிரிவினையா?' என்ற தலைப்பில் இந்தக் கருத்தினனத்தான் வலியுறுத்திக் கூற வேண்டும். இந்த ஆட்சியில் எல்லா குடிமக்களும் சம அந்தஸ்து உள்ள, சகோதரத்தன்மை உள்ள மக்கள் ஆவார்கள் என்று சட்டம் செய்யட்டும். ஜனாதிபதியைக் கொண்டு அவசரச் சட்டம் பிரகடனம் செய்யட்டும்.

"இன்று நான் பிரிவினை கேட்கவில்லை. கேட்கிறேன் என்றால் நிபந்தனை இல்லாமல் கேட்கவில்லை" என்றார். "தமிழர்களே! பிரிவினைக்காக பிரிவினை கேட்கவில்லை" என்று 'விடுதலை' முதல் பக்கத்திலேயே (8-11-2000) நான்கு பத்தி பெட்டிச் செய்தியாகக் கையெழுத்திட்டு வெளியிட்டார்.

இப்படி எழுதியதன் உண்மைப் பொருள் என்ன?

1925-இல் ஒரு மனிதநேய சமத்துவ சமுதாயம் உருவாக்கிடவேதான் சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் துவக்கினார்.

'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!' என்ற முழக்கம் 1938-இல், 1940-இல்தான் கேட்கிறது என்றால், இலட்சியங்களை அடைய அதை ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒரு வழிமுறையாக (Means to an end) என்றுதான் பயன்படுத்தினார்களே தவிர, அது பிரிவினைக்காக தொடங்கப்பட்ட இயக்கம் அல்ல. உண்மையான கம்யூனிச ஆட்சி ஏற்பட்டால், நான் பிரிவினையைக் கேட்கப் போவதில்லை என்றும் கூறியுள்ளார். நாட்டுப் பிரிவினை என்று பொதுவாக பேசப்படும் கண்ணோட்டத்திற்கும் அதில் தந்தை பெரியாரின் கண்ணோட்டத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் புரிந்து கொண்டால் குழப்பங்கள் ஏற்பட வாய்ப்பு இல்லை.

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் முறைகள் மாறுபடுவது இயல்புதான். நான் கட்சிக்காரன் அல்ல. கொள்கைக்காரன் என்று கூறுபவர் தந்தை பெரியார்.

இதில் வரலாற்றுத் திரிபு என்பதற்கே இடம் இல்லை. சங் பரிவார் வரலாற்றைத் திரிப்பதோடு ஒப்பிட்டு எழுதி இருப்பதன் மூலம் - யாரைத் திருப்திப்படுத்த இந்தக் கட்டுரை என்பது வெளியாகிவிட்டது.

வெறும் விமர்சனங்கள், எழுத்துகள் என்பதற்கும், செயல்பாடுகள், களப்பணிகள், கஷ்ட நஷ்டங்கள் என்பதற்கும் பெரிய வேறுபாடுகள் உண்டு.

குறிப்பு : கழகப் பொதுச் செயலாளரின் இந்தக் கட்டுரை 20-12-2000 நாளிட்ட 'தினமணி'யில் வெளி வந்தது. 'தினமணி' வெளியிடாத சில பகுதிகளும் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன.

எதிர்வினைகள்

(‘தினமணி’ 18-12-2000, 20-12-2000 ஆகிய இதழ்களில் வெளிவந்த எனது கட்டுரைக்கும், கி. வீரமணி கட்டுரைக்கும் எதிர்வினையாக அந்நாளேட்டின் ‘அன்புள்ள ஆசிரியர்’ பகுதியில் வெளியிடப்பட்ட கடிதங்கள் கீழ்வருமாறு:)

தினமணி, 28-12-2000

மூடி மறைக்க முயற்சி

‘வரலாற்றைத் திரிப்பதா?’ எஸ். வி. ராஜதுரையின் (18-12-2000) கட்டுரை படித்தேன். தமிழ்நாடு தமிழருக்கே என்று கர்ஜனை செய்தவர் பெரியார். மூட நம்பிக்கைகளை மூட்டைகட்டி வைத்துவிட வேண்டுமென்பதற்காக அவர் தொடுத்த பகுத்தறிவுப் போரின் எதிரொலிதான் அனைத்துச் சாதியினரையும் அர்ச்சகராக நியமித்தல் குறித்த முழுக்கம். இதை மூடி மறைக்கப் பார்ப்பது மன்னிக்க முடியாத குற்றம். சந்தர்ப்பவாத அரசியலில் சாதனை படைக்க முனைவோருக்கு சரித்திரம் சரியான பாடம் புகட்டத்தான் போகிறது.

அன்புநேசன், அருணை.

புதிய கொள்கை

ஒரே கொள்கையில், மாறுபாடு வரும்போது வெளிப்படையாக அதை அறிவித்துவிட வேண்டும். புதிய கொள்கையை வகுத்துக்கொண்டு அதன்படி நடக்கும் இயக்கம் எனப் பறைசாற்றிக் கொள்வதில் தவறும் இல்லை; தடையும் இல்லை.

எழில் சோம. பொன்னுசாமி, ஆவடி.

விட்டுவிடுங்கள்

‘வீரமணி பாவம்; விட்டுவிடுங்கள்’ என்று கொள்கை தந்த உறவால் நெஞ்சம் கூக்குரலிட்டது. என்ன தவற்றைச் செய்கிறோம் என்று தெரிந்தே செய்யும் எல்லாம் தெரிந்த அவர், ஜெயலலிதா முதல்வர் பொறுப்பேற்றால் பெரியார் நெறியே உலக வெற்றியைப் பெற்றதாக எண்ணிக் களிப்பவரை எந்த உண்மையும் திசை திருப்ப முடியாது.

அரிமதி தென்னகன், புதுவை-8.

சதுரங்க ஆட்டம்

இன்றைய கேடுகளுக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் மனு என்பவரால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட சட்டதிட்டங்களும் நீதிகளும் தான் காரணம் என்று சொல்லியே அரசியல் நாடகம் நடைபெற்று வருகிறது. அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்ட சாதிய உணர்வுகளை, சண்டைக்குரிய பிரச்சினையாக்கிக் கொள்கிறார்கள். அதனையே ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தி, சமுதாயச் சுரண்டலைத் தீவிரப்படுத்தி வளம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற முதலாளித்துவ சக்திகளிடமிருந்து பாதிக்கப்பட்ட மக்களைப் பாதுகாப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் இல்லை. பிரச்சினைகளிலிருந்து திசைமாறி, தங்களது நிலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள பெரியாரையும் அம்பேத்கரையும் துணைக்கு அழைத்துக் கொள்கின்ற அரசியல்தான் இப்போது இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

சதுரங்க ஆட்டத்தில் காய்களை நகர்த்துவது போல, மக்களையும் சதுரங்க ஆட்டத்தின் காய்களாக்கி, சாதிய மற்றும் முதலாளித்துவ அரசியல் தலைவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

தி. ரங்கசாமி, மதுரை-16.

கடைசி வரை ஒரே முழக்கம்

தமிழ்நாடு தமிழருக்கே என்ற முழக்கத்தை 1938இல் தொடங்கிய பெரியார், தாம் மறையும் வரையில் அதைக் கைவிடவில்லை. 8, 9-12-73-இல் நடைபெற்ற மாநாட்டில் ஆற்றிய உரையில் 'நாம் தனிச்சுதந்திர ஆட்சி என்று செய்து கொள்ள நமக்கு உரிமை இருக்கிறது' என்றார். (ஆதாரம் : பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள் - பக்கம் 2058)

அவர் மறைவதற்கு முன் சென்னை தியாகராயநகரில் 19-12-73 அன்று ஆற்றிய இறுதி உரையில் கூட, நாட்டுப் பிரிவினையை வலியுறுத்தியுள்ளார். எனவே பிரிவினையைப் பெரியார் கைவிட்டு விட்டார் என்று கூறுவது பொருத்தமற்றதாகும்.

வாலாசா வல்லவன், வேலூர் மாவட்டச் செயலாளர்,
மார்க்சியப் பெரியாரியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி.

மனித உரிமைக்கு மதிப்பு

அர்ச்சகர் நியமனம் பற்றி உச்ச நீதிமன்றம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது. 'சைவ, வைணவக் கோயில்களுக்கு அவற்றுக்குரிய ஆகமம் கூறுகின்ற முறையில், அதில் குறிப்பிட்ட பிரிவினரையே அர்ச்சகராக நியமிக்கப்பட வேண்டும்'.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

எல்லோரும் அர்ச்சகராக ஆகமங்கள் அனுமதிப்பதில்லை. ஆகமங்களில் கூறப்பட்டவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் தெய்வச்சிலைகளைத் தொட்டு வழிபாடு செய்தால் அதன் புனிதம் (sanctity) கெட்டுவிடும் என்று ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. ஆகம விதிகளுக்கு முரணாக யாரையும் அர்ச்சகராக நியமிக்கச் சட்டம் கொண்டு வந்தால் அது வழிபாட்டு வழக்கத்துக்கு மாறானது என்றும் அரசியல் சட்டத்தின் பிரிவு 26-க்கு முரணானது என்றும் கருதப்பட்டு நீதிமன்றத்தால் ரத்து செய்யப்படும். இந்தக் கருத்தமைய உச்ச நீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பின் இறுதியில் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

ஆகமங்களின்படி கோயில் வழிபாடு நடைபெறும் வரை எல்லோரும் அர்ச்சகர் ஆகலாம் என்பது முடியாத ஒன்று. அரசியல் சட்டத்தில் உரிய திருத்தம் கொண்டு வந்தால் மட்டுமே அவ்வாறு செய்ய முடியும்.

தமிழக வரலாற்றில் கோயில் வழிபாடு என்பது இல்லாத நிலை ஒன்று இருந்தது. தெய்வங்களை மரங்களிலும், கல், வேல் முதலிய வடிவங்களிலும் மக்கள் வழிபட்டு வந்தனர். கோயில் கட்டி வழிபாடு செய்யும் வழக்கம் பிறகு ஒரு கட்டத்தில் தோன்றிய ஒன்று.

கோயில் வழிபாட்டில் ஆகமங்கள் புகுந்தது பிந்திய காலத்திலேயே ஆகும். இன்றும் கிராமப் புறங்களில் அர்ச்சகர்கள், பூசாரிகள் இல்லாத கோயில்கள் நிறைய உண்டு. வழிபடுவோர் நேரே தெய்வத்தை வழிபடும் எளிய முறை இங்கு நடைமுறையில் உள்ளது. தெய்வ வழிபாடு என்பது ஒருவருடைய தனிப்பட்ட நம்பிக்கை, உரிமை. இடையில் வேறு யாரும் தேவையில்லை. எந்த வழக்கமும் மனித உரிமைக்கு மதிப்பளிப்பதாக இருக்க வேண்டும்.

வே. சிதம்பரம், அத்திவெட்டி.

தினமணி 30-12-2000

தீர்ப்பு தெளிவானது

கி. வீரமணி எழுதிய 'வரலாற்றைத் திரிப்பது யார்? (20-12-2000) கட்டுரையைப் படித்தேன். அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகும் தமிழ்நாடு அரசின் சட்டத்தைச் செயல்படுத்தும்போது உரிய ஆகம விதிகள் முறையாகப் பின்பற்றப்பட வேண்டும் என உச்ச நீதிமன்றம் அறிவுறுத்தியிருந்தது. இதன்படி பார்த்தால் இச்சட்டத்தைச் செயல்படுத்தவே முடியாது. ஏனெனில் வைணவத்தின் வைகானச ஆகமமும் சைவத்தின் திருமந்திரமும் இதற்கு இடமளிக்கவில்லை. இந்நிலையில் இட ஒதுக்கீடு அடிப்படையில்

அர்ச்சகர் கல்லூரி அமைத்து அனைத்துச் சாதியினர்க்கும் பயிற்சி அளிக்கப்படும் என்ற அன்றைய முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவின் அறிவிப்பை வழக்கறிஞரான கட்டுரையாளர் எப்படி வரவேற்றார்?

- அ. கோராநிதி, திருச்சி-11.

விளக்கம் வேண்டும்

'திராவிட நாடு திராவிடர்க்கே' என்னும் மூல முழக்கத்தோடு உருவாக்கப்பட்டது திராவிடர்கழகம் என்பது சரியா? தவறா? திராவிட நாடு பிரிவினையைத் தி.மு.க. கைவிட்டபோது, திராவிடர்கழகம் தி.மு.க.வைப் போற்றியதா? பரிகாசம் செய்ததா?

பிரிவினையை விட்டோம் என்றோ, குற்றம் என்றோ, வல்லம் தீர்மானத்திற்கு முன்பு தீர்மானம் போட்டது உண்டா? பிரிவினையை வெறும் பிரிவினைக்காகக் கேட்கவில்லை; சில நன்மைகளைப் பெறவே பிரிவினை கேட்கிறோம் என்று பெரியார் கூறியது, பிரிவினைக் கொள்கையை விட்டுவிட்டோம் என்பதற்காகவா? அப்படியும் பொருள் உண்டா? விடுதலையில் 'தமிழ்நாடு தமிழர்க்கே' எனப் பொறிக்கப்பட்டது வெற்று விளையாட்டுக்காகவா?

- அரிமதி தென்னகன், புதுவை-8.

வேதனை கலந்த வியப்பு

பொருளாதாரம் உட்பட அனைத்து வசதிகளையும் பெற்றுள்ள இன்றையத் திராவிடர்கழகம் - கைம்பெண் திருமணம், சாதி மறுப்புத் திருமணம், நாள் நேரம் பார்க்காத திருமணம், மணக் கொடை வாங்காத திருமணம் போன்ற புரட்சிக் கருத்துகளை இளைஞர் நெஞ்சில் விதைத்து உண்மையான சமூக மறுமலர்ச்சிக்கு உதவ முடியும். இவற்றையெல்லாம் புறந்தள்ளிவிட்டு, தீவிர அரசியலில் ஈடுபடுவது உண்மையான பெரியார் பற்றாளர்களைப் பெருங்குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது. எதையும் மிகத் தெளிவோடும் துணிவோடும் வெளியிடும் கட்டுரையாளர், முன்னாள் முதல்வர் ஜெயலலிதா, 18-10-91-இல் அறிவித்ததை அவர் ஆட்சிக் காலத்தில் (1996) வரை நடைமுறைப்படுத்தாமல் விட்டது ஏன் என்பதை விளக்காமல் விட்டது வேதனை கலந்த வியப்பைத் தருகிறது!

- எழுஞாயிறு, சேலம்-7.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அமெரிக்கரின் பதிவு,

உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு பற்றித் தவறான தகவல் கொடுத்துள்ளார் கட்டுரையாளர். பெரியாரைச் சந்திக்க வாய்ப்புப் பெற்ற ஓர் அமெரிக்கப் பேராசிரியர் அத்தீர்ப்பைப் பதிவு செய்துள்ளார். மொழிபெயர்ப்புக் கோளாறு என யாரும் குற்றம் சொல்லாதபடி, ஆங்கில மூலத்திலுள்ள சில வரிகளை இங்கு தருகிறேன். "While the Tamil Nadu Government technically won its case to appoint temple priest on a non-hereditary basis, it found itself bound by the agamas to respect the traditional caste requirements for such appointments. As E.V.R.'s monthly put it : "The object was to appoint archakas irrespective of caste or creed... The very object... was defeated". (Charles Ryerson, Regionalism and Religion - The Tamil Renaissance and Popular Hinduism, CLS, Madras 1988, பக்கம் 161-162)

- ம. விஜயபாஸ்கர், உலகத் தொழிலாளர் அமைப்பின் ஆலோசகர்,
பெங்களூர்-34.

மறந்து விடுவோம்

'எம்.ஜி.ஆர். அரசும் ஜெயலலிதா அரசும் சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்த நிலையில் போராட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை' என்று அமைதிக்குக் காரணம் கூறுவது பொருந்தாக்கூற்று. பெரியாரது சமுதாய நோக்கில், இரு முதல்வர்களும் என்ன நடவடிக்கை மேற்கொண்டார்கள்? விளைந்த பயன்கள் யாவை?

பெரியார் 15-11-1973இல் விடுதலையில் வெளியிட்ட அறிக்கையில் இப்போதைய இந்த மாநாட்டின் பிரதான நோக்கம் பிரிவினை அல்ல. பிரிவினை அல்ல; பிரிவினை அல்ல என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அதே அறிக்கையில் அவர் 'நானே பிரிவினை கேட்கவில்லை. என் அவமானம் நீங்காவிட்டால், அதற்கு மாற்றுப் பரிகாரமாக வேறு வழியின்றிப் பிரிவினை; பிரிவினை; பிரிவினை என்றுதான் சொல்லுகிறேன்' என்றும் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார். பெரியார் அறிக்கையின் அர்த்தம் என்ன?

'என் அவமானம் நீங்காவிட்டால்...' என்ற நிபந்தனைச் சொற்றொடருக்குப் பொருள் என்ன? பூவுக்கும் புல் இதழ் உண்டு. ஆனால் பூ முழுவதுமே புல்லிதழ்களாகப் போனால், மாறுபடுவது இயல்புதான் என்று மனத்தைத் தேற்றி மறந்து ஒதுக்கிவிட வேண்டியதுதான்!

- மு. குழந்தைவேலு, கோபாலசமுத்திரம்.

இலட்சியத்தை அடைவதற்கான வழிமுறை

அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகர் ஆகலாம் என்று 1970-இல் தமிழக அரசு கொண்டுவந்த சட்டத்துக்கு எதிரான வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பு வெளியானவுடன் 'சட்டத்தை உச்ச நீதிமன்றம் முடக்கி விட்டது' என்றும் 'ஆபரேசன் வெற்றி; நோயாளி மரணம்' என்றும் விடுதலையில் வீரமணி எழுதினார். பெரியாரும் அதையே குறிப்பிட்டார். 'கோயில் பகிஷ்காரம் ஏன்?' என்ற தலைப்பில் இந்தக்கட்டுரைகள் நூலாகவும் - பெரியார், வீரமணி பெயர்களில் - அவர்களின் நிறுவனங்களாலே வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தச் சட்டத்தை எதிர்த்தவர்கள் நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பித்த ஒரே மதச் சான்று 'வைகாசன ஆகமம்'; குறிப்பிட்ட பிரிவினர் தவிர மற்றவர்கள் சிலைகளைத் தொட்டால் தீட்டாகிவிடும் என்று அது கூறுகிறது. இந்த ஆகமங்களை மீறிடக் கூடாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறிவிட்டது. இந்தச் செய்திகளை எல்லாம் வீரமணியே அப்போது தனது நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். (கோயில் பகிஷ்காரம் ஏன்? - பக்கம் 14)

இலட்சியங்களை அடைய ஒரு வழிமுறையாகத்தான் பெரியார் பிரிவினை கேட்டார் என்பது வீரமணியின் கருத்தாக இருக்கலாம். அதைப் பெரியார் கருத்தாகச் சொல்ல முடியாது. 1973-இல் பெரியார் நடத்திய ஒரு மாநாட்டுக்குத் தடை வரக் கூடும் என்று செய்திகள் வந்த போது 'இந்த மாநாட்டின் பிரிதான நோக்கம் பிரிவினை அல்ல. பிரிவினை அல்ல' என்று பெரியார் கூறுகிறார். தனது குறிப்பிட்ட அந்த மாநாட்டின் நோக்கத்தை இயக்கத்தின் இலட்சியமாகவே கட்டுரையாளர் திரித்துக் காட்ட முயல்வது நேர்மையல்ல. அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர் ஆக வேண்டும் என்ற முழுக்கத்தையே பெரியார் முன் வைத்ததன் நோக்கத்தைத் தனது இறுதிப் பேச்சில் இவ்வாறு கூறுகிறார்; 'நான் என்ன செய்கிறேன்?' இந்தச் சாக்கிலேயே நம் நாடு நம்முடையதாக ஆகிவிடாதோ? அவ்வளவுதான்' என்று குறிப்பிடுகிறார். (சிந்தனையாளன் தொகுதி 3, பக்கம் 2073)

எனவே பெரியார் தனித் தமிழ்நாடு என்ற தனது இலட்சியத்தை அடைவதற்கான வழி முறையாக அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராக வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன் வைத்தாரே தவிர, அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர் ஆக வேண்டும் என்ற இலட்சியத்துக்காக தனித் தமிழ்நாடு வழிமுறையைப் பின்பற்றவில்லை.

திராவிட நாடு கோரிக்கையை தி.மு.க. முன்வைத்த போது, அதை மறுத்து வீரமணி 1961இல் 'தமிழ்நாடா? திராவிட நாடா?' என்று ஒரு நூல் எழுதி, அது ஈரோடு குடியரசுப் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அதில் 'திராவிட நாடு கேட்ட பெரியார், தமிழ்நாடு கேட்பது, கொள்கையில் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த பற்றுக் காரணமாகவும் இலட்சியத்தை அடைவதில் உள்ள உண்மையான வேட்கையாலும்தான்' என்று வீரமணி முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே பிரிவினை என்பது பெரியாரின் இலட்சியம் தான். பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிட விரும்பும் வீரமணி, தன்னுடைய கருத்தைப் பெரியார் கருத்தாக மாற்ற முயலுவது திரிபுவாதமே.

- விடுதலை இராசேந்திரன்,
பொதுச் செயலர், பெரியார் திராவிடர் கழகம்.

தினமணி, 1-1-2001

கம்யூனிசம் வந்துவிட்டதா?

கி. வீரமணி எழுதிய வரலாற்றைத் திரிப்பது யார்? (20-12-200) கட்டுரையைப் படித்தேன்.

1980களில் தி.க. நடத்திய மண்டல்கமிஷன் அமலாக்கப் போராட்டத்தில் நூற்றில் ஒரு பங்கு கூட, இளையபெருமாள் கமிட்டி அறிக்கையை அமல்படுத்தச் சொல்லிப் போராடாததன் விளைவு, பொதுமக்களின் பார்வையில், தி.க. பிற்பட்டோருக்கு மட்டுமான ஓர் இயக்கமாய் நிறுவப்பட்டுள்ளது.

தனது வாதம் ஒவ்வொன்றுக்கும் பெரியாரைத் துணைக்கழைக்கும் கட்டுரையாளர், கீழ்க்கண்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

தேசியப் படம் எரிப்பினைப் பெரியார் செய்தது எதற்காக? ஆகஸ்ட் 15 துக்க நாள் என்று சொன்னது ஏன்? 'நாட்டில் கம்யூனிசம் வந்துவிட்டால் பிரிவினை கேட்க மாட்டேன்' எனப் பெரியார் சொன்னதாகக் கூறி உள்ளார். ஆனால் தி.க. தீர்மானம் போட்ட 2000ம் ஆண்டில் இந்தியாவில் கம்யூனிசம் வந்து விட்டதா?

- கற்பக விநாயகம், சென்னை - 35.

மகராஜன் குழுவின தெளிவு

மகராஜன் குழு அறிக்கையில் "தீண்டாதவர்கள் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புகளின் பொருளாதார வளர்ச்சி, கல்வி, முன்னேற்றம் ஆகியவற்றினை ஆய்வு செய்வதற்காக, அரசினால் 1969ஆம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்ட குழு" என இருப்பதால் அது தி.மு.க. (அண்ணா) அரசால் அமைக்கப்பட்ட குழு எனப் பொருள் கொண்டேன். எனினும் இந்த விவரப் பிழை என் மைய

வாதங்களை ஊனப்படுத்தவில்லை. ஏனெனில் அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராவதற்கு உச்ச நீதிமன்றம் விதித்த சட்டத் தடைகளை மகராஜன் குழுவின சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பு தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளது. மேலும், அரசியல் சட்டப்பிரிவு 25 (2), தமிழ்நாடு இந்து அறநிலையச்சட்டப் பிரிவுகள்* ஆகியவற்றைத் திருத்தினாலொழிய அனைத்துச் சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்க முடியாது என்றும் அக்குறிப்பு உறுதிபடக் கூறியுள்ளது (பக்கம் 49-51). கி. வீரமணி குறிப்பிடும், 'அனைத்துச் சாதியினருக்கும் அர்ச்சகர் உரிமை ஏன்' என்ற தி.க. பிரசுரத்தில் இந்த உண்மைகள் மட்டுமல்ல, உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு குறித்த பெரியாரின் கருத்துகளும் அவரால் இயற்றப் பட்ட தீர்மானங்களும் முழுமையாக இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒரு விவரப் பிழையும் வரலாற்றை அடியோடு திரிப்பதும் ஒன்றா?

- எஸ்.வி. ராஜதுரை, சென்னை-83.

கடைசிக் கொள்கை

எஸ்.வி. ராஜதுரையின் கட்டுரையும், வீரமணியின் பதில் கட்டுரையும் படித்தேன்.

ஒரு மனிதனின் (தலைவரின்) கடைசிக் காலக் கொள்கைகள் எதுவோ அந்தக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில்தான் அந்த மனிதனைப் (தலைவரைப்) போற்றுவதோ தூற்றுதலோ செய்ய வேண்டும். இந்த அளவுகோலில் அளவிட்டால் பெரியாரைப் பற்றிய ராஜதுரையின் கருத்துதான் ஏற்கத்தக்கதாகும்.

பெரியாரைப் பற்றிய வீரமணியின் எடுத்துக்காட்டு பெரியாரின் முன்னுக்குப்பின் முரணான அரசியலுக்கு விளக்கமாகத்தான் அமையும்.

- வெ. பாலன், சென்னை-20.

அம்பேத்கரின் கருத்து

திராவிட இயக்கங்கள் தங்களுக்குள் நடத்துகின்ற போராட்டத்தினால் உண்மையான எதிரியை மக்களுக்கு அடையாளம் காட்டத் தவறுகின்றன. இந்து மதத்தின் ஆகம விதிகளின்படி, அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக முடியாது. உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின் உட்கிடக்கையும் அதுவே. இதைப் பற்றி டாக்டர் அம்பேத்கர் 'சாதிகள் ஒழிய வழி' என்பதில் மிகத் தெளிவாக எழுதியுள்ளார்.

- ச. அறவாழி, மதுரை-9.

* 'பிரிவு 28' என்பது 'பிரிவுகள்' என 'தினமணி'யில் பிழையாக அச்சாகியுள்ளது.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

நல்ல கோட்பாடு

தனிப்பட்ட மனிதனை வெறுக்காதவர் பெரியார், தனிப்பட்ட மனிதனைச் சாடுவதற்கும் அவனின் குணங்களைச் சாடுவதற்கும் பெருத்த வேறுபாடு உண்டு அல்லவா? அனுபவம் முதிர்ச்சி பெறுகிற போது கடந்த கால பேச்சுகளும் செயல்பாடுகளுமே, நிகழ்காலத்தில் தேவையற்றதாகத் தோற்றம் கொள்கின்றன. திராவிடக் கட்சிகளின் நேற்றையச் சொல்லும் செயலும் இதையே இன்று நமக்குக் காட்டுகின்றன. ஆனால், பெரியாரைப் பொறுத்தவரை இந்தத் தடுமாற்ற நிலைக்கு என்றும் ஆட்பட்டதில்லை. அவர் உன்னதமான கொள்கையாளராகவே வாழ்ந்து மறைந்தார். அவரையோ, அவரது சமுதாய இயக்கத்தையோ சர்ச்சைக்குரிய பொருளாக ஆக்காமல் இருப்பதே அவர் வழி நடப்பவர்களின் நல்ல கோட்பாடாக இருக்க வேண்டும்.

- ஆ.இரா. மாரியப்பன், சேலம் - 15.

ஓர் எச்சரிக்கை

கால விரைவுக்காகக் கற்கண்டைக் கடித்துத் தின்பதைப் போன்று, நடக்க வேண்டியவை நடக்காதென்றால் 'நடப்பதே வேறு' என்று கூறுந் தோரணையில் பிரிவினைக் கருத்தைப் பேசியவர் பெரியார். கட்சிக்காரர்களைக் கத்தி வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றவர். ஆனால் கொலை செய்யத் தூண்டியவரல்லர். எதிரியின் தாக்கும் எண்ணத்தைத் தகர்ப்பதே கத்தி வைத்துக் கொள்ளச் சொன்ன கருத்து. பாம்பு சீறுவது எச்சரிக்கை. கடிப்பதே தாக்குதல். பிரிவினைப் பேச்சு ஒரு சிற்றம். தாக்குதலன்று. களையப்பட வேண்டிய குறைகள் தீர்க்கப்பட்டால் சிற்றம் தணிந்து விடும். பெரியாரின் பிரிவினைப் பேச்சும் கத்தி வைத்துக் கொள்ளக் கூறிய கருத்தை ஒத்ததே!

- க.பொ. இளம்வழுதி, கடலூர்-1.

திருச்சி தீர்மானம்

'அனைத்துச்சாதியினருக்கும் அர்ச்சகர் உரிமை ஏன்' என்ற வெளியீட்டில் 4-6-78 அன்று திருச்சியில் மணியம்மையார் தலைமையில் நடைபெற்ற திராவிடர் கழக மத்திய நிர்வாகக் கமிட்டிக் கூட்டத்தின் தீர்மானம் இடம் பெற்றுள்ளது. அதில் உள்ள வாசகங்கள்: "பன்னிரண்டு பேர் சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்குப் படையெடுத்துச் சென்று, தமிழ்நாடு அரசு நிறைவேற்றிய அர்ச்சகர் சட்டத்தைச் செல்லுபடியற்றதாக்கும் ஒரு தீர்ப்பினைப் பெற்றுவிட்டனர். மத்திய அரசு உரிய சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வர வேண்டும் என்று கோரி தி.மு.க. அரசு சட்டமன்றத்திலே மீண்டும்

'நினைவூட்டும்' தீர்மானத்தை அன்றைய மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைத்தது என்றாலும் மத்திய அரசு எந்தவித நடவடிக்கையையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை' (பக்கம் 167-168).

ஜெயலலிதா அரசின் வேத ஆகமக் கல்லூரி பற்றி தினமணி 1-11-91ல் கே.சி. லட்சுமிநாராயணன் எழுதிய கட்டுரையும் மேற்சொன்ன வெளியீட்டில் உள்ளது. 'உச்ச நீதிமன்றத்தின் இந்தத் தீர்ப்பு மாறினால்தான் அனைவரும் அர்ச்சகராக முடியும்' என்றும் 'இது போன்றவற்றைச் செய்யாமல் வேத ஆகம சாஸ்திரக் கல்லூரியை நிறுவுவது பயன் தராது' என்றும் அக்கட்டுரை கூறுகிறது. (பக்கம் 144, 150).

- ம. சகுந்தலா, சென்னை - 53.

புதிராண வாதம்

பெரியாரின் கடவுள் மறுப்புக் கொள்கையைத் திராவிட இயக்கத்தினர் பின்பற்றி வருவது உண்மையானால், இந்து சமய அறநிலையத்துறை போன்றவற்றை அரசின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுவித்து சுயேச்சையான அமைப்பாக மாற்ற முயற்சிக்க வேண்டும்.

அரசியல்வாதிகளின் வசதிப்படி திருக்கோயில்களும் பள்ளிவாசல்களும் செயல்படுவதை எந்தவொரு மதச்சார்பற்றவாதியும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான். இவ்விஷயத்தில் கி. வீரமணி கொள்கைவழி நடந்து வழி காட்டினால் நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும்.

பிரிவினை கோரவில்லை என்று கூறும் தி.க.வினார் முதல் சுதந்திர தினத்தைக் கறுப்பு நாளாகக் கடைப்பிடித்த வரலாற்றை நாடும், மக்களும் மறந்து விடவில்லை. 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்ற வாதம் பிரிவினைக் கோரிக்கையே! எனவே வீரமணியின் வாதம் புதிராகவுள்ளது.

- பா. சங்கர், சென்னை - 39.

தினமணி 9-1-2001

சட்டத் திருத்தம் தேவையில்லை

வாசகர் அத்திவெட்டி வே. சிதம்பரம் (28-12-2000) எழுதியுள்ள கடிதத்தில் 'ஆகமங்களின்படி கோயில் வழிபாடு நடைபெறும் வரை எல்லோரும் அர்ச்சகர் ஆகலாம் என்பது முடியாத ஒன்று; அரசியல் சட்டத்திருத்தம் கொண்டு வந்தால் மட்டுமே அவ்வாறு செய்ய முடியும்' என்பது சரியான வாதம் அல்ல.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

உச்ச நீதிமன்றத்தில் தமிழக தி.மு.க. அரசு சார்பில் வாதாடிய அட்வகேட் ஜெனரல் கோவிந்த சாமிநாதன் எடுத்துக் கூறிய வாதம் :

'25-வது விதிப்படி, பிரிவு 2(ஏ) மற்றும் (பி) இவற்றின்படி, அனைத்து சாதியினர் அர்ச்சகர் நியமனம் என்பது ஓர் ஒழுங்குபடுத்தும் Secular Activity மதத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நடவடிக்கை; சட்டப் பிரிவு 25ன் படி சமூக சீர்திருத்தம் செய்ய அரசுக்கு உரிமை உண்டு. இந்த விதிகளைப் பயன்படுத்தி சாதியை, தீண்டாமையை ஒழிக்கவே பாரம்பரிய அர்ச்சகர் நியமனத்தை மாற்றி தமிழக அரசு சட்டம் கொண்டு வந்துள்ளது' என்று கூறியதை உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஏற்றே தீர்ப்பளித்தனர்.

பயிற்சி பெற்ற அர்ச்சகர்கள் எவரும் அதற்குரிய படிப்பை, பாடத் திட்டப்படி படிப்பது என்பது சாத்தியமானால், சட்டத் திருத்தம் இல்லாமலேயே இது முடியும்.

அதனால்தான் எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சியில் ஓய்வு பெற்ற உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் தலைமையில் 13 பேர் கொண்ட குழு அமைத்து, அந்தச் சட்டத்தை செயல்படுத்த முனைந்தது. பின் வந்த அ.தி.மு.க. முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா ஆட்சியில், திருச்சி கம்பரசம் பேட்டையில் அர்ச்சகர் பயிற்சிப் பள்ளி அமைக்கப்பட்டது.

- கலி. பூங்குன்றன், உதவிப் பொதுச் செயலர்,
திராவிடர் கழகம்.

மிரட்டல் உத்தி

பெரியாரின் தமிழக விடுதலை குறித்த நிலைப்பாடு பற்றி திராவிடர் கழகப் பொதுச் செயலர் கி. வீரமணி கூறியுள்ள கருத்துதான் சரியானது. பெரியாரது ஒட்டுமொத்த நடவடிக்கைகளின் ஒரே குறிக்கோள், ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினரின் ஆதிக்கத்தைத் தமிழகத்தில் ஒழிக்க வேண்டுமென்பதே. அதை எய்துவதற்கான மிரட்டல் உத்தியாகத்தான் 'பிரிவினை' என்ற முழக்கத்தை முன் வைத்தார்.

- குமரி மைந்தன், பாளையங்கோட்டை.

உண்மைக்கு மாறானது

'அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராக வேண்டும்' என்று தி.மு.க. ஆட்சியில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டம் பற்றி முதலில் பத்திரிகைச் செய்திகளைப் பார்த்து, உச்ச நீதிமன்றத்தால் அது முடக்கப்பட்டு விட்டதாகவே அனைவரும் எண்ணினர். பின்னர் உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பைப்

பெற்று, படித்துப் பார்த்தபோது 'சட்டம் செல்லும்' என்றும் சில ஆகம விதிகளுக்கு விரோதமில்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்றும் தீர்ப்பளிக்கப் பட்டது தெரிந்தது.

இது தமிழக முதல்வருக்கும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

அதன்பின் மகராசன் கமிஷன் எல்லாம் வந்து, ஜெயலலிதா ஆட்சியில் நடைமுறைக்கும் வந்தது. செய்தி இப்படி இருக்க எதிரிகளுக்குத் துணைபோவது போல் சிலர் செய்திகள் வெளியிடுவது உண்மைக்கு மாறானது. தனிப்பட்ட குரோதங்களை வெளிப்படுத்தக் கூடியது.

- கோ. சாமிதுரை, சென்னை.

(இந்த எதிர்வினைகளில் 6 கடிதங்களைத் தவிர மற்றெல்லாமே - குறிப்பாக விடுதலை க. இராசேந்திரனின் கடிதம் - கி. வீரமணியின் கூற்றுக்களை மறுதலித்துள்ளன. ஆறு கடிதங்களில் ஒன்று ஆர்.எஸ்.எஸ். கண்ணோட்டத்திலிருந்தும் மற்றொன்று 'வர்க்க' பார்வையிலிருந்தும் எழுதப்பட்டுள்ளன. மீதியுள்ள 4 கடிதங்களில் இரண்டு பெரியாரின் பிரிவினைக் கோரிக்கையை வெறும் 'மிரட்டல்' உத்தியாக, 'கத்தி வைத்துக் கொள்வது' போன்ற உத்தியாகச் சித்திரிக்கின்றன. மீதமுள்ள இரண்டு கடிதங்கள் - திராவிடர் கழக நிர்வாகிகளான கலி. பூங்குன்றன், கோ. சாமிதுரை ஆகியோரின் கடிதங்கள் பெரியாருக்கே முட்டாள் பட்டம் கட்டிவிடக் கூடியவை. 1972இல் வந்த உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பை பல ஆண்டுகள் வாங்கிப் படிக்க முடியாமல் இருந்ததாக திராவிடர் கழகத்தின் சாமிதுரை ஒப்புக் கொள்கிறார். இவை பற்றிப் பின்வரும் அத்தியாயங்களில் விரிவாகக் காண்போம் - எஸ்.வி.ஆர்.)

சுயமரியாதை இயக்கத்தின் கோயில் நுழைவு, கருவறை நுழைவுப் போராட்டங்கள்

பொது இடங்கள் எல்லாவற்றிலும் நுழையவும் அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவுமான அடிப்படையான மனித உரிமை தாழ்த்தப்பட்டோருக்குக் கிடைப்பதற்காக சுயமரியாதை இயக்கம் நடத்திய நிகழ்ச்சிகளில் கோவில்களைச் சுற்றியுள்ள சாலைகளைப் பயன்படுத்தும் உரிமை, கோயில் நுழைவு உரிமை ஆகியவற்றுக்கான கிளர்ச்சிகளும் அடங்கும். பெரியார் காங்கிரஸ்காரராக இருந்தபோதே நடத்திய வைக்கம் போராட்டத்தைப் பற்றி இங்கு விவரிக்கத் தேவையில்லை. அன்றைய திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தையும் இன்றைய தமிழகத்தின் குமரி மாவட்டத்தையும் சேர்ந்த சசிந்திரத்திலுள்ள பத்மநாபசுவாமி கோயிலைச் சுற்றியுள்ள சாலைகளில் தாழ்த்தப்பட்டோர் நடக்கத் தடைவிதிக்கப் பட்டிருந்ததை எதிர்த்து நடந்த கிளர்ச்சிகளில் பெரியாரும் சுயமரியாதை இயக்கத்தினரும் பங்கு கொண்டனர் (குஅ, 31.1.26, 14.2.1926, 6.7.1930). தாழ்த்தப்பட்டோர் கோயில் நுழைவுப் போராட்டத்தை பகிரங்கமாகவும் தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்புத் தொண்டர்களைத் திரட்டியும் தமிழகத்தில் முதலில் நடத்தியவை நீதிக்கட்சியும் சுயமரியாதை இயக்கமும் தான். கோயிலில் நடக்கும் அக்கிரமங்களைத் தட்டிக்கேட்டதன் காரணமாக வன்முறைத் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகியவர்களும் அவர்கள்தான். எடுத்துக்காட்டாக 1921-இல் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில் அக்கிரமங்களை எதிர்த்து பார்ப்பனரல்லாதாரைத் திரட்டிப் போராடிய ஜே.என். இராமநாதன், டி.வி. சுப்பிரமணியம், ஜே.எஸ். கண்ணப்பர் ஆகியோர் மீது கல்வடித் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. மூவர் மீதும் ஏறத்தாழ 300 வழக்குகள் போடப்பட்டன. ஜே.என். ராமனாதன் தாழ்த்தப்பட்டோரை அழைத்துக் கொண்டு திருச்சி தாயுமானவர் மலைக்கு படியேறிச் சென்றபோது அவர்கள் குண்டர்களால் தடியால் அடித்துப் பாறைப்படிகளில் உருட்டி விடப்பட்டார்கள் (கேசரி, 71, 73 ; Irschik, 339). தாழ்த்தப்பட்ட தோழர்களுடன் திருவண்ணாமலைக் கோயிலில் நுழைந்த ஜே.என். கண்ணப்பர் கோயிலுக்குள் வைத்து பூட்டப்பட்டார். வழக்கு விசாரணையில் அவருக்குச் சார்பாகத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது (குஅ, 6.5.1928).

கி.ஆ.பெ. விசுவநாதன் தலைமையில் 1927-இல் சுமார் 1000 பேர் அனைத்துச் சாதியினருடன் மயிலாடுதுறை மயூரநாதசுவாமி கோயிலில்

நுழையச் சென்றனர். நுழைவாயிலையும் கருவறையையும் கோயில் நிர்வாகிகள் பூட்டிவிட்ட போதிலும் பக்கவாட்டுக் கதவுகள் வழியாகச் சென்று 'மணிக்கதவம் தாழ் திறவாய்' என்ற திருநாவுக்கரசர் பாடலைப் பாடினர். 12.8.1928-இல் திருவானைக் கோயிலிலும் 25.6.28-இல் திருச்சி மலைக் கோயிலிலும் அத்தகைய முயற்சிகள் நடத்தப்பட்டன (மமு, 229-230). ஈரோட்டில் உள்ள ஈசுவரன் கோயிலுக்குள் சா. குருசாமி தாழ்த்தப்பட்ட தோழர்களை அழைத்துக் சென்றார். அவர்கள் கோயில் வளாகத்துக்குள் வைத்துப் பூட்டப்பட்டனர். அவர்கள் மீது வழக்கும் தொடரப்பட்டது (குஅ, 21.4.1929 : குவே, 160). நீதிக்கீர் சித் தொண்டர்களும், சுயமரியாதை இயக்கத்தினரும் நடத்திய கோயில் நுழைவுப் போராட்டங்கள் இன்றுவரை பலராலும் இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன. அதற்குமாறாக, 1939-இல், தமிழகமெங்கும் நடந்த இந்நி எதிர்ப்புப் போராட்டம் காங்கிரசைத் தனிமைப்படுத்தியிருந்த நேரத்தில், அப்போது நடக்கவிருந்த மதுரை, ராமநாதபுரம், ஜில்லாபோர்டு தேர்தல்களில் வெற்றி பெறுவதைக் கருத்தில் கொண்டு, மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலில் யாருக்கும் தெரியாமல் இரவுநேர கடைசி பூசைக்குப் பிறகு சில தாழ்த்தப்பட்டவருடன் நுழைந்து தேசிய பத்திரிகைகளில் பெரும் ஆரவாரமிக்க அங்கீகாரம், ராஜாஜியிலிருந்து காந்திவரை தேசியத் தலைவர்களின் புகழ்ச்சி ஆகியவற்றை பெற்றுக் கொண்டார் பெரியாரால் 'குள்ளநரி' என்று அழைக்கப்பட்ட மதுரை ஏ. வைத்தியநாதய்யர். தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு கோயில் நுழைவு உரிமை என்பதை 1922-இல் கடுமையாக எதிர்த்தவர் இதே நபர்தான் என்பதை 'திரு.வி.க. வாழ்க்கைக் குறிப்பு'களிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். இனாம் குடிகளின் உரிமையையும், இனம்தாரி, ஜமீன்தாரி ஒழிப்பையும் எதிர்த்தவரும் இவர்தான். மேற்சொன்ன மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலில் வைத்தியநாதய்யர் நடத்திவைத்த 'நுழைவு' கூட அப்போது அக்கோயில் நிர்வாக அதிகாரியாக இருந்த ஆர்.எஸ். நாயுடு என்ற நீதிக்கட்சிக்காரரின் அனுமதியாலும் இசைவின் பேரிலுமே சாத்தியமாயிற்று. தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அனுமதித்த காரணமாக, கருவறையைப் பூட்டிவிட்டு மறுநாள் கோயிலுக்கு வராமலிருந்த பட்டர்களை இடைநீக்கம் செய்தவர் ஆர்.எஸ். நாயுடுதான் (குஅ, 16.7.1939 ; நகரதுதன், 16.7.1939).

வைத்தியநாத அய்யரின் 'கோயில் நுழைவுப் போராட்டத்தை' அடுத்து, 1937 - 1939-ஆம் ஆண்டில் அன்றைய சென்னை மாகாணத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த சி. இராஜகோபாலாச்சாரியார் (இராஜாஜி) அரசாங்கம், ஆலய நுழைவுச் சட்டத்தை இயற்றியதாகவும் ஒரு பொய்ப்பிரசாரம் அன்று முதல் இன்றுவரை தொடர்ந்து நீடிக்கிறது. ஆனால் உண்மை என்ன? அன்றிருந்த சட்டப்படி, தாழ்த்தப்பட்டோர் கோயில்களுக்குள் நுழைவதும்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அவர்களை நுழையச் செய்வதும் குற்றமாகும். மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில் போன்ற ஆலயங்களில் 'நாடார்கள்' போன்ற 'குத்திர' சாதியினரும் நுழைவுவதற்குத் தடை இருந்தது. நாம் மேலே சுட்டிக்காட்டிய காரணங்களுக்காக வைத்தியநாத அய்யர் நடத்திய கோயில் நுழைவுப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு, தஞ்சைக் கோயில் உள்ளிட்ட வேறு சில முக்கிய கோயில்களிலும் வழிபாட்டிற்காக தாழ்த்தப்பட்டோர் நுழைய அனுமதி தரப்பட்டது. எனவே ஆலயங்களில் நுழைந்தோரையும், நுழையவிட்டோரையும் சட்டத்திலிருந்து பாதுகாக்க, அன்றைய பிரிட்டிஷ் கவர்னர் எர்ஸ்கின் பிரபுவை ஓர் அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்கச் செய்தார் இராஜாஜி. மேலே சொன்ன குற்றத்தைச் செய்தவர்கள் மீது வழக்குத் தொடர்வதைத் தடை செய்யும் அதிகாரத்தை அரசாங்கத்திற்கு வழங்குவதுதான் அச்சட்டம். பிரிட்டிஷ் ஆளுநர்களுக்கும் வைசிராயுக்கும் அவசரச் சட்டங்கள் பிறப்பிக்கும் அதிகாரம் இருக்கக் கூடாது என்று முழங்கிப் பின்னர் 1937-இல் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட காங்கிரஸ் அரசாங்கம் பல்வேறு நோக்கங்களுக்கு அவசரச் சட்டங்களை இயற்றச் செய்தது (தினமணி, 12-4-1939: எஸ்.வி.ஆர்., 315-316). இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய மற்றொரு முக்கிய செய்தி, வைத்தியநாத அய்யர் 'ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம்' நடத்துவதற்கு ஓராண்டுக்கு முன்பு (1938-இல்), சென்னை மாகாணச் சட்ட மன்றத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோர் தலைவர் எம்.சி. ராஜா கொண்டு வந்த ஆலய நுழைவு மசோதா நிறைவேறாதபடி செய்த பெருமையும் ஆச்சாரியாருக்கு உண்டு. அம்மசோதாவை ஒத்திவைப்பதற்கு ஒத்துழைத்தற்காக நீதிக்கட்சித் தலைவர்களிலொருவரான எம்.ஏ. முத்தையாச் செட்டியாரை சுயமரியாதை இயக்கம் வன்மையாகக் கண்டித்தது (விடுதலை, 19.8.1938, குஅ 21.8.1938: எஸ்.வி.ஆர்., வ. சீதா, 777 - 781).*

இது தொடர்பாக பெரியார் கோயமுத்தூர் காந்தி - இர்வின் மைதானத்தில் 30.7.1939-ஆம் அன்று ஆற்றிய உரையில் ஒரு பகுதி கீழ்வருமாறு :

கடவுள்களைப் பற்றியும், கடவுள் தன்மையைப் பற்றியும் நான் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள் என்னவாயிருந்தாலும் சுமார் 25 வருஷ காலம் நான் தலைவராயிருந்த தேவஸ்தான கமிட்டியின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இருந்த கோயில்களின் காரியங்களை திறமையாக கவனித்து வந்திருக்கிறேன். எனது குடும்பத்தார்கள் அக்கோயில்களுக்கு ஏராளமான பணம் கொடுத்து பல திருப்பணிகள் செய்திருக்கின்றார்கள் என்றாலும், 20 வருஷ

* சாதி வேறுபாடின்றி அனைத்து 'இந்து'க்களும் கோயிலில் நுழையும் உரிமைக்கான சட்டம் சென்னை மாகாணத்தில் 1947-ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. - எஸ்.வி.ஆர்.

காலமாகவே கோயில்களில் ஜாதி வகுப்பு பேதம் இருக்கக் கூடாது என்று வேலை செய்திருப்பதோடு 100க் கணக்கான தாசிகளை ஒழித்து சில கோயில்களுக்கு பார்ப்பன பூசாரிகளையும் ஒழித்து ஆண்டிப் பண்டாரங்களையும், சாத்தாணி வைணவர்களையும் நியமித்து காரியம் செய்திருக்கிறேன். அவை இன்றும் நடக்கின்றன. 1929-ம் வருஷத்துக்கு முன்னதாகவே எனது கமிட்டியில் இந்துக்கள் என்பவர்கள் எல்லோரும் கோவிலுக்குள் போகலாம் என்று தீர்மானம் செய்திருக்கின்றேன். அத் தீர்மானத்திற்கிணங்க ஆதி திராவிடர்களை கோவிலுக்குள் எனது மனைவியின் முயற்சியால் தோழர்கள் பொன்னம்பலம், குருசாமி, ஈஸ்வரன், நடராஜன் ஆகியவர்கள் அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார்கள். அதன் மீது சிரிமினல் வழக்குத் தொடரப்பட்டு பாரிஸ்டர் கே.சி. சுப்ரமணியச் செட்டியாரும், வக்கீல் ஆறுமுகப் பிள்ளையும் இவர்களுக்கு வாதாடியும் தண்டிக்கப்பட்டு ஐக்கோர்ட்டில் விடுதலை கிடைத்தது. அப்பொழுதுதான் நான் தேவஸ்தான கமிட்டித் தலைமைப் பதவியை ராஜினாமா செய்தேன்.

நான்தலைவனாயிருந்த காலத்தில் கோயில் நிர்வாகத்தில் வருஷம் 14, 15 ஆயிரம் மீந்து 20, 30 கோயில்களைப் புதுப்பித்து 40, 50 ஆயிரம் ரூபாய் பண்டு சேர்த்து, அடுத்த பிரசிடென்டிடம் ஒப்புவித்தேன். இன்று பரபரப்பாகி விட்டது. கேள்வி கேட்பாரும் இல்லை. இது மாத்திரமா? 1928 முதல் 31 வரை தமிழ்நாட்டில் நான் சுற்றுப்பயணம் செய்யுமிடங்களில் லெல்லாம் கோயில் அதிகாரிகள் போலிசாரைக் கொண்டு கோயில்களை பாதுகாத்து வந்ததுடன், சில இடங்களில் 144 உத்திரவுகூட சார்வு கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே கோவில் பிரவேசத்தில் எனக்கோ எனது கட்சிக்கோ கவலை இல்லை என்றும், நாங்கள் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்றும் யாரும் சொல்ல முடியாது. நான் சொல்வதெல்லாம், நாணயமாகவும் நிலை நிற்கும்படியும் நல்ல எண்ணத்துடனும் செய்யுங்கள் என்றுதான் சொல்லுகிறேன்.

எனது நண்பர் கனம் ஆச்சாரியார் கோயில் பிரவேசம் சம்பந்தமாக பேசுவதும் செய்வதும் எல்லாம் சூழ்ச்சி என்றே எனக்குப் படுகிறது. அவர்களுக்குத்தான் அந்த அதிகாரம் இருக்க வேண்டும் என்றும், தான் இஷ்டப்பட்ட கோயில்கள்தான் திறக்கப்பட வேண்டும் என்றும், தன் இஷ்டப்படிதான் காரியம் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அவர் செய்த அவசரச் சட்டத்தில் கோயிலில் ஆதி திராவிடர் நுழைவது கிரிமினல் குற்றம் என்று வியத்தமாகச் சொல்லி விட்டார். ஆனால் தன்னால்தான் சிலர் மன்னிக்கப்படக் கூடும் என்கிறார். இது ஜனநாயகமா? பொதுஜன அபிப்பிராயமா? எனவே இவர்களது ஆட்சியின் சூழ்ச்சியையும், அதனால் ஏற்படும் பலனையும் இதிலிருந்தே தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

அவசர சட்ட அதிகாரம் கவர்னர்களுக்குக் கூடாது என்று சொன்ன காங்கிரசார் இன்று தாங்களாகவே அந்த அதிகாரத்தை கவர்னரின் காலில் காணிக்கையாக வைத்து விட்டார்கள். இவர்கள் நாணயமுடையவர்களாயிருந்தால், இவர்களுக்கு இருக்கும் மெஜாரிட்டியைக் கொண்டு கோயிலுக்குள் ஆதி திராவிடர்கள் போவதால் சாமி தீட்டுப்பட்டு விடாது என்றும், சுத்தமாக ஆச்சாரமாக எந்த இந்துவும் இட வித்தியாசமில்லாமல் வழிபடலாம் என்றும் ஒரு சட்டம் செய்து விட்டால் இவர்கள் கையை யார் வாங்கி விடுவார்கள்?

மதுரைக் கோயில் அதுவும், நம்மைவிட வித்தியாசமில்லாத நாடார் பெருமக்கள்கூட போகக் கூடாது என்ற 'புனித' கோயிலில் ஆதி திராவிட மக்கள் சென்ற பிறகும் தஞ்சாவூர் அதாவது வருணாச்சிரமத்திற்கும் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கும் தலைசிறந்த தஞ்சாவூர் கோயில்கள் திறக்கப்பட்ட பிறகும் வேறு யாருக்காக இவர்கள் யோசிக்கிறார்கள் என்பது விளங்கவில்லை. காங்கிரஸ் ஆட்சி சகல காரியங்களிலும், தனிப்பட்ட வகுப்பினர், தனிப்பட்ட மக்கள் சுயநலம் கவனிக்கப்படுகின்றனவே ஒழிய நாணயம், நல்லெண்ணம், பொதுநலம், நியாயம் ஆகியவற்றைக் கவனிப்பது அருமையாக இருக்கின்றது.

இம்மாதிரி இவர்களது சூழ்ச்சிகளையும், அக்கிரமங்களையும் நாங்கள் எடுத்துச் சொன்னால், எங்களை தேசத் துரோகிகளென்றும், நாட்டைக் காட்டிக் கொடுப்பவர்கள் என்றும் கூறிவிடுகிறார்கள்.

நாங்கள் எதற்காக தேச துரோகியாக இருக்க வேண்டும். பார்ப்பனர்களைவிட நாங்கள் இந்த நாட்டு நன்மையில் இலட்சிய மில்லாமல் இருக்க ஏதாவது ஊரார் உழைப்பில் சோம்பேறிகளாய், நாடோடிகளாய், சூழ்ச்சியில் பித்தலாட்டத்தில் வாழ்கின்றவர்களா? எங்களுக்கு இந்த நாடு சொந்தமில்லையா? எங்கள் முன்னோர்கள் இந்த நாட்டை ஆளவில்லையா? நாங்கள் பாடுபட்டு பிழைப்பவர்கள் அல்லவா? மற்ற ஜாதியினரை

அழுத்தி ஏமாற்றி வாழ்கின்றோமா? நாங்கள் சிறை செல்லவில்லையா? நாங்கள் வெள்ளையர் சுரண்டல் ஒழிய வேண்டுமென்று சொல்பவர்கள் அல்லவா? நாங்கள் முதலாளி ஆதிக்கம் அழிய வேண்டும் என்கிறவர்கள் அல்லவா? நாங்கள் பார்ப்பன மத சம்பிரதாயப்படியே தொழிலாளிகள், பாட்டாளிகள் என இழிவுபடுத்தப்பட்டவர்கள் அல்லவா? நாணயத்தில், மனிதாபிமானத்தில் பார்ப்பனர்களை விட நாங்கள் மோசமானவர்களா? இப்படி இருக்க நாங்கள் தேசத்தில் யாருக்குக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவோம்? எதற்காக? எந்தவகையில் தேசத்துரோகம் செய்து விடுவோம். (குஅ, 30.7.1939)

சுயமரியாதை இயக்கம், அன்றைய சென்னை மாகாணத்தின் தமிழ்ப் பகுதிகளில் மட்டுமல்லாது, பிற பகுதிகளிலும் பிற மாகாணங்களிலும் நடந்த ஆலய நுழைவுப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு கொடுத்து வந்திருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, புனாவில் தாழ்த்தப்பட்டோர் இயக்கத் தலைவர்கள் சிவராவ் ஜன்பாகாம்பேளே, ராஜ்போஜ் ஆகியோர் தொடங்கிய ஆலய நுழைவு இயக்கத்தையும் தமிழகத்தில் அத்தகைய இயக்கத்தையும் ஆதரித்து 22.10.1929-இல் சென்னை நேப்பியர் பூங்காவில் W.P.A. சௌந்திர பாண்டியன் தலைமையில் சுயமரியாதை இயக்கம் ஒரு பொதுக் கூட்டம் நடத்தியது. பெரியார் சிறப்புரையாற்றிய அக் கூட்டத்தில் என். சிவராஜ், வி.ஐ. முனுசாமிப்பிள்ளை, சுவாமி சகஜானந்தா ஆகிய தாழ்த்தப்பட்டோர் தலைவர்கள் பங்கேற்றனர் (குஅ, 27.10.1929 : எஸ்.வி.ஆர் - வ. கீதா, 466)

தாழ்த்தப்பட்டோருக்குத் தனிக் கிணறுகள், தனிப் பள்ளிக்கூடங்கள் அமைப்பதை எதிர்த்து, எல்லார்க்கும் எல்லா இடங்களும் பொது உரிமையாக்கப்பட வேண்டும் என்று முழங்கி வந்த பெரியார், சாதிப்பித்துப் பிடித்த சைவர்களையும் விட்டு வைக்கவில்லை. 1929-ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாணத்தில் நடந்த பிராமணர் மகாநாடு, வருணாதர்ம மகாநாடு, சைவர் மகாநாடு ஆகியனவற்றை விமர்சித்தார் :

சைவமதம் என்ற பெயரில் மாநாடு தீண்டாதவர்களுக்குத் தனிக் கோயில் கட்டிக் கொடுப்பதன் மூலம் தீண்டாமையை நிறைநிறுத்தப் பாடுபடுகின்றது. வருணாசிரம மாநாடும், பிராமண மாநாடும் ஒரேயடியாய் இருக்கின்றபடியே இருக்கட்டும் என்று தீர்மானித்து விட்டன. இதிலிருந்து வாசகர்களை ஒன்று கேட்கிறோம். அதாவது மேற்கண்ட கொள்கைகளை உடைய இந்து மதமும், அதற்கேற்ற கடவுள்களும் சைவ மதமும், அதற்கேற்ற சிவனும் இருக்க வேண்டுமா அல்லது

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அவற்றைக் குழி தோண்டிப் புதைக்க வேண்டுமா என்பதேயாகும் (குஅ, 14.12.1929 : ஈ.வெ.ராசி, 773).

1936-37-இல் அண்ணல் அம்பேத்கரின் 'ஜாதியை ஒழிக்க வழி' (Annihilation of Caste) என்ற நீண்டதோர் உரையை 'குடி அரசு' தொடர் கட்டுரையாக வெளியிட்டு வந்தது. பின்னர் அது 'குடி அரசு' பதிப்பகத்தால் நூலாக வெளியிடப்பட்டுப் பல பதிப்புகளைக் கண்டது. தொடர்ந்து பல்லாண்டுகள் அவ்வெளியீட்டை 'குடி அரசு' விளம்பரப்படுத்தி வந்ததைக் காணலாம். பின்னர் அதே நூல் வெவ்வேறு தமிழாக்கங்களைக் கண்டுள்ளது.

அந்த நூலில் அம்பேத்கர், இந்து மதத்தில் செய்யப்பட வேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் எனக் குறிப்பிடுவது இங்கு நினைவுகூரத் தக்கது :

- 1) இந்து மதத்துக்கு ஒரே ஒரு பிரமாணமான புத்தகம் இருக்க வேண்டும். இது எல்லா இந்துக்களும் ஏற்கத்தக்கதாக, எல்லா இந்துக்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். இந்தப் புத்தகத்தைத் தவிர வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள் முதலாக புனிதமானவையாகவும் அதிகாரப்பூர்வமானவையாகவும் கருதப்படும் எல்லா இந்து மத நூல்களும் அவ்வாறு கருதப்படக் கூடாது என்று சட்டம் செய்ய வேண்டும். இவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள மதக் கொள்கைகளையோ சமூகக் கொள்கைகளையோ பிரசாரம் செய்வதை தண்டனைக்குரியதாகக் வேண்டும்.
- 2) இந்துக்களிடையே புரோகிதர்கள் இல்லாமல் ஒழித்து விடுவது நல்லது. ஆனால் இது இயலாது என்று தோன்றுவதால், புரோகிதத் தொழில் பரம்பரையாக வருவதை நிறுத்த வேண்டும். இந்து என்று கூறிக் கொள்ளும் ஒவ்வொருவரும் புரோகிதராக வர அனுமதிக்க வேண்டும். இதற்கென அரசு நிர்ணயிக்கும் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்று, புரோகிதராக இருப்பதற்கு அரசின் அனுமதிப் பத்திரம் பெறாத எந்த இந்துவும் புரோகிதராக இருக்கக் கூடாது.
- 3) அனுமதிப் பத்திரம் இல்லாத, பெறாத புரோகிதர் நடத்தும் சடங்குகள் செல்லாது என்று அறிவிக்க வேண்டும். அனுமதிப் பத்திரம் பெறாதவர் புரோகிதராகச் செயல்படுவதைத் தண்டனைக்குரியதாகக் வேண்டும்.
- 4) புரோகிதர் அரசின் பணியாளராக இருக்க வேண்டும். ஒழுக்கம், நம்பிக்கைகள், வழிபாடு ஆகிய விஷயங்களில்

அரசின் ஒழுங்கு நடவடிக்கைக்கு இருக்க வேண்டும். மேலும் மற்ற எல்லா குடிமக்களையும் போல அவரும் நாட்டின் பொதுவான எண்ணிக்கைத் தேவையின் அடிப்படையில், ஐ.ஸி.எஸ். அதிகாரிகளின் விஷயத்தில் செய்யப்படுவது போல, அரசு வரையரை செய்து நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

இவையெல்லாம் சிலருக்கு மிகத் தீவிரமான யோசனைகளாகத் தோன்றலாம். ஆனால் என்னுடைய கருத்துப்படி இதில் புரட்சிகரமானது ஒன்றும் இல்லை. இந்தியாவில் ஒவ்வொரு தொழிலும் முறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. எஞ்சினியர்கள், டாக்டர்கள், வழக்குரைஞர்கள் ஆகிய அனைவருமே தங்கள் தொழிலைச் செய்ய அனுமதிக்கப்படுவதற்கு முன் அதில் தாங்கள் தேர்ச்சி பெற்றிருப்பதைக் காட்ட வேண்டும். அவர்கள் தொழில் நடத்தும் காலம் முழுவதிலும் அவர்கள் நாட்டின் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு நடப்பதுடன், தங்களுடைய தொழில்களுக்குரிய விசேஷ நடத்தைக் கோட்பாடுகளுக்கு கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும். புரோகிதர் தொழில் ஒன்றுதான் தேர்ச்சி தேவைப்படாத தொழிலாக உள்ளது. இந்து புரோகிதர் தொழிலுக்கு மட்டும்தான் குறிப்பிட்ட நடத்தை கோட்பாடுகள் இல்லை. ஒரு புரோகிதர் அறிவியல் சூனியமாக, உடம்பில் ஸிஃபிலிஸ், கோனோரியா போன்ற நோய்கள் பீடித்தவராக, ஒழுக்கத்தில் அதமனாக இருக்கலாம். என்றாலும், புனிதமாக சடங்குகளை நடத்தி வைக்கவும் இந்து கோவிலின் மூலஸ்தானத்தில் நுழையவும், இந்துக் கடவுளுக்குப் பூஜை நடத்தவும் அனுமதிக்கப்படுகிறார். இவையெல்லாம் இந்துக்களிடையே சாத்தியமாயிருப்பதற்குக் காரணம் புரோகிதராயிருப்பதற்கு புரோகித சாதியில் பிறந்திருந்தால் போதும் என்று இருப்பதுதான். இது முற்றிலும் வெறுக்கத்தக்க நிலை. இந்துக்களின் புரோகித வகுப்பு, சட்டத்துக்கோ ஒழுக்க நெறிக்கோ கட்டுப்பட்டதல்ல என்பதுதான் இதன் பொருள்.... (அம்பேத்கர் - I, 112- 114)

கருவறை நுழைவுக் கிளர்ச்சியும் தமிழக முதல்வரின் வாக்குறுதியும்

கீழ் வெண்மணிப் படுகொடுலைக்குப் பிறகு பெரியார் தீண்டாமை ஒழிப்பு மாநாடொன்றினை நடத்தத் திட்டமிட்டிருந்தார். திராவிடர் கழகத்தின் சார்பில் சேலத்தில் 1969 மார்ச் 1, 2-ஆம் நாட்களில் நடக்கவிருந்த 'தீண்டாமை ஒழிப்பு மாநாடு', 'கடவுள் ஒழிப்பு மாநாடு' ஆகியன அண்ணா அவர்களின் உடல்நலக் குறைவு முதலிய கரணங்களால் ஒத்திவைக்கப்படுவதாகப் பெரியார் அறிவித்தார் (விடுதலை, 19.1.69). லால்குடி தாலுக்கா இடையாற்று மங்கலத்தில் திராவிட விவசாய தொழிலாளர் சங்கம் சார்பில் நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் பார்ப்பன - சூத்திரத் தன்மை ஒழிப்பு, தீண்டாமை ஒழிப்பு ஆகியவற்றுக்கும், கோயில் கருவறை நுழைவுக்கும் பெருங்கிளர்ச்சி நடத்தப்படும் என அறிவித்தார் (விடுதலை, 22.1.1969). 1969 பிப்ரவரியில் அண்ணா இயற்கையெய்தியதால் பெரியார் நடத்தவிருந்த கிளர்ச்சி மீண்டும் ஒத்திவைக்கப்பட்டது. பின்னர் 'மூலஸ்தானப் பிரவேசம்' என்ற 'விடுதலை' தலையங்கத்தில் எழுதினார்:

'மூலஸ்தானத்தில் எல்லா மக்களும் பிரவேசிக்கக் கூடாது' என்பது கோயில் சம்பந்தமாக அல்லது பொது இடம் சம்பந்தமாக அரசாங்கத்தார் செய்து கொண்ட ஏற்பாடுதானையொழிய, அது எந்தவிதத்திலும் ஒரு மத சம்பந்தமான தத்துவமாகாது; எந்தவிதத்திலும் ஒரு புனிதமான காரியமோ, யாருக்காவது மனம் புண்படுவதைத் தடுக்கும்படியான காரியமோ என்று சொல்ல முடியாது; 'கோயில் பிரகாரத்திற்குள் தாழ்த்தப்பட்ட இனமக்கள் செல்வது' எவ்வளவு சாதாரண காரியமோ அதைவிடச் சாதாரணமான காரியமாகும். 'கோயிலுக்குள்ளாகவோ, மூலஸ்தானத்திற்குள்ளாகவோ இன்ன மதத்தார்தான், இன்ன சாதியார்தான் செல்லலாம், இவரிவர் செல்லக் கூடாது' என்பதற்கு எந்தச் சட்டமும், மத ஆதாரமும், சரித்திர நியமனமுமில்லை. இன்ன மொழியில்தான் பூசைக்குச் சொற்கள் சொல்ல வேண்டும் என்கிற கட்டாயமும் இல்லை. கோயில் நிர்வாகத்திற்கு, டிரஸ்ட் பதவிக்கு இன்ன சாதியாகத்தானிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு எந்த நிபந்தனையுமில்லை. மதவிரோதமும், சாஸ்திர விரோதமும் சட்ட விரோதமுமில்லை.....

உண்பன, தின்பன வகையிலும் பெண் கொடுப்பன, கொள்வன என்பவைகளிலும் சட்டப்படியே தடை நீக்கப்பட்ட பிறகு 'ஒரு

நிலக்குறிப்பான இடத்திற்கு, மூலஸ்தானத்திற்கு' மட்டும் உண்டு என்றால் இது எவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனம் என்பதோடு, இதனால் சமுதாய இழிவும் அமுல்படுத்தப்படுவதென்றால் எவ்வளவு மானக்கேடான காரியம் என்பதையும் தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறேன். எனவே, ஆட்சியாளர் இதைப் பகுத்தறிவோடு கவனிக்க வேண்டும்... (விடுதலை, 18-10-1969 : ஈவெராசி, 1886)

'இழிவு நீக்கக் கிளர்ச்சி' என்ற மற்றொரு தலையங்கத்தில் பெரியார், 'சிலையிடம் நெருங்கக் கூடாதவர்களாக, அறைக்கு வெளியே நிற்க வேண்டியவர்களாக.... நிரந்தரக் கீழ் மக்களாக ஆக்கப்பட்டிருக்கும் கொடுமைக்கு' முடிவுகட்டவே கருவறை நுழைவுப் போராட்டம் என்றறிவித்தார்:

....இந்தக் 'கர்ப்பக்கிரகம்' என்கின்ற பூச்சாண்டிகள் பார்ப்பனரல்லாத மக்களை, இழிமக்கள், இழிபிறப்பாளர்கள் என்றாக்கப்படுவதற்காகத்தான் இருந்து வருகிறதேயல்லாமல் மற்றபடி வேறு எந்தப் புனிதத் தன்மையையும் பாதுகாக்கவல்ல என்பதே நமது கருத்து. அன்றியும், நாம் உள்ளே சென்று வணங்குவதால் எந்தப் புனிதத் தன்மையையும் கெட்டு விடுவதில்லை என்பதும், 'உள்ளே செல்ல வேண்டும்' என்கிற நமக்கும், நம் உறுதிக்கும், உண்மையில் எந்தப் புனிதத் தன்மையையும் கெடுக்க வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் இல்லவே இல்லை. நம் இழிவு நீக்கப்பட வேண்டும் என்கின்ற காரியத்திற்காகத்தான் இதைச் சொல்லுகிறோம். (விடுதலை, 19-10-1969 : ஈவெராசி, 1885)

கருவறையில் நுழையும் உரிமை என்பதை சாதியொழிப்புப் போராட்டத்திற்கான பல்வேறு வழிமுறைகளிலொன்றாகப் பெரியார் கருதினாரேயன்றி, அதையே தனது இறுதி இலக்காக, 'இறுதி விருப்பமாக'க் கொள்ளவில்லை. கோயிலுக்குள் வழிபடச் செல்லும் அனைவரும் கருவறை வரை செல்ல இயலாவிட்டாலும் அர்ச்சகர் என்ற பதவியின் மூலமாக அனைத்துச் சாதியினரின் பிரதிநிதிகளாவது அங்கு செல்வதற்கான உரிமை என்பது குறியீட்டளவிலான ஒரு வெற்றி (a symbolic victory) என்று நினைத்தார். 16-11-1969இல் திராவிடர் கழக மத்தியக் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் 26-1-1970இல் கிளர்ச்சி தொடங்கும் என அறிவித்தார் (ஈவெராசி, xxxix)

தமிழகத்தில் உள்ள முக்கியமான கோயில்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அங்கே கருவறை நுழைவுப் போராட்டத்தை நடத்த முடிவு செய்தார். திருநீறு பூசிக் கொண்டுதான் கோயிலுக்குள் நுழைய முடியும் என்ற நிலை இருக்குமானால், கருவறையில் நுழைய முயலும் பொருட்டு, கிளர்ச்சித் தொண்டர்கள் திருநீறு

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அணிந்து கொள்ளவும் செய்யலாம் என்றார். 1970 ஜனவரி 26-இல் கருவறைப் போராட்டம் தொடங்கப்படும் என்று பெரியார் அறிவித்ததும் அன்றைய முதலமைச்சர் மு. கருணாநிதி, சாதி வேறுபாடின்றி அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகும் விருப்பம் தனக்கும் உண்டென்றும், அதற்கு வழி வகை செய்யும் சட்டமொன்று விரைவில் கொண்டு வரப்படும் என்றும், எனவே கிளர்ச்சியைப் பெரியார் ஒத்தி வைக்க வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்வதாகவும் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார் ('விடுதலை' பெரியார் 92-வது பிறந்தநாள் மலர் 1970, ப.106). அந்த வாக்குறுதியின் பேரில் கிளர்ச்சி ஒத்தி வைக்கப்பட்டது. முதல்வர் மு. கருணாநிதி தன் வாக்குறுதியை எவ்வாறு நிறைவேற்றினார் என்பதை இனிக் காண்போம்.

'அர்ச்சகர் சட்டம்'

'அர்ச்சகர் சட்டம்' என இன்று பொதுவான வழக்கில் இருப்பது 'தமிழ்நாடு இந்து சமய அறக்கட்டளைகள் சட்டத்தின் (1959-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு சட்டம் 22) பிரிவுகள் 55, 56, 116 ஆகியவற்றுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தச் சட்டமாகும். அப்பிரிவுகளைத் திருத்த 30.11.1970-ஆம் நாளன்று தமிழக அரசாங்கத்தால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட சட்டத்திருத்த மசோதா 2.12.1970-ஆம் நாளன்று சட்ட மன்றத்திலும் (Legislative Assembly), மேலவையிலும் (Legislative Council) விவாதிக்கப்பட்டு அன்றே அது ஒருமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது. இரண்டு அவைகளிலும் அதனை முன்மொழிந்த அன்றைய இந்து சமய அறநிலைய அமைச்சர் கே.வி. சுப்பையா, அச் சட்டத்திருத்த மசோதாவின் குறிக்கோள்களை விளக்கினார்:

"இந்து சமுதாயத்தில் பாரம்பரிய அர்ச்சகர் பதவி ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், உரிய கல்வித் தகுதி உடையவர்கள் ஏற்புடைத்த நிறுவனங்களில் அர்ச்சகர் தொழிலில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் அடங்கிய சமய அமைப்பு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றும், சாதி, சமய அல்லது வகுப்பு வேறுபாடின்றி எல்லோருக்கும் இந்தத் துறையில் வாய்ப்பளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் தீண்டாமை, அரிசனங்களின் பொருளாதார கல்வி மேம்பாடு பற்றிய குழுவினர் தமது அறிக்கையில் 1969-ல் தமது கருத்தைத் தெரிவித்தனர். தமிழ்நாட்டில் அர்ச்சகர்கள், குருக்கள், பூசாரிகள் யாவரும் இந்து கோயில்களில் உள்துறை ஊழியர்களாவர். உள்துறை ஊழியர்களின் கடமைகள், முக்கியமாகத் தெய்வ வழிபாட்டுக்குரிய பூசைகள், சடங்குகள், வழிபாடுகள் நடத்துவது, மந்திரங்கள், வேதங்கள், பிரபந்தங்கள், தேவாரம் பாராயணம் செய்தல், அத்தகைய பூசை, பாராயணங்களில்

சம்பந்தப்பட்ட இதைப் போன்ற தெய்வ வழிபாடுகள், தெய்வ நற்பணிகள் புரிவது பற்றியதாகும். தீண்டாமையை அறவே ஒழித்து சமுதாய சீர்திருத்தம் செய்வதற்காக, சாதி வேறுபாடின்றி எல்லா இந்துக்களுக்கும் இந்து ஆலயங்கள் ஏற்கனவே திறந்து விடப்பட்டன. மேலும், காஜூல தசரதாமராவுக்கும் ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலத்திற்குமிடையே நடைபெற்ற வழக்கில் தலைமை நீதிமன்றம் பின்வருமாறு தீர்ப்பளித்தது : "கிராம அதிகாரிகள் நியமன விஷயத்தில் பாரம்பரிய உரிமைக் கொள்கையை உள்ளடக்கிய தமிழ்நாடு 1895-ஆம் ஆண்டு பாரம்பரிய கிராமப் பதவிகள் சட்டத்தின் 6 (1) பிரிவு சந்ததி உரிமை என்ற ஒரே காரணத்தினால் ஒரு தலைப்பட்சமாக அமைந்துள்ளது. எனவே, இப்பிரிவு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 16 (2) பிரிவுக்கு முரணானதும் செல் திறன்றதும் ஆகும்". இத்தீர்ப்பையொட்டி, மேற்சொன்ன பாரம்பரிய கிராமப் பதவிகள் சட்டத்தை முன்னரே நாம் ரத்து செய்து விட்டோம்.

இதையொட்டி மேற்சொன்ன குழுவினரின் பரிந்துரைகளுக்கிணங்கவும் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள தலைமை நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பையொட்டியும் சமூகச் சீர்திருத்தத்தில் மேலும் எடுக்கப்படுகிற ஒரு நடவடிக்கையாகவும், இந்து கோயில்களில் எல்லாப் பகுதிகளின் நியமனத்திலும் பாரம்பரியக் கொள்கையை நீக்குவதென்று அரசு முடிவெடுத்தது.

மேற்சொன்ன முடிவுக்கு செல் திறனளிக்கும் பொருட்டு 1959-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு இந்து சமய அறக்கட்டளைகள் சட்டத்தின் 55, 56 பிரிவுகளில் திருத்தம் தேவைப்படுகிறது. மேற்சொன்ன நோக்கத்தை எய்துவதே தமிழ்நாடு 1970-ஆம் ஆண்டு இந்து சமய அறக்கட்டளைகள் (திருத்த) மசோதாவின் நோக்கமாகும். இதன் தொடர்பாக அவசியமான திருத்தங்களையும் இம் மசோதா செய்கிறது (சமநகு, 483-484)

இந்து சமய அறநிலைய அமைச்சர் இங்கு 'மேற்சொன்ன குழு' என்று கூறுவது இளைய பெருமான் குழுவாகும். ஆக, இந்து சமய, அறநிலையச் சட்டத்திற்குத் திருத்தம் கொண்டு வருவதற்கான முகாந்திரமாக அமைந்தவை:

- 1) இளைய பெருமான் குழுவின் பரிந்துரைகள்.
- 2) தசரதாமராவுக்கும் ஆந்திர மாநிலத்திற்குமிடையே நடந்த வழக்கில் தலைமை (உச்ச) நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பு.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

இந்து சமய, அறநிலையச் சட்டப் பிரிவுகள் 55, 56 ஆகியன திருத்தப்பட்டதன் காரணமாக பிரிவு 116, 1959-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு சட்டம் 22-இன் அட்டவணை (Schedules, Tamilnadu Act 22 of 1959) ஆகியனவும் திருத்தப்பட்டன. திருத்தப்பட்ட சட்டம் 'தமிழ்நாடு இந்து சமய அறக்கட்டளைகள் (திருத்த) சட்டம் 1971 (1971-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு சட்டம் 2) என்றாகியது. அது தமிழக அரசாங்கத்தின் சிறப்பு அரசிதழ் எண் 15, நாள் 12.1.1971-இல் வெளியிடப்பட்டது (இணைப்பு I)

1959-ஆம் ஆண்டு மூலச் சட்டத்தின் 55, 56, 116 ஆவது பிரிவுகளும் திருத்தப்பட்ட அப்பிரிவுகளும் உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பிலேயே ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப்பட்டுள்ளன. எனினும், நீதிபதி மகராஜன் குழு அறிக்கை சுட்டிக் காட்டுவது போல, முதன்மையான திருத்தம் பிரிவு 55-இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட திருத்தம்தான். "ஒரு சமய நிறுவனத்தின் ஊழியர்களையோ பணியாளர்களையோ பாரம்பரிய அடிப்படையில் நியமிக்க வேண்டியதில்லை" என்பதுதான் திருத்தப்பட்ட இப்பிரிவின் சாரம். பிரிவு 56, சமய நிறுவனங்களிலுள்ள ஊழியர் அல்லது பணியாளர் மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை மேற்கொள்ளாதல், தண்டித்தல் ஆகியன குறித்ததாகும். பிரிவு 116, சமய நிறுவனத்தின் ஊழியர்கள் அல்லது பணியாளர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதி (Qualification) குறித்ததாகும். திருத்தப்பட்ட இப்பிரிவுகளில் 'பரம்பரைப் பதவியில் இல்லாத' (ஊழியர்கள் அல்லது பணியாளர்கள்) என்ற சொற்கள் நீக்கப்பட்டன. எனவே 56, 116-ஆம் பிரிவுகளில் செய்யப்பட்ட திருத்தங்கள், 55-ஆம் பிரிவிற்குச் செய்யப்பட்ட திருத்தத்தின் தொடர் விளைவுகளே. சட்டப் பிரிவு 55-இன் மூலமும் திருத்தமும் நீதிபதி மகராஜன் குழுவின் அறிக்கையிலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. (இணைப்பு IV)

சட்டமன்றத்தில், சட்டத்திருத்த மசோதாவை முன்மொழிந்த இந்து சமய அறநிலையத் துறை அமைச்சர், தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் பார்ப்பனரல்லாத சாதியினர் - ஓரிரு இடங்களில் தாழ்த்தப்பட்டோர் - பூசனை செய்து வரும் பழக்கம் இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார். இச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருக்குமேயானால், ஆகமவிதிப்படி அமைந்த கோயில்களின் பூசனைகளில் பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கம் மட்டுமல்ல, அக்கோயில்கள் சிலவற்றிலுள்ள வேளாளர்களின், பிற உயர் சாதியினரின் பூசனை ஆதிக்கமும் கூட முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்படுவதற்கான சட்டநீதியான வாய்ப்பு இருந்திருக்கும். எனினும் அது மட்டுமே சமூகத் தடைகளை அகற்றியிருக்கும் என்று சொல்வதற்கில்லை. அன்றைய எதிர்கட்சித் துணைத் தலைவர் ஆர். பொன்னப்ப நாடார் சுட்டிக்காட்டியது போல கேரள மாநிலத்தில் நடந்த சில நிகழ்வுகள் தமிழகத்திலும் நடந்திருக்கும். அதாவது தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் உள்ளிட்ட அனைத்து

இந்துக்களையும் அர்ச்சகர்களாக நியமனம் செய்வதை அன்றைய கேரள அரசு மேற்கொண்டபோது, ஒரு சில ஆலயங்களில் பூசாரிகளாக இருந்த சனாதனவாதிகள் அந்த ஆலயங்களைப் பூட்டி விட்டு வெளியேறி விட்டனராம் (சமநகு, 478). தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பு உறுப்பினர்கே.பி.எஸ். மணி சட்டமன்ற விவாதத்தில் பங்கேற்றுப் பேசுகையில், "திருவெண்காட்டில் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சகோதரர் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அந்தக் கோயிலின் பரம்பரை டிரஸ்டி பண்ணையார் கோயிலுக்கு வருவதே இல்லை. இது கூடாது என்று கடந்த ஆறு ஆண்டு காலமாக நியமனப் பத்திரத்தைத் தாக்கல் செய்தும் அங்கிருப்பவர்கள் தள்ளி விடுகிறார்கள். என் போன்றவர்கள் அங்கு வரக் கூடாது என்று தடுக்கிறார்கள்" என்று குறிப்பிட்டார். சட்டத்திருத்தம் "பிராமணர்கள், முதலியார்கள், பிள்ளைகள்தான் இருக்க வேண்டுமென்கின்ற பரம்பரையை ஒழிக்க வழிவகை செய்கிறது" என்று அதை வரவேற்றுப் பேசிய அவர் கூறினார் :

அர்ச்சகர்கள் வேலை சாதாரண வேலை, இதிலே யாரும் லட்சாதிபதிகளானதாகச் சரித்திரம் இல்லை. ஆனால் மடாதிபதிகள் என்று எடுத்துக் கொண்டால், ஆயிரக்கணக்கான வேலி நிலங்களை வைத்துக் கொண்டு சிலர் பரம்பரையாக அனுபவித்து வருகிறார்கள். ஒரு வேலிக்கு 6/4 ஏக்கர். அதிலே டிரஸ்டிகளும் அந்தக் குறிப்பிட்ட மைனாரிட்டி சமூகத்தினர்தான். மடாதிபதிகளும் அவர்கள்தான். மடாதிபதிகளாக வருவதற்குத் தகுதி என்று ஒன்றும் இல்லை. காவி வாங்க வேண்டியது. அங்கு வேண்டியது அவ்வளவுதான். இந்த மடாதிபதிகளையும் இதிலே சேர்த்துக் கொண்டால் உள்ளபடியே மிக உயர்வாக இருக்கும். இந்த அரசு, ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்னால் பேசிய காரியங்களை நிறைவேற்றியதாக இருக்கும்.

அவர் மேலும் கூறியதாவது :

வேறு ஜாதிக்காரன் வந்தால் கடவுளின் சக்தி போய்விடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். கடவுள்களே தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதியில் இருந்து வந்தவர்கள்தானே. தந்தை பெரியார் அவர்களின் பழைய குடியரசுப் பத்திரிகைகளைப் புரட்டினால் தெரியும்.... முக்காலே மூன்று வீசம் கடவுள்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிலிருந்து வந்த கடவுள்கள்தான். மதுரை மீனாட்சி சக்கிலிச்சி தானே. தில்லை நடராஜன் ஆதி திராவிடர்தானே. காசிவிஸ்வநாதர் ஆதி திராவிடர்தானே.. எல்லா ஜாதிக்காரர்களும் சங்கரா சங்கரா என்று பேசுகிறார்களே. விளம்பரப் பிரிவில் இருந்து இதைப்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

பற்றியெல்லாம் விளக்கமாக எடுத்து விளக்க வழி செய்ய வேண்டும்.... தமிழ்நாட்டில் ஆயிரம் அர்ச்சகர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் 16 சதவிதத்தை எங்களுக்கும் கொடுக்க இடம் வேண்டும் (சமநடு, 481-482)

கே.பி.எஸ். மணி, மடாதிபதிகள் குறித்துப் பேசியது வரவேற்கத்தக்கது என்றாலும் பண்பாட்டு ஆதிக்கம் என்ற வகையில் பணக்கார மடாதிபதி போக முடியாத இடத்திற்குள் கூட ஒரு பஞ்சைப் பார்ப்பனனால் நுழைய முடியும் என்ற உண்மையையும் மறக்கலாகாது.

இந்த மசோதாவை சட்ட மன்றத்திலும் மேலவையிலும் முழுமையாக வரவேற்றுப் பேசியவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் முறையே ம.பொ.சி.யும் குன்றக்குடி அடிகளாருமாவர்.

இந்த மசோதா மீது சட்ட மன்றத்தில் நடந்த விவாதத்திற்குப் பதிலளித்துப் பேசிய இந்து சமய அறநிலைய அமைச்சர், சட்டம் எதனையும் நிறைவேற்றாமலேயே பரம்பரை அர்ச்சகர் முறை ஒழிக்கப்பட்டு ஏற்புடைத்த நிறுவனமொன்றில் கல்வித் தேர்ச்சி பெற்ற அனைத்துச் சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்க முடியும் என்றும், சாதிமுறை பற்றி ஆழ்ந்தறிந்துள்ள அறிஞர் பேராசிரியர் ஜி.எஸ். குர்யே (Prof. G.S. Ghurye) பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பே இது போன்ற ஆலோசனையைக் கூறியிருக்கிறார் என்றும், இதற்கு ஆதரவான கருத்துக்களை சமய நிறுவனங்கள், அறக்கட்டளைகள் பற்றிய குழு (Commission on Religions Endowments and Trusts) அண்மையில் வெளியிட்ட பரிந்துரைகளிலிருந்தும் பெறலாம் என்றும் இளைய பெருமாள் குழு அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை எடுத்துக் காட்டினார் (சமநடு, 482-483).

ஆனால், இச்சட்டம் பற்றிய தனது தீர்ப்பில் உச்சநீதிமன்றம் சாதி எதிர்ப்பாளர் குர்யேவின் மானுடவியல் கருத்துகளையல்ல, மராத்தியப் பார்ப்பனரான முனைவர் கானே என்பாரின் புராணியக் கூற்றுக்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டது.

‘அர்ச்சகர் சட்டம்’ : உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பைக் காணும் முன்

தமிழ்நாடு அரசாங்கம் நிறைவேற்றிய திருத்தச் சட்டம் பற்றிய உச்சநீதி மன்றத்தின் தீர்ப்பை ஆய்வு செய்வதற்கு முன் வேறு சில செய்திகளையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். ‘இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்’ நாளேட்டில் (19.2.1970) வெளிவந்த ஒரு செய்தியை, அமெரிக்கப் பேராசிரியர் சார்லஸ் ரையர்ஸன் என்பார் பதிவு செய்துள்ளார். அது கீழ் வருமாறு :

வைணவ மதத்தலைவர்களிடங்கிய தூதுக் குழுவொன்று முதலமைச்சர் மு. கருணாநிதியைச் சந்தித்து, அனைத்து சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்க உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள சட்ட மசோதாவை விமர்சனம் செய்யும் ஒரு மனுவை அளித்தது. இந்துக் கோயில்களின் ஒழுங்குமுறைகள், நெடுங்காலமாக மதிக்கப்பட்டு வரும் ஆகமங்களுக்கு மட்டுமே கட்டுப்பட்டு இருக்க வேண்டும் என்றும், தீட்சை பெற்றவர்கள் (பார்ப்பனர்கள்) மட்டுமே கோயில்களில் பூசை செய்ய முடியும் என்றும் அம் மனுவில் குறிப்பிட்டிருந்தனர். கோயில்களின் கருவறைகளுக்குள் நுழைய அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு என்று அரசாங்கம் உத்திரவாதம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஈ.வெ.ராமசாமி நாயக்கரின் கோரிக்கை, அக்கிரமமானதும் அநியாயமானதும் என்றும் அம்மனு கூறியது. சட்டமசோதா, பெரியாரின் கோரிக்கை ஆகிய இரண்டையும் பார்ப்பனரல்லாத சைவ மடங்களின் அமைப்பான தெய்வீகப் பேரவையின்தலைவர் ஆதரித்தார். மேற்சொன்ன தூதுக் குழுவில் இருந்தவர்கள் இந்துமதத்தின் மற்றொரு பிரிவான வைணவத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமல்ல; அவர்கள் அனைவருமே பார்ப்பனர்கள். வைணவக் கோயில்களின் உரிமைகளில் தெய்வீகப் பேரவை தலையிட அனுமதிக்கக் கூடாது என்று அவர்கள் அம் மனுவில் கூறினர். கருணாநிதியோ, அவர்களுக்குத் திருப்திகரமான பதிலைத் தரவில்லை. அனைவரது அபிப்பிராயங்களும் கருத்தில் கொள்ளப்படும் என்று மட்டுமே அவர்களிடம் கூறினார் (CR, 160-161).

பெரியாரைப் பலமுறை நேரில் சந்தித்துப் பேட்டி கண்ட சார்லஸ் ரையர்ஸன், உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு வந்த சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவரைக் கடைசி முறையாகச் சந்தித்ததாகவும், பெரியார் திட்டமிட்டிருந்த கிளர்ச்சிக்கான காரணங்களில் உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பும் ஒன்று என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (CR 161).

வைணவப் பார்ப்பனர்களின் மடாதிபதிகளிலொருவரான பேரருளாள எத்திராஜ் ராமானுஜ ஜீயர் சுவாமிகளும், ஸ்மார்த்தப் பார்ப்பனர்கள்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

உள்ளிட்ட வேறு 11 பேரும் சேர்ந்து, தமிழ்நாடு அரசு சட்டத்தை எதிர்த்து உச்சநீதிமன்றத்தில் தனித்தனியாக ரிட் மனுக்கள் தாக்கல் செய்தனர். பம்பாயைச் சேர்ந்த பிரபல வழக்கறிஞர் நானி பல்கிவாலா, உச்சநீதிமன்ற பிரபல வழக்கறிஞர் பராசரன், மற்றொரு திறமையான வழக்கறிஞர் நடேசன் ஆகியோர் மனுதாரர்களுக்காகவும் தமிழ்நாடு அரசாங்கத்தின் சார்பில் தலைமை வழக்குரைஞர் (அட்வகேட் ஜெனரல்) கோவிந்தசாமிநாதனும், அரசாங்க வழக்குரைஞர் (பிளீடர்) எஸ். மோகனும் (தாமிரபரணிப் படுகொலை விசாரணைப் புகழ் நீதிபதி எஸ். மோகன்!) வழக்காடினார்.

சம்பந்தப்பட்ட வழக்கு, திருத்தப்பட்ட தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலையச்சட்டப் பிரிவுகள் 55, 56, 116, மூலச்சட்டமான 1959-ஆம் ஆண்டு இந்து சமய அறநிலையச் சட்டப் பிரிவு 28, இந்து சமய நிறுவனங்கள் (ஊழியர்கள், பணியாளர்கள்) பணிவிதி 12, இந்திய அரசியல் சட்டப் பிரிவுகள் 25, 26 ஆகியன தொடர்பாதலால், அச்சட்டப் பிரிவுகள் என்ன சொல்கின்றன என்பதை முதலில் காண வேண்டும்.

தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலையச் சட்டம்

பிரிவு 55

பிற்சேர்க்கைகளாகத் தரப்பட்டுள்ள 1971-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு சட்டம் 2, உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு, மகராஜன் குழு அறிக்கை ஆகியவற்றில் இச்சட்டப் பிரிவின் 4 உட்கூறுகளும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பரம்பரை அர்ச்சகர் முறை ஒழிக்கப்படுவதற்கு வழி செய்யும் சட்டப்பிரிவு இது.

பிரிவு 56

ஒரு சமய நிறுவனத்தில் பணி புரியும் ஊழியர் அல்லது பணியாளர் மீது கோயில் அறங்காவலருக்கும் (Trustee), இந்து சமய அறநிலையத் துறை அதிகாரிகளுக்கும் ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுப்பதற்கான அதிகாரம் பற்றிய பிரிவு இது. பரம்பரை ஊழியர் அல்லது பணியாளர் மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுத்தல், அவர் மேல்முறையீடு செய்தல் என்பது குறித்த திருத்தப்படாத சட்டப்பிரிவு 56 (3) திருத்தப்பட்ட சட்டத்தில் நீக்கப் பட்டுள்ளது.

பிரிவு 116 (xxiii)

தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்தின் நோக்கத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு தேவையான விதிகளை (Rules) வகுத்துக் கொள்ளவும். சமய நிறுவனங்களிலுள்ள ஊழியர்கள் அல்லது பணியாளர்

களுக்குத் தேவைப்படும் தகுதிகளையும், பணி நிலைமைகளையும் நிர்ணயிக்கவும் அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு என்று கூறுகிறது இப்பிரிவு. திருத்தத்திற்கு முந்திய இப்பிரிவில் "பரம்பரை ஊழியர்களுக்கும் பணியாளர்களுக்கும் மற்றும் பரம்பரை அல்லாத ஊழியர்களுக்கும் பணியாளர்களுக்கும் தேவைப்படும் தகுதியையும், பணி நிலைமைகளையும் நிர்ணயிக்கும் அதிகாரம்" என்று கூறப்பட்டது. சமய நிறுவனங்களிலுள்ள ஊழியர்களுக்கும் பணியாளர்களுக்கும் தேவைப்படும் தகுதியையும் பணி நிலைமைகளையும் நிர்ணயிக்கும் அதிகாரம்" என்பதாக திருத்தப்பட்ட சட்டப் பிரிவில் மாற்றப்பட்டுள்ளது.

பிரிவு 28

மூலச் சட்டத்திலுள்ள இப்பிரிவு திருத்தப்பட்ட சட்டத்தில் மாற்றப்படவில்லை. இப்பிரிவு அறங்காவலர்கள் (Trustees) அந்தந்த அறக்கட்டளைகளின் (Trusts) விதிமுறைகளின்படியும் அந்தந்த சமய நிறுவனங்கள் தத்தம் சம்பிரதாயப் படியும் அதாவது பழக்கவழக்கப் படியும் (Usage) கோயில்களின் விவகாரங்களை நிர்வகிப்பது குறித்தாகும்.

இந்து சமய நிறுவனங்கள் (அலுவலர்கள், பணியாளர்கள்) பணி விதிகள் சட்டம் 1964

இச்சட்டத்தின் பிரிவு 12, அர்ச்சகர்களுக்குத் தேவையான கல்வித் தகுதி முதலியவற்றை நிர்ணயிக்கிறது.

இந்திய அரசியல் சட்டப் பிரிவு 25

இதற்கு இரண்டு உட்பிரிவுகள் உள்ளன. இரண்டாம் உட்பிரிவுக்குள் இரண்டு உட்பிரிவுகள் உள்ளன. அவை கீழ்வருமாறு :

25 (1) இந்தப் பகுதியில்* காணப்படும் மற்ற பிரிவுகளுக்குக் கட்டுப்படும், பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், பொது நலம் ஆகியவற்றுக்குக் கட்டுப்படும் உள் சான்று சுதந்திரத்தையும் (freedom of conscience), மதத்தில் பற்றுறுதி கொள்வதற்கும் (profess) அதை நடை(செயல்) முறைப்படுத்துவதற்கும் பரப்புவதற்குமான உரிமையையும் எல்லா மக்களும் சமமாகப் பெற்றவர்களாவர்.

(2) (அ) சமய நடை(செயல்)முறையுடன் தொடர்பு கொண்ட பொருளாதார, பணம் சம்பந்தமான, அரசியல் மற்றும் உலகியல் (secular) செயற்பாடு எதனையும் ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும் வரம்புக்குட்படுத்துவதற்கும்

* இந்தப் பகுதி : அரசியல் சட்டத்தின் மூன்றாம் பகுதி. இதில்தான் அடிப்படை உரிமைகள் வரையறுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன - எஸ்.வி.ஆர்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

(ஆ) பொதுத் தன்மை வாய்ந்த இந்துச் சமய நிறுவனங்களை இந்து சமயத்தினரின் எல்லா வகுப்பினருக்கும் பிரிவினருக்கும் திறந்து விடுவதற்கும்

நடைமுறையில் உள்ள சட்டம் எதுவும் செயல்படுவதையோ அல்லது அரசு சட்டம் எதனையும் இயற்றுவதையோ இச்சட்டப் பிரிவில் உள்ள எதுவும் பாதிக்காது.

இந்துக்கள், இந்து சமய நிறுவனங்கள் என்று இங்கு குறிக்கப்படுவதில் சீக்கியர்கள், சமணர்கள், பௌத்தர்கள், அவர்களது சமயங்கள், நிறுவனங்கள் ஆகியனவும் அடங்கும் என்று இந்த விதிக்கு அரசியல் சட்டம் விளக்கம் கூறுகிறது. இச்சட்டப் பிரிவு தொடர்பான பல்வேறு உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்புகளை இந்திய சட்ட நிறுவனத்தின் இயக்குநரும், இந்திய சட்ட ஆணையத்தின் முன்னாள் உறுப்பினருமான பி.எம். பக்ஷி விளக்கியுள்ளார்.

“மதத்தில் பற்றுறுதி கொள்வதற்கும், அதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும், பரப்புவதற்குமான சுதந்திரம்” என்பதில் ‘நடைமுறைப்படுத்துதல்’ (Practices) என்பது அடிப்படையில் சமய வழிபாடு, சடங்கு, அனுஷ்டானங்கள் (Observations) என்பனவோடு தொடர்புடையதாகும் என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது. (Staislaw v State of Madhya Pradesh, AIR, SC 908). சமய நடைமுறைகள் (Religions Practices) என்பன சமயப் பற்றுறுதி அல்லது சமயக் கோட்பாட்டின் பிரிக்க முடியாத பகுதிகளாகும் என்று உச்சநீதிமன்றம் விளக்கியுள்ளது (Commissioner, Hindu Religious Endowments v Lakshmindra (1954) SCR 1005). அர்ச்சகரின் (அல்லது பூசாரியின் - Priest) நியமனம் (Service), ஒரு உலகியல் செயற்பாடு (Secular Activity) என்றும், அதை அரசியல் சட்டப் பிரிவு 25 (2) இன் கீழ் ஒழுங்குமுறைக்குக் கொண்டு வரலாம் என்றும் உச்சநீதிமன்றம் கூறியுள்ளது. (Bhuri Nath v State of Jammu & Kashmir, AIR 1997 SC 1711)

அரசியல் சட்டப் பிரிவு 25 (2) (அ) சமய நடைமுறைகளுடன் தொடர்புடைய உலகியல் செயற்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்தவோ அல்லது வரம்புக்குட்படுத்தவோ அரசுக்கு அதிகாரம் உண்டு என்று கூறுகிறது. இப்படி ஒழுங்குபடுத்துவதும் வரம்புக்குட்படுத்துவதும் முதன்மையாக சமய நடைமுறையின் உலகியல் கூறுகளுக்கு மட்டுமே பொருந்துமேயன்றி சமயத்தின் சாராம்சங்களுக்கு (Essentials) பொருந்தாது என்று ராட்டிலால் என்பாருக்கும் பம்பாய் அரசுக்குமிடையே நடந்த வழக்கில்தான் உச்சநீதிமன்றம் முதன் முறையாக ஒரு விளக்கத்தைத் தந்தது (1954, SLR 1055). இந்த அளவுகோலைக் கடைபிடிப்பது எளிதானதல்ல என்றாலும், பின்னர் வந்த பல வழக்குகளிலும் இவ்விளக்கமே பின்பற்றப்பட்டது. சமய நடைமுறையின் உலகியல் அம்சத்திற்கும் அதன் சாராம்சங்களுக்கு மிடையிலான எல்லைக்கோடு என்ன என்பதை உச்சநீதிமன்றம்தான்

தீர்மானிக்க முடியும். ஆனால், உச்சநீதிமன்றத்தின் முடிவுக்குட்பட்டு, சமய இனத்தினருக்கு (Denomination) தமது சடங்குகள், கிரியைகள் ஆகியவற்றை வகுத்துக் கொள்ள உரிமையுண்டு என்பது ராமானுஜாவுக்கும் தமிழ்நாடு அரசாங்கத்திற்குமிடையிலான வழக்கின் மீதான தீர்ப்பில் ('அர்ச்சகர் சட்ட'த்தின் மீதான தீர்ப்பு) விளக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அரசியல் சட்டப் பிரிவு 25-இன் பல்வேறு கூறுகள், குறிப்பாக உட்பிரிவுகள் 25 (1), 25 (2) (அ) ஆகியன ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன. எனவே ஒரு குறிப்பிட்ட திட்டவட்டமான பிரச்சனை எழுகையில் உச்சநீதிமன்றத்தின் பல்வேறு தீர்ப்புகளைப் பார்ப்பது அவசியம் (PMB, pp 64-66).

அரசியல் சட்டப் பிரிவு 26

மத விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும் சுதந்திரத்தைப் பற்றிய இப்பிரிவு நான்கு உட்கூறுகளைக் கொண்டதாகும். அவையாவன :

பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், பொது நலன் ஆகியவற்றுக்கு உட்பட்டு, ஒவ்வொரு சமய இனத்திற்கும் (Denomination) அல்லது அதனுடைய பகுதி ஏதொன்றுக்கும் -

- சமய அல்லது அறக் குறிக்கோள்களுக்கான நிறுவனங்களை நிறுவவும் அவற்றைப் பேணவும்
- சமய விஷயங்களில் தத்தம் விவகாரங்களைத் தாமே நிர்வகிக்கவும்
- அசையும் சொத்துக்களையும் அசையாச் சொத்துக்களையும் உடமை கொள்ளவும் வாங்கவும்
- அத்தகைய சொத்துக்களை, சட்டத்திற்கு ஏற்ப நிர்வகிக்கவும் சுதந்திரம் உண்டு.

இச்சட்டப் பிரிவிலுள்ள சுதந்திரம், அரசியல் சட்டத்தின் IIIஆவது பிரிவுக்கு (அடிப்படை உரிமைகள்) உட்பட்டதல்ல. சமய இனத்தை (denomination) வரையறுப்பதில் சமயநெறிகள் (Tenets) முக்கியமானவை. அவைதான் ஒரு சமய இனத்தையும், தனிநபரையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன. அரசியல் சட்டம் 25-ஆம் பிரிவிற்குத் தந்த விளக்கத்தி் விருப்பதைப் போலவே, 26-ஆம் பிரிவிற்கான விளக்கத்திலும் சில தீர்ப்புகளிலும் உச்சநீதிமன்றம் சமயத்தின் சாராம்சங்கள் யாவை, சாராம்சம் அல்லாதவை யாவை என்பதை வேறுபடுத்திக் காட்டியுள்ளது. அவற்றிலொன்றுதான் ராமானுஜாவிற்கும் தமிழ்நாடு அரசுக்குமிடையிலான வழக்கின் (அர்ச்சகர் சட்ட வழக்கு) மீதான தீர்ப்பு ஆகும் (PMB, pp. 66-67).

உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பைக் காண்கையில் மேற்சொன்ன கருத்துக்களைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு

இனி 'அர்ச்சகர் சட்டம்' பற்றிய உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கு வருவோம். தலைமை நீதிபதி எஸ்.எம். சிக்கரி, நீதிபதிகள் ஏ.என். குரோவர், ஏ.என். ரே, டி.ஜி. பாலேகர், எம்.எச். பெக் ஆகிய ஐவர் கொண்ட உச்சநீதிமன்ற ஆயம் (Bench) 14.3.1972 அன்று இத்தீர்ப்பினை வழங்கியது (இணைப்பு II). இவர்களில் பாலேகர் மட்டுமே பார்ப்பனர். ஒருவர் முஸ்லீம். எனவே இந்தப் பார்ப்பனியத் தீர்ப்பை தனியொரு பார்ப்பனரின் செய்கையாகக் கருத முடியாது. பன்னிரண்டு முந்திய தீர்ப்புகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு இத்தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றில் ஆறு தீர்ப்புகள் இந்தியா 'சுதந்திரம்' பெற்றதற்கு முந்தியவை (1871, 1878 - 80, 1912, 1913, 1923, 1947-ஆம் ஆண்டுகளுக்குரியவை). இந்திய அரசியல் சட்டம், அச்சட்டம் நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன் நடப்பில் இருந்த எல்லாச் சட்டங்களையும் - சில நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டு - சுதந்திர, குடியரசு இந்தியாவில் தக்க வைத்துக் கொள்ள இடம் தருகிறது. அத்தகைய சட்டங்களிலொன்றுதான் இந்துச் சட்டம் (Hindu Law). இந்துச் சட்டத்தின்படி பார்ப்பனர்களும் ஒருசில உயர்சாதியினரும் தவிர பிற அனைவரும் சூத்திரரே. அதனால்தான் பெரியார் அரசியல் சட்டப் பிரிவு 372-ம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறினார்.

எனது 'தினமணி' கட்டுரையில் (இந்நூலின் இரண்டாவது அத்தியாயம்) நான் கூறியவை : "வம்சாவழியில் அர்ச்சகரை நியமிப்பதும், நியமிக்காமல் இருப்பதும் மதச்சார்பற்ற (Secular) நடவடிக்கை என்றும், அது தன்னளவில் மத வழிபாட்டு உரிமையிலோ, மதவிதிகளிலோ, சடங்காசாரங்களிலோ தலையிடும் நடவடிக்கையாகக் கருதப்படக் கூடாது என்றும் வம்சாவழியில் வராத பிறரையும் - அவர்கள் மதவிதிகளையும் சடங்காசாரங்களையும் தெரிந்தவராக இருக்கும் பட்சத்தில் - நியமனம் செய்யும் சட்டத்திருத்தம் செல்லும் என்றும் உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்புக் கூறியது."

எனினும், தந்தை பெரியார் அவர்களும், பெரியார் பற்றாளர்களும் மட்டுமின்றி சட்டம் தெரிந்தவர்களும், மிக அண்மைக் காலம்வரை கி. வீரமணியும் கூட - அனைத்துச்சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம் என்ற சட்டம் செல்லாது என்று உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்புக் கூறியதாகக் கருதியதும், வீரமணி குழுவினரைத் தவிர மற்ற எல்லாரும் இப்போதும் அதே கருத்தைக் கொண்டிருப்பதும் ஏன்?

பரம்பரை அர்ச்சகர் பதவி ஒழிப்பை ஏற்றுக் கொண்ட உச்சநீதிமன்றம், அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம் என்ற சட்டத்தின் குறிக்கோளை செல்லாததாக்கி விட்டதுதான் காரணம்.

என் கட்டுரையில் நான் எழுதியதாவது :

“அனைத்து சாதியினரையும் - அவர்கள் மதவிதிகள் - சடங்காசாரங்கள் தெரிந்தவர்களாயிருப்பினும் அர்ச்சகர்களாக்குவது அரசியல் சட்டப் பிரிவுகள் 25, 26 ஆகியவற்றில் தரப்பட்டுள்ள உரிமைகளை மீறுவதாகும் என உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்புக் கூறியது. இந்த உரிமைகள், மதக் கோட்பாடு சம்பந்தப்பட்டவை மட்டுமல்ல. மதத்தின் பிரிக்க முடியாத பகுதிகளான சடங்குகள், அனுஷ்டானங்கள், ஆச்சாரங்கள், கொண்டாட்டங்கள், வழிபாட்டு முறைகள் ஆகியவற்றோடும் தொடர்புடையவை என்றும், இவற்றிலொன்றுதான் ஆகமவிதிகள் என்றும், இவ்விதிகளின்படி குறிப்பிட்ட வகுப்பினர்தான் (Deomination) அர்ச்சகராக இருக்க முடியும் என்றும் உச்சநீதிமன்றம் விளக்கம் கூறியது.”

அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக முடியாது என்று உச்சநீதிமன்றம் வெளிப்படையாக, 'பச்சையாகச் சொல்லவில்லை. மாறாக, மறைமுக அச்சுறுத்தலின் மூலம் அதைச் சொல்லியது.

இதனைச் சற்று விரிவாகக் காண்போம்.

1) தனது முந்திய தீர்ப்புகள் ஐந்திலும் வேறுபல தீர்ப்புகளிலும் அரசியல் சட்டப் பிரிவுகள் 25, 26 ஆகியவற்றின் உள்ளடக்கம் என்ன என்று சர்ச்சைக்கு இடமில்லாதபடி தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதாக உச்சநீதிமன்றம் கூறியது :

அரசியல் சட்டப் பிரிவுகள் 25, 26 ஆகிய தரும் பாதுகாப்பு, கோட்பாடு (Doctrine), நம்பிக்கை (Belief) ஆகியவற்றுடன் மட்டும் நின்று கொள்வதில்லை. அவை, ஒரு மதத்தைப் பின்பற்று வதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் செயல்பாடுகளுக்கும் விரிவு படுத்தப்படக் கூடியவையாகும். எனவே மதத்தின் பிரிக்க முடியாத அம்சங்களான, சடங்குகள், கிரியைகள், அனுஷ்டானங்கள், கொண்டாட்டங்கள், வழிபாட்டு முறைகள் ஆகியவற்றுக் கான ஒரு உத்திரவாதத்தையும் உள்ளடக்கியுள்ளன.

ஒரு மதத்தின் அல்லது ஒரு மத நடைமுறையின் (Practice) சாராம்சமான பகுதி என்ன என்பதை நீதிமன்றங்கள்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். அதாவது அக்குறிப்பிட்ட மதத்தின் கோட்பாடு, குறிப்பிட்ட சமூகத்தினர் தமது மதத்தின் பகுதியாகக்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

கருதும் நடைமுறைகள் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டுதான் நீதிமன்றங்கள் மேற்சொன்ன விஷயத்தை முடிவு செய்ய வேண்டும். (பத்தி 12).

2) என்னென்ன விஷயங்களையெல்லாம் நீதிமன்றங்கள் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பற்றி உச்சநீதி மன்றத் தீர்ப்பின் பத்தாவது பத்தி விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது. விக் கிரகங்களை (திருவுருவங்களை) செய்தல், நடுதல், வழிபடுதல் முதலியவற்றைப் பொறுத்தவரை இறுதி அதிகாரம் ஆகமங்களுக்குத்தான் உண்டு என்று ஏற்கனவே நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் சில இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இந்த இறுதி அதிகாரமுடைய ஆகம நெறிகள்தான் ஒரு சிலை (திருவுருவம்), எப்போது தீட்டுப்படுகிறது, எப்போது தீட்டுப்படுவதில்லை என்பதைச் சொல்கின்றன என்றும், ஒரு சிலை தீட்டுப்படும்போது, அச்சிலையிலிருந்து தெய்வம் மறைந்து விடுகிறது அல்லது அச்சிலையில் தெய்வம் இருப்பதில்லை என்று கருதுவது இந்து வழிபாட்டாளனது மதநம்பிக்கையின் பிரிக்க முடியாத பகுதி என்றும் அப்பத்தி கூறுகிறது :

வழிபாடு செய்பவனின் உள்ளத்தில் மேலோங்கியுள்ள கருத்து என்னவெனில், மரபான நியதிகளிலிருந்து வழுவுதல் என்பது விக் கிரகம் (திருவுருவம்) தீட்டுப்படுவதற்கோ அல்லது களங்கப்படுவதற்கோ இட்டுச் செல்லும், இதை எந்த விலை கொடுத்தேனும் தடுக்க வேண்டும் என்று கர்ப்பக் கிருகத்தின் புனிதத் தன்மையைக் காப்பாற்றுவதற்கான நியாயம் இதுதான். விக் கிரகங்கள் (திருவுருவங்கள்) பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ள எல்லாக் கோயில்களிலும் ஆகம விதிகளால் தன் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள அன்றாட ஒழுக்கங்களைக் கடைப்பிடித்த பிறகே தகுதியுள்ள அர்ச்சகனோ, பூசகனோ கர்ப்பக் கிருகத்துள் நுழையலாம் என்று ஆகமங்கள் விதித்திருக்கின்றன. அர்ச்சகன் என்கின்ற முறையில் வழிபாட்டின்போது அவன் சிலையைத் தொட வேண்டியுள்ளது. அதைத் தொடுவது அவனுக்கு மட்டுமே உள்ள உரிமையும் கடமையுமாகும். வேறு யார் தொடாலும் சிலை (திருவுருவம்) தீட்டுப் பட்டுவிடும். (பத்தி 10)

சைவர்கள் கோயில்களில் வைணவர்களோ, வைணவர் கோயில்களில் சைவர்களோ அர்ச்சகர்களாகி விட முடியாதென்றும், அர்ச்சகர்களாகத் தகுதி பெற்றவர்கள் என ஆகமங்களால் ஒப்புதல் தரப்பட்டவர்களைத் தவிர, வேறு யாருக்குமே - அவர்கள் பார்ப்பனர்களாக இருந்தாலும் சரி அல்லது மடாதிபதிகள், ஆச்சாரியார்கள் போன்ற மதத் தலைவர்களாக இருந்தாலும்

சரி - சிலையை (திருவுருவத்தைத்) தொடும் உரிமை இல்லை என்று கூறும் இறுதி அதிகாரம் ஆகமங்களுக்கு உண்டு என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியது உச்சநீதிமன்றம்.

அத் தீர்ப்பின் 11-ஆவது பத்தியில் குறிப்பிடும் ஆகமங்கள் அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக அனுமதிப்பதில்லை. பார்ப்பனர்களில் சில உட்பிரிவுகளை மட்டுமே அனுமதிக்கின்றன. அது மட்டுமின்றி விக்கிரகங்கள் எவ்வாறெல்லாம் தீட்டுப்படும் என்பதைச் சொல்வதற்கு ஆகமங்களை மட்டுமல்ல, புராணங்களைக் கூட அத்தாட்சியாகக் காட்டுகிறது உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு. பார்ப்பன சாஸ்திரங்களான தர்ம சாஸ்திரங்களில் (இவற்றிலொன்றுதான் மனு சாத்திரம்) வல்லுநரான மராத்தியப் பார்ப்பன அறிஞர் டாக்டர் கானேவைத் துணைக்கழைத்துள்ளது:

புனர் பிரதிஷ்டை (கோயில்களில் விக்கிரகங்களை மறுபடியும் நடுதல்) பற்றிய விஷயத்தில் டாக்டர் கானே, மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அவரது 'தர்ம சாஸ்திரங்களின் வரலாறு' என்ற நூலில் பிரம்ம புராணத்தை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். பிரம்ம புராணம் கூறுவதாவது : "ஒரு விக்கிரகம் இரண்டாக உடைபட்டாலோ, துண்டுதுண்டாகச் சிதறிவிட்டாலோ, எரிக்கப்பட்டாலோ, அதனுடைய பீடத்திலிருந்து அகற்றப்பட்டாலோ, வழிபடப்படாமல் போய்விட்டாலோ, கழுதைகள் போன்ற விலங்குகளால் தீண்டப்பட்டாலோ, தீட்டுப்பட்ட நிலத்தில் விழுந்து விட்டாலோ, பிற தெய்வங்களுக்குரிய மந்திரங்களால் வழிபடப்பட்டாலோ அல்லது சாதியிலிருந்து விலக்கப்பட்டவர்களால் தீண்டப்பட்டாலோ - இந்தப் பத்து எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகளில் ஏதேனுமொன்று நிகழுகையில் தெய்வம் அந்த விக்கிரகத்தில் குடியிருக்காமல் போய்விடும்.

ஆகமங்களால் அதிகாரமளிக்கப்படாத ஒரு அர்ச்சகனால் விக்கிரகம் தீட்டுப்படவோ, களங்கப்படவோ அனுமதிக்கும் ஒரு அரசாங்க நடவடிக்கை ஒரு ஜீவநாடி போன்ற விஷயத்தில் இந்து வழிபாட்டாளனின் சமய நம்பிக்கையிலும், நடைமுறைகளிலும் கடுமையாகக் குறுக்கிடுகிறது. எனவே எடுத்த எடுப்பிலேயே அரசியல் சட்டம் 25-ஆவது பிரிவுப்படி அது செல்லத்தக்கதாகி விடுகிறது. (பத்தி 11).

4. 1964-ஆம் ஆண்டு சென்னை இந்து சமய நிறுவனங்கள் (அலுவலர்கள், பணியாளர்கள்) பணி விதிகளைச் சுட்டிக் காட்டி உச்சநீதிமன்றம் கூறியது :

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

விதி 12-இன் படி அர்ச்சகராக இருக்க வேண்டியவர், மந்திரங்கள், வேதங்கள், பிரபந்தங்கள் ஆகியவற்றை நன்கு கற்றவராக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு கற்று பூஜை செய்வதற்குரிய தகுதிகளைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அதாவது சடங்குகளைச் செய்வதில் போதிய அளவிற்குத் தகுதி பெற்றிருக்க வேண்டும். ஏற்கனவே சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளதைப்போல, வழிபாடு சம்பந்தப்பட்ட நியதிகளிலிருந்து வழுவினாலோ அல்லது மீறினாலோ விக்கிரகம் தீட்டுப்பட்டு விடுகிறது. எனவே இந்த ஆபத்தைத் தவிர்க்கவே, சடங்குகளைத் திறம்படச் செய்பவராக அர்ச்சகர் இருக்க வேண்டும் என்பது கட்டாயமாக்கப்படுகிறது (பத்தி 14)

5. இக்கருத்தினைத் தொடர்ந்து உச்சநீதிமன்றம் கூறியது :

ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தைச் (Denominations) சேர்ந்த ஒரு நபரைத் தவிர வேறு யாராலும் ஒரு கோயிலில் சடங்கு செய்யப்பட்டாலும் வழிபாட்டின் நோக்கமே முறியடிக்கப்பட்டுவிடும் என்பது நீண்டகாலமாகவே அங்கீகரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. திருத்தச் சட்டத்தின் படியும், அதற்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட நோக்கத்தின் படியும், ஆகமத் தேவைகளைப் புறக்கணித்து, எல்லாக் கோயில் களிலும், ஒரே மாதிரியான சடங்குகளை அரசாங்கம் நிர்ணயிப்பதையும், ஆகமங்களில் அங்கீகரிக்கப்படாத வகுப்புகளைச் சேர்ந்தவர்களை அர்ச்சகர்களாகக் கோயில்களின் மீது திணிப்பதையும் தடுத்து நிறுத்தவதற்கு வழிவகை ஏதும் இல்லை என்று மனுதாரர்கள் தெரிவித்தனர்.

ஏற்கனவே சுட்டிக்காட்டியபடி, இத்தகைய மாறுதல் விக்கிரகத்தின் புனிதத்தன்மைக்குக் களங்கம் ஏற்படுத்துவதில் போய் முடியும் என்பது உறுதியாதலால், திருத்தச் சட்டப்படி அரசாங்கம் மேற்கொள்கிற அதிகாரங்கள், இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் 25, 26-ஆம் பிரிவுகளில் உறுதியளிக்கப்பட்டுள்ள மத சுதந்திரத்தில் தலையிடுவனவாக முடியும். இவ்வாறு மனுதாரர்கள் சார்பில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்களின் வலிமையை, அரசு சார்பில் வழக்காடிய கற்றார்ந்த தமிழ்நாடு தலைமை வழக்கறிஞரும் உணராமலில்லை. (பத்தி. 16)

6. தமிழ்நாடு அரசாங்கத்தின் சார்பில் வழக்காடிய தலைமை வழக்கறிஞர் மனுதாரர்கள் தெரிவித்த மேற்சொன்ன கருத்தை மட்டுமல்லாது, அவர்களின் மற்றொரு கருத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டதை உச்சநீதிமன்றம் சுட்டிக் காட்டியது :

அறக்கட்டளையின் திட்டங்களுக்கு இணங்க அல்லது குறிப்பிட்ட நிறுவனத்தின் பழக்கவழக்கத்திற்கு - சம்பிரதாயத்துக்கு - இணங்க, கோயில் விவகாரங்களை அறங் காவலர் நிர்வகித்து வரவேண்டும் என்று மூலச் சட்டத்தின் 28(1) ஆம் பிரிவு கட்டளையிடுகிறது. சட்டத்தின் திருத்தப்பட்ட 55-ஆவது பிரிவின்படி அறங்காவலர் செய்கிற நியமனத்தை மேற்சொன்ன பிரிவு கட்டுப்படுத்தும் என்று கற்றார்ந்த தலைமை வழக்கறிஞர் கருதுவதை ஏற்றுக் கொள்வதில் எங்களுக்கு சிக்கல் இல்லை. ஒரு சைவ அல்லது வைணவக் கோயிலில், அக்கோயிலுக்கு நெறி வகுக்கின்ற ஆகமங்களின் நியதிகளின்படி அங்குக் குறிப்பிட்ட இனம், உட்பிரிவு அல்லது குழுவிருந்து (Denomination, Sect or Group) அர்ச்சகரை நியமிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யத் தவறுகையில், அச்செய்கை அந்தக் கோயிலின் சம்பிரதாயங்களை - பழக்கவழக்கங்களை - (Usage) அறங்காவலர் மதித்து நடக்க வேண்டும் என்று விதிக்கின்ற மூலச் சட்டத்தின் 28(1) ஆம் பிரிவுக்கு எதிராகப் போவதல்லாமல், அது ஒரு சமய நடைமுறையில் தலையிடுவதுமாகும். இத்தலையீடு தவிர்க்க முடியாதபடி, விகிரகத்தின் புனிதத் தன்மையைக் கெடுப்பதில் போய் முடியும் (பத்தி 17).

உச்சநீதிமன்றத்தின் மேற்சொன்ன கருத்துகள், தமிழ்நாடு அரசாங்கத்தின் சார்பில் வழக்காடிய தலைமை வழக்குரைஞரின் தடுமாற்றங்கள் ஆகியன மட்டுமின்றி, உச்சநீதிமன்றத்தின் மற்றொரு கருத்தும் மனுதாரர்களுக்கு - அவர்கள் விரும்பிய அத்தனை உத்திரவாதங்களையும் தந்தது :

கோயில்களில் அனுஷ்டிக்கப்படும் சடங்குகளிலும், கிரியை களிலும் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவது இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கங்களில் ஒன்று என்று எந்த இடத்திலும் குறிப்பிடப்பட வில்லை. மாறாக, மூலச் சட்டத்தின் 107-ஆம் பிரிவு, அரசியல் சட்டத்தின் 26-ஆம் பிரிவின்படி ஒரு சமய இனத்தினருக்கோ அல்லது அவர்களில் ஒரு பிரிவினருக்கோ வழங்கப்பட்டுள்ள சுதந்திரங்களை மீறக்கூடிய எந்த அதிகாரத்தையும் தருவதாகவோ அல்லது எந்தக் கடமையையும் விதிப்பதாகவோ இந்தச் சட்டத்தில் காணப்படும் எதுவும் கருதப்படமாட்டாது என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்கிறது.....

மேலும், கோயில்களின் சடங்குகளிலோ, கிரியைகளிலோ தலையிடுவதாகக் கருதப்படக்கூடிய ஏதேனும் ஒரு விதியை

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அரசாங்கம் வகுக்குமேயானால், அது கோயில் வழிபாட்டில் ஈடுபாடுடையவர்களின் எதிர்ப்புக்கு உள்ளாகும். எனவே, மனுதாரர்கள் இப்போது தெரிவித்துள்ள அச்சங்களுக்கு ஆதாரம் ஏதும் இல்லை என்றும், உரிய நேரம் வருவதற்கு முன் கூறப்படுபவை என்றும் நாங்கள் கருதுகிறோம் (பத்தி. 22).

இக்காரணங்களால்தான் ஜீயர் போன்றவர்களின் 12 மனுக்கள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டனவேயன்றி, கி. வீரமணி குழுவினர் கூறுவது போல, அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம் என்ற சட்டம் செல்லும் என்று உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்ததால் அல்ல. மேலும், இந்து சமய நிறுவனங்கள் (அலுவலர்கள், பணியாளர்கள்) பணி விதி 12 - இல் கூறப்பட்ட கல்வித்தகுதி உடையவர்களாக இருந்தாலும் சம்பிரதாயப்படி நடக்கும் கோயில் அர்ச்சனைகளில் - சைவக் கோயிலாக இருந்தாலும் சரி வைணவக் கோயில்களாக இருந்தாலும் சரி - அந்தந்தக் குறிப்பிட்ட இனத்தினர் (Denominations) உட்பிரிவினர் (Sect) அல்லது குழுவினர்தான் (Groups) அர்ச்சகராக இருக்க முடியும் என்று உச்சநீதி மன்றம் கூறியது. மேற்சொன்ன உச்சநீதிமன்றத்தின் கருத்துக்களிற் பல மகராஜன் குழு அறிக்கையிலும் இடம் பெற்றுள்ளன (தமிழாக்கம் சற்று வேறுபட்டுள்ளது).

இன்னும் சொல்லப்போனால் கி. வீரமணி, பெரியார் உயிரோடு இருக்கும்போதும் சரி, மணியம்மையார் தலைமையில் இயங்கும்போதும் சரி, நான் கொண்டுள்ள கருத்துக்களைத்தான் கொண்டிருந்தார். அவற்றையும் பின்னர் அவரிடம் ஏற்பட்ட தலைகீழ் மாற்றங்களையும் அடுத்து வரும் அத்தியாயங்களிலொன்றில் காண்போம்.

பெரியாரின் எதிர்ப்பு

உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பைக் கண்டனம் செய்து பெரியார் தெரிவித்து வந்த கருத்துக்களுக்குச் சான்றாக 'விடுதலை' 23.11.73, 'பிரிவினையா' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய தலையங்கத்திலிருந்து சில வரிகளையும் 1973 டிசம்பர் 8, 9-இல் அவர் கலந்து கொண்ட கடைசி மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானமொன்றையும் 'தினமணி'யில் நான் எழுதிய கட்டுரையில் எடுத்துரைத்தேன்.

ஆனால், நான் கூறிய ஒவ்வொரு கருத்துக்கும் மறுப்புக் கூறிய கி. வீரமணி, தனது மறுப்புக் கட்டுரையில் இவற்றைப் பற்றி மௌனம் சாதித்து விட்டார். மாறாக, 'அனைத்து சாதியினருக்கும் அர்ச்சகர் உரிமை ஏன்?' என்ற நூலை நான் வாங்கிப் படித்திருந்தால், என் 'பள்ளிக்கூட மாணவக் கேள்விகள்' எழுந்திராது என்றும் கூறியுள்ளார். 'பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவனம், 1993 ஜூலையில் வெளியிட்ட இந்த நூலில் உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு குறித்துப் பெரியார் கூறிய கருத்துகளும் அவர் காலத்தில் திராவிடர் கழகத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களும் முழுமையாக இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன.

தீர்ப்பு குறித்துப் பெரியார் 1972 முதல் 1973 டிசம்பர் 19வரை தனது பேருரைகளிலும், தலையங்கங்களிலும், கட்டுரைகளிலும் தெரிவித்த கருத்துகள், 'விடுதலை' நாளேட்டில் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் சில தோழர் வே. ஆனைமுத்து பதிப்பித்துள்ள 'பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனை'களிலும், பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவனம் 1981-இல் வெளியிட்ட 'மரண சாசனத்'திலும் காணப்படுகின்றன.

உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு வந்த மறு நாளே - 15-3-1972-இல் அதை எதிர்த்து நாகப்பட்டினத்தில் போர்க்கொடி உயர்த்தினார் பெரியார் (ஈவெராசி. ixix).

பெரியாரின் பேருரையொன்றும் 'விடுதலை'யில் அவர் எழுதிய தலையங்கமொன்றும் பெரியார் உயிரோடு இருக்கையில் 'விடுதலை'யில் உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு பற்றி கி.வீரமணி எழுதிய தலையங்கங்கள், 28.5.1972-இல் சென்னையில் நடைபெற்ற திராவிடர் கழக மாநில மாநாடான சமூக இழிவு ஒழிப்பு மாநாட்டின் தீர்மானங்கள் ஆகியனவற்றோடு சேர்த்து, 'கோயில் பகிஷ்காரம் ஏன்?' என்ற தலைப்பில் 'பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவனத்'தால் 1972-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. அதனுடைய இரண்டாம் பதிப்பு 1982 ஆகஸ்டில் வெளிவந்தது.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அந்த வெளியீட்டிலே, தந்தை பெரியார் 5.4.1972 அன்று சென்னைக் கடற்கரையில் நடந்த திராவிடர் கழகப் பொதுக் கூட்டத்தில் ஆற்றிய பேருரை தரப்பட்டுள்ளது. அவர் அங்கு கூறினார் :

இன்றுள்ள அரசியல் சட்டத்தினாலே, சுப்ரீம் கோர்ட்டு தீர்ப்பினாலே நாம் நாதியற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டு இருக்கின்றோம். இதற்கு நாம் பரிகாரம் காண வேண்டும். அதற்காகவே மே 7-ஆம் தேதி சென்னையில் திராவிடர் கழக மாநில மாநாட்டினைக் கூட்டி, அதில் முடிவு செய்து மக்கள் மத்தியில் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவோம்.*

அந்த மாநாடு சற்றுத் தள்ளிப் போடப்பட்டு 28.5.1972 அன்று நடைபெற்றது. அதில் நிறைவேற்றப்பட்ட இரு தீர்மானங்களை (1, 3) மட்டும் இங்கு நான் குறிப்பிடுகிறேன். பிறவற்றை மற்றொரு அத்தியாயத்தில் காண்போம்.

1. இந்திய அரசியல் சட்டம் என்பது சமுதாயத் தன்மையைப் பொறுத்தவரை மனுதர்மம் என்னும் பார்ப்பன உயர் வாழ்வுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்கும் சட்டமாகவே - பார்ப்பனராலேயே உண்டாக்கப்பட்ட சட்டமாகையால், அதை மாற்றி அமைக்க வேண்டியது மிக மிக அவசியமானது என்று இம்மாநாடு தீர்மானிக்கிறது.
2. நாம் அருகில் சென்று நாமாய் பூசை செய்து வணங்குவதற்குரிய உரிமை இல்லாத இடமும் கடவுளு(சிலை)ம் நம்மைச் சமுதாய பிறவி இழிவு செய்வதற்கென்றே உண்டாக்கப்பட்டிருப்பதால், கடவுள், மதத்தன்மை எப்படி இருந்தாலும், நமது சமுதாய பிறவி இழிவு ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை முன்னிட்டு, அப்படிப்பட்ட கோயில் (இடம்)களையும், சிலை உருவக் கடவுள்களையும் பகிஷ்கரித்து ஆக வேண்டும் என்பதோடு பகிஷ்கரிப்புப் பிரச்சாரத்தையும் செய்தாக வேண்டும் என்று இம்மாநாடு தீர்மானிக்கிறது. இதற்காகத் தடுப்புப் பிரச்சாரம் என்பதாக, முக்கியமான கோயில்களுக்குச் சென்று, அங்கு வழிபட வரும் மக்களிடம் கடவுள் தன்மையையும் நாம் இழிவுப்படுத்தப்படும் தன்மையையும் விளக்கிக் கூறி, மக்களை இழிவுக்கும் அறியாமைக்கும் ஆளாகாமல்

* பெரியாரின் இந்தக் கடற்கரைப் பேருரையின் ஒரு பகுதி 'அனைத்துச் சாதியினருக்கும் அர்ச்சகர் உரிமை ஏன்' என்ற வெளியீட்டில் (ப.172)இல் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆனால், மேற்சொன்ன பகுதி அதில் இல்லை.

இருக்க முயற்சிக்க வேண்டும் என்று இம்மாநாடு தீர்மானிக்கிறது. இப் பகிஷ்காரக் கிளர்ச்சியினை உடனடியாகத் துவக்க, தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கு இம்மாநாடு முழு உரிமை கொடுக்கிறது (பெரியார்-வீரமணி, 73-74)

இவ்விரு தீர்மானங்களும் உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பிற்கு எதிர்வினையாக உள்ளவை என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை.

18.4.72 'விடுதலை'யில் 'இனி நமது கடமை என்ன?' என்ற தலையங்கத்தில் பெரியார் எழுதினார் :

....இன்று நமக்குள்ள - எதிரிகளின் பாதுகாப்பான - இழிநிலை எதில் இருக்கிறது என்றால் - "நாம் ஈனஜாதி, இடைஜாதி, கீழான ஜாதி" ஆனதால், நாம் நம்மால் உடைத்து உருவாக்கி, நம் செலவில் நடப்பட்ட ஒரு கல் உருவத்தை (சாமியை) கிட்டே நெருங்கினால் சாமி செத்துப் போகும். அதனால் அதை நெருங்கக் கூடாது; பூசை செய்யக் கூடாது என்பதாகிய இது ஆகமம் என்று சட்டத்தினால் காப்பாற்றப்பட்டு வருகிற ஆகமம் - "ஆதலால், நீ வெளியிலே நிற்க வேண்டும்" - என்று சுப்ரீம் கோர்ட்டீர்ப்புக் கூறி விட்டது. இனி நம் கடமை என்ன? (பெரியார் - வீரமணி, 10-11)

உச்சநீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை சட்டப் பட்டப்படிப்புப் படிக்காத மேதை பெரியார், எத்தனை ஆழமாகவும் துல்லியமாகவும் புரிந்து கொண்டார் என்பதை இது காட்டுகிறதல்லவா?

தனது 95-வது பிறந்தநாளையொட்டி எழுதிய கட்டுரையில் பெரியார் எழுதினார் :

இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் சமுதாய (மத) சம்பந்தமான காரியங்களைப் பற்றி பழைய மனுதர்ம நிலையை மிகமிகப் பலப்படுத்திக் கொண்டபடி இருக்கிறது. உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், கர்ப்பக் கிரகத்திற்குள் சூத்திரன், அதாவது பண்டார சன்னதி உட்பட இந்து என்ற தலைப்பில் வரும் எவருமே, பார்ப்பான் தவிர்ந்து எவருமே செல்ல முடியாதென்று உயர்நீதி (சுப்ரீம்) மன்றத் தீர்ப்பு இருப்பதனாலும், இன்னும் கோவிலுக்கு சாமி தரிசனத்திற்கென்று போகும் யாருமே தீண்டத்தகாதவர்கள்போல் வாயில்படிக்கு வெளியில்தான் எட்டி

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

நிற்க வேண்டும் என்றால், மற்றபடி எதில் நாம் மாறுதலைக் காண முடியும்? ('விடுதலை' பெரியார் 95-ஆவது பிறந்தநாள் விழா மலர் 17.9.1973 : ஈ.வெராசி, 1981)

'இழிநிலை நீக்க மாநாடு' என்ற தலையங்கத்தில் பெரியார் எழுதினார்:

நம் கோயில்களுக்குப் போகிற எவரும் எந்தக் கோயிலுக்குப் போனாலும், சாமி இருக்கிற (கர்ப்பக் கிரகத்திற்கு) வெளியில் நின்றுதான் சாமி தரிசனமோ, மற்றதோ செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. காரணம் நாம் கீழ்சாதிக்காரர்கள். நாம் தொட்டால், நெருங்கினால் சாமி தீட்டாகிவிடும். எனவே, எட்டி நிற்க வேண்டும். வெளியில் நிற்கிறோம். எனவே இந்த இழிநிலை போக்கப்பட வேண்டாமா... (விடுதலை, 14.10.1973 : ஈ.வெராசி, 1888)

1973 டிசம்பர் 8, 9-இல் திராவிடர் கழகம் பெரியார் திடலில் நடத்திய தமிழர் சமுதாய இழிவு ஒழிப்பு மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களிலொன்று :

அரசியல் சட்டம் 372-வது பிரிவு இந்துலாவை அங்கீகரிக்கிறது. இந்துலாபடி முஸ்லிம், கிறிஸ்துவர், பார்சி, யூதர் தவிர்ந்த மற்றவர்கள் யாவரும் இந்துக்கள். இந்துக்களில் இரண்டு ஜாதிகள்: பார்ப்பனர், பார்ப்பனரல்லாத சூத்திரர்கள். மதச் சுதந்திரம் என்ற பெயரால் அரசியல் சட்டம் 25, 26-ஆம் ஷரத்துகளின்படி எல்லாச் சாதியினரும் அர்ச்சகராக முடியாது. எனவே 25, 26 ஷரத்துகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். ஷரத்து 44-படி ஒரே சீர்மையான சிவில் சட்டம் (Uniform Civil Code) உருவாக்கப்பட வேண்டும். சாதி எந்த இடத்திலும் நடப்பில் இல்லாது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அரசியல் சட்டம் 17-வது விதியில் உள்ள 'தீண்டாமை ஒழிப்பு' என்பதற்குப் பதிலாக 'சாதி ஒழிப்பு' என்றாக்கப்பட வேண்டும். (விடுதலை, 9.12.1973)

மேற்சொன்ன மாநாட்டில் பெரியார் கூறினார் :

இப்போது நண்பர் நமது கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள், 'இந்தக் கோயில் அர்ச்சகர் வேலை யாரும் செய்யலாம்' என்று தீர்மானம் பண்ணி, அதை இந்த அரசாங்கம் சட்டம் செய்ததானது செல்லாது என்று பண்ணி, நம் இழிநிலையைச் சட்டத்தின் மூலம் உறுதிப்படுத்திவிட்டதனாலே, கொஞ்சம் ஆத்திரம் அதிகமாய்ப் போயிற்று (ஈ.வெராசி, 2052)

19.12.1973-இல் தந்தை பெரியார் ஆற்றிய இறுதிச் சொற்பொழிவி
லிருந்து :

நம்முடைய கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள், 'கல்தான்; யார் வேண்டுமானாலும் பூசை பண்ணலாம்; ஆனால் முறைப்படி செய்யணும்' என்று யாவருக்குமே அனுமதி கொடுத்தார். பார்ப்பனர் கோர்ட் - சுப்ரீம் கோர்ட் என்றால் பார்ப்பன் கோர்ட் என்று பேர், சிரிக்காதீர்கள். அதில் தமிழனுக்கு இடம் இல்லை; (அப்படிப் போனாலும் அவனுடைய அடிமைதான் போவான். அவன் சாஸ்திரத்தைப் பார்த்துத்தான் தீர்ப்பு பண்ணுவான். சொல்லிப் போட்டானே - 'கோயிலுக்குள் போகிறது தப்பு - சாஸ்திர விரோதம்' என்று! அட முட்டாள்களா! சாஸ்திரம் என்றால் எது? எப்போது எழுதினது? எவன் எழுதினான்? எவனாவது சொல்லட்டும்! 'ஆகமத்தின்படி' என்று எழுதினான். ஒரு அய்க்கோர்ட் ஜட்ஜ் - ஒருவனோ, இரண்டு மூன்று பேரோ, அவர்கள், பார்ப்பான் ஆதிக்கம் உள்ளது, பார்ப்பாத்தியாலே நியமிக்கப்பட்டவர்கள். என்றைக்கு எழுதினான் ஆகமம்? ஒரு அக்கிரமம், ஒரு அயோக்கியத்தனம் இதற்கு மேலே உலகத்திலே உண்டா? என்றைக்கோ, எவனோ பேர் தெரியாத அனாமதேயம் - எவனையும் சொல்ல முடியாது, ஆகமத்தை எழுதினவன் எவனடா என்றால், அவன் சொல்லுவான், 'வசிஷ்டன் எழுதினான், நாரதன் எழுதினான், யக்ருவல்யர் எழுதினான், மனு எழுதினான், வெங்காயம் எழுதினான்' என்று... (ஈ.வெராசி. 2065)

உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு பற்றிய இத்தகைய தெளிவான புரிதலை தன் இறுதிநாள் வரை கொண்டிருந்த தந்தை பெரியாருக்கு இன்று முட்டாள் பட்டம் கட்டுகின்றனர் வீரமணி குழுவினர்.

தீர்ப்பு பற்றிய கருத்துக் குழப்பங்கள்

உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு பற்றிய கி. வீரமணியின் கருத்துகளை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கலாம் :

- 1) தந்தை பெரியார் தலைமையின் கீழ் கி. வீரமணி திராவிடர் கழகப் பொதுச் செயலாளராக இருந்தபோது தெரிவித்த கருத்துகள்.
- 2) மணியம்மையார் தலைமையின் கீழ் கி. வீரமணி பொதுச் செயலாளராக இருந்தபோது கொண்டிருந்த கருத்துகள்.
- 3) எம்.ஜி.ஆர். காலத்தில் கி. வீரமணிக்கு இருந்த இருவகைக் கருத்துகள் (மகராஜன் அறிக்கைக்குமுன், அறிக்கைக்குப் பின்).
- 4) ஜெயலலிதா காலத்தில் அவரது கருத்துகள்.

நாம் முந்திய அத்தியாயத்தில் கூறியதுபோல உச்சநீதி மன்றத் தீர்ப்புகள் பற்றி பெரியார் காலத்தில் கி. வீரமணி எழுதிய தலையங்கங்களும் கட்டுரைகளும் 'கோயில் பகிஷ்காரம் - ஏன்?' என்ற வெளியீட்டில் உள்ளன. 1972-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட இந்த நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு 1982 ஆகஸ்ட்டில் வெளி வந்துள்ளது. எனவே ஏறத்தாழ 12 ஆண்டுகள், உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு பற்றிய ஒரே மாதிரியான கருத்தே கி. வீரமணிக்கு இருந்தது தெளிவாகின்றது.

'விடுதலை' 15.3.1972, 16.3.1972 ஆகிய நாட்களில் 'சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பு: "ஆப்பரேஷன் வெற்றி, நோயாளி செத்தார்"' என்ற தலைப்பில் கி. வீரமணி எழுதிய தலையங்கம், உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு குறித்த எனது விளக்கங்களை ஒட்டியதாகவே இருப்பதைக் காணலாம். இது தவிர 'ஆகமங்களும் அர்ச்சகர் நியமனமும்', 'தமிழ் பெரு மக்களே கோயிலுக்குப் போகாதீர்கள்', 'கோயில் பகிஷ்காரம் தமிழனுக்குத் தேவை', 'மத சுதந்திர உரிமையா? சாதி தர்ம பாதுகாப்பா?' ஆகிய தலைப்புகளில் 'விடுதலை', 9.3.1972, 10.3.1972, 21.3.1972, 14.3.72, 25.3.72 ஆகிய இதழ்களில் அவர், தமிழக அரசின் சட்டம், ஆகம விதிகள், உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு, அரசியல் சட்டப் பிரிவுகள் 25, 26-ஆகியன பற்றி எழுதியுள்ளார்.

முழுமையான பெரியாரியப் பார்வையோடு எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரைகள் இன்னும் முக்கியத்துவமுடையவை. இவை போக 'சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பு முழு விவரம்' என்ற தலைப்பில் உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பினை ஏறக்குறைய முழுமையாகத் தமிழாக்கமும் செய்துள்ளார். இத் தமிழாக்கம்

மேலே குறிப்பிட்ட கட்டுரைகள், தலையங்கங்கள், தந்தை பெரியார் 5.4.72-இல் கடற்கரையில் ஆற்றிய பேருரை, 'இனி நமது கடமை என்ன?' என்ற தலைப்பில் அவர் 'விடுதலை' 18.4.72-இல் எழுதிய தலையங்கம் ஆகியன அனைத்தின் தொகுப்புதான் 'கோயில் பகிஷ்காரம் - ஏன்?'

வரலாற்று முக்கியத்துவம் கருதியும் அர்ச்சகர் சட்டம் பற்றி இப்போது எழுந்துள்ள சர்ச்சையின் காரணமாகவும் மேற்சொன்ன தலையங்கங்களில் ஒன்றை மட்டும் - 'சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பு : ஆப்பரேஷன் வெற்றி; நோயாளி செத்தார்' - இந்நூலின் பிற்சேர்க்கையாகத் தந்துள்ளேன் (இணைப்பு III). இது என் வாதங்களுக்குத் துணை நிற்பதாகும்.

வைகாசன ஆகமமும், காமிகாகமும்* எவ்வாறு முறையே வைணவக் கோயில்களில் வைணவப் பார்ப்பனர்களும் சைவக் கோயில்களில் சைவப் பார்ப்பனர்களும் மட்டும் இருக்க முடியும் என்று கூறுவதையும், சிலை தீட்டுப்பட்டால் புனிதப்படுத்துவதற்கான (சம்ப்ரோட்சணம்) வழிமுறையில் கூட வர்ண - சாதிப் பாகுபாடுகள் இருப்பதையும் 'ஆகமம் என்ற பெயரால் நடக்கும் அக்கிரமம் பாரீர்', 'ஆகமங்களும் அர்ச்சகர்கள் நியமனமும்', 'தமிழ்ப் பெருமக்களே கோயிலுக்குப் போகாதீர்கள்' ஆகிய தலையங்கங்கள் தெளிவாகவும் ஆதாரபூர்வமாகவும் எடுத்துச் சொல்கின்றன. 'கோயில் பகிஷ்காரம் தமிழனுக்குத் தேவை' என்ற தலையங்கத்தில், உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு பற்றி உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர மூலக் காரணத்தராக இருந்த சி. இராஜகோபாலாச்சாரியார் 'கல்கி' ஏட்டில் தெரிவித்த கருத்தும், 'இந்து' 23.3.1972 இதழில் ஒரு பார்ப்பன வழக்கறிஞர் எழுதிய கடிதமும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு பார்ப்பனர்களுக்கு ஏற்படுத்திய பூரிப்புக்குச் சான்றாக உள்ள இவ்விரு கருத்துகளையும் இங்கு தருகின்றேன்.

'கல்கி'யில் சி. இராஜகோபாலாச்சாரியார் (ராஜாஜி) :

அர்ச்சகர்கள் போட்ட ரிட் விண்ணப்பங்களைச் சுப்ரீம் கோர்ட்டார் தள்ளி விட்டார்கள் என்ற சுருக்கமான செய்தியைப் பத்திரிகைகளில் வாசகர்கள் படித்திருக்கலாம். பரம்பரை பாத்தியதைப் பற்றிச் சுப்ரீம் கோர்ட்டாருடைய அபிப்பிராயம் இது என்ற அளவில் இந்தச் செய்தி சரியானதே! ஆனால் 'ஹிந்து' பத்திரிகை (15.3.72) 10-ம் பக்கத்திலும், 'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்' (16.3.72) 10-ம்

* உயர்நீதிமன்றத்தில் தமிழ்நாடு அரசாங்கம் சார்பில் வழக்காடிய தமிழ்நாடு தலைமை வழக்குரைஞர், மேற்சொன்ன ஆகமங்களின்படிதான் தமிழ்நாட்டிலுள்ள வைணவ, சைவக் கோயில்களில் வழிபாடும் அர்ச்சனையும் நடைபெறுகிறது. அதை மாற்றும் உத்தேசம் அரசுக்கு இல்லை என்று உறுதியளித்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

பக்கத்திலும் சுப்ரீம் கோர்ட்டாருடைய முழுத்தீர்ப்பும் வெளியாகி இருக்கிறது. இதைப் படித்தால்தான், சுப்ரீம் கோர்ட்டார் தீர்மானத்தின் முக்கியமான விஷயங்களை அறிய முடியும். எந்தக் கோயிலிலும் சம்பிரதாயத்திற்கு விரோதமான அர்ச்சனையோ, வேறு பூஜை சடங்கோ, செய்வதற்கு இடமில்லை. அப்படிச் செய்யும்படி தமிழ்நாட்டு சர்க்கார் ஏதேனும் விதிகள் ஏற்படுத்தி யிருந்தால், அவை செல்லாது என்று தெளிவாகச் சுப்ரீம் கோர்ட்டார் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அந்தந்தக் கோயிலின் சம்பிரதாயத்திற்கு எந்த விதத்திலும் மாறுதல் செய்து, உத்தரவுகள் பிறப்பிக்க சர்க்காருக்கு அதிகாரம் இல்லை என்று சுப்ரீம் கோர்ட்டார் தீர்ப்பில் தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்கள் (பெரியார் - வீரமணி, ப. 45).

மதுரைப் பார்ப்பன வழக்குரைஞர் இந்து 23.3.72 நாளேட்டின் 'ஆசிரியர் கடித'ப் பகுதியில் :

திருத்தப்பட்ட சட்டத்தின் மூலம் அர்ச்சகர் பதவிக்கான பரம்பரை உரிமை மறுக்கப்பட்டது கோர்ட்டினால் செல்லுபடியாக்கப்பட்ட போதிலும், வழிபாடு நடத்தும் பொதுமக்களுக்கு அது ஒன்றும் 'சீரியலான' விஷயமல்ல. ஏனென்றால் அர்ச்சகர் பதவிக்கு நியமனம் செய்வதில் இன்ன பிரிவினர்தான் நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கையைக் கோர்ட்டு செல்லுபடியாக்கி யிருக்கிறது.

....இப்போது மனுதாரர்கள் தங்கள் வழக்கில் தோல்வியடைந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அர்ச்சகர்களை நியமிப்பதில் உள்ள சாதி வரம்பை ஒழித்துக்கட்டும் தனது லட்சியத்தை அடைவதில் அரசும் தோல்வியே அடைந்திருக்கிறது. இந்தச் சிக்கலில் கொஞ்சம் கூடப் பாதிக்கப்படாமல் வெளியேறியிருப்பது வழிபாடு நடத்தும் பொதுமக்கள்தான்" (பெரியார் - வீரமணி, ப. 46)

மணியம்மையார் காலத்திற்குப் பிறகும்...

மணியம்மையார் காலமான பிறகு திராவிடர் கழகத்தின் மத்திய நிர்வாகக் கமிட்டி 4.6.1978-இல் நிறைவேற்றிய தீர்மானம் உச்சநீதிமன்றத்தீர்ப்பின் சாரத்தையும் அதனையடுத்து தி.மு.க. அரசாங்கம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளையும் குறிப்பிடுகிறது :

தி.க. மத்திய நிர்வாகக் கமிட்டி 4-6-78, காலை 10 மணியளவில் திருச்சி பெரியார் மாளிகையில் அன்னை மணியம்மையார் அரங்கில் எழுச்சியுடன் துவங்கியது.

இந்தக் கமிட்டியில் - கருவறை நுழைவுக் கிளர்ச்சி குறித்து நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் வருமாறு :-

மனித சமுதாயத்தில் பிறவியின் பேரால் நிலவும் ஏற்றத் தாழ்வுகளை ஒழித்தே தீரவேண்டும் என்ற மனிதாபிமான உணர்வின் அடிப்படையில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகும் உரிமை பெறும் கிளர்ச்சியைத் துவக்கினார்கள்.

அப்போதைய தி.மு.க. ஆட்சி

தந்தை பெரியார் அவர்கள் அதற்காகப் போராடத் தேவை இல்லை என்றும், அதற்கானச் சட்டத்தைத் தாங்களே நிறைவேற்றுகிறோம் என்றும் கூறி, அனைத்துக் கட்சியினரின் ஒருமித்த ஆதரவுடன் அர்ச்சகர் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது...

பிறவி ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்துவதிலேயே எப்போதும் குறியாக இருக்கும் பார்ப்பனர்கள் பன்னிரெண்டு பேர் சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்கு படையெடுத்துச் சென்று தமிழ்நாடு அரசு நிறைவேற்றிய அர்ச்சகர் சட்டத்தை செல்லுபடியற்றதாக்கும் ஒரு தீர்ப்பினைப் பெற்று விட்டனர்.

மத்திய அரசு உரிய சட்டத்திருத்தம் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கோரி தி.மு.க. அரசு சட்டமன்றத்திலே மீண்டும் "நினைவூட்டும்" தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி அன்றைய மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைத்தது என்றாலும், மத்திய அரசு எந்தவித நடவடிக்கையையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. (அஅஏ, 167-168)

மணியம்மையார் காலத்திலும் உச்சநீதிமன்றத்தீர்ப்பு குறித்து கி. வீரமணி கொண்டிருந்த கருத்து மாறவில்லை என்பதற்கு இது ஒரு சான்று.

எம்.ஜி.ஆர். காலத்தில் - மகராஜன் குழு அறிக்கைக்கு முன்

எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சிக் காலத்தின்போதும் மணியம்மையார் சிறிது காலம் உயிரோடிருந்தார். மகராஜன் குழு அறிக்கை வெளிவந்தபோது மணியம்மையார் உயிரோடு இல்லை. அவ்வறிக்கை வெளிவரும் வரை

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு பற்றி கி. வீரமணியும் திராவிடர் கழகமும் கொண்டிருந்த கருத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. ('கோயில் பகிஷ்காரம் - ஏன்?' என்ற வெளியீட்டின் இரண்டாம் பதிப்பு 1982 ஆகஸ்ட்டில் வெளியிடப்பட்டது). 24.9.1972-இல் அமைக்கப்பட்ட மகராஜன் குழு அறிக்கை 27.8.1982 அன்று வெளியிடப்பட்டது (தமிழ்நாடு அரசிதழ் சிறப்பு வெளியீடு எண் 336, நாள் 27.8.1982). திராவிடர் கழகத்தின், வீரமணியின் ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தின் படியே, "அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக சட்டப்படி தடை இல்லை" என்று மகராஜன் அறிக்கை கூறவில்லை. (அஅஏ, 170)

மகராஜன் குழு அறிக்கைக்குப் பின் -

எம்.ஜி.ஆர். காலத்திலும், ஜெயலலிதா காலத்திலும்

1982 ஆகஸ்ட் மாதம் வரை, 'அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக முடியாது' என்ற உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்ததாக பெரியாரும் தானும் தன் கழகமும் தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருந்ததாகக் கூறுகிறார் கி. வீரமணி. இப்படி அவர் பச்சையாகச் சொல்லவில்லை, மறைமுகமாகச் சொல்கிறார்:

இடையிலே என்ன ஏற்பட்டது என்றால் சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பினுடைய விளைவாக ஆகம விதிகளை மீறிச் செய்ய முடியாமல் முடக்கப்பட்டு விட்டது. அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தினால்தான் இதைச் செய்ய முடியும் என்ற கண்ணோட்டத் திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு விட்டது (அஅஏ, 96).

ஆகம முறைப்படி அனைத்துச் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பயிற்சியளித்து அவர்களை அர்ச்சகர்களாக்கலாம் என்ற மகராஜன் குழு பரிந்துரையில் உள்ள சட்டப் பிரச்சனை பற்றிய குறிப்புகள் பற்றி வீரமணி எழுதுகிறார் :

இந்த மகராஜன் குழு அறிக்கையிலே அரசியல் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும் என்று சொன்ன பொழுது அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று சொன்னால், இந்தக் குழுவின் பரிந்துரைகளை செயல்படுத்துவதற்கு முன்பே சில திருத்தங்களைச் செய்வது அவசியம் என்று நான் கருதுகின்றேன் என்று மகராஜன் அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். எனவே இது அந்தக் குழுவினுடைய பரிந்துரை அல்ல. இவர் அந்தக் குழுவிற்கு தலைவராக இருக்கின்ற காரணத்தினாலே தனிப்பட்ட முறையிலே இந்தக் கருத்தை மகராஜன் அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்.

கின்றார்கள். இது அவருடைய கருத்து - அவ்வளவுதான். எனவே இது பரிந்துரை அல்ல (அஅஏ, 97) (அழுத்தங்கள் என்னுடையவை - எஸ்.வி.ஆர்.)

25.10.91 - 'விடுதலை' தலையங்கத்திலும் கூட வீரமணி இதே கருத்தைக் கூறியுள்ளார் :

மகராஜன் குழு அறிக்கையின் எந்தப் பகுதியிலும் 'அரசியல் சட்டத்திருத்தம் செய்யப்படாமல்' (அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகும்) யோசனையை செயலாக்கவே முடியாது என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. இப்படி ஒரு ஏற்பாட்டினைச் செய்து பயிற்சி அளிக்கையில், அதனால் மாறுபட்டு தீர்ப்பு கிடைத்து, அதனால் இது அடிப்படப்போகும் நிலை ஏற்படக்கூடாது என்பதனால் மேலும் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையாக (by way of abundant caution) அரசியல் சட்டத்திருத்த நடவடிக்கை தேவை என்றாரே தவிர வேறு இல்லை. அதுகூட அக்குழுவின் தலைவரான அவர் தனது கருத்தாகத்தான் சொல்கிறார். அது மகராஜன் குழு அனைவரும் சொன்ன பரிந்துரைகளில் ஒன்று அல்ல என்பதும் கோடிட்டுக் காட்டப்பட வேண்டும்.

“...ஆதலால் அறநிலையத் துறையினர் இந்தக் குழுவின் பிரேரணையை உடனடியாகச் செயல்படுத்தத் தொடங்குவது ஆபத்தானது என்று நான் நினைக்கிறேன். ஏனெனில் இந்துக்களில் எல்லா பிரிவினருக்கும் அர்ச்சகர் பிரிவில் இடம் கொடுக்கலாம் என்பதை உச்சநீதிமன்றத்தார், சட்டத்திற்கு முரணானது என்று சொல்லி நிராகரித்துவிடக் கூடும். ஆகவே இந்தக் குழுவின் சிபாரிசுகளைச் செயலுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு முன் சட்டத்தில் சில திருத்தங்களைச் செய்து கொள்வது பொருத்தமாய் இருக்கும்...”

இப்பகுதியில் எந்த இடத்திலும் அரசியல் சட்டத்திலும் அரசியல் சட்டத்திருத்தம் இன்றி, இதனை செயலாக்க முடியாது என்று சொல்லப்படவில்லை. தனது யோசனையாக தெரிவித்த கருத்துத்தானே தவிர குழுவின் பரிந்துரையல்ல (அஅஏ, 45 - 46 அழுத்தங்கள் வீரமணியுடையவை).

நீதிபதி மகராஜனின் சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பு என்பது அவரது சொந்தக் கருத்து, தனிப்பட்ட யோசனை, மகராஜன் குழு அறிக்கையின் பகுதி அல்ல என்ற கி. வீரமணியின் விளக்கம், உண்மையில் வீரமணியின் சொந்த

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

விளக்கம் அல்ல, அவர் அமைத்த 'ஒரு நபர் சட்ட நிபுணர் குழு'வின், அதாவது ஓய்வு பெற்ற உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி கே. வேணுகோபாலின் விளக்கம்தான் அது. இந்த விளக்கத்தைத்தான் திராவிடர் கழகப் பொதுச் செயலாளர் கி. வீரமணி, தமிழக அரசுக்கு 14.5.83 அன்று அனுப்பிய வேண்டுகோள் கடிதத்திலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் (அஅஏ, 46-47)

அந்தக்கருத்தை நீதிபதி கே. வேணுகோபால் 27.10.91 'விடுதலை'யிலும் எழுதியுள்ளார் :

அரசியல் சட்டத்தில் சில திருத்தங்கள் செய்து குழுவின் முடிவை அமுல்படுத்துவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நீதிபதி மகராஜன் குறிப்பிட்டுள்ளார். பொருத்தம் பார்ப்பது நீதிபதிகளின் வேலை அல்ல. தன்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயமாக இதைக் கூறி இருக்கிறார். இது அரசைக் கட்டுப்படுத்தும் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு அல்ல. குழுவின் முடிவும் அல்ல. அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்திய பிறகே குழுவின் முடிவை அமுல்படுத்த வேண்டும் என்று நீதிபதி மகராஜன் கூறவில்லை. அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தி, குழுவின் முடிவை அமுல்படுத்தினால் பாதுகாப்பு, பொருத்தம் என்று மேல் எழுந்தவாரியாக அபிப்பிராயம் கூறப்பட்டுள்ளது. (அஅஏ, 70 - அமுத்தம் : எஸ்.வி.ஆர்.)

2.11.91 அன்று சென்னை பெரியார் திடலில் நடந்த 'சிறப்புக் கூட்டத்'திலும் கே. வேணுகோபால் இதே 'ஆணித்தரமான' கருத்தையும் இதைவிடப் பிரகாசமான முத்துக்களையும் உதிர்த்திருக்கிறார் :

மகராஜன் சொன்னார் : "சிவன் கோயிலிலே வைணவரைப் போட்டு, விஷ்ணு கோயிலிலே சைவரைப் போட்டால் ஒருவருக்கு ஒருவர் மோதிக் கொள்வார்களே. எனவே, இங்கே அரசியல் சட்டத்திருத்தம் ஏற்பட வேண்டிய ஒரு அவசியம் மாதிரி இருக்கிறதே. எனவே அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தினால் பாதுகாப்பாக இருக்குமே, பொருத்தமாக இருக்குமே என்று சொன்னார்.

பொருத்தம் பார்ப்பவர்கள் யார் என்பது உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். ஜாதகம் பார்க்கிறவர்கள்தான் பொருத்தம் பார்ப்பவர்கள். பொருத்தம் பார்ப்பது நீதிபதிகளினுடைய வேலை அல்ல. சட்டம் என்ன சொல்லுகின்றது என்பதைத்தான் நீதிபதிகள் பார்க்க வேண்டும். எனவே பொருத்தம் பார்ப்பதற்கா வல்லநர் குழு அமைக்கப்பட்டது? ஆகம விதிகளுக்கு இது

சரியாக இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கத்தான் வல்லுநர் குழு போடப்பட்டது.

இங்கே மகராஜன் அவர்கள் சொன்னது அவருடைய தனிப்பட்ட அபிப்பிராயம். வல்லுநர் குழுவினுடைய அபிப்பிராயம் அல்ல அல்லது நீதிமன்றத்தினுடைய அபிப்பிராயம் அல்ல. சுப்ரீம் கோர்ட்டிலேயே கூட கால மாறுதல்களுக்கு ஏற்ப தீர்ப்பை மாற்றுகிறார்கள்.

மகராஜன் அவர்கள் கூட அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தித்தான் இதை அமுல் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. ஆனால், அரசியல் சட்டத்திலே பாரம்பரியமாக (Pledge) எப்படி அர்ச்சகர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்களோ அதற்கு உட்பட்டு இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது. அந்த செக்ஷனை சர்க்கார் அமெண்ட்மெண்ட் பண்ணவில்லை. அதாவது, வைணவர் கோயிலிலே வைணவர்களும், சிவன் கோயிலிலே சைவர்களும் இருக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இப்படியிருப்பதை மாற்றினால் அரசியல் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும் என்று தனது அபிப்பிராயமாகச் சொன்னார் (அஅஏ, 121-123).

நீதிபதி மகராஜனின் சட்டம் சம்பந்தமான குறிப்புகள் பற்றி கி. வீரமணியும் நீதிபதி கே. வேணுகோபாலும் கூறிய கருத்துகளைப் பரிசீலிக்குமுன் இன்னொரு நகைச்சுவைத் துணுக்கைக் காண்போம் :

1982க்குப் பிறகு, உச்சநீதிமன்றம் இந்த சட்டம் செல்லும் என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறது என்று நாம் சொன்னவுடனேயே, இதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இருந்து விட்டோமே என்று அரசாங்கம் மகராஜன் தலைமையிலேயே ஒரு கமிட்டியைப் போட்டது (அஅஏ, 135)

அதாவது, 1979-இல் அமைக்கப்பட்டு 1982-இல் அறிக்கையைத் தந்த மகராஜன் குழு 1982க்குப் பிறகு திராவிடர் கழகம் சொல்லிய பிறகே அமைக்கப்பட்டதாம் - திராவிடர் கழகத்தின் அன்றைய சட்டத்துறைச் செயலாளரின் கூற்று இது!

எந்த மகராஜன் குழுவின் அறிக்கையை வைத்துக் கொண்டு கடந்த 18 ஆண்டுகளாக திராவிடர் கழகம் 'கிளர்ச்சி' நடத்திக் கொண்டு வந்ததோ, அதே குழுவின் தலைவரான நீதிபதி மகராஜனை 'பொருத்தம் பார்ப்பவர்', 'ஜாதகம் பார்ப்பவர்' என்று மற்றொரு முன்னாள் நீதிபதி, தரக்குறைவாகப் பேசியிருப்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும், கி. வீரமணியும் அவரால் நியமிக்கப்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

பட்ட 'ஒரு நபர் சட்ட நிபுணர் குழு'வின் ஒரே ஒரு உறுப்பினரான கே. வேணுகோபாலும் கூறிய கருத்துகள் ஏன் தவறானவை என்பதை இங்கு விளக்குவோம்.

- 1) நீதிபதி டாக்டர் எஸ். மகராஜன் தலைமையிலிருந்த வல்லுநர் குழுவில் மொத்த உறுப்பினர்கள் அவரையும் சேர்த்துப் பதின்மூன்று பேர்.
- 2) அக்குழுவின் அறிக்கையில், 16 அத்தியாயங்கள், வல்லுநர் குழுத் தலைவர் மகராஜன் தரும் சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பு (தமிழ்), அதன் ஆங்கில மூலம், தமிழ் அருச்சனை பற்றிய குறிப்பு, ஆகம பாடசாலை அமைத்தல் குறித்த செயல் திட்டம் ஆகியன உள்ளன.
- 3) அர்ச்சகர் நியமனம் பற்றி பதின்மூன்று உறுப்பினர்களும் சேர்ந்துரைத்த பரிந்துரைகள் பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் உள்ளன. அவற்றின் நீட்சிதான் 'சட்ட சம்பந்தமான குறிப்புகள்', 'தமிழ் அருச்சனை பற்றிய குறிப்பு', 'செயல் திட்டம்' ஆகியன.
- 4) பரிந்துரைகள் செய்த பதின்மூன்று பேரில் நீதிபதி எஸ். மகராஜன் ஒருவர் மட்டுமே சட்ட வல்லுநர் (மற்றவர்கள் மதத் தலைவர்கள், மத அன்பர்கள், அரசு அதிகாரிகள் ஆவர்). எனவே சட்டச் சிக்கல் தொடர்பான பரிந்துரைகளையோ குறிப்புகளையோ சொல்லக் கூடிய தகுதி அவருக்கு மட்டுமே உண்டு.
- 5) அனைத்து சாதியினரிலிருந்தும் அர்ச்சகர் நியமன முறை குறித்த சட்ட சம்பந்தமான குறிப்புகள் வல்லுநர் குழுத் தலைவர் என்ற முறையிலேயன்றி, தனிப்பட்ட ஒருவரின் கருத்துகளாகத் தரப்படவில்லை. அவை குழுவின் பிரிக்க முடியாத பகுதிகளாகும். எனவே அவை அவரது 'சொந்த அபிப்பிராயம்' என்று கூறுவது பொறுப்பற்ற, நாணயமற்ற செயல்.
- 6) நீதிபதி கே. வேணுகோபால், மகராஜனின் சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பு, "அரசைக் கட்டுப்படுத்தும் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு அல்ல" என்று கூறுகிறார். வல்லுநர் குழுக்களை அமைப்பதற்கு வழிவகை செய்யும் சட்டங்களின்படி, எந்தவொரு குழுவின் அறிக்கையையும் பரிந்துரைகளையும் ஒரு அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டே தீர வேண்டும் என்ற

கட்டாயம் இல்லை; அவை எதுவுமே - மகராஜன் குழு அறிக்கையின் XIII-ஆம் பகுதியாக அமைந்த பரிந்துரைகள் உட்பட - "அரசைக் கட்டுப்படுத்தும் தீர்ப்பு அல்ல".

"அரசியல் சட்டத்தை திருத்தி குழுவின முடிவை அமுல் படுத்தினால் பாதுகாப்பு, பொருத்தம் என்று மேலெழுந்த வாரியாக அபிப்பிராயம்" மகராஜனின் சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பில் கூறப்படவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் 'பொருத்தம்' என்ற சொல், மகராஜன் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய குறிப்பில் இல்லை. அது தமிழாக்கம் செய்தவர் இழைந்த பிழை. அக் குறிப்பில் ஓரிடத்தில் ("முன்னெச்சரிக்கையாக சட்டத்திற்குச் சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட வேண்டும்") என்றும் (It would be safer to effect certain amendments to law) மற்றோர் இடத்தில் "சில திருத்தங்கள் செய்தே ஆக வேண்டியது அவசியம்" என்றும் அக்குறிப்பு கூறுகிறது (I think it therefore, necessary that certain amendments ought to be effected before the recommendations of this Committee is put into force மகராஜன் குழு அறிக்கை பகுதி XIV, 8, 15-ஆம் பத்திகள்) என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. சட்டம் சம்பந்தமான குறிப்பு மட்டும் அரசு வெளியிட்ட அறிக்கையில் ஆங்கிலத்திலும், தமிழாக்கத்திலும் உள்ளன.

- 7) வல்லுநர் குழுத் தலைவரின் சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பு அரசியல் சட்டம் 25(2)க்கு மட்டும் திருத்தம் வேண்டும் என்று கூறவில்லை. தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்தின் 28(1) ஆம் பிரிவுக்கும் திருத்தம் செய்தாக வேண்டும் என்று கூறுகிறது. (பகுதி XIV, பத்தி 18). ஏனெனில் ஒரு கோயிலின் தர்மகர்த்தா, அக்கோயிலின் சம்பிரதாயப்படிதான் (பழக்க வழக்கம் - Usage) அர்ச்சகர் நியமனம் உட்பட எல்லாக் கோயில் விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்க வேண்டும் என்று இந்த 28(1)ஆம் பிரிவு கூறுகிறது. குறிப்பிட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவரைத்தான் அர்ச்சகராக நியமனம் செய்யும் சம்பிரதாயம் ஒரு குறிப்பிட்ட கோயிலில் இருக்குமானால், அச்சம்பிரதாயப்படியேதான் அர்ச்சகர் நியமனமும் இருக்கும். மேலும், சென்னை இந்து சமய நிறுவனங்கள் (அலுவலர்கள், பணியாளர்கள்) சட்டத்தின் 12ஆம் விதியையும் சம்பந்தப் பட்ட இதர விதிகளையும் கூடத் திருத்த வேண்டும் என்று அறிக்கை கூறியுள்ளது. (செயல் திட்டம், பத்தி 8).

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

8) வல்லுநர் குழு அமைக்கப்பட்டதன் அடிப்படையைச் (Terms of Reference) சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத நீதிபதி கே. வேணுகோபால் "ஆகம விதிகளுக்கு இது சரியாக இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கத்தான் வல்லுநர் குழு போடப்பட்டது" என்று கூறுவதுமின்றி தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்தின் பிரிவு 28(1)இல் சொல்லப்பட்டக் கூடிய Usage (சம்பிரதாயம், பழக்கவழக்கம்) என்ற கருத்து அரசியல் சட்டத்திலே இருப்பதாக கூறியிருக்கிறார். உச்சநீதிமன்றத்தில் சைவக் கோயிலில் வைணவ ஆகமமோ அல்லது அர்ச்சகரோ, வைணவக் கோயிலில் சைவ ஆகமமோ அல்லது அர்ச்சகரோ இருக்க மாட்டார்கள் என்று தமிழ்நாடு அரசின் தலைமை வழக்குரைஞரும் உறுதியளித்தார். இது உச்ச நீதிமன்றத்தில் இரு தரப்பினராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட விஷயம். சைவ, வைணவக் கோயில்களில் குறிப்பிட்ட இனத்தினர் (Denomination), உட்பிரிவினர் (Sects), குழுவினர் (Groups) மட்டுமே அர்ச்சகராக இருக்க முடியும் என்பதுதான் உச்சநீதிமன்றத்தின் கருத்து. எனவே அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராவதற்கு அரசியல் சட்டப் பிரிவு 25(1) தடையாக உள்ளதா என்பதை ஆராயும் பொறுப்பும் மகராஜன் குழுவிற்குக் கரப்பட்டது.

அரசியல் சட்டத்தில் திருத்தம் வேண்டும் என்பது நீதிபதி எஸ். மகராஜனின் "சொந்த அபிப்பிராயம்" என்றும், "அரசைக் கட்டுப்படுத்தும் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு" அல்ல என்றும் கூறும் கே. வேணுகோபால், ஏதோ தனது அபிப்பிராயம் அரசைக் கட்டுப்படுத்தும் என்ற தோரணையில் எழுதுவது மட்டுமின்றி, "ஒரு பொது நிறுவனத்தில் ஆலய வழிபாடு முறைகள், சடங்குகள் இவைகளில் பயிற்சி பெற்று சான்றிதழ் வாங்கிய அர்ச்சகர் நியமனம் ஆகம விதிகளுக்குப் புறம்பானது என்று வழக்குத் தொடரப்பட்டால் அர்ச்சகர் நியமனத்தையும் அதற்கு அடிகோலிய தமிழக அரசின் சட்ட திருத்தத்தையும் உச்சநீதிமன்றத்தில் நியாயப்படுத்தி நிலைநாட்ட முடியும்" என்றும் கூறுகிறார் (அஅஏ, 71). அதாவது அரசியல் சட்டத் திருத்தம் ஏதும் இல்லாமலேயே மகராஜன் குழு பரிந்துரைகள்படி பயிற்சி பெற்ற அனைத்து சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்க முடியும் என்று உறுதியாகக் கூறிய இவரேதான், அப்படி நியமனம் செய்யும் சட்டத்தை எதிர்த்து யாரேனும் வழக்குத் தொடரும் வாய்ப்பையும் ஒப்புக் கொள்கிறார்!

அப்படி யாரேனும் வழக்குத் தொடர்ந்தால் உச்சநீதிமன்றத்தில் கீழ்க் கண்ட காரணங்களைக் கூறி தமிழக அரசின் சட்டத்தை நியாயப்படுத்தி தீர்ப்பு பெற இயலும் என்கிறார்.

- 1) அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராக ஆகமத் தடைகள் இல்லை என்ற மகராஜன் குழுவின் முடிவு.
- 2) சமயக் கொள்கை (Doctrine), நம்பிக்கை (Belief) ஆகியவற்றுக்கும் சமய செயல்முறைகளுக்கும் (Practice) திட்டவாட்டமான வேறுபாடு உண்டு. சமயக் கொள்கைக்கு விரோதமாக சட்டம் இயற்ற முடியாது. அரசியல் சட்டம் அதை அனுமதிக்காது. ஆனால் சமய செயல்முறைகளை மாற்ற அரசியல் சட்டத்தில் தடை இல்லை. (அஅஏ, 71- 73)

இங்கு அவர் தமிழ்நாடு இந்து அறநிலையச் சட்டத்தின் பிரிவு 28(1) என்பது இருக்கிறது என்பதையும் அதற்குத் திருத்தம் தேவைப்படுகிறது என மகராஜன் கூறியதையும் மறுபடியும் மறந்துவிடுவதல்லாமல், சமய செயல்முறைகள் (நடைமுறை - Practice) என்பதற்கு உச்சநீதிமன்றம் எத்தகைய விளக்கம் கொடுத்துள்ளது என்பதைப் பற்றியும் கவலைப்பட வில்லை. சட்ட அறிஞர் பி.எம். பக்ஷி, இது பற்றிக் கூறியிருந்ததை இங்கு மீண்டும் தொகுத்துரைப்போம் : சமய நடைமுறை என்பது அடிப்படையில் சமய வழிபாடு, சடங்கு, அனுஷ்டானங்கள் என்பனவோடு தொடர்புடையவை. சமய நடைமுறைகள் என்பன சமயப் பற்றுறுதி அல்லது சமயக் கோட்பாட்டின் (கொள்கையின்) பிரிக்க முடியாத பகுதிகள். அர்ச்சகனின் பணி ஒரு உலகியல் செயற்பாடு (Secular); அதை அரசியல் சட்டப் பிரிவு 25(2)-இன் கீழ் ஒழுங்குமுறைக்குக் (Regulations) கொண்டு வரலாம். சமய நடைமுறைகளுடன் தொடர்புடைய உலகியல் செயற்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்தவோ அல்லது வரம்புக்குட்படுத்தவோ அரசுக்கு அதிகாரம் உண்டு. இப்படி ஒழுங்குபடுத்துவதும் வரம்புக்குட்படுத்துவதும் முதன்மையாக சமய நடைமுறையின் உலகியல் கூறுகளுக்கு மட்டுமே பொருந்துமேயன்றி சமயத்தின் சாராம்சங்களுக்கு (Essential) பொருந்தாது. சமய நடைமுறையின் உலகியல் அம்சத்திற்கும், சமயத்தின் சாராம்சங்களுக்கு மிடையிலான எல்லைக்கோடு என்ன என்பதை உச்சநீதிமன்றம்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். ஆனால், உச்சநீதிமன்றத்தின் முடிவுக்குட்பட்டு, அந்தந்த சமய இனத்தினருக்கு (Denominations) தமது சடங்குகள், கிரியைகள் ஆகியவற்றை வகுத்துக் கொள்ள உரிமை உண்டு என்பது ராமானுஜ ஜீயருக்கும் தமிழ்நாடு அரசுக்கும் இடையில் நடந்த வழக்கின் மீதான தீர்ப்பில் விளக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அரசியல் சட்டப் பிரிவு 25-இன் பல்வேறு கூறுகள் - குறிப்பாக உட்பிரிவுகள் 25(1), 25(2)(அ) ஆகியன - ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன. ஒரு குறிப்பிட்ட திட்டவாட்டமான பிரச்சனை எழுகையில் உச்சநீதிமன்றத்தின் பல்வேறு தீர்ப்புகளைப் பார்ப்பது அவசியம் (PMB, PP 64 -66).

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

“ஒரு மதத்தின் அல்லது மத நடைமுறையின் (Practice) சாராம்சமான பகுதி என்ன என்பதை நீதிமன்றங்கள்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். அதாவது அக்குறிப்பிட்ட மதத்தின் கோட்பாடு, குறிப்பிட்ட சமூகத்தினர் தமது மதத்தின் பகுதியாகக் கருதும் நடைமுறைகள் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டுதான் நீதிமன்றங்கள் மேற்சொன்ன விஷயத்தை முடிவு செய்ய வேண்டும்” என்று உச்சநீதிமன்றம் ‘அர்ச்சகர் சட்டம்’ குறித்த தனது தீர்ப்பில் (பத்தி 12) கூறியுள்ளது.

எனவேதான், பொறுப்புணர்வுடன் நீதிபதி எஸ். மகராஜன், அரசியல் சட்டப் பிரிவு 25(2)க்கும் வேறு இரு சட்ட விதிகளுக்கும் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்பதை உறுதிபடக் கூறியிருக்கிறார்.

அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு மக்களவை, மாநிலங்களவை ஆகிய இரண்டிலும் உள்ள உறுப்பினர்கள் (இரு அவைகளிலும் வாக்கெடுப்பு நடக்கும் போது ஆஜராகியுள்ள உறுப்பினர்கள்) மூன்றில் இரண்டு பேரின் ஆதரவும் இந்திய மாநிலங்களின் சட்ட சபைகளில் சரி பகுதி சட்ட சபைகளின் ஒப்புதலும் இருக்க வேண்டும். நாடாளுமன்றத்தில் எந்த அரசியல் கட்சிக்கும் பெரும்பான்மை இல்லை. மாநிலங்களில் பல்வேறு கட்சிகள் ஆட்சியில் உள்ளன. எனவே அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்பது போகாத ஊருக்கு வழி சொல்வதைப் போன்றது. இது தமிழக அரசின் சட்டத்திருத்தத்தை அமுல்படுத்தாமல் கிடப்பில் போட வழிவகுக்கும்- இவை நீதிபதி கே. வேணுகோபால் கூறும் கருத்துகள். அரசியல் சட்டத் திருத்தம் கட்டாயம் தேவைப்படும் அர்ச்சகர் சட்டத்தை, அரசியல் சட்டம் இல்லாமலே நடைமுறைப்படுத்தும்படி ஆலோசனை கூறுவது, போகாத ஊருக்கு வழி சொல்வதாகாதா?

ஆகவே, எம்.ஜி.ஆர். அரசுக்கு கி. வீரமணி அனுப்பி வைத்த நீதிபதி கே. வேணுகோபாலின் யோசனையை அந்த அரசாங்கம் என்ன, விவேகமுள்ள எந்த அரசாங்கமும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்காது. அதனால்தான் கி. வீரமணியே கூறுவதுபோல, “அரசியல் சட்டத்திருத்தம் வேண்டும் என்று மத்திய அரசுக்குக் கலைஞர் எப்படிப் பலமுறை எழுதினார்களோ, அதேபோல எம்.ஜி.ஆர். அவர்களும் மத்திய அரசுக்கு எழுதினார்கள். இந்திரா காந்தி அவர்களுக்கே எழுதினார்கள். அன்றைக்கு அறநிலையத் துறை அமைச்சராக இருந்த ஆர்.எம். வீ. அவர்களே பத்திரிகையின் வாயிலாக இதைத் தெரிவித்தார்கள்” (அஅஏ, 94-95).

எம்.ஜி.ஆர். அரசு, இந்த விஷயத்தில் மேற்கொண்ட கடைசி நடவடிக்கை, மகராஜன் குழுவின் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான பரிந்துரைகள் வழங்குவதற்கு ஓய்வு பெற்ற உயர்நீதிமன்ற

நீதிபதி கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் தலைமையில் 13 பேர் கொண்ட குழுவை அமைத்ததுதான்! இதை திராவிடர் கழகத்தின் சாதனை எனப் பெருமிதம் கொள்கிறார் வீரமணி (அஅஏ, 99 - 100).

திராவிடர் கழகத்தின் சாதனைப் பட்டியலில் 1985-ல் பழனி கோயிலிலே ஆகமக் கல்லூரி அமைக்கப்படும் என்று அமைச்சர் ஆர். எம். வீ. கூறியதையும் சேர்த்துக் கொள்ளும் வீரமணி, "இப்படித் தொடர்ச்சியாக வந்தபின்தான் தொய்வு ஏற்பட்டது" என்றும், ஜெயலலிதா முதலமைச்சரான பிறகுதான் "அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகக் கூடிய இந்த பிரச்சனையை அறிவித்தார்கள்" என்றும் கூறுகிறார் (அஅஏ, 100 - 101). 1985-க்குப் பிறகு தொய்வு ஏற்படவில்லை. அமைச்சர் ஆர்.எம்.வீ. அறிவித்தபடி பழனியாண்டவர் கோயிலில் 3.2.1991 முதல் வேதபாடசாலை நடத்தப்பட்டு வருகிறது. தற்போது 14 மாணவர்கள் படித்து வருகிறார்கள் - 69% இட ஒதுக்கீட்டுப் பிரச்சனை ஏதும் இல்லாமல் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறோம்!

மகராஜன் குழு அறிக்கையைப் பார்த்தபின், எம்.ஜி.ஆர். அரசு, அரசியல் சட்டத்திருத்தத்தின் பொருட்டு மத்திய அரசுக்கு எழுதி எழுதி ஓய்ந்து போயிருக்கலாம். இத்தனை சட்டச் சிக்கல் இருக்கும்போது, 'நமக்கென்ன வம்பு' என்று கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் குழுவை அமைத்துவிட்டுப் பேசாமல் இருந்திருக்கலாம் (இந்தக் குழு செய்த பரிந்துரைகள் யாவை என்பதை கி. வீரமணி விளக்கப்படுத்துவது நல்லது).

அல்லது கி. வீரமணி 1985-இல் கூறிய ஒரு கருத்தும் காரணமாக இருக்கலாம் :

எம்.ஜி.ஆர் அவர்களைப் பொறுத்தவரை பெரியார் பெயரைப் பயன்படுத்த விரும்புகிறாரே தவிர பெரியார் கொள்கைக்கும் அவருக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று நாங்கள் தெளிவுபடுத்தி யிருக்கிறோம். (கி. வீரமணி , விடுதலைப் போரும் திராவிடர் இயக்கமும் : உண்மை வரலாறு, திராவிடர் கழக வெளியீடு, முதற்பதிப்பு 1985, ப. 353).

அல்லது, மகராஜன் குழு அறிக்கையில் உள்ள வேறு சில கருத்துகள் எம்.ஜி.ஆர். அரசு, அர்ச்சகர் நியமன விஷயத்தில் மேற்கொண்டு ஏதும் செய்யாதபடி தடுத்திருக்கலாம். அதாவது அறிக்கையின் XXஆம் பகுதியில் (கருத்துக் கோவை) சமயத் தலைவர்களின் கருத்துகள் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. குன்றக்குடி அடிகளார் ஒருவரைத் தவிர மற்ற எல்லாருமே ஏற்கனவே உள்ள சம்பிரதாயங்களை மாற்றுவதற்கு ஆதரவு தெரிவிக்க வில்லை. அரசியல், சமுதாயத் துறைகளில் செல்வாக்குப் படைத்த இந்த மதத் தலைவர்களின் கருத்துகளை எதிர்ப்பது எளிதல்ல.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

கேரளா மாடல்!

தமிழ்நாடு அரசின் சட்டம் அரசியல் சட்டத்திற்கு முரணானது என்று யாரும் உச்சநீதிமன்றம் செல்லவே முடியாமல் செய்யும் பொருட்டு நீதிபதி கே. வேணுகோபாலின் மேற்சொன்ன 'சட்ட ஆலோசனை'களோடு கேரள அரசு தனது 'தேவோஸ்வம் போர்டு' (தமிழ்நாடு இந்து சமய, அறநிலையத்துறை போன்றது) உருவாக்கியுள்ள 'தந்திர வேதாந்தப் பள்ளி' என்ற நிறுவனத்தின் மூலம் 1969-ஆம் ஆண்டு முதலே அனைத்து சாதியினருக்கும் பயிற்சி கொடுத்து அர்ச்சகர்களாக்கி வருகிறது என்பதற்கான ஆதாரங்களையும் இணைத்து 14.5.1983-இல் தமிழக அரசின் தலைமைச் செயலாளருக்கு ஒரு விளக்கக் கடிதத்தைத் தான் அனுப்பியதாக கி. வீரமணி கூறுகிறார் (அஅஏ, 98 - 99)

கேரள அரசின் திட்டம் எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பதை தமிழக அரசாங்கத்தின் சட்டத்திருத்த மசோதா மீதான விவாதங்களின்போது அன்றைய சட்டப் பேரவை எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர்திரு. பொன்னப்ப நாடார் கூறியது (இந்நூல் பக்கம்-22, 23) நினைவுகூரத்தக்கது. மேலும், தேவோஸ்வம் போர்டின் கீழ் வரும் கோயில்கள் அனைத்தும் ஆகம விதிகளின்படி கட்டப்பட்டனவா, நிர்வகிக்கப்படுவனவா என்ற விவரங்கள் நம்மிடம் இல்லை. தேவோஸ்வம் போர்டின் ஏற்பாட்டை எதிர்த்து, உச்சநீதிமன்றத்தில் யாரேனும் வழக்குத் தொடர்ந்தார்களா, அந்த வழக்கில் உச்சநீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பு என்ன என்பதும் நமக்குத் தெரியாது. கேரளத்தில் அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக்கப்பட வேண்டும் என்று சென்ற ஆண்டு நவம்பரில் அங்குள்ளதலித் - பிற்பட்ட வகுப்பு அமைப்புகள் போராட்டம் நடத்தின. காங்கிரஸ் கட்சியின் மூத்த தலைவர்களிலொருவரான வயலார் ரவி, குருவாயூர் கோயிலில் திருமண நிகழ்ச்சியொன்றைச் செய்ததால், கோயில் தீட்டுப்பட்டு விட்டது என்று பாலூற்றிக்கழுவினார்கள் அங்குள்ள கோயில் ஊழியர்கள். சபரிமலையில் பக்தர்களுக்குக் காட்டப்படும் 'மகர ஜோதி' இயற்கையிலேயே தோன்றுவதா அல்லது செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்டதா என்பதை ஆய்வு செய்ய ஆணையிடுமாறு கேரளாவிலுள்ள இரு அமைப்புகள் தாக்கல் செய்திருந்த மனுக்களை இவ்வாண்டுத் தொடக்கத்தில் கேரள உயர்நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்தது. இலட்சக்கணக்கான பக்தர்கள் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கைக்கு விரோதமாக நீதிமன்றம் எதையும் செய்ய முடியாது என்றும், 'மகர ஜோதி' இயற்கையாக, செயற்கையாக என்பதை ஆய்வு செய்யும் வேலை நீதிமன்றத்திற்கு இல்லை என்றும் கூறியது.

இவை ஒரு புறமிருக்க, மத சம்பந்தமான விஷயங்களில் இறுதியான சட்ட விளக்கங்களும் தீர்ப்புகளும் கூறும் அதிகாரம் உச்சநீதிமன்றத்திற்குத் தான் உண்டு. எந்தவொரு குறிப்பிட்ட பிரச்சனையில் உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பளிக்கிறதோ, அந்தத் தீர்ப்பு அக்குறிப்பிட்ட பிரச்சனையைக் கட்டுப்படுத்தும். தமிழ்நாடு அரசாங்கம் 1971-இல் கொண்டு வந்த சட்டத்தின் மீது 1972-இல் உச்சநீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பு அச் சட்டத்தைக் கட்டுப் படுத்தும். எனவே, 'பெரியார் காலத்திலேயே நாட்டுப் பிரிவினையைக் கைவிட்டு முழுக்க முழுக்க சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்காகப் பாடுபடும் ஒரு இயக்கம், குறைந்தபட்சம் சட்டத் தடைகளை அகற்றுவதற்கு நீதிபதி எஸ். மகராஜன் குழு அறிக்கையின் சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பு கூறிய சட்டத் திருத்தங்களைச் செய்யுமாறு மாநில, மத்திய அரசாங்கங்களை வற்புறுத்துவ தும் அதற்காகப் போராடுவதும் தான் விவேகமானதாக இருக்க முடியும்.

மகராஜன் குழு பரிந்துரைகளின்படியே அனைத்து சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்க முடியும் என்றும், அதற்குச் சட்டத் தடைகள் ஏதும் இல்லை என்றும் ஒரு தவறான பிரச்சாரத்தைச் செய்வது ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் கட்சியை எதிர்ப்பதற்கும் மற்றொரு குறிப்பிட்ட அரசியல் கட்சித் தலைவியின் பார்ப்பனியத்தை நியாயப்படுத்துவதற்கும் மேற்கொள்ளப் படும் செயலேயன்றி வேறல்ல.

மேலும், 'பிறவித் தகுதியின் அடிப்படையிலேயே அர்ச்சகர் நியமனம் இருக்க வேண்டும்' என்ற உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பை 'ஆகமப் படிப்பின் அடிப்படையிலேயே அர்ச்சகர் நியமனம் இருக்க வேண்டும்' என்று அது தீர்ப்புக் கூறியதாக பிரச்சாரம் செய்வதும், இந்து லாவும் இந்திய அரசியல் சட்டமும் 'மனுசாஸ்திரமே' என்று பெரியார் கடைசிவரை கூறிக் கொண்டிருந்தாரே, அதற்கு நேர்மாறான கருத்தை முன்வைத்து உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கு நற்சான்றிதழ் வழங்குவதும் அப்பட்டமான திரிபுவாதம்:

இங்கிலீஷில் ஒரு சொற்றொடர் 'Pyrric Victory' என்று உண்டு. 'தோல்விக்குச் சமமான வெற்றி' என்று அச்சொற்றொடருக்குப் பொருள்.

அந்த நிலை சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பின் மூலம் தமிழ்நாடு அரசுக்கு ஏற்பட்டது என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ளத் தயங்கி, அதற்குத் திரிபுவாதம் செய்து நம்மை நாம் திருப்திப்படுத்திக் கொள்வோ மானால், அதைவிடப் பெருத்த ஏமாற்றம் நமது சாதி ஒழிப்பு லட்சியப் பணிக்கு வேறு இருக்கவே முடியாது. (கி. வீரமணி, 'விடுதலை' தலையங்கம், 25.3.1972, பெரியார் - வீரமணி, ப. 45)

மகராஜன் குழு அறிக்கை

உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பின் காரணமாக 1971-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு அரசாங்க (அர்ச்சகர்) சட்டம் நடைமுறைப்படுத்த முடியாமற் போனதால், நாம் முந்திய அத்தியாயத்தில் கண்டபடி, மு. கருணாநிதி தலைமையிலான தமிழ்நாடு அரசாங்கம் அரசியல் சட்டத்தில் திருத்தம் கொண்டு வருமாறு மத்திய அரசுக்குப் பலமுறை எழுதியது. எனினும் பயனேதும் காணவில்லை. 1975 ஜூன் மாதம் இந்திரா காந்தி உள்நாட்டு நெருக்கடி நிலை (அவசரநிலை - Emergency) பிறப்பித்ததை தி.மு.க. அரசாங்கம் எதிர்த்ததால், 1976 ஜனவரி இறுதியில் அது கலைக்கப்பட்டு, தமிழகம் ஆளுநர் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆளுநரின் சிறப்பு ஆலோசகர்களாக இருந்த இரு மத்திய அரசாங்கப் பார்ப்பன உயர் அதிகாரிகளால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மட்டுமின்றி திராவிடர் கழகமும் சொல்லொணா ஒடுக்குமுறைக்கும் கண்காணிப்புக்கும் உட்படுத்தப்பட்டது. 1972-இல் தி.மு.க.விலிருந்து பிரிந்து அண்ணா தி.மு.க. என்ற புதிய கட்சியை உருவாக்கிய எம்.ஜி.ஆர். நெருக்கடி நிலைக் காலத்தில் அதனை அனைத்திந்திய அண்ணா தி.மு.க. எனப் பெயர் மாற்றினார். 1977-இல் மாநில சட்ட மன்றத்திற்கு நடந்த தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற எம்.ஜி.ஆர். அரசு, உச்சநீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பினால் ஏற்பட்ட சட்டத் தாக்கங்களை ஆய்வு செய்யும் பொருட்டு, அதன்படி ஓய்வு பெற்ற உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி டாக்டர் எஸ். மகராஜன் தலைமையில், 24.9.1979 அன்று 13 உறுப்பினர் கொண்ட வல்லுநர் குழுவொன்றை அமைத்தது.

'மகராஜன் குழு' என்றழைக்கப்படும் அக்குழுவின் அறிக்கையின் முக்கிய பகுதிகளை எம்.ஜி.ஆரின் அ.இ.அ.தி.மு.க. அரசாங்கம், 27.8.1982 அன்று வெளியிட்டது. மொத்தம் 64 பக்கங்கள் கொண்ட அவற்றின் சில பகுதிகள் மட்டுமே, இந்நூலின் விரிவஞ்சி, பிற்சேர்க்கையாக (இணைப்பு IV) தரப்பட்டுள்ளன. மகராஜன் குழுவின் பரிந்துரைகள் எதனையும் எம்.ஜி.ஆர். அரசாங்கமோ (அதற்குப் பின் வந்த அரசாங்கங்களோ) ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. வல்லுநர் குழுவின் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான ஆலோசனைகளைப் பரிந்துரைக்க மற்றொரு வல்லுநர் குழு அமைக்கப்பட்டது. அரசியல் சட்டத் திருத்தம் குறித்து மத்திய அரசாங்கத்திற்குக் கடிதங்கள் எழுதியது. தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலையச்சட்டம் 1959, பிரிவு 28 (1) க்குக் கூட மகராஜன் பரிந்துரையின்படி, திருத்தம் கொண்டு வர, அது முயற்சி செய்யவில்லை. அச்சட்டத் திருத்தத்தை தமிழகச் சட்ட மன்றத்தில் செய்ய முடியும் என்றாலும், அச்சட்டத் திருத்தம் அரசியல் சட்டத்தின்

பிரிவுகள் 25, 26 ஆகியனவற்றுக்கு உச்சநீதிமன்றம் தந்துள்ள விளக்கங்களின் அடிப்படையில், கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுமோ என எம்.ஜி.ஆர். அரசு தயக்கம் காட்டியிருக்கக் கூடும்.

அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராக வேண்டும் என்பதற்காகக் 'கிளர்ச்சி' நடத்திய ஒரு இயக்கமே - திராவிடர் கழகமே - சட்டத்திருத்தங்கள் ஏதும் வேண்டியதில்லை, மகராஜன் குழு பரிந்துரைகள் படியும் 'கேரளா மாடலின்' படியும் இங்கும் தக்க பயிற்சிகள் கொடுக்கப்பட்ட எந்த ஒரு நபரையும் அர்ச்சகராக நியமிக்க முடியும் என்று அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை தந்து வந்திருக்கிறது! அந்த ஆலோசனைகளை எந்த ஒரு விவேகமுள்ள அரசாங்கமும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்காது என்பது வேறு ஒரு விஷயம்.

ஆகமங்கள், வேதங்களுக்கும் ஆகமங்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமை ஆகியன குறித்த ஆய்வுகள் இவ்வறிக்கையின் எட்டுப் பகுதிகளில் (VII முதல் XIV) விளக்கப்படுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் இலக்கியச் சான்றுகளையும், சமய நூல்களையும், ஐதீகங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டவை; தமிழ்ப் பற்றுடைய சமய ஆர்வலர்களுக்கு அச்செய்திகள் பயனுள்ளனவையாக இருக்கலாம். பெரியார் பற்றாளர்கள் இதில் ஒன்றும் அக்கறை செலுத்த வேண்டியதில்லை. பெரியார் கூறினார் :

'ஆகமம்' என்பதன் பொருள் 'ஒரு ஏற்பாடு' என்பதுதானே ஒழிய அதற்கு வேறு பொருளொன்றும் இல்லை. ஏற்பாடு என்பவையெல்லாம் காலத்திற்கு, நிலைமைக்கு ஏற்றவைகளே ஒழிய முக்காலத்திற்கும் எல்லா சந்தர்ப்பங்களுக்கும் ஏற்றவையல்ல. மற்றும் எந்த ஏற்பாடும் மனிதனால் செய்யப்படுபவை. ஆகமம் என்றும் சொல்லைப் போலவே 'அய்தீகம்' என்னும் தன்மையும் உண்டு. அய்தீகம் என்பதற்குப் பொருள் ஆதாரமில்லாமல் தொன்று தொட்டு நடந்துவரும், சொல்லிவரும் விஷயங்களுக்குச் சீசல்லும் சொல்லாகும். (விடுதலை, 29.11.69 : தந்தை பெரியார் 92 ஆவது பிறந்தநாள் மலர், 1970, ப. 119)

'தமிழர் பண்பாட்டில் பிறப்பும் சாதியும்' என்ற பகுதி, பழங்காலத் தமிழர் பண்பாட்டில் சாதி வேற்றுமைகள் இருந்ததில்லை என்று நிறுவ முனைகிறது.

'அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம்' என்ற மகராஜன் குழுவின் பரிந்துரை, இந்து சமயத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். அதனை அந்த அறிக்கையின் பகுதி XXIV பத்தி 3-இல் காணலாம். பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட 'இந்துக்கள்'

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

மீதும் கிராமப்புற பூசாரிகள் மீதும் ஆர்வமும் அக்கறையும் செலுத்திவரும் இந்துத்துவச்சக்திகளுக்கும் கூட மேற்சொன்ன பத்தியிலுள்ள உணர்வுகள் சில உவப்பானவையாக இருக்கக் கூடும். மகராஜன் குழு அறிக்கையில் உள்ள 'தமிழ் அருச்சனை பற்றிய குறிப்பின் பத்தி 30-இல் தமிழ் அருச்சனை "பிரசமய மதமாற்றத்துக்கும் ஓரளவு அணைகோலட்டும்" என்று கூறுகிறது.

ஆங்கிலப் புத்தாண்டு நாளி பிறப்பு மேற்கு நாட்டு நாகரிகப் பாணியில் தமிழ்நாட்டிலும் கொண்டாடப்படுவதையும், புத்தாண்டு நள்ளிரவில் கோயில் பூசைகள் நடைபெறுவதையும் விமர்சித்து 'தினமணி', 'அன்புள்ள ஆசிரியர்' பகுதியில் அண்மையில் தன் கருத்தைத் தெரிவித்த தமிழ்நாடு பா.ஜ.க. பொதுச் செயலர் இல. கணேசன், "ஹிந்து ஆகம விதிப்படி ஆலயங்களில் சுவாமியை இரவு பள்ளி கொள்ள அனுப்பி விட்டால் மறுநாள் காலை பள்ளி எழுச்சிதான். எந்தச் சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்கிக் கர்ப்பகிரகத்துக்கு உள்ளே அனுமதிக்கலாம் எனக் கோரிக்கை வரும்போது பாதுகாப்புக்கு ஆகமவிதிக்குள் புகுந்து கொள்பவர்கள் இந்த விஷயத்தில் மட்டும் ஆகம விதியை மீறத் துணிவது எப்படி எனப் புரியவில்லை" என்று எழுதியிருக்கிறார் (தினமணி, 4.1.2001). எனவே, ஆகமப் பள்ளிகள் அனைத்து சாதியினர்க்கும் பயிற்சியளிப்பதை பா.ஜ.க.வும் வரவேற்கக் கூடும்.

எனினும், "அர்ச்சகர் நியமனம் பெறுவதற்கு ஒருவர் தம்மைத் தகுதியுடையவராக ஆக்கிக் கொள்வதற்கு முன், அவர் நிறைவேற்ற வேண்டிய பூர்வாங்க நிபந்தனைகளை" மகராஜன் குழு பரிந்துரைத்துள்ளது. அவற்றிலொன்று, ஆகமப் பள்ளியில் பயின்றவர் பயிற்சியை வெற்றிகரமாக முடித்து பாடசாலையின் தலைவரிடமிருந்து சான்றிதழ் பெற்ற பிறகு, "அதன் மேல் தகுதிவாய்ந்த ஆச்சாரியரிடமிருந்து உபதேசம் பெற்று, ஆகமங்களில் விதித்துள்ள தீட்சையும் பெற வேண்டும்" (பகுதி XIV, பத்தி 4 (2)) (வீரமணி விரும்பும் 69% இட ஒதுக்கீடு ஆகமக் கல்லூரிகளில் பள்ளிகளில்) கிடைத்தாலும், தலித்துகளுக்கும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கும் மதுரை, பழனி, சீரங்கம், வில்லிபுத்தூர், மயிலாப்பூர் போன்ற பெரிய கோயில்களில் அர்ச்சகராக 'தீட்சை' கொடுக்க எத்தனை 'ஆச்சாரியர்கள்' தயாராக இருப்பர்?

‘பெரியார் துணை கோடல்’

உச்சநீதிமன்றம், அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம் என்றுதான் தீர்ப்புக் கூறியுள்ளது, மகராஜன் குழுவும் அப்படிச் செய்யலாம் என்று கூறிவிட்டது, அதற்குச் சட்டத் தடைகள் ஏதும் இல்லை, சட்டத்திருத்தம் வேண்டும் என்பது மகராஜனின் தனிப்பட்ட கருத்து, கேரள மாநில தேவோஸ்வம் போர்டு மாடலில் தமிழ்நாட்டிலும் அர்ச்சகர் பயிற்சி நிலையம் ஏற்படுத்தி அனைத்து சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்க முடியும் - இந்தக் கருத்துகளை 1984-ஆம் ஆண்டிலேயே - எம்.ஜி.ஆர். காலத்தில் - தமிழக அரசாங்கத்திற்குத் திராவிடர் கழகம் தெரிவித்துள்ளதாகவும் அக்காலத்திய ‘விடுதலை’யில் இச்செய்திகளை வெளியிட்டிருந்ததாகவும் கி. வீரமணி கூறுபவை, ‘அனைத்து சாதியினருக்கும் அர்ச்சகர் உரிமை ஏன்?’ என்ற நூலில் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் 1984-ஆம் ஆண்டு ‘விடுதலை’ கட்டுரைகள் ஏதும் அதில் இல்லை.

மேற்சொன்ன கருத்துகள் தீவிரமாகவும் இடைவிடாமலும் பேசப்படுவது எப்போதென்றால், ஜெயலலிதா ஆட்சிக்கு வந்த பிறகுதான். அதுவும், தமிழக அரசாங்கத்தின் சார்பில் 1997 செப்டம்பர் 17-இல் தந்தை பெரியாரின் 113 ஆவது பிறந்தநாள் நிகழ்ச்சியில் ஜெயலலிதாவோடு சேர்ந்து கி. வீரமணியும் பங்கேற்ற பிறகுதான்.

அந்த நிகழ்ச்சியில் “பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவனத்தின் பணிகளைப் பாராட்டி ஊக்குவிக்கும் வகையில் 5 லட்சம் ரூபாய்க்கான காசோலையை அ.இ.அ.தி.மு.க. சார்பில்” ஜெயலலிதா கி. வீரமணிக்கு வழங்கினார். ‘சுயமரியாதைப் பிரச்சாரத்தில்’ அளவு கடந்த பற்றுறுதி கொண்ட ஜெயலலிதாவுக்கும் அந்த அறக்கட்டளையின் பொறுப்பாளர் கி. வீரமணிக்கும் நடந்த கொடுக்கல் - வாங்கல்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் நமக்குத் தேவையில்லை. ஆனால் தான் செய்கிற ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமலும் ஆதாரங்கள் ஏதும் தராமலும் பெரியாரைத் துணைக்கழைப்பதைத்தான் நம்மால் செரிக்க முடியவில்லை. ‘இலட்சியத்திற்காக விலை கொடுப்பவர்களே தவிர விலை போகக் கூடியவர்களல்ல’ என்ற தலைப்பில் ‘விடுதலை’ 3.10.91 இதழில் கி. வீரமணி எழுதிய தலையங்கம் மேற்சொன்ன நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இது ‘அனைத்து சாதியினருக்கும் அர்ச்சகர் உரிமை’ என்ற பிரச்சனைக்கு சம்பந்தமேயில்லாத கட்டுரை. கி. வீரமணி எழுதுகிறார் :

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

“...1973-ல் அய்யா உயிருடன் இருந்தபோது கொண்டாடிய கடைசி பிறந்த நாளில் (17.9.1973) எம்.ஜி.ஆர். அ.தி.மு.க. பொதுச் செயலாளரான பிறகு அவருடைய தோழர்களுடன், நாஞ்சில் மனோகரன், கே.ஏ. மதியழகன் போன்றோருடன் நேரில் வந்து வாழ்த்துக் கூறி, ரூபாய் அய்யாயிரத்தினை அளித்து விட்டுச் சென்றார். அய்யாவோ அருகில் இருந்த நாங்களோ யாரும் எதிர்பாராத வகையில். அதை அய்யா திருப்பிக் கொடுத்து அவரை அவமானப்படுத்தினாரா? தன்கட்சியைக் கேட்காமல் கட்சியைப் பிளவுபடுத்திச் சென்றவராயிற்றே என்று ஆத்திரப்பட்டு நடந்து கொண்டாரா? மாறாக ‘உங்கள் அன்பு அபரிதமானது’ என்று கூறியல்லவா தந்தை பண்பாடு காத்தார்.

அதற்கு முன்பார்ப்பனப் பிரமுகர்கள் திரு. எஸ். வாசன், ‘சிம்சன்’ தொழில் அதிபர் அனந்தகிருஷ்ணன் போன்றவர்கள் தந்தை பெரியாருக்கு அன்பளிப்பைக் காணிக்கையாகத் தந்தார்களே, அப்போது அதை அய்யா அவர்கள் மறுத்தார்களா?

தந்தை பெரியாருக்குப் பெருமை சேர்க்கும் எத்தனை விஷயங்களை இங்கு கி. வீரமணி எடுத்துக் கூறியுள்ளார்! அவர் மேலும் கூறுகிறார் :

“மேற்சொன்னவர்களின் நன்கொடையைப் பெற்றதால் பெரியார் விலை போய் விட்டார் என்று யாராவது கூறினால் அவர்களை அறிவுலகம் மதிக்குமா?

பெரியார் தந்த புத்தியை நான் இங்கே பயன்படுத்தியுள்ளேனே தவிர, எனது சொந்த புத்தியைக் கூட அல்ல (அஅஏ, 16 - 17, அழுத்தங்கள் - எஸ்.வி.ஆர்)

“பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவனத்தின் பணிகளைப் பாராட்டி” ஜெயலலிதா கொடுத்த ரூபாய் ஐந்து லட்சம் “அன்னை மணியம்மையார் பெயரில் நடந்து வரும் முதல் பொறியியல் கல்லூரிக்குப் பயன்படுத்தப்படும் என்றும், அவ்விழா மேடையிலேயே அறிவிக்கப் பட்டாயிற்று. எல்லாமே வெளிப்படையாக நடந்தவைதான் - நம்மிடம் இரகசியம் என்பது என்றைக்குமே இருந்ததில்லை” என்கிறார் கி. வீரமணி. இதைப் பற்றிய ஆய்வும் நமக்குத் தேவையில்லை.

பார்ப்பனப் பிரமுகர்கள் வாசனிடமிருந்தும், அனந்தராம கிருஷ்ணனிடமிருந்தும் பெரியார் காணிக்கைகளைப் பெற்றாரா என்பது நமக்குத் தொரியாது. அது ஜெயலலிதா பொதுமேடையில் வழங்கிய காசோலையைப் போன்றதல்ல.

'அர்ச்சகர் சட்டம்' பற்றிய உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு, இந்திய அரசு, அரசியல் சட்டம், சுதந்திரத் தமிழ்நாடு ஆகியன பற்றிப் பெரியார் இறுதிநாள்வரை தந்து கொண்டிருந்த புத்தியைத் தூக்கி வீசியெறிந்துவிட்டு, காணிக்கை விஷயத்தில் மட்டும் "பெரியார் தந்த புத்தி"யைப் பயன்படுத்தி யுள்ளார் வீரமணி என்பதையும் கூட நாம் விட்டு விடுவோம்.

பெரியாருக்குக் காணிக்கை கொடுத்த 'வாசன்களை' பெரியார் எப்போதேனும் திருப்திப்படுத்தியிருக்கிறாரா? உதாரணத்துக்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். 'அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராக வேண்டும்' என்ற பிரச்சனையில் அன்றைய முதல்வர் மு. கருணாநிதி கொடுத்த வாக்குறுதி பற்றி 'ஆனந்த விகடன்' எழுதிய தலைவங்கத்திற்குப் பெரியார் பதில் எழுதினார்:

திரு. வாசன் அவர்களுக்குப் பின் அது (ஆனந்த விகடன்) அசல் பார்ப்பன சாதிப் புத்திக்கு முதல் 'வெற்றிலைப் பாக்கு வாங்கும்' நிலைக்கு வந்து விட்டது.... "பூசை செய்பவர்களின் தகுதியை அந்த மதத் தலைவர்களின், பழைய சாத்திரங்களின் அடிப்படையில் நிர்ணயம் செய்கிறார்கள். ஆனால் இதை அரசாங்கம் செய்ய விடக் கூடாது" என்பதாக 'ஆனந்த விகடன்' கூறுகிறது. ஒரு கோயில் உரிமையைப் பற்றி நிர்ணயிக்க அந்தக் கோயிலுக்கு வழிபடச் செல்லும் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு உரிமை வேண்டுமா? அல்லது அதில் பொறுக்கித் தின்னும் வெகு சிறுபான்மை, வெகுவெகு சிறு கூட்டத்துக்கு உரிமை வேண்டுமா என்று கேட்கிறேன். இது எப்படியோ போகட்டும். அரசாங்கமும் இந்த விஷயத்தை உடனடியாகச் செய்து முடிக்காமல் பார்ப்பனருக்கு பயந்து 'மக்களை ஏய்க்கலாம்' என்று கருதி காலம் காட்டுமானால், நாங்கள் ஒத்திப் போட்ட காலத்தை சுருக்கிக் கொள்ள நேரிடும் என்று வணக்கத்தோடும் மரியாதையோடும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன் (விடுதலை, தந்தை பெரியார் 92 ஆவது பிறந்தநாள் மலர், 1970, ப. 121)

நான் 'பார்ப்பனத்தினான்' அதில் வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று ஜெயலலிதா, சட்டமன்றத்தில் இருமுறை அறிவித்தாரே; சும்பகோணம் மகாமகப் புகழ் எய்தினாரே; அண்மையில் யாகம் நடத்தினாரே - இவையெல்லாம் பெரியாரியத்திற்கு மட்டுமல்ல, அரசியல் சட்டம் கூறும் விஞ்ஞான மனப்பான்மைக்கும் தமிழர்களின் சுயமரியாதைக் கும் எதிரான செயல் என்று வீரமணி கண்டனம் தெரிவித்து, பெரியார் போல

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

ஊர் ஊராகச் சென்று கூட்டம் போட்டு பேசியிருக்கிறாரா இல்லையா என்பதைக் கூட இங்கு விட்டு விடுவோம்.

அர்ச்சகர் சட்டம் கொண்டு வரப்படும் என்று மு. கருணாநிதி வாக்களித்தது 18.1.70 அன்று. சட்டமசோதா கொண்டு வரப்பட்டது 30.11.1970-இல். ஒருமாதகாலச் சுணக்கத்தையே பெரியார் பொறுத்துக் கொள்ளவில்லை.

தமிழக அரசு சார்பில் துவக்கப்பட இருக்கும் வேதாகமக் கல்லூரியில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் சேர்க்கப்பட்டு, அர்ச்சகர் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு கோயில்களில் அவர்கள் அர்ச்சகர்களாக ஆக்கிவிட வழிவகுக்கப்படும் என்றும், அதன் மூலம் பெரியார், அண்ணா ஆகியோரின் கனவுகள் நனவாக்கப்படும் என்றும் முதல்வர் ஜெயலலிதா அறிவித்ததை வரவேற்று 25.10.1991, 'விடுதலை'யில் கி. வீரமணி ஒரு நீண்ட அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார் (அஅஏ, ப. 37 - 51) அதன் பிறகு 2.11.91-இல் பெரியார் திடலில் ஒரு சிறப்புக் கூட்டத்தில் அவரும், நீதிபதி கே. வேணுகோபாலும் 'ஆணித்தரமான கருத்து'களைக் கூறியுள்ளனர். 9.4.92 அன்று சட்டமன்றத்தில் ஜெயலலிதா ஆற்றிய உரையும் நமக்குத் தரப்படுகிறது (அஅஏ 171)

ஆனால் வேத ஆகமப் பயிற்சிக் கல்லூரி தொடங்கப்படும் என்று ஜெயலலிதா அறிவித்த 4 ஆண்டுகள்வரை அது அமைக்கப்படவே இல்லை. மு. கருணாநிதி எடுத்துக் கொண்ட 10 மாத கால அவகாசத்தைக்கூட பொறுத்துக் கொள்ளாமல் பொருமித் தள்ளிய பெரியார் "தந்த புத்தியை"க் கொண்டு ஜெயலலிதா அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்தப்படுத்த வீரமணி மேற்கொண்ட முயற்சிகள் யாளவை? பெரியாரின் அடிப்படைக் கொள்கையான சாதி ஒழிப்பு, சாதிக்கு ஆதாரமாக உள்ள இந்துமத ஒழிப்பு, இந்துமதத்திற்கு முட்டுக் கொடுக்கும் இந்திய அரசியல் சட்ட ஒழிப்பு என்பனவற்றைத் திரித்து இட ஒதுக்கீட்டையே பெரியாரின் முதன்மைக் கொள்கையாகச் சித்தரித்து, உச்சநீதிமன்றத் தடை நீக்கப்பட்டாலொழிய நடைமுறைப்படுத்தவே முடியாது என்று தெரிந்தும் 69% இடஒதுக்கீடு சட்டத்தை 'மக்களை ஏய்க்க' இயற்றச் செய்து, அப்படி ஒரு உதவாக்கரை சட்டத்தை இயற்றியவருக்கு 'சமூக நீதிகாத்த வீராங்கனை' என்ற பட்டமும் கொடுத்து, அந்த அம்மையாருக்கு பூசனை செய்த 'பெரியார் புத்தி பிரயோகம்' ஒருபுறமிருக்கட்டும். ஆதி திராவிடரை அர்ச்சகராக்குவதில் "முதல் கட்ட வெற்றியான" வேத ஆகமக் கல்லூரியை உடனடியாக நிறுவுமாறு, அதுவும் "தமிழக அரசு சட்டம் இயற்றி இருபதாண்டுகள்" கடந்து விட்டன என்று 'ஆணித்தரமான வாதம்' புரியும் ஒரு முன்னாள் நீதிபதி 1991-இல் அங்கலாய்த்துக் கொண்ட பிறகும் கூட, ஜெயலலிதா காலத்தில்

கி. வீரமணி கிளர்ச்சிகள் நடத்தியதற்கான சான்றுகள் 'தினமணி' (20.12.2000) கட்டுரைகளிலும் இல்லை, எனது "பள்ளி மாணவக் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கும் 'அனைத்துச் சாதியினருக்கும் அர்ச்சகர் உரிமை ஏன்?' என்ற அரிய, 'ஆணித்தரமான' - ருத்துகள் உள்ள நூலிலும் இல்லை.

ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த ஜெயலலிதா பார்ப்பனர் என்பதால், அன்றைய அரசாங்கத்திடம் கோரிக்கைகள் வைப்பது பெரியார் கொள்கைக்கு எதிரானதல்ல என்று கூறி அதற்கு பெரியாரையும் துணை கோடலாம். பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு உரிமை வழங்குமாறு நரசிம்மராவ்களையும், ஜெயலலிதாக்களையும் - அவர்கள் ஆட்சியாளர்களாக இருப்பின் - வற்புறுத்துவதில் தவறில்லை. ஆனால், 'மதச்சார்பற்ற' அரசாங்கத்தின் பொறுப்புகளை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு, மதச் செயல்பாடுகளை வெளிப்படையாக, அதுவும் அரசாங்கச் செலவில் செய்வதையும், மாமகம், யாகம் போன்ற கடைந்தெடுத்த பிற்போக்குக் காரியங்களில் ஈடுபடுவதையும் ஊர் ஊராகச் சென்று பெரியாரியம் வன்மையாகக் கண்டனம் செய்ய வேண்டாமா?

ஜெயலலிதா ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன் - அவரைத் தமிழ்நாட்டு அரசியலில் பெரிய தலைவராகக் கொண்டு வருவதற்கு பார்ப்பனர் சக்திகளும், காங்கிரஸ் கட்சியும், மத்திய அரசாங்கமும் செய்து வந்த முயற்சிகளை இதே வீரமணி தானே 'விடுதலை'யில் (1.12.89) எழுதினார் (இணைப்பு V)

இனி, ஜெயலலிதாவின் 'வேத ஆகமக் கல்லூரி' விவகாரத்திற்குள் புகுமுன் இடைக் கூற்றுக்களாகச் சில செய்திகள் :

(1) வேத ஆகமக் கல்லூரி திறக்கப்படும் என்று ஜெயலலிதா அறிவித்ததைப் பாராட்டி கி. வீரமணி 19.10.1991-இல் 'விடுதலை'யில் எழுதிய தலையங்கத்தில் ஜெயலலிதா கூறிய மற்றொரு செய்தி காணப்படுகிறது :

"பெரியாரின் சீர்திருத்தக் கருத்துகள், சிந்தனைகள் பாட நூல்களில் இடம் பெறுவது பற்றியும் சகோதரர் வீரமணி விடுத்த மற்ற கோரிக்கைகள் பற்றியும் அரசு பரிசீலித்து விரைவில் நல்ல முடிவுகள் அறிவிக்கப்படும்" என்று கூறினார் (தமிழக அரசின் அதிகாரபூர்வமான ஏடான "தமிழரசு" - (மலர் - 22, இதழ் - 7, 1.10.91 - பக்கம் 12) (அஅஏ, 36)

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

ஜெயலலிதா ஆட்சிக் காலத்தில், பாட நூல்களில் இடம் பெற்ற பெரியாரின் சீர்திருத்தக் கருத்துகள், சிந்தனைகள் எத்தனை என்பதை சகோதரர் வீரமணி விளக்க வேண்டும். குறைந்தது, அண்மையில் தி.மு.க. அரசாங்கத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட பெரியாரின் வாழ்க்கையையும் பணியையும் சித்தரிப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட ஒரு குப்பைக் குறும்படத்தின் தரத்திலாவது பெரியார் பற்றிய பாடங்கள் இருந்தனவா என்பதை விளக்க வேண்டும்.

'அர்ச்சகர் சட்டம்' பற்றி 20.8.1982-இல் திராவிடர் கழகப் பொதுச் செயலாளர் கி. வீரமணி வெளியிட்ட அறிக்கையில் அரசியல் சட்டத் திருத்தம் இல்லாமலேயே, 'கேரளா மாதல்' அடிப்படையில், மாநில அரசே அனைத்து சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்க முடியும் என்று கூறப்படுகிறது. (இதே ஆகஸ்ட் 1982-இல்தான் 'கோயில் பகிஷ்காரம் - ஏன்?' என்ற நூலின் இரண்டாம் பதிப்பும் வெளியிடப்பட்டது என்பது வேறு விஷயம்!). இந்த அறிக்கை, கி. வீரமணி 1991-இல் ஆற்றிய உரைகள், எழுதிய தலையங்கங்கள், நீதிபதி வேணுஜோபால் எழுதிய கட்டுரை, ஆற்றிய உரை முதலியனவற்றின் தொகுப்பான 'அனைத்துச் சாதியினருக்கும் அர்ச்சகர் உரிமை ஏன்?' (1993 ஜூலையில் முதல் பதிப்பு வெளியானது).

ஆனால் இதற்கிடையே - 1996 பிப்ரவரியில் - கி. வீரமணியும், பி.ஆர். குப்புசாமியும் இணைந்து எழுதிய 'சட்டப்படி இன்னும் நாம் 'சூத்திரரே' என்ற குறுநூல் பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவன வெளியீடாக வெளி வந்தது. அக்குறுநூலில் 14 ஆம் பக்கத்தில் உள்ள வரிகள் தாம் இவை :

தி.மு.க. ஆட்சியின் போது தமிழகத்தில் தந்தை பெரியார் வேண்டுகோளை ஏற்று கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் 1971-ல் அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகர் ஆகலாம் என்ற சட்டம் கொண்டுவந்தபோது அந்தச் சட்டத்தினைச் செயல்படுத்த முடியாது முடக்கிப்போட, சங்கராச்சாரியார்கள், ஜீயர்கள், ராஜகோபாலாச்சாரி உதவியுடன் வழக்கறிஞர் திரு. பல்சிவாலாவை வைத்து வாதாடி வெற்றியும் பெற்றனர்.

ஆக, உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்புப் பற்றி கி. வீரமணிக்கு -

- (1) 1972 மார்ச்சிலிருந்து 1982 ஆகஸ்ட் வரை ஒரு கருத்து,
- (2) 1982 ஆகஸ்ட்டிலிருந்து 1996 பிப்ரவரி வரை இரண்டு கருத்து,
- (3) 1996 பிப்ரவரியிலிருந்து டிசம்பர் 2001 வரை - ஏன் இன்று வரை வேறொரு கருத்து இருந்து வருவது தெளிவாகின்றது.

வேத ஆகம சாஸ்திரக் கல்லூரி ஒன்று தமிழ்நாட்டில் தொடங்கப்படும் என்று ஜெயலலிதா அறிவித்தவுடனேயே, கி. வீரமணி போலத் துள்ளிக் குதித்து, 'ஆகா, இது பெரியார் கொள்கைக்குக் கிடைத்த வெற்றி', 'பெரியாரின் இறுதி விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் முதற்கட்டம்'' என்று ஆர்ப்பரிக்காமல், இப்பிரச்சனையை நடுநிலையோடு, அதேசமயம் ஆத்திகக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து வழுவாமல் - கே.சி. லட்சுமி நாராயணன் (இவர் காமராசர் பற்றாளர். பிறப்பால் பார்ப்பனரான தன்னை 'கருப்பையா' என்றுதான் அழைத்துக் கொள்வார்)- தினமணி 1.11.1991 இதழில் 'அனைவரும் அர்ச்சகர் ஆக முடியும்' என்ற கட்டுரையை எழுதினார். கி. வீரமணி செய்துள்ள ஒரு நேர்மையான காரியம், இந்தக் கட்டுரையையும் 'அனைத்துச் சாதியனருக்கும் அர்ச்சகர் உரிமை ஏன்' என்ற நூலில் சேர்த்திருப்பதுதான் (ப.141 - 150). கே. சி. லட்சுமி நாராயணன், அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகும் விஷயத்தில் உச்சநீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பு பற்றிக் கூறுகிறார் :

தீர்ப்பளித்த நீதிபதிகள் ஆகம சாஸ்திர அதிகாரம் பெறாத நபர்கள் தெய்வ விக் கிரகங்களைத் தொடுவதை அனுமதிப்பது ஹிந்துக்களின் சமய உணர்வில் தலையிடுவதாகவும் என்பதால் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 25 (1) வது பிரிவின்படி வெளிப்படையாகவே செல்லத்தகாதது என்று கூறி விட்டனர் (அஅஏ, 143)

இச்சட்டத் தடைகளை நீக்குவது தமிழக அரசின் உடனடியான பணிகளிலொன்று என்றும் அவர் கூறியிருக்கிறார் (அஅஏ, 143)

ஆனால் கி. வீரமணியும் நீதிபதி கே. வேணுகோபாலும், அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம் என்றுதான் உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது என்று 'ஆணித்தரமாக' கருத்து கூறிவிட்டனர். எனினும், கி. வீரமணி, கே.சி. லட்சுமி நாராயணன் சுட்டிக் காட்டிய மற்றொரு முக்கியமான விஷயத்தில் முழுமையான மௌனம் சாதித்துள்ளார். அதாவது அனைத்து சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்க,

...புதிதாக ஆய்வு நடத்த வேண்டிய அவசியமோ அல்லது புதிதாகக் குழுக்களை அமைக்க வேண்டிய கட்டாயமோ இப்போது இல்லை. எம்.ஜி.ஆர் ஆட்சிக் காலத்தில் அமைக்கப் பட்ட நீதிபதிமகராஜன் குழுவின் அறிக்கை, நீதிபதி கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் குழுவின் அறிக்கை ஆகியவை தமிழ்நாடு அரசாங்க

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அலுவலகங்களில் தூசுபடிந்த நிலையில் கிடக்கின்றன. இந்து சமயத்தின் எல்லா வகுப்புகளைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆலய அர்ச்சகர்களாக வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டைச் செயல்படுத்த இந்த இரு அறிக்கைகளும் போதுமானவை (அஅஏ, 148 - 149)

எனவே 'பெரியாரின் இறுதி விருப்பத்தை' நிறைவேற்ற, "பெரியாரின் அண்ணாவின் கனவுகளை நனவாக்க," மகராஜன் குழு பரிந்துரைகளையும், கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் குழுவின் பரிந்துரைகளையும் ஜெயலலிதா உடனடியாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்றல்லவா கி. வீரமணிகோரிக்கை எழுப்பியிருக்க வேண்டும்! "சட்டத்திருத்தங்கள் வேண்டும்" என்பது மகராஜனின் 'சொந்த அபிப்பிராயம்' என்று கி. வீரமணியும் அவர் அமைத்த ஒரு நபர் சட்ட வல்லுநர் குழுவான நீதிபதி கே. வேணுகோபாலும் 'ஆணித்தரமான' முடிவுகளுக்கு வந்து விட்டதால், குறைந்தபட்சம் மகராஜன் குழு அறிக்கையின் செயல்திட்டத்திலுள்ள ஆகமப் பாடசாலைகளை உடனடியாகத் தொடங்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையாவது முன்வைத்திருக்கலாம் அல்லவா?

மேலும், மகராஜன் குழு அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ள மிக முக்கியமான தகவலொன்றை கி. வீரமணியோ, அவர் நியமித்த 'ஒரு நபர் சட்ட வல்லுநர் குழு'வோ கருத்தில் கொண்டதற்கான தடயங்கள் ஏதும் இல்லை. மகராஜன் குழுவின் அறிக்கையின் XXIஆம் பகுதியில் 16ஆம் பத்தியின் உட்பிரிவு (இ) கூறுகிறது :

மற்றொன்றையும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். 1959ஆம் ஆண்டு 22ஆவது சட்டமாகிய தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்தின் 55ஆவது பிரிவை 1971ஆம் வருடத்திய 2ஆவது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் சமூக சீர்திருத்த அடிப்படையில் மாற்றி அமைத்ததை மத்திய அரசு ஏற்றுக் கொண்டு, அந்த அடிப்படையில் பிற மாநிலங்களுக்கும் சட்டம் கொண்டு வருவது அவசியம் என்று அறிவுரை வழங்கியுள்ளது. இந்த நிலையையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பினால் ஏற்பட்ட முடக்க நிலையை அகற்ற அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தைச் செய்யுமாறு மு. கருணாநிதியின் தி.மு.க. அரசாங்கம் 1975 வரை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு வேண்டுகோள் விடுத்து வந்தது. ஆலயங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் அர்ச்சனை செய்வதற்குத் தடை இல்லை என்ற நிலையில், சமத்துவ அடிப்படையில் தமிழக அரசு

நிறைவேற்றியுள்ள சட்டம் செயற்படுவதற்கு ஏற்ப மகராஜன் குழு அறிக்கை 27-8-1982இல் வெளியிடப்பட்டிருப்பதால், தமிழக அரசின் அர்ச்சகர் சட்டத் திருத்தத்தை மத்திய அரசு, எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சிக் காலத்திலோ அதற்கு முன்போ ஏற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு. ஆயினும், தமிழ்நாடு அரசின் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் பாரம்பரிய அர்ச்சகர் முறையை ஒழித்ததை மட்டுமே 'சமூக சீர்திருத்த நடவடிக்கை' என மத்திய அரசு ஏற்றுக் கொண்டதா அல்லது 'அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக வேண்டும்' என்ற கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டதா என்பது மகராஜன் குழுவால் தெளிவுபடுத்தப்படவில்லை. "பெரியாரின் இறுதி விருப்பத்தை" நிறைவேற்றுவதற்காகக் கடந்த 28 ஆண்டுகளாக 'கிளர்ச்சி'யும் முயற்சியும் செய்து கொண்டிருக்கும் கி. வீரமணி, மேற்கொண்ட நிலைப்பாட்டின் அடிப்படையில், அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துமாறு அவ்வரசை எப்படி வலியுறுத்தியிருக்கப் போகிறார்?

‘நெஞ்சில் தைத்த முள்!’

கே.சி. லட்சுமி நாராயணன் இன்னொரு செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறார்:

தமிழ்நாட்டில் முதலமைச்சராக கருணாநிதி இரண்டாவது முறையாகப் பொறுப்பு ஏற்ற பிறகு, ‘இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறை ஆக்கப்பணி ஆலோசனைக் குழு’ என்பதாக ஒரு குழு 1989- ஆம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்டது.

முன்னாள் நீதிபதி என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார், குன்றக்குடி அடிகளார், ஸ்ரீரங்கம் திருமலை ஐயங்கார், ராதா தியாகராஜன், ஜெய செந்தில்நாதன் ஆகிய ஐவர் அக்குழுவில் இருந்தனர்.

“திருக்கோயில்களைப் பாதுகாத்தல், பூஜைகள், விழாக்கள் முறைப்படி நடத்தும் வழிமுறைகளை வகுத்தல்” இந்த ஐவர் குழுவின் ஆய்வுக்குத் தரப்பட்ட நான்கு விஷயங்களில் ஒன்றாக இருந்தது.

ஆலயங்களை எவ்வாறு நிர்வகிக்க வேண்டும் என்பது பற்றியே இந்த ஐவர் குழுவின் பிரதான பரிந்துரைகள் அமைந்தன. எனினும் இறை உணர்வின் புனிதத் தன்மையை சிதைக்கக் கூடாது என்று இக்குழு தெளிவுபடக் கூறியது. வழிபாட்டு முறை சம்பந்தமாகவும் இக்குழு பரிந்துரைகளைத் தெரிவித்தது. இக்குழுவின் எந்தப் பரிந்துரையையும் கருணாநிதி அரசு செயல்படுத்தவில்லை (அஅஏ, 147)

இது குறித்துச் சில விவரங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். 1989-இல் அமைக்கப்பட்ட இக்குழு -

மூன்று மாத காலத்திற்குள்ளாக அறிக்கைகளைத் தர, அந்த அறிக்கையின் அடிப்படையில் அரசு அவர்களைக் கலந்து ஆலோசித்து, இந்து அறநிலையத் துறையின் ஆக்கப் பணிகள் எவ்வாறு செம்மையாக நடைபெற வேண்டும், ஆலயங்கள் எவ்வாறு நெறிமுறையோடு நடைபெற வேண்டும் என்பதற்கான செயல் வடிவத்தைத் தரும்

என்று மு. கருணாநிதியின் தி.மு.க. அரசாங்கம் அறிவித்தது. (தமிழரசு, 1.3.1989 செய்தி, மக்கள் தொடர்புத் துறை வெளியீடு). இக்கால வரையறை 31.7.1989 வரை நீட்டிக்கப்பட்டது.

57 பரிந்துரைகளைக் கொண்ட அக்குழுவின் அறிக்கை மீது அன்றைய தி.மு.க. அரசாங்கம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் கீழ்வருமாறு :

13.2.90 அன்று கூடிய அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் அந்த அறிக்கை ஆராயப்பட்டு அது குறித்து மேலும் பரிசீலித்து அரசுக்குத் தெரிவிக்க அறநிலையத் துறை அமைச்சர் கே.வி. கந்தசாமி, போக்குவரத்துத்துறை அமைச்சர் மு. கண்ணப்பன், உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் கோ.சி. மணி ஆகியோர் கொண்ட குழு ஒன்று அமைக்கப்படும். அதிகாரிகளோடு மீண்டும் விவாதித்து, அடுத்து நடைபெறும் அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் இந்தப் பரிந்துரைகள் மீது இறுதியான முடிவெடுக்கப்படும். வரும் சட்டமன்றத் தொடரில் ஆலோசனைக் குழுவின் முதல் அறிக்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். பரிந்துரைகள் குறித்த விவரமும் வைக்கப்படும்.

இக்குறிப்பு, தமிழ்நாடு அரசு செய்தி மக்கள் தொடர்புத் துறை இயக்குநரின் 18.1.1991- ஆம் நாளிட்ட பதிப்புரையுடன் அச்சிடப்பட்ட 'நாளொரு திட்டம் பொழுதொரு சாதனை' என்ற வெளியீட்டின் 110-ஆம் பக்கத்தில் காணப்படுகின்றது. 1991 ஜனவரி மாதம் தி.மு.க. அரசாங்கம் மத்திய அரசால் கலைக்கப்பட்டதால் இவ்வெளியீடும், மேற்சொன்ன ஆலோசனைக் குழுவின் அச்சிடப்பட்ட அறிக்கையும், ஆளுநர் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டதால் முடக்கி வைக்கப்பட்டன. 1991 ஜனவரியில் இவ்வெளியீடு அச்சிடப்பட்டதால், "வரும் சட்டமன்றக் கூட்டத் தொடரில் ஆலோசனைக் குழுவின் முதல் அறிக்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்" என்ற வரிகளில் குறிப்பிடப்படுவது பட்ஜெட் கூட்டத் தொடராக இருக்கலாம் என்று ஊகிக்க இடம் தருகிறது. 1991 - 92 ஆம் ஆண்டுக்கான பட்ஜெட் கூட்டத் தொடரை நடந்த தி.மு.க. அரசாங்கத்திற்கு வாய்ப்பில்லாமல் போய் விட்டது.

மேற்சொன்ன குழு அமைக்கப்பட்டதன் நோக்கம் முற்றிலும் வேறானது. அனைத்து சரதியனரையும் அர்ச்சகராக்குதல் குறித்த ஆய்வுகள் நடத்துவதற்காக அமைக்கப்பட்ட குழு அல்ல அது. அந்தக் குழுவின் பரிந்துரைகள் மீது அன்றைய தி.மு.க. அரசாங்கம் எந்த நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளாமல் போனதற்கு, அது மத்திய அரசால் கலைக்கப்பட்டதுதான் காரணம் என்றாலும், 1991 முதல் 1996 வரை ஆட்சி நடத்திய ஜெயலலிதா அரசாங்கம் அப் பரிந்துரைகள் எதனையும் வெளிப்படையாக ஏற்றுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், அக்குழுவின் முக்கிய பரிந்துரைகளிலொன்றான, இந்து சமய அறநிலையத் துறை நீடிக்க

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

வேண்டும், தனியாக வாரியம் வேண்டியதில்லை என்ற பரிந்துரைக்கு மாறான முடிவொன்றை ஜெயலலிதா அரசு மேற்கொள்ள முனைந்தது (அஅஏ, 7).

எனினும் இந்துக் கோயில்களை அரசின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும், முஸ்லிம்களுக்கான வக்ஃப் போர்டு போல இந்துக்களுக்கும் போர்டு அமைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை இடைவிடாது முன்வைத்து வருகிற இராம. கோபாலன் அண்மையில் முதலமைச்சர் மு. கருணாநிதியைச் சந்தித்துப் பேசியதாக ஒரு செய்தி வெளிவந்திருப்பதால் (தினமணி 16.1.2001), மேற்சொன்ன குழுவின் பரிந்துரையொன்றை இங்கு எடுத்துரைப்பது பொருத்தமாக இருக்கும் :

இந்து அறநிலைய ஆட்சித் துறை நிர்வாகம் அரசிடம் இருக்க வேண்டுமா அல்லது தனி ஆட்சி உரிமையுள்ள வாரியத்திடம் விடப்படவேண்டுமா என்ற இரு வேறு கோரிக்கைகளைப் பல்வேறு தரப்பட்ட வாதங்களின் அடிப்படையிலும், ஏற்கனவே நடைபெற்ற நிகழ்வுகளின் அடிப்படையிலும் இக்குழு பரிசீலித்தது. அவ்வாறு பரிசீலித்ததில், திருக்கோயில் நிர்வாகத்தை நடத்தி வரும் இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை, தொடர்ந்து அரசுத் துறையாகவே செயல்பட வேண்டுமென்று இக்குழு கருதுகிறது.

எனினும், கோயில் வருமானத்தை கோயில், மதம் தொடர்பான செயல்பாடுகளுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டும்; வேறு எதற்கும் செலவிடக் கூடாது; கோயில் சொத்துகளை மீட்க வேண்டும்; கோயில்களில் குறள் வகுப்புகள் நடத்த வேண்டும்; தமிழில் அருச்சனை நூல்கள் வெளியிடப்பட வேண்டும் என்பன போன்ற அக் குழுவின் பரிந்துரைகளை இன்றைய தி.மு.க. அரசாங்கம் மிக உற்சாகமாக நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறது! கோயில்களுக்குச் சொந்தமான நிலங்களையும் கட்டிடங்களையும் மீட்பதிலும் (இதுவும் அக் குழுவின் பரிந்துரைகளிலொன்று) மிகத் தீவிரமாகச் செயல்பட்டு, சாதாரணமான மக்களும் வணிகர்களும் வெளியேற்றப்படவும் 'உதவி'யுள்ளது. மற்றபடி 1989-91 ஆம் ஆண்டுகளிலும் பின்னர் 1996 முதல் இன்று (பிப்ரவரி 2001) வரையிலும் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றுள்ள தி.மு.க. அரசாங்கம் பெரியார் அறிவுரைப்படி நிறைவேற்றப்பட்ட 'அர்ச்சகர் சட்டத்தை' நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான தடைகளை அகற்ற எவ்வித நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டதற்கான அறிகுறிகள் இல்லை. பெரியார் இயற்கையெய்தியபோது, பெரியாரின் எண்ணத்தை - அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக வேண்டும் என்பதை -

நிறைவேற்றாமல் போனது குறித்து அன்றைய முதல்வர் மு. கருணாநிதி வருந்தியதாகவும், பெரியாரை அவரது 'நெஞ்சில் தைத்த முள்'ளை அகற்றாமல் புதைக்கிறோமே என கண்ணீர் சிந்தியதாகவும் வீரமணி குறிப்பிடுகிறார் (அஅஏ, 37).

உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பிற்குப் பிறகு, அர்ச்சகர் சட்டம் நடைமுறைப் படுத்துவதற்கான அரசியல் சட்டத் தடைகளை நீக்கும்படி 1975 இறுதி வரை தி.மு.க. அரசாங்கம் மத்திய அரசை வற்புறுத்தி வந்தது உண்மைதான் :

அரசியல் சட்டத்தை உடனடியாகத் திருத்திட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை மீண்டும் நினைவுபடுத்தி தமிழக முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் நேற்று இந்தியப் பிரதமருக்கு ஒரு விளக்கமான கடிதம் ஏழுதியுள்ளார். இந்த நாடாளுமன்றச் சட்டத் தொடரிலேயே அந்தத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றும் கடிதத்தில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் (முரசொலி, 3-8-1975, ப. 1)

ஐந்து மாதங்களுக்குப் பிறகு, எம்ர்ஜென்சி புகழ் இந்திரா காந்தி அரசாங்கத்தால் தி.மு.க. அரசாங்கம் கலைக்கப்பட்டு விட்டது. 1977இல் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற எம்.ஜி.ஆர். அரசாங்கமும் அரசியல் சட்டத் திருத்தம் செய்யுமாறு மத்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டே வந்திருக்கிறது (அஅஏ 97-98.)

'சமதர்ம, மதச்சார்பற்ற' இந்திய அரசியல் சட்டத்தின்படி இந்திரா காந்தி 1984 அக்டோபர் 31 வரை ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். அந்த அரசாங்கத்தின் 'சமதர்ம, மதச்சார்பற்ற' கொள்கைகளுக்கு முழு ஒத்துழைப்பு தருவதாக 1976 செப்டம்பர் 9ஆம் தேதி தீர்மானமொன்றை நிறைவேற்றிய திராவிடர் கழகம் (இது குறித்துப் பின்னர் காண்போம்), அர்ச்சகர் சட்டத்திற்குள்ள தடைகளை அகற்றும்படி 'சமதர்ம, மதச்சார்பற்ற' இந்திரா காந்தியிடம் வற்புறுத்தவோ, கிளர்ச்சி செய்யவோ எந்த முயற்சியும் செய்யவில்லை.

பெரியாரியத்தின் நெஞ்சில் இன்று எத்தனையோ முட்களை அனைத்துக் கழகங்களும் செருகிக் கொண்டிருப்பதுதானே இன்றைய நிலை?

பார்ப்பன ஆதிக்கத்தைக் குறைப்பதற்காக தி.மு.க. அரசாங்கம் பாடுபடுவதாகக் கருதிய பெரியார் 1967 முதற்கொண்டு அதனை ஆதரித்தார். தான் நடத்தும் கிளர்ச்சிகளால் தி.மு.க. அரசாங்கத்திற்கு மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து நெருக்கடிகள் வருமோ என்று கருதி, அதற்கேற்றபடி தனது கிளர்ச்சி உத்திகளை வகுத்துக் கொண்டார். எனினும் அவ்வப்போது

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

தி.மு.க. அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை விமர்சித்து வந்தார். தனது இறுதி நாட்களில், தனது இறுதிப் போராட்டத்தைத் தொடங்க ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கையில், அவர் எழுதினார் :

தி.மு.க.வை நாங்கள் ஆதரிக்கிறோம் என்பது உண்மைதான். அவர்கள் எங்களை ஆதரிப்பதில்லை. நாங்களும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. பார்ப்பானைவிட பார்ப்பன அடிமைகளைவிட இவர்கள் மேல் என்பதுதான் நாங்கள் ஆதரிக்கக் காரணம். அவர்கள் கருதுவதெல்லாம் பெரிதும் ஓட்டுதான். அவர்களுக்கு கடவுள், மதம், கடவுள் பாதுகாப்பு, தேர், திருவிழா, கோயில் ரிப்பேர், கோயில் பாதுகாப்பு, தமிழ் பற்று, வள்ளுவர், கண்ணகி பாதுகாப்பும் இவர்களுக்கு கோயில் பட்டம் பிரசாரம் எல்லாம் உண்டு. எனக்கு அதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. இவர்கள் ஆட்சியில் பார்ப்பானை உள்ளே விடாமல் இருப்பதே எனக்குப் பெரிய உதவி.

ஒரு சமயம் அவர்களுக்குப் பதவி போய் விட்டால் கூட நான் கவலைப்படமாட்டேன். அதனால் நம் கழகத்திற்கு வலிவு ஏற்படும் என்ற எண்ணக்காரன் நான்.

('பிரிவினையா?', விடுதலை (தலையங்கம்) 23.11.1973)

பெரியார் தி.மு.க. மீது கொண்டிருந்த ஒரே ஒரு நம்பிக்கையும் அவர் மறைவுக்குப் பின் பொய்த்து விட்டது. அதாவது வடநாட்டுப் பார்ப்பனர்களிலிருந்து குமரி மாவட்டப் பார்ப்பனர்கள் வரை தமிழ்நாட்டைக் காவிமயமாக்க, கதவுகளை அகலத் திறந்து விடுவதில் ஜெயலலிதாவைப் பின்பற்றிவிட்டது தி.மு.க. அதே சமயம் ஜெயலலிதாவின் வேத ஆகமக் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தாமல் கி. வீரமணியின் விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றாமல் விட்டுவிட்டது.

சங்கர மடத்தின் ஆலோசனை

'அறநிலையத்துறைக்குத்தனி வாரியம் கூடாது. தற்போதைய நிலையே தொடரப்படும்' என்ற தலைப்பில் கி. வீரமணி வெளியிட்ட அறிக்கை, எமர்ஜென்சிக் காலம் வரை நீடித்த தி.மு.க. ஆட்சியிலும் கூட கோயில் திருப்பணிகள் வேகமாக முடுக்கிவிடப்பட்டதை திராவிடர் கழகம் விமர்சித்து வந்ததைச்சுட்டிக்காட்டுகிறது. எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சிக் காலத்திலும் பின்னர் 1991-இல் ஜெயலலிதா காலத்திலும் இப்போக்கு இன்னும் மோசமான பாதையில் சென்றதாகக் கூறுகிறது :

அதற்குப் பின் வந்த அ.தி.மு.க. ஆட்சியும் கொஞ்ச காலத்திற்கு அறநிலையப் பாதுகாப்புத்துறை அன்றைய முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர் அவர்களது பொறுப்பில் இருந்தது. அதற்குப் பிறகு திரு ஆர்.எம். வீரப்பன் அவர்களது பொறுப்பில் சென்றது. அது முதற் கொண்டே காஞ்சி சங்கரமடத்தின் கருத்திற்கேற்ப செயல்படும் தன்மை ஏற்பட்டதன் தொடர் விளைவு இன்று கோயில் பராமரிப்பு நிதியை இன்றுள்ள முதல்வர் (ஜெயலலிதா - எஸ்.வி.ஆர்) அவர்கள் துவக்கியுள்ளதன் தொடர்ச்சி இப்போது வேத ஆகமக் கல்லூரியை ஒரு கோடி ரூபாய் செலவழித்து ஏற்படுத்தி, சமஸ்கிருதத்தில் உள்ளதை தமிழில் மொழி பெயர்க்கலாம் என்றெல்லாம் கூறப்படும் நிலைக்குச் சென்றுள்ளது. (அஅஏ, 4) (அழுத்தம் - எஸ்.வி.ஆர்.)

இந்த முடிவை தமிழக அரசு மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று அந்த அறிக்கை கூறுகிறது :

....வேதங்களைப் பரப்புவதற்கு என்று ரூ. 1 கோடி ஒதுக்குவோம் என்பதை மாற்றி அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக ஆகமங்கள் சொல்லிக் கொடுக்க மகராஜன் குழு பரிந்துரைப்படி குறைந்தபட்சம் 6 இடங்களில் அமைப்பது சரியாக இருக்கும். ஆகமக் கல்விப்படி பயிற்சி பெற்றவர்களை அர்ச்சகர்களாக நியமித்தால் அது சுப்ரீம் கோர்ட்டின் பழைய தீர்ப்புபடி செல்லுபடியாகும் சிலர் எதிர்த்து அங்கே படையெடுத்தால் கூட. ... பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு வித்திடவே இந்த வேத ஆகமக் கல்லூரி என்ற நியாயமான அய்யப்பாட்டினை நீக்கிடவும், இந்த மாற்று ஏற்பாடு உதவும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். (அஅஏ 6; அழுத்தம் - எஸ்.வி.ஆர்.)

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

மேலும், “இந்து அறநிலையத் துறையை அரசின் கீழ் இல்லாமல் தனியே ஒரு அமைப்பாக ஆக்கும்” எண்ணமும் (இதுதான் இராம கோபாலன், இல. கணேசன் போன்றவர்களின் நீண்ட நாள் கோரிக்கை) ஜெயலலிதா அரசுக்கு இருந்ததை மேற்சொன்ன அறிக்கை சுட்டிக் காட்டுகிறது (அஅஏ, 7).

பின்னர் ‘முதலமைச்சரின் முடிவுக்குப் பொதுச் செயலாளர் பாராட்டு’ என்ற அறிக்கை ‘விடுதலை’யில் (19.10.1991) வெளியாகிறது :

தமிழக அரசின் சார்பாக புதிதாகத் துவக்க இருக்கும் வேத ஆகமக் கல்லூரிகளில் இட ஒதுக்கீட்டு அடிப்படையில் 18 சதவீதம் ஆதி திராவிடர்களையும் சேர்த்து அவர்கள் அர்ச்சகர்களாக, தக்க பயிற்சி அளிக்கப்படும், இது தந்தை பெரியார், அறிஞர் அண்ணா அவர்களது விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்வதாக அமையும் என்றும், அவ்வாறு துவக்கப்படும் கல்லூரிக்கு ஆகும் 1 கோடி ரூபாய் செலவு அரசு நிதியிலிருந்து செலவழிக்கப்படாமல் ஆலயங்களின் உபரி (வருவாய்) நிதியிலிருந்து எடுத்துச் செய்யப்படும் என்றும்... மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர் குறிப்பிட்டுள்ளார். (அஅஏ, 34; அமுத்தம் - எஸ்.வி.ஆர்)

“சாதி ஒழிப்பிற்காகவும், சமூக நிதிக்காகவும் தம் வாழ்வினை அர்ப்பணித்துக் கொண்டுள்ள லட்சோப லட்சம் பெரியார் தொண்டர்கள் சார்பாக முதல்வரின் இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரகடனத்தை” மனப்பூர்வமாக வரவேற்று, மனப்பூர்வமாக பாராட்டியிருக்கிறார் கி. வீரமணி.

அப்படிப் பாராட்டும் அவசரத்தில் மகராஜன் குழு அறிக்கை, அனைத்து சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்க ஆகமங்கள் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறியதே தவிர, வேதங்களை அல்ல என்பதை மறந்து விட்டார். மகராஜன் குழு அறிக்கையில், “வேதங்களில் யாகம் சொல்லப்பட்டதே தவிர, ஆலய வழிபாடு சொல்லப்படவில்லை. ஆகமங்களே, கோயில் களையும், வழிபாட்டையும் விரித்துச் சொல்லுகின்ற மூலநூலாகும்” (பகுதி VIII, பத்தி 3) என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. சிதம்பரம் நடராசர் கோயிலில் நடத்தப்படும் வைதீக பூசை ஆகமங்களுக்கு முரணானது என்றும் அவ் அறிக்கை கூறுகிறது :

வேதத்தில் சிவபூசை அல்லது நடராச பூசை இல்லை. அங்கு உள்ளதெல்லாம் அக்கினி காரியமே தவிர மூர்த்தி பூசை இல்லை. தமிழ்நாட்டில் எந்தக் கோயிலிலும், சிதம்பரம் நடராசர் கோயில்

உட்பட, ஆகமப் பிரதிட்டையே அன்றி வைதிகப் பிரதிட்டையில்லை. சிவாச்சாரியர்கள் வேத மந்திரங்களைச் சேர்த்துக் கொள்வது அதிகப்படியானது. ஆகமங்களிலேயே அவற்றுக்கு வேண்டிய கிரியைகளுக்குரிய மந்திரங்கள் சொல்லப்பட்டு உள்ளன. இங்கு வேத மந்திரம் இன்றியமையா அங்கம் அல்ல. சிவாச்சாரியர்கள் வேறிடத்தில் கூறிய வேத ஆகம ஒருமைப்பாட்டுணர்ச்சியின் விளைவாகத்தான் வேத மந்திரங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் தமிழ்நாட்டுக்கே உரிய, வேறெந்த நாடும் கண்டிராத நடராச மூர்த்தியின் பூசை வைதீக பூசை என்று கூறுவது பெரும் பிழை மட்டுமல்ல. தமிழ் மக்களுடைய புராதனமான கடவுள் கொள்கைக்கும் பண்பாட்டுக்கும் செய்கிற பெருந் தீமையாகும். எப்படியாயினும், வைதீக பூசை என்று சொன்னால் ஆகமப்படி இதுவும் புனிதம் கெடுவதாகும். (பகுதி XXI, பத்தி - 14 (3))

மகராஜன் குழுவில் அர்ச்சகர் பயிற்சிக்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ள செயல்திட்டத்தை இந்நூலின் இணைப்பு IV-இல் காணலாம். பாடத் திட்டத்தில் "பழைய சாத்திரங்களை அறிவதற்கும், போதிய சமஸ்கிருதப் பயிற்சியும் கட்டாய பாடமாக இருக்கும்" என்று கூறப்படுகிறதேயன்றி வேதம் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்றில்லை. இப்போதுள்ள தமிழ்நாடு இந்து சமய நிறுவனங்கள் (அலுவலர்கள், பணியாளர்கள்) சட்டத்தின் பிரிவு 12 -இன் படி அர்ச்சகர் வேதங்கள் பயின்றவராகவும் இருக்க வேண்டும். எனவே, ஆகமங்கள் மட்டுமே போதும் என்று கூறும் மகராஜன் குழு அறிக்கை இந்தச் சட்டப் பிரிவுக்கும் திருத்தம் வேண்டும் என்று கூறியுள்ளது (செயல் திட்டம் பத்தி 8).

மகராஜன் குழுவின் 'ஆகமப் பாடசாலை', ஜெயலலிதாஅரசால் 'வேத ஆகமக்கல்லூரி'யாக மாற்றப்பட்டது குறித்து கேள்வி எழுப்பாத கி. வீரமணி, அதை நியாயப்படுத்துவதற்காக 'பிறர் துணை கோடல்' உத்தியைப் பயன்படுத்துகிறார்.

வேத ஆகமம் படிக்க வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறதே என்றால், அது புதிதாக இப்போது ஏற்படும் நிலை அல்ல. தி.மு.க. ஆட்சிக் காலத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டத்திற்கு முன்பிருந்த நிலைதான் (அஅஏ, 47)

கோயில் கூடாது, வேதம் கூடாது, ஆகமம் பத்தாம் பசலித்தனம் என்ற திராவிடர் கழகம் கொள்கையை 'அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக வேண்டும்' என்ற மனித உரிமைக் கொள்கையோடு சேர்த்துக் குழப்பக்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

கூடாது என்பதுதான் வேதக் கல்லூரியை ஆதரிப்பதற்காக வீரமணி சொல்லும் நியாயம் :

பொதுக் கல்லூரிகளைப் போன்றது அல்ல வேதக் கல்லூரி! வேதத்தினை நாட்டு மக்களுக்குப் பரப்ப அல்லவே அல்ல! மற்ற எதற்கு என்றால், அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர் பயிற்சி பெறுவதற்குத்தான் இந்த வேதாகமக் கல்லூரி. (அஅஏ, 48)

நல்ல வேளையாக, இங்கு பெரியாரைத் துணைக்கழைக்க முடிய வில்லை என்பது ஒரு புறமிருக்க, மகராஜன் குழுவினரே இந்த விஷயத்தில் முற்போக்கானவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்:

நிகழ்ந்து போன சரித்திரத்தை மாற்றி எழுத முடியாது. ஆனால் எதிர்கால சரித்திரத்தை நிர்ணயிப்பது நம் கையில் இருக்கிறது. இன்று நம்முன் உள்ள பிரச்சனை, எத்தனையோ துறைகளில் தமிழ்மொழி ஆட்சிக்கு வந்திருப்பதுபோல, சமயத் துறையிலும் தமிழ்மொழி ஆட்சிக்கு வர வேண்டுமென்பது. மக்கள் நலனையும், நாட்டு நலனையும் கருதும் எவரும் இதை மறுக்க முடியாது. தமிழ்நாட்டில் இன்று தமிழர் ஆட்சி, கல்வி முறையில் தமிழ், ஆட்சித் துறை எல்லாம் தமிழ். நீதித்துறையும் தமிழாகி வருகிறது. சமயத் துறையும் தமிழாகி வருவது முறையேயாகும்.

இதுகாறும் அருச்சனையானது ஆகம பூசை பெற்ற கோயில்களில் பொதுவாக வடமொழியில் நடைபெற்று வந்தது. பூசை குறித்த விதிகள் எல்லாம் சமஸ்கிருதத்திலேயே சொல்லப் பெற்றிருந்தமையால், அவ்விதிகளின்படி நடந்த பூசையும் சமஸ்கிருதத்தில் செய்யப் பெற்று வந்தன. பூசையை சமஸ்கிருதத்தில்தான் செய்ய வேண்டும், தமிழில் செய்யக் கூடாது என்று ஆகமத்தில் எங்கும் சொல்லப் பெறவில்லை. (தமிழ் அருச்சனை பற்றிய குறிப்பு, பத்திகள் 12, 13)

வேத, ஆகமக் கல்விகளும் ஆராய்ச்சிகளும் : ஜெயலலிதா - நரசிம்மராவ் திட்டம்

வேத ஆகமக் கல்லூரியைத் தொடங்கப் போவதாக 1991-இல் அறிவித்து, பின்னர் சகோதரர் கி. வீரமணியின் ஐயங்களைப் போக்கும் பொருட்டு, அது சங்கர மடத்தின் ஆலோசனையின்படியல்ல, ஆதி திராவிடர்களையும் அர்ச்சுராக்குவதற்கே என்று வாக்குறுதி கொடுத்த ஜெயலலிதா அம்மையார் கடைசியாக, 'பெரியார், அண்ணா கனவுகளை நனவாக்கும் வகையில்' ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கினார். 1991 முதல் இன்றுவரை, அம்மையாரின் அன்புக்குரிய சகோதரராக விளங்கும் கி. வீரமணிக்கு இந்த விஷயம் தெரியாமல் இருந்திருக்க முடியாது.

17.1.1994 அன்று அன்றைய ஜெயலலிதா அரசாங்கத்தின் வணிகவரி மற்றும் சமய அறநிலையத்துறை ஒரு அரசாங்க ஆணையைப் பிறப்பித்தது. (G.O.Ms.No. 15 dated 17.1.1994 Commercial Taxes and Endowments Department)

அந்த அரசாணை அறிவித்ததாவது :

1. வேத, ஆகம ஆய்வுகளையும், வேத, ஆகம இலக்கியங்களையும் மேம்படுத்தவும் பராமரிப்பதற்குமான நூலகங்கள், அரிய வேத நூல்களைப் பிரசுரித்தல் முதலியனவற்றுக்காக ஒரு வேத அறிவியல் நிறுவனத்தை (Institute of Vedic Science)* இந்த மாநிலத்தில் நிறுவுவது என அரசாங்கம் முடிவு செய்துள்ளது.
2. அம் முடிவிற்கிணங்க, 'தமிழ்நாடு வேத ஆகமக் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி சங்கத்தை' (Tamil Nadu Veda Agama Education and Research Society) தமிழ்நாடு சங்கங்கள் பதிவுச் சட்டம் 1975-இன் கீழ் பதிவு செய்ய முடிவு செய்துள்ளது. பதிவு செய்யப்பட்ட அலுவலகம் சென்னையில் இருக்கும்.
3. இந்த சங்கத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு அதன் பொதுக் குழுவிடம் (General Council) ஒப்படைக்கப்படும். அக் குழுவின் உறுப்பினர்களாகக் கீழ்க்கண்டவர்கள் இருப்பர்:

* Vedic Science என்ற சொற்றொடர், ஆங்கிலத்தில் Oxymoron என்று கூறுவார்களே அப்படிப்பட்ட சொல் முரணணிதான்! - எஸ்.வி.ஆர்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

- 1) இந்து சமய அறநிலைய அமைச்சர், தலைவர்
- 2) அரசாங்கத்தின் முதன்மைச் செயலர், உறுப்பினர்
- 3) அரசாங்கச் செயலர், வணிக வரி மற்றும் சமய அறநிலைய துறை, உறுப்பினர்
- 4) ஆணையர், இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறை, உறுப்பினர்
- 5) வேதங்கள், ஆகமங்கள், இதர வேத இலக்கியங்களில் புலமை பெற்றுள்ள அறிஞர்கள், உறுப்பினர்கள்
- 6) சங்கத்திற்கு நிதிப் பங்களிப்புச் செய்யும் கோயில்களின் பிரதிநிதிகள் மூவர், உறுப்பினர்கள்.
- 7) வேத ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுள்ள நிறுவனங்களிலிருந்து இருவர், உறுப்பினர்கள்
- 8) இந்து சமய நிறுவனங்கள், மடங்கள் ஆகியவற்றின் பிரதிநிதிகள் இருவர், உறுப்பினர்கள்
- 9) புரவலர்களின் பிரதிநிதியாக ஒருவர் / பிரமுகர், உறுப்பினர்
- 10) இணை ஆணையர், இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறை, உறுப்பினர் / செயலர்.

4. கோயில் நிர்வாக வாரியத்தின் முன் அனுமதி பெற்று சங்கத்தின் தலைவரால் உறுப்பினர்கள் நியமனம் செய்யப்படுவர். நியமன உறுப்பினர்களின் பதவிக் காலம் நியமன நாளிலிருந்து இரண்டாண்டுகள். அவர்கள் மறு நியமனம் பெறத் தகுதியுள்ளவர்கள்.

5. சங்கத்திற்கு செயற் குழு ஒன்று இருக்கும். அது சங்கத்தின் சட்டதிட்டங்களின்படி அதன் குறிக்கோள்களை நிறைவேற்றும், கோயில் நிர்வாக வாரியத்தாலோ அல்லது சங்கத்தின் தலைவராலோ வகுக்கப்படும் கொள்கை முடிவுகளையும் வழிகாட்டு நெறிகளையும் பின்பற்றும். சங்கத்தின் ஒட்டு மொத்தமான நிர்வாக மற்றும் நிதி அதிகாரம் செயற்குழுவிடம் இருக்கும்.

6. செயற்குழுவில் கீழ்க்கண்ட உறுப்பினர்கள் இருப்பார் :

- (i) ஆணையர், இந்து சமய அறநிலைய ஆய்வுத் துறை, தலைவர்
- (ii) இணை ஆணையர், இந்து சமய அறநிலைய ஆய்வுத்துறை, உறுப்பினர் / செயலர்

- (iii) வேதங்களிலும் ஆகமங்களிலும் புலமை பெற்றுள்ள இருவர், உறுப்பினர்கள்
- (iv) துணை இயக்குநர், இந்து சமய அறநிலையத்துறை, திருச்சி, உறுப்பினர்
- (v) நிறுவனத்தின் முதல்வர் / இயக்குநர், உறுப்பினர்
- (vi) வேத, ஆகம ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுள்ள நிறுவனமொன்றின் உறுப்பினர், உறுப்பினர்

6. நிதிகள்

சங்கத்தின் நிதிகள் கீழ்க்கண்டவற்ற உள்ளடக்கியிருக்கும்.

- (i) தமிழ்நாடு அரசாங்கமும், மத்திய அரசாங்கமும் வழங்கும் மான்யங்களும் கோயில்களின் பங்களிப்புகளும்.
- (ii) சங்கத்திற்குத் தரப்படும் நன்கொடைகள், அன்பளிப்புகள், வரவுகள்
- (iii) முதலீடுகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய்
- (iv) வேறு வகைகளில் கிடைக்கும் வருவாய்
(அழுத்தங்கள் - எஸ்.வி.ஆர்.)

வேத, ஆகமக் கல்லூரிக்கு அரசாங்க நிதி ஒதுக்கக் கூடாது, கோயில் நிதியிலிருந்தே அது நடத்தப்பட வேண்டும் என்ற கி. வீரமணியின் கொள்கை இங்கே அடிபட்டுப் போயிற்று.

இனி அரசாங்கத்தின் குறிக்கோள்களைக் காண்போம்.

- (i) கோயில் நிர்வாக வாரியத்தின் வழி காட்டுதலின் கீழ், வேதங்கள், ஆகமங்கள், வியகர்ணங்கள், நியாய சாஸ்திரங்கள் முதலியவற்றைப் பாரம்பரிய முறையில் ஆழ்ந்து கற்பதையும், ஆராய்ச்சி செய்வதையும் ஊக்குவித்தல்.
- (ii) வேத, ஆகமக் கல்விகளுக்கான நிறுவனங்களைத் திட்டமிடவும், மேம்படுத்தவும், கட்டவும், வாங்கவும், நிர்வகிக்கவும், பராமரிக்கவும் செய்தல்.
- (iii) அரிய வேத, ஆகம இலக்கியங்கள் பற்றி ஆராய்ச்சியையும் அவற்றை வெளியிடுவதையும் ஊக்குவித்தல்.
- (iv) கோயில்களில் சமயப் பணிகளில் உள்ள அர்ச்சகர்களுக்கும் இதர அலுவலர்களுக்கும் புத்தொளிப் பயிற்சி தருதல்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

- (v) வேத, ஆகம நூல்கள் கொண்ட ஒரு நவீன நூலகத்தை உருவாக்கி பராமரித்தலும் அவற்றை உலகத்தரத்திற்கு உயர்த்துதலும்.
- (vi) வேதங்கள், ஆகமங்கள், தர்க்கம், வியகர்ணம், மீமாம்சம், வேதாந்தம் முதலானவை குறித்த கருத்தரங்குகள், மாநாடுகள் முதலானவற்றை நடத்துதல்.
- (vii) இதே போன்ற குறிக்கோள்களையுடைய அமைப்புகளுடன் இணைந்து செயல்படுதலும் வேத, ஆகம, சமஸ்கிருதக் கல்விகளின் வளர்ச்சிக்கு உதவுதலும்.
- (viii) சைவ சித்தாந்தம், திருமுறைகள், நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தங்கள் மற்றும் இதர சமய நூல்களைக் கற்பதையும், ஆராய்ச்சி செய்வதையும் ஊக்குவித்தல்.
- (ix) கோயில் நிர்வாகக் குழுவின் ஒப்புதலுடன், மேற்கூறிய குறிக்கோள்களுக்கு இசைவான வேறு செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ளுதல்.
- (x) கோயில் நிர்வாக வாரியத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழும், அதன் பொதுவான மேற்பார்வையின் கீழும் சங்கம் செயல்படும்.
(அழுத்தங்கள் - எஸ்.வி.ஆர்.)

மகராஜன் குழு பரிந்துரைத்தவை 6 ஆகமப் பாடசாலைகள். ஜெயலலிதா அம்மையாரோ "ஆதி திராவிடர்களும் அர்ச்சகராகும் வாய்ப்பளிப்பதற்காக" பாரம்பரிய முறையில், உச்சிக் குடுமிப் பார்ப்பனர்களைக் கொண்டு வேதங்கள், ஆகமங்கள் முதலானவற்றைக் கற்பதற்கும் ஆராய்ச்சி செய்வதற்குமான ஒரு சங்கத்தை மாநில, மத்திய அரசாங்கங்களின் மான்யங்களோடு தொடங்க திட்டமிட்டிருக்கிறார். கி. வீரமணியின் மொழியில் கூறுவதானால், "இது சங்கர மடத்தின் ஆலோசனை" அல்லவா?

தமிழக வரலாற்றில் பன்னூறு ஆண்டுகளாக நிலவி வந்த சமஸ்கிருத ஆதிக்கம், அயோத்திதாசரின் தமிழ்ப் பற்று, பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கமான நீதிக்கட்சி, சுயமரியாதை இயக்கம், தனித்தமிழ் இயக்கம் போன்றவற்றால் பெருமளவில் அகற்றப்பட்டது. வேத, சமஸ்கிருதக் கல்வி என்பதே தமிழ்நாட்டில் மட்டுமின்றி இந்தியாவில் பிற பகுதிகளிலும் பார்ப்பனர்களைக் கொழுக்க வைக்கவும் பண்பாட்டுத்துறையில் அவர்களது ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்தவுமே பயன்பட்டு வந்தது.

இங்கு வாலாசா வல்லவன் தொகுத்துக் கூறியுள்ள கருத்துக்களைக் காண்பது பொருத்தப்பாடானது :

தமிழகத்தில் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதலே சமஸ்கிருதம் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியது. பல்லவர் வரலாற்றைப் புரட்டிப் பார்த்தால், அவர்கள் சமசுகிருதத்திற்கு ஆக்கம் தேட மூன்று பெரிய சமசுகிருதக் கல்லூரிகளை - முறையே அவர்களது தலைநகரான காஞ்சிபுரத்தில் ஒன்றும், வட ஆர்க்காடு அம்பேத்கர் மாவட்டத்தில் சோளிங்கபுரத்தில் ஒன்றும், புதுவையில் உள்ள பாகூரில் ஒன்றும் நிறுவியுள்ளனர். அவற்றில் பார்ப்பனப் பிள்ளைகளை மட்டுமே சேர்த்து, வேத, சாத்திரங்களைக் கற்பித்துள்ளனர். தமிழகத்தில் ஆண்ட பிற்காலச் சேர, சோழ, பாண்டியர்களின் ஆட்சிக் காலத்திலும்கூட சமசுகிருதம் மிகப் பெரிய செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தது. நொபிலி என்ற பாதிரியார் கி.பி. 1610-இல் எழுதி வைத்துள்ள குறிப்பின்படி, அப்போது மதுரையில் இருந்த வேதக் கல்லூரியில் 10,000க்கும் மேற்பட்ட பார்ப்பன மாணவர்கள் வேதக் கல்வியைப் பயின்றதாக அறிய முடிகிறது. அவர்களுக்குத் தங்குமிடமும், மூன்று வேளை உணவும் இலவசமாகத் தரப்பட்டன. அதில் சூத்திர வகுப்பு மாணவர்கள் யாரும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்று நாயக்கர் வரலாற்றை எழுதிய வைத்திய நாதய்யர் தன் நூலில் (ப. 275) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்கராச்சாரிகள் நீண்ட காலமாகவே சமசுகிருத வேத பாடசாலைகளைச் சில இடங்களில் நடத்தி வருகிறார்கள். அங்கு ஆண்டுக்கு 30(அ) 40 மாணவர்கள் வீதம் சேர்த்துக் கொள்ளப் படுகின்றனர். மாணவர்கள் அனைவரும் பார்ப்பனர்களே என்பது நாம் சொல்லித் தெரியவில்லை. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் தமிழகத்தின் கோயில்களில் இருந்து தமிழ் முற்றிலுமாக நீக்கப்பட்டு சமசுகிருதமயமாக்கப்பட்டது (வாவ, 8 - 9).

பாரம்பரிய முறையில் வேத ஆகமக் கல்வி என்றால், தலித்துக்கும் தீண்டத்தக்க சூத்திரனுக்கும் இடம் இருக்குமா?

புதிய அர்ச்சகர்களைப் பயிற்றுவதற்கான வேத, ஆகம நிறுவனங்களைத் தொடங்குவது என்பது மேற்சொன்ன சங்கத்தின் பல்வேறு குறிக்கோள்களில் ஒன்று.

சரி, இந்த அரசாங்க ஆணை பிறப்பித்தபின் ஜெயலலிதா அரசாங்கம் மேற்கொண்ட அடுத்த நடவடிக்கை என்ன? சங்கத்தின் சட்டதிட்டங்களின் படி கீழ்க் கண்டோரை பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர்களாக நியமனம்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

செய்யப்பட்டதற்கு ஒப்புதலளித்து, மற்றொரு அரசாங்க ஆணை (G.O.Ms.No. 382 dated 4.12.1995 Commercial Taxes and Religious Endowments Department) பிறப்பித்ததுதான் :

1) சிவ ஸ்ரீ டி.எஸ். சாம்பமூர்த்தி சிவாச்சாரியர், 2) ஸ்ரீமான் லக்ஷ்மண பட்டாச்சாரியர், 3) ஸ்ரீமான் ரங்கராஜ பட்டாச்சாரியர் (இவர்கள் மூவரும் வேத, ஆகமங்களிலும், வேத நூல்களிலும் புலமை பெற்றவர்கள்), 4) திரு. எஸ். கனகையா, 5) திரு. பி. ராம ராஜு, 6) திரு. வி. குணசேகரன், 7) திரு. ஏ. மலையாண்டி (இவர்கள் நால்வரும் இந்து சமய அற நிலையத் துறை அதிகாரிகள்); 8) டாக்டர் வி. ஆர்.எஸ். சர்மா, 9) திரு. பி.எஸ்.ஆர்.எம்.ஏ. ராமசாமி (இவர்களிருவரும் வேதக் கல்வி நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகள்), 10) ஸ்ரீலக்ஷ்மி தர்மபுரம் ஆதினகர்த்தர், 11) ஸ்ரீ ஜீயர் சுவாமிகள் (மடாதிபதிகள்), 12) திரு. வேணு சீனிவாசன் (டிவிஎஸ் நிறுவனம்), சமய உணர்வுடைய புரவலர்.

மேற்சொன்ன இரண்டு அரசாங்க ஆணைகளும் இந்நூலின் பிற்சேர்க்கையாகத் தரப்பட்டுள்ளன (இணைப்பு VI).

தினமணி, (சென்னைப் பதிப்பு) 24.1.1996-இல் வெளிவந்த செய்தி :

வேத ஆகம நிறுவனம் 12 முதல் செயல்படும்

சென்னை ஜன. 23

திருச்சி கம்பரசன் பேட்டையில் கட்டடத்துடன் உள்ள 25 ஏக்கர் நிலத்தில் வேத ஆகமக் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தைத் தொடங்க தமிழக அரசு முடிவு செய்துள்ளது. அடுத்த மாதம் 11-ஆம் தேதி முதல் இது செயல்படும். முதற்கட்டமாக சைவ, வைணவக் கோயில் அர்ச்சகர்களுக்கு 6 வார காலத்திற்குள் புத்தொளியில் பயிற்சி அளிக்கப்படும்.

வேத ஆகமக் கல்வி ஆராய்ச்சி நிறுவனம் தொடங்கப்படும் என்று முதல்வர் ஜெயலலிதா பேரவையில் ஏற்கனவே அறிவித்தார். அதன் முதல் கூட்டம் ஹிந்து அறநிலையத் துறை அமைச்சர் அம்மமுத்துப் பிள்ளை தலைமையில் நடைபெற்றது. நிறுவனத்தின் செயற்குழு உறுப்பினர்களாக சாம்பமூர்த்தி சிவாச்சாரியர், ரங்கராஜ பட்டாச்சாரியர், வி.ஆர். சர்மா ஆகியோர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

வேத ஆகமப் பயிற்சி நிறுவனத்தில் புதிதாக மாணவர்களைச் சேர்ப்பது பற்றியும், அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய வசதிகள் பற்றியும் நிறுவனத்திற்கு நிதி நிலை ஏற்படுத்துவது குறித்தும் கூட்டத்தில் விவாதிக்கப்பட்டது.

தமிழக சட்டப் பேரவையில் 1996-97ஆம் ஆண்டுக்கான பட்ஜெட் கூட்டத் தொடரில் ஆளுநரின் உரையில் "இம்மாநிலத்தில் முதன் முறையாக திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகில் 23.4 ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் வேத ஆகமக் கல்லூரி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் ஒன்று அமைக்கப்படும்" என்று குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது (தமிழரசு, அரசு வெளியீடு, 16-2-1996, பக்கம் 44, 45).

காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் தலைமையில் நடைபெற்ற கிராமப் பூசாரிகள் மாநாட்டில் பேசிய அன்றைய முதல்வர் ஜெயலலிதா கூறியதாவது :

சமீபத்தில் திருச்சியில் துவக்கப்பட்ட வேத ஆகமக் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் மூலம், கிராமக் கோயில் ஜூனிகளாக்கும் முறைப்படி புத்தொளிப் பயிற்சி அளிக்கப்படும். இதற்கான பாடத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டு, பயிற்சி வகுப்புகள் விரைவில் தொடங்கப்படும் என்று உறுதி அளிக்கிறேன் (தமிழரசு, 16-3-1996, ப. 5).

இதுவரை வேதக் கலாச்சாரத்திற்குள் வராத கிராமப் பூசாரிகளையும் சமஸ்கிருதமயமாக்கும் திட்டம் இருந்திருக்கிறது.

மற்றபடி, கம்பரசன் மேடையில், ஜெயலலிதா ஆட்சிக் காலம் முடியும் வரை, "ஆதி திராவிடர்கள் உட்பட அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராகுவதற்கான" புதிய மாணவர் சேர்க்கை குறித்த எந்தத் திட்டமும் உருவாக்கப்படவில்லை.

டி.வி.எஸ். நிறுவனங்களின் தலைவர் வேணு சீனிவாசன் உட்பட மூன்று பார்ப்பனர்கள் செயற்குழு உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதுதான் அந்த நிறுவனத்தின் சாதனை. வேத ஆராய்ச்சிக்கு, அந்த சங்கத்திற்குத் தேவையான 25 ஏக்கர் நிலம் ஒதுக்கப்பட்டதோடு சரி. ஜெயலலிதா அம்மையார் ஆட்சி அதன் பிறகு சில மாதங்களே நீடித்தது.

"பெரியார், அண்ணா ஆகியோரின் கனவுகளை", "ஆதி திராவிடர்களையும் அர்ச்சகராக்கிப் பார்க்கும்" சகோதரர் வீரமணியின் விருப்பத்தை ஜெயலலிதா அம்மையார் நனவாக்கிய கதை இதுதான்.

அது ஜெயலலிதா அம்மையார் தமிழ்நாட்டிலும், ஆர்.எஸ்.எஸ். காங்கிரஸ்காரர் நரசிம்மராவ் பிரதமராக டெல்லியிலும் ஆட்சிபுரிந்த காலம்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

எனவே இந்த 'வேத, ஆகம கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திற்கும் மாநில, மத்திய அரசுகளின் பெரும் மான்யத் தொகையை வழங்கக் கூட்டாகப் பேசி முடிவு செய்திருக்கக் கூடும்.

1972-இல் நரசிம்மராவ் ஆந்திர முதலமைச்சராக இருந்தபோது சமஸ்கிருதப் பல்கலைக்கழகம் அமைத்ததையும், மழைக்காக அரசு சார்பில் யாகம் செய்வதையும் வன்மையாகக் கண்டனம் செய்தார் பெரியார் (விடுதலை, 25.8.1972)

அது பெரியார் காலம்.

ஜெயலலிதா அம்மையாரின் வேத, ஆகம கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் பற்றி கி. வீரமணி வாய்திறக்கவே இல்லை.

அதற்கு மாறாக, "ஆதி திராவிடர்களையும் அர்ச்சகராக்கும்" அந்த மகத்தான திட்டத்தை அடுத்து வந்த அரசு தொடரவில்லையே என்று அங்கலாய்த்துக் கொள்கிறார்.

இது பெரியார் திடலில் பெரியாரியம் புதைக்கப்பட்ட காலம்.

ஜெயலலிதா நடைமுறைப்படுத்த விரும்பிய சங்கரமடத் திட்டம் கி. வீரமணிக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவரது (கி. வீரமணியின் 'தினமணி' - 'விடுதலை') கட்டுரை கூறுகிறது :

இப்பிரச்சனையில் எம்.ஜி.ஆர். அரசும் ஜெயலலிதா அரசும் சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்த நிலையில் போராட வேண்டிய அவசியமே இல்லை. அரசுகளுக்கு உரித்தான சிவப்பு நாடா முறைகள் இந்தப் பிரச்சினைகளிலும் மாறிவிடவில்லை என்பதுதான் உண்மை.

அதாவது, கி. வீரமணிக்கு உள்ளூரே வருத்தம், ஜெயலலிதாவின் சங்கரமடத் திட்டத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதில் அதிகாரி வர்க்கத்தின் சிவப்பு நாடா முறை குறுக்கே புகுந்து தாமதப்படுத்தி விட்டது என்பதுதான். இதே வீரமணி 1989-இல் ஜெயலலிதா பற்றிக் கொண்டிருந்த பார்வையோ முற்றிலும் வேறு (இணைப்பு V)

பெரியாரைக் கொச்சைப்படுத்தலாமா?

“பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவனத்தின் பணிகளைப் பாராட்டி” ஜெயலலிதா அம்மையார் கொடுத்த ரூ. 5 லட்சத்திற்கான காசோலையை மணியம்மையார் பொறியியற் கல்லூரிக்குக் கொடுத்துவிட்ட தனது அரும்பெரும் செயலை நியாயப்படுத்த பெரியாரை எந்த அளவுக்குக் கொச்சைப்படுத்தினாரோ அதே அளவிற்கு ‘அர்ச்சகர் சட்ட’ விஷயத்திலும் கொச்சைப்படுத்தியிருக்கிறார் வீரமணி - ‘தினமணி’, ‘விடுதலை’ கட்டுரையிலும், ‘அனைத்து சாதியினருக்கும் அர்ச்சகர் உரிமை ஏன்?’ என்ற நூலிலும்.

அதாவது, அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக வேண்டும் என்பதுதான் ‘பெரியாரின் இறுதி ஆசை’, ‘இறுதி விருப்பம்’ என்றெல்லாம் கூறுகிறார். சூத்திர, பஞ்சமர்கள் நெற்றிப் பட்டையுடனும், பட்டை நாமத்துடனும் குங்குமப் பொட்டுடனும் ‘சாமி’ சிலைக்குமுன் மணியடிப்பதையும், கற்பூரத்தட்டு ஏந்துவதையும் தட்சிணைகள் வாங்குவதையும் கண்டு களிப்பதுவா பெரியாரின் இறுதி விருப்பமாக இருந்தது?

பெரியார் கலந்து கொண்ட கடைசி மாநாடான சென்னை பெரியார் திடலில் 1973 டிசம்பர் 8, 9 தேதிகளில் நடந்த ‘தமிழர் சமுதாய இழிவு ஒழிப்பு மாநாட்’-இல் நிறைவேற்றப்பட்ட - தீர்மானங்களின் அடிப்படையில்தான் அவரது இறுதிப் போராட்டமும் அமைய விருந்தது. அத்தீர்மானங்கள் என்ன?

1. அரசியல் சட்டப் பிரிவு 372 ஆவது பிரிவு இந்து லாவை அங்கீகரிக்கிறது. இந்துலாபடி முஸ்லீம், கிறிஸ்தவர், பார்சி, யூதர் தவிர்ந்த மற்றவர்கள் யாவரும் இந்துக்கள். இந்துக்களில் இரண்டு ஜாதிகள்: பார்ப்பனர், பார்ப்பனரல்லாத சூத்திரர்கள். மதச் சுதந்திரம் என்ற பெயரால் அரசியல் சட்டம் 25, 26 ஆம் ஷரத்துகளின்படி எல்லாச் சாதியினரும் அர்ச்சகராக முடியாது. எனவே 25, 26 ஷரத்துகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.
2. ஷரத்து 44 படி ஒரே சீர்மையான சிவில் சட்டம் (Uniform Civil Code) உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
3. சாதி எந்த இடத்திலும் நடப்பில் இல்லாது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அரசியல் சட்டம் 17 வது விதியில் உள்ள ‘தீண்டாமை ஒழிப்பு’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘சாதி ஒழிப்பு’ என்றாக்கப்பட வேண்டும்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

4. அரசியல் சட்டத்தை மாற்றக் காலக்கெடு கொடுக்கப்படும் (அது 25.1.74 என்று பெரியார் பின்னர் நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் அறிவித்தார்). அரசாங்கம் செய்யத் தவறுமே யானால், கிளர்ச்சி நடத்தப்படும். 1) அரசியல் சட்ட எளிப்பு; 2) பகிஷ்காரங்கள்; 3) தடை வேலைகள் (தடுப்புப் பணிகள்) (விடுதலை, 9.12.1973)

'அனைத்து சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்குவது' பெரியாரைப் பொறுத்தவரை சாதி ஒழிப்புக்கான வழிமுறைகளிலொன்று. சாதியமைப்பை இந்திய அரசமைப்பு பாதுகாப்பதால், அதிலிருந்து விடுதலையடைந்து சுதந்திரத் தமிழ்நாட்டை அடைவதற்கான கோரிக்கைகளிலொன்று. பெரியாரின் இறுதி ஆசை என்ன? அவரது இறுதிச் சொற்பொழிவில் பெரியார் கூறுகிறார் :

'தீண்டாமை இல்லை என்று சட்டத்திலே எழுதிப் போட்டான்; எந்த விதத்திலேயும் தீண்டாமை இல்லை' என்று சொல்லி விட்டான். 'ஆனால் மதத்திற்கு மாத்திரம் உண்டு' என்று அதில் ஓர் அடையாளம் வைத்து விட்டான் - நிபந்தனை இல்லாதிருந்தால் நாம் அந்தத் தீர்மானத்தினிம்தே எல்லாக் காரியத்தையும் நடத்தி இருப்போம். அதுதான் சொன்னேனே - 'எல்லாரும் கோயிலுக்குப் போகலாம்' என்று சட்டமே பண்ணினால் - அந்தச் சட்டம் செல்லாது என்று ஆகிப் போயிற்றே! அதேமாதிரிதான் சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமாக இருக்கிற எந்தக் காரியமும் இனிமேல் செல்லாது (என்று வரும்). இனிமேல் நாம் இழிமகன். எனவேதான் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய அவசியத்திற்கு வந்து விட்டோம்; அவைகளையெல்லாம் பார்த்தோம்; மாற்றி ஆகணும். சட்டத்திலேயும் சாஸ்திரத்திலே யும் இருக்கிறதினாலே முதலிலே அதைக் கேட்கிறோம். சட்டத்திலே இருக்கிறது ஒழிய வேணும் என்றால், சட்டம் ஒழிந்தால் உண்டு. சட்டத்திலே ஒழிக்கவில்லையென்றால் ஆட்சியை ஒழித்தால்தான் உண்டு..

நான் என்ன செய்கிறேன்?

'இந்தச் சாக்கிலேயே நம்நாடு நம்முடையதாக ஆகி விடாதா? அவ்வளவுதான் (ஈவெராசி, 2068, 2069, 2073)

பெரியாரின் இறுதிச் சொற்பொழிவு இடம் பெறும் 'பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள்' மூன்றாம் பாகம், 1974 ஜூலையில் - பெரியார்

இயற்கையெய்திய பிறகு ஏழாவது மாதத்தில் வெளி வந்தது. 'தந்தை பெரியாரின் இறுதிப் பேருரை (மரணசாசனம்) என்ற தலைப்பில் 'பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார நிறுவனம்' 1981-இல் - எட்டாண்டுகளுக்குப் பிறகு வெளியிட்டது. வே. ஆனைமுத்து பதிப்பித்த 'இறுதிச் சொற்பொழிவு'க்கும், 'மரணசாசனத்' திருகுமிடையில் வாக்கிய வேறுபாடுகள் உள்ளன. எனினும், மேலே நான் எடுத்துக் காட்டிய பெரியாரின் கருத்துகள், தனித்தமிழ்நாடு பற்றிய கருத்துகள் உள்பட - 'மரணசாசனத்' விலும் கூட (பக்கம் 16, 19) இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணலாம்.

தமிழ்நாட்டிலே, கிறிஸ்துவர், முஸ்லீம் தவிர்த்து மீதி 97% ஆக உள்ள சூத்திரரும் தாழ்த்தப்பட்டோரும் தம் இழிநிலை நீங்கப் பெற வேண்டும், அது இந்திய அரசமைப்பில் சாத்தியமில்லை, எனவே தனித்தமிழ்நாடு கண்டாக வேண்டும் என்பதல்லவா பெரியாரின் இறுதி விருப்பம்?

பிரிவினைக் கோரிக்கை கைவிடப்பட்டு விட்டதென அறிவிக்கப் பெரியார் பெயரையே பயன்படுத்தியும், கர்ணங்கள் பல அடித்தும், மகராஜனின் ஆகமப் பாடசாலையைக்கூட அல்ல, ஜெயலலிதாவின் சங்கரமடத் திட்டத்தைத் தானே காண முடிந்தது.

ஒரு வேலை அர்ச்சகர் சட்டத்திற்கான சட்டத் தடைகள் நீங்கி, 'ஆதிதிராவிடர்களும் அர்ச்சகர்களாகி விட்டால்', இழிநிலை மாறிவிடுமா? சூத்திரப்பட்டம் போய் விடுமா? பார்ப்பன - பனியா, அரசியல், பொருளியல், பண்பாட்டு ஆதிக்கம் போய்விடுமா? அனைத்திந்திய அளவில் இவற்றைப் போக்குவதற்கு, கி. வீரமணியால் 'வெல்டர்' வேலை செய்யப்பட்டு இணைக்கப்படும் 'மதச்சார்பற்ற', 'முற்போக்கு', 'இடதுசாரி' 'ஜனநாயக' சக்திகள் துணை நிற்குமா? கி. வீரமணி இதற்கும் ஒரு பதில் தயாராக வைத்திருப்பார் : "அய்யா கூறியதைப்போல நான் கட்சிக்காரன் அல்லன் - கொள்கைக்காரன்". 'வெல்டர்' வேலையில் அரசியல் இல்லையா?

மேற்சொன்ன ஆதிக்கத்தை அகற்ற அந்தச் சக்திகள் துணைக்கு வருவது ஒருபுறமிருக்கட்டும். பெரியாரின் 'இறுதி ஆசை' யான 'அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக வேண்டும்' என்பதற்காக கி. வீரமணி நடத்திய கிளர்ச்சியில் அந்த சக்திகள் பங்கேற்றனவா? அதற்கு ஆதரவு கொடுத்தனவா? சட்டமன்றத்திலும் நாடாளுமன்றத்திலும் இப் பிரச்சனையை எழுப்பினவா?

குறைந்தபட்சம் அந்தச் சக்திகளில் ஒன்றிரண்டு, பார்ப்பனரை நேரில் எதிர்க்க முடியாவிட்டாலும் - தலித்துகளின் கோயில் நுழைவு உரிமைக்கான போராட்டங்களையாவது நடத்துகின்றன. சாதி ஆதிக்க சூத்திரர்களை எதிர்த்து பெரியார் உருவாக்கிய திராவிடர் கழகம் போராட வேண்டாமா?

பெரியாரும் பிரிவினைக் கோரிக்கையும்

பெரியார் காலத்திலேயே தமிழ்நாடு பிரிவினைக் கோரிக்கை கைவிடப்பட்டது என்று திராவிடர் கழகத்தின் மத்திய நிர்வாகக் குழு நிறைவேற்றிய தீர்மானம் வரலாற்றுண்மைகளுக்கு மாறானது என்பதை எனது 'தினமணி' (18.12.2000) கட்டுரையில் சான்றுகளோடு எடுத்துரைத்தேன். பெரியார் இறுதிநாள்வரை பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிடவில்லை என்பதற்குச் சான்றாக 'விடுதலை' 4.10.73, 2.10.73 இதழ்களில் வெளிவந்த கருத்துகள், 3.10.73 இதழில் 'சுதந்திரத் தமிழ்நாடு நாம் தூக்குமேடையும் ஏறுவோம்' என்ற தலைப்பில் 'வெளியிடப்பட்ட கி. வீரமணி உரை, 14.11.1973-இல் வெளிவந்த 'கழகமும் பிரிவினையும்' என்ற கட்டுரை ஆகியவற்றைச் சான்றுகளாகத் தந்திருந்தேன். 'தினமணி'யில் 'கழகமும் பிரிவினையும்' என்ற கட்டுரை' என்பது 'ஒரு கட்டுரை' என்று மாற்றப்பட்டு விட்டது. எப்படியிருப்பினும் இந்த மிக முக்கியமான கட்டுரையை, 'பார்வையாளரால்' எழுதப்பட்ட கட்டுரையை கி. வீரமணியால் மறந்திருக்கவே முடியாது. அந்தக் கட்டுரையில் உள்ள வாசகங்களை 'தினமணி' கட்டுரையில் மேற்கோளாகக் காட்டியிருந்தேன் : "திராவிடர் கழகத்தின் வரலாற்றில் இரண்டறக் கலந்து விட்ட கொள்கையே நாட்டுப் பிரிவினை என்பது வரலாறு அறிந்த அனைவருக்கும் தெரியும். அது கழகத்தின் ஜீவநாடிக் கொள்கை".

கி. வீரமணி தனது மறுப்புக் கட்டுரையில் - '1.10.1973, 2.10.1973, 'விடுதலை'யோடு எனது முடிவுக்கு ஏற்ற வாதத்தை ஆதாரம் காட்டுவதோடு நான் நிறுத்திக் கொண்டதாக' ஒரு பச்சைப் புளுகை அவிழ்த்து விட்டிருக்கிறார்.

மேலும், "சுதந்திரத்தமிழ்நாடு பெற நாம் தூக்குமேடையும் ஏறுவோம்" என்ற தலைப்பில் விடுதலை 3.10.1973-இல் வெளிவந்த அவரது சொற்பொழிவை நான் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறேனே, அதையும் 'கழகமும் பிரிவினையும்' கட்டுரையையும் பற்றி செளகரியமாக மௌனம் சாதித்திருக்கிறார்.

அதைவிடக் கொடுமை 15.11.73 'விடுதலை'யில் வெளிவந்த ஒரு தலையங்கத்தில் ('பிரிவினையா?') பெரியார் "இப்போதைய இந்த மாநாட்டின் பிரதான நோக்கம் பிரிவினை அல்ல! பிரிவினை அல்ல! பிரிவினை அல்ல!!!" என்று கொட்டை எழுத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளதாகவும் பெரியார்தனது குறிக்கோள்களை எய்துவதற்காக முன்வைத்த நிபந்தனையே

பிரிவினைக் கோரிக்கை என்றும், "நானே பிரிவினை கேட்கவில்லையே! என் அமமானம் நீங்காவிட்டால், அதற்கு மாற்றுப் பரிகாரமாக வேறு வழியின்றி என்றுதான் சொல்லுகிறேன்" என்று பெரியார் எழுதியதாகவும் கி. வீரமணி கூறுகிறார். 23-11-73 'விடுதலை'யில் 'பிரிவினையா?' என்ற தலைப்பில் இந்தக் கருத்தினைத்தான் வலியுறுத்துகிறார்... "நான் பிரிவினை கேட்கவில்லை. கேட்கிறேன் என்றால் நிபந்தனை இல்லாமல் கேட்க வில்லை" என்று பெரியார் எழுதியதாகவும் வீரமணி கூறுகிறார்.

இப்படி ஒரு மேற்கோள் காட்டும் விஷயத்தில்கூட, கி. வீரமணியிடம் நேர்மை இல்லை. ஏனெனில்

1. அவர் குறிப்பிடும் 15-11-1973 'விடுதலை'யில் வந்த பெரியாரின் அறிக்கை ஒரு குறிப்பிட்ட மாநாடு பற்றியது. அந்த மாநாடு தமிழர் சமூக இழிவு ஒழிப்பு மாநாடேயன்றி பிரிவினைக் கோரிக்கை மாநாடு அல்ல.
2. 23-11-73 'விடுதலை'யில் உள்ள 'பிரிவினையா' என்ற தலையங்கத்தில், நாட்டு விடுதலை கேட்பவர்கள், பொதுவாக, உலகமெங்கிலும் காணப்படுவதைப் போல, தங்கள் விடுதலைக் கோரிக்கைக்கான காரணங்களைக் கூறித்தான், அவ்விடுதலையைக் கோருவர். தங்களது நிபந்தனைகள் பூர்த்தி செய்யப்படுமானால் அக்கோரிக்கை கைவிடப்படும் என்று கூறுவர். அதே போலத்தான் பெரியாரும் ஒரு நிபந்தனை விதிக்கிறார் : "எனவே அம்மையார், மக்கள் நாட்டுப் பிரிவினை கேட்கக் கூடாது, இந்திய ஆட்சியில் குடிமகனாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவராக இருந்தால், இந்திய ஆட்சியில் பிராமணன் இல்லை, சூத்திரன் இல்லை, பார்ப்பான் தாசிமகன் இல்லை. எல்லாக் குடிமக்களும் சம அந்தஸ்து உள்ள மக்கள் ஆவார்கள் என்று சட்டம் செய்யட்டும். ஜனாதிபதியைக் கொண்டு அவசரச் சட்டம் பிரகடனம் செய்யட்டும்."
3. தொடர்ந்து பெரியார் எழுதுகிறார் : "அப்படி இல்லாவிட்டால் பிரிவினைதான்! பிரிவினைதான்!! பிரிவினைதான்!!! முக்காலும் முடிவு ஆக வேண்டியது ஆகும்." - இந்த வரிகளைத்தான் பெரியார் கொட்டை எழுத்தில் போட்டிருக்கிறார்.
4. மேலே குறிப்பிட்ட கொட்டை எழுத்து வரிகளுக்குப் பிறகு, "நான் இன்று பிரிவினை கேட்கவில்லை. கேட்கிறேன் என்றால் நிபந்தனை இல்லாமல் கேட்கவில்லை" என்ற வரிகள் உள்ளன. 'கேட்கவில்லை' என்ற சொல் அச்சுப் பிழையாக இருக்கக் கூடும் என்று கருதுவதில் தவறில்லை என்றாலும் கூட, அந்த அச்சுப் பிழை பெரியாரின்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

கருத்து பற்றிய, வீரமணியின் இன்றைய நிலைப்பாட்டுக்கு வலுச் சேர்ப்பதாக இல்லை.

5. பெரியார் 'பிரிவினைக்காகவே பிரிவினை' கேட்கிறார் என்று மத்திய அரசும் அவரது அரசியல் எதிரிகளும் செய்து வந்த பிரச்சாரங்களை முறியடிக்கவே பெரியார், தனது பிரிவினைக் கோரிக்கைக்கான காரணங்களை, பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கை விடுவதற்கான நிபந்தனைகளை பல்வேறு சமயங்களில் எடுத்துரைத்து வந்தார். அவற்றுக்குச் சான்றாக இணைப்பு VII-இல் அவரது கட்டுரைகளும் பேருரைகளும் உள்ளன.

பின்னர் "இதன் முழுப் பொருளும் ஆய்வாளர்களுக்கு விளங்க வேண்டாமா?" என்ற கேள்வியையும் எழுப்புகிறார் கி. வீரமணி. அதாவது "முழுப் பூசணியை அல்ல முழு யானையையே சோற்றில் மறைக்கிறேனே. இதுகூட ஆய்வாளருக்கு விளங்க வேண்டாமா?" என்று கேட்கிறார்.

கி. வீரமணியின் இந்த அப்பட்டமான திரிபுவாதத்தை 'விடுதலை' க. இராசேந்திரன் 'தினமணி' (30.12.2000) கடிதத்தில் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். அவரது கருத்துக்கு வலுச் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளன அன்புநேசன், எழில் சோம. பொன்னுசாமி, அரிமதி தென்னகன், வாலாசா வல்லவன், மு. குழந்தைவேலு, கற்பக விநாயகம், வெ. பாலன், ஆ.இரா. மாரியப்பன் ஆகியோர் 'தினமணி' 28.12.2000, 30.12.2000, 1.1.2001 ஆகிய இதழ்களில் எழுதிய கடிதங்களும்.

பெரியார் 'சுதந்திரத் தமிழ்நாடு', 'நாட்டுப் பிரிவினை' என்று பேசிக் கொண்டிருந்ததெல்லாம், தமிழ் மக்களை ஏமாற்றுவதற்காகத்தான்; தெலுங்கர்களின், கன்னடர்களின் ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்தத்தான் பெரியார் வடநாட்டாரிடம் கையூட்டு வாங்கிக் கொண்டார் என்று பேசுவரும் பெங்களூர் குணாவின் அடியொற்றிச் செல்லும் குமரிமைந்தன், கி. வீரமணியின் கூற்றுக்குப் பாராட்டுச் சான்றிதழ் வழங்கியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது (தினமணி, 9.1.2001).

'விடுதலை' க. இராசேந்திரனின் கருத்தினை மீண்டும் எடுத்தான்வது அவசியம் :

இலட்சியங்களை அடைய ஒரு வழிமுறையாகத்தான் பெரியார் பிரிவினை கேட்டார் என்பது வீரமணியின் கருத்தாக இருக்கலாம். அதைப் பெரியார் கருத்தாகச் சொல்ல முடியாது. 1973-ல் பெரியார் நடத்திய ஒரு மாநாட்டுக்குத் தடைவரக்கூடும் என்ற செய்திகள் வந்தபோது, 'இந்த மாநாட்டின் நோக்கம் பிரிவினை அல்ல.

பிரிவினை அல்ல' என்று பெரியார் கூறுகிறார். தனது குறிப்பிட்ட அந்த மாநாட்டின் நோக்கத்தை இயக்கத்தின் இலட்சியமாகவே கட்டுரையாளர் திரித்துக் காட்ட முயல்வது நேர்மையல்ல. அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர் ஆக வேண்டும் என்ற முழுக்கத்தையே பெரியார் முன்வைத்ததன் நோக்கத்தைத் தனது இறுதிப் பேச்சில் இவ்வாறு கூறுகிறார் : 'நான் என்ன செய்கிறேன்? இந்தச் சாக்கிலேயே நம்நாடு நம்முடையது ஆகிவிடாதா? அவ்வளவுதான்' என்று குறிப்பிடுகிறார். (சிந்தனையாளன் தொகுதி 3, பக்கம். 2073).

எனவே பெரியார் தனித்தமிழ்நாடு என்ற தனது இலட்சியத்தை அடைவதற்கான வழிமுறையாக அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர் ஆக வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தாரே தவிர, அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர் ஆக வேண்டும் என்ற இலட்சியத்துக்காக தனித்தமிழ்நாடு என்ற வழிமுறையைப் பின்பற்றவில்லை.

திராவிட நாடு கோரிக்கையை தி.மு.க. முன்வைத்தபோது, அதை மறுத்து 1961-ல் 'தமிழ்நாடா? திராவிட நாடா?' என்ற ஒரு நூல் எழுதி, அது ஈரோடு குடியரசுப் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப் பட்டுள்ளது. அதில் "திராவிடநாடு கேட்ட பெரியார், தமிழ்நாடு கேட்பது, கொள்கையில் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த பற்றுக் காரணமாகவும் இலட்சியத்தை அடைவதில் உள்ள உண்மையான வேட்கையாலும்தான்' என்று வீரமணி முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, பிரிவினை என்பது பெரியாரின் இலட்சியம்தான். பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிட விரும்பும் வீரமணி, தன்னுடைய கருத்தைப் பெரியார் கருத்தாக மாற்ற முயலுவது திரிபுவாதமே.

மொழிவாரி மாநிலங்கள் அமைக்கப்பட்டபோது தமிழின உணர்ச்சி வரக் கூடாது என்பதற்காக, தமிழகத்திற்கு 'தமிழ்நாடு' என்ற பெயருக்குப் பதிலாக 'சென்னை மாகாணம்' என்ற பெயரையே மத்திய அரசாங்கம் வழங்கியபோது அதற்கெதிராக பெரியார் முன்வைத்த கோரிக்கைகள் - கிளர்ச்சிகள் -

இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து அவர் நடத்திய கிளர்ச்சிகள், முழுக்கங்கள்-சாதியைப் பாதுகாக்கும் இந்திய அரசியல் சட்டப் பிரிவுகளடங்கிய தாள்களைக் கொளுத்தி அச்சட்டத்திற்கு அவரது இயக்கம் தெரிவித்த எதிர்ப்புகள் -

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

கொடி எரிப்பு முயற்சிகள் -

அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக வழிவகுக்கும் சட்டத்தை செயலற்றதாகக்கிய உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பை எதிர்த்து, அவர் நடத்திய மாநாடுகள், திட்டமிட்டிருந்த கிளர்ச்சிகள் -

இவை போன்ற அனைத்துமே 'சுதந்திரத் தமிழ்நாடு' என்ற இலக்கை அடைவதற்காக அவர் மேற்கொண்ட வழிமுறைகள்தான் என்பதை இந்நூலில் பிற்சேர்க்கையாகத் (இணைப்பு VII) தரப்பட்டுள்ள பெரியாரின் கட்டுரைகள், பேருரைகள் முதலானவை (இது போன்றவை ஏராளமாக உள்ளன) மெய்ப்பிக்கின்றன.

'கழகமும் பிரிவினையும்' என்ற கட்டுரை 'விடுதலை' 14.11.1973 இதழில் வெளியாகிறது. 1938-இல் பெரியார் நீதிக் கட்சியின் தலைவராக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து பின்னர் அக்கட்சி திராவிடர் கழகம் என 1944-இல் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டு பெரியார் உயிரோடிருந்த காலம்வரை அக்கழகத்தின் பிரிவினைக் கோரிக்கை வரலாற்றை எடுத்துச் சொல்கிறது. "திராவிடர் கழகத்தின் வரலாற்றில் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட கொள்கையே நாட்டுப் பிரிவினை என்பது வரலாறு அறிந்த அனைவருக்கும் தெரியும்" என்றும், அது கழகத்தின் "ஜீவநாடிக் கொள்கை" என்றும், அக்கட்டுரை கூறுகிறது. அப்படியிருக்க, அதற்கு அடுத்தநாள் (15.11.73) பெரியார், முற்றிலும் வேறுபட்ட விசயம் குறித்து - அதாவது 1973 டிசம்பர் 8, 9-இல் நடைபெறவிருந்த மாநாடு குறித்து, அதுவும் அதற்கு மத்திய அரசின் தடைவரும் என்று சூழ்நிலை இருந்த காலத்தில் - எழுதிய தலையங்கத்தில் 'இம் மாநாட்டின் நோக்கம் பிரிவினை அல்ல, அல்ல, அல்ல' என்று கூறியதைச் சுட்டிக்காட்டி, பெரியார் தன் காலத்திலேயே பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிட்டுவிட்டார் என்பதற்கு இது சான்று என்றால், இதைவிடப் பெரிய வரலாற்று மோசடி இருக்க முடியுமா?

அதாவது, பெரியாரும் திராவிடர் கழகமும் ஒரே நாளில் தங்கள் கருத்தை, இலட்சியத்தை மாற்றிக் கொண்டார்கள் என்பதுதானே இதற்குப் பொருள்? பெரியாருக்கு முட்டாள் பட்டம் கட்டுகிற, கொள்கைப் பிடிப்பற்ற, நாளுக்கொரு கொள்கை, பொழுதுக்கொரு பேச்சு பேசி வந்த கன்னடியன்தான் ஈ.வெ.ரா. என்று வாய்க்கொழுப்பேறிப் பேசுபவர்களுக்குத் துணைபோகிற செயலல்லவா?

வீரமணி எழுதுகிறார் : "தமிழர்களே! பிரிவினைக்காகப் பிரிவினை கேட்கவில்லை" என்று 'விடுதலை' முதல் பக்கத்திலேயே (8.11.2000) நான்கு பத்தி பெட்டிச் செய்தியாகக் கையெழுத்திட்டு வெளியிட்டார்."

8.11.2000 என்பது அச்சுப் பிழையா? விவரப் பிழையா? கருத்துப் பிழையா? அல்லது பெரியாரால் எழுதப்பட்டதாக வீரமணியே பெட்டிச் செய்தியை வெளியிட்டாரா? நாம் அறியோம். ஆனால் 8-11-1973 'விடுதலை'யில் ஒரு பெட்டிச் செய்தி உள்ளது. அது ஏழு வரிகள் கொண்ட, கொட்டை எழுத்துப் பெட்டிச் செய்தி :

தமிழர்களே! பிரிவினைக்காக பிரிவினை கேட்கவில்லை. நான் சூத்திரன், தாசில்கள் என்கின்ற இழிவு நீங்க வேண்டும். நீக்க முடியாதென்றால் பிரிவினை தவிர வேறு வழி என்ன?

கி. வீரமணி எழுதுகிறார் :

'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்ற முழுக்கம் 1938-ல் 1940ல் தான் கேட்கிறது என்றால், லட்சியங்களை அடைய அதை ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஒரு வழிமுறையாக (Means to an end) என்றுதான் பயன்படுத்தினார்களே தவிர, அது பிரிவினைக்காகத் தொடங்கப்பட்ட இயக்கம் அல்ல. உண்மையான கம்யூனிச ஆட்சி ஏற்பட்டால் நான் பிரிவினையைக் கேட்கப் போவதில்லை என்றும் கூறியுள்ளார். நாட்டுப் பிரிவினை என்று பொதுவாகப் பேசப்படும் கண்ணோட்டத்திற்கும் அதில் பெரியார் கண்ணோட்டத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் புரிந்து கொண்டால் குழப்பங்கள் ஏற்பட வாய்ப்பு இல்லை'' (தினமணி, 20.12.2000, விடுதலை, 22.12.2000) - அழுத்தங்கள் : எஸ்.வி.ஆர்.

இங்கு சில கேள்விகள் எழுகின்றன :

1) **'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்ற முழுக்கம் 1938, 1940-ல் தான் கேட்கிறது என்றால், 'கழகமும் பிரிவினையும்' என்ற 'பார்வையாளரி'ன்* கட்டுரையை விடுதலை'யில் 14.11.1973 அன்று வெளியிடுவானேன்?**

*பெரியாரின் திராவிடநாடு, தமிழ்நாடு விடுதலைக் கோரிக்கைகள், அதை அடைய அவர் செய்த முயற்சிகள், தெலுங்கர்கள், கன்னடர்கள் ஆகியோரின் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டவே பெரியார் திராவிட தேசியம் பேசினார் என்ற அவதூறுகளை மறுக்கும் வரலாற்று உண்மைகள், பெரியாரின் தனிநாட்டுக் கோரிக்கைக்கு தமிழக, தென்னிந்திய பூர்வீக வர்க்கத்தின் ஆதரவின்மை, பெரியாரின் தமிழ்த் தேசியமும் சாதியொழிப்பு இரண்டறக் கலந்திருந்தமை ஆகிய குறித்துக் கீழ்க் காணும் நூல்களில் விரிவாக எழுதியுள்ளேன்.

(1) பெரியார் : சுயமரியாதை சமதர்மம் (விடியல் பதிப்பகம், கோவை, 1996, 1999)

(2) பெரியார் : ஆகஸ்ட் 15 (விடியல் பதிப்பகம், கோவை 1997)

தோழர் வே. ஆணைமுத்து தொகுத்துப் பதிப்பித்துள்ள 'பெரியார் ஈவெரா சிந்தனைகள்'. 2-ஆம், 3-ஆம் பகுதிகளில் சுதந்திரத் தமிழ்நாடு பற்றிய பெரியாரின் கட்டுரைகளும் பேருரைகளும் உள்ளன - எஸ்.வி.ஆர்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

2) 28.5.1972-இல் சென்னையில் நடைபெற்ற திராவிடர் கழக மாநில மாநாடான சமூக இழிவு ஒழிப்பு மாநாட்டில் கீழ்க்கண்ட தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது ஏன்?

"உண்மையான தமிழ் மக்கள் சுதந்திரத்தோடும் மானத்தோடும் வாழ வேண்டுமானால், இன்றைய இந்திய யூனியன் என்னும் ஆட்சியின் கீழ் உள்ள அடிமைத்தன்மை மாறியே ஆக வேண்டும் என்று இம்மாநாடு கருதுவதால், நமது எதிர்காலப் பணி, நமது நாட்டை முழுச் சுதந்திரம் உடைய நாடாக ஆக்க வேண்டியதுதான் நமது முதல் கடமை என்று இம்மாநாடு தீர்மானிக்கிறது" (கோயில் பகிஷ்காரம் - ஏன்?, ப. 73)

3) "சுதந்திரத்தமிழ்நாடு பெற தூக்குமேடையும் ஏறுவோம்" என வீரமணி முழங்கியது ஏன்? (விடுதலை, 3.10.1972)

4) 'விடுதலை' 8-12-73 இதழில் 'விடுதலை' ஆசிரியர் கி. வீரமணி கீழ்க்காணும் பெட்டிச் செய்தியை வெளியிட்டது ஏன்? :

'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!' தமிழ்நாட்டிலேயே முதன் முதலில் நம் நாட்டிற்கு தமிழ்நாடு என்று பெயர் வைக்க வேண்டும் என்று குரல் எழுப்பியவர்கள் நமது அய்யா அவர்களே ஆவார்கள்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்ததும் அதை நிறைவேற்றி தந்தார்கள். அதாவது தமிழ்நாடு கிடைத்து விட்டது. இன்னும் எஞ்சி இருப்பது தமிழருக்கே என்பதாகும். அதாவது தமிழ்நாடு தமிழருக்கே என்பதாகும்.

இந்திய அரசு நம்மை இழிவுப்படுத்தும் - நம்மைச் சூத்திரன் என்று கூறும் சட்டப்பகுதியை மாற்றவில்லை என்றால் தமிழ்நாடு தமிழருக்கு ஆகியே தீரும் என்று விடுதலை ஆசிரியர் வரவேற்பு உரையில் கூறிய போது, "தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!" "தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!" என்று கூடியிருந்த மக்கட் சமுத்திரம் விண்ணும் மண்ணும் இடிய இடி முழக்கம் செய்தது! (விடுதலை, 8-12-1973)

5) பெரியார் தனது கடைசிப் பிறந்தநாள் செய்தியில், "சுதந்திரத்தமிழ்நாடு - எனது இலட்சியம்" என்ற சொற்களை ஒவ்வொரு வரும் இலட்சியச் சொல்லாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்" எனக் கூறியது ஏன்? (விடுதலை பெரியார் 95 ஆவது பிறந்தநாள் மலர் 17.9.1973)

6) பெரியார் தனது இறுதிச் சொற்பொழிவில் (19.12.1973) "நான் என்ன சொல்கிறேன்? இந்தச் சாக்கிலேயே நம்நாடு நம்முடையது ஆகிவிடாதா? அவ்வளவுதான்" என்று கூறியது ஏன்? (ஈவெராசி, 2073)

- 7) 'உண்மையான கம்யூனிச ஆட்சி ஏற்பட்டால் நான் பிரிவினையைக் கேட்கப் போவதில்லை' என்று பெரியார் கூறியதாக வீரமணி சொல்கிறார். அவரது 'வெல்டிங்' நடவடிக்கைகளுக்குட்பட்டுள்ள 'கம்யூனிஸ்டுகள்' பற்றிப் பெரியார் தனது இறுதிச் சொற்பொழிவில் என்ன கூறியிருக்கிறார் என்பது நினைவில்லையா? உண்மைக் கம்யூனிசம் எங்கோ வெகு தொலைவில் உள்ள ஒன்று; இங்கு வீரமணி அரும்பாடுபட்ட சங்கரமட வேத ஆகமக் கல்லூரிகூட வரவில்லையே. அவரது 'வெல்டிங்' நடவடிக்கைக்கு உட்பட்ட 'கம்யூனிஸ்டுகள்' ஆட்சி செய்யும் கோளத்தில் வயலார் ரவிக்கு குருவாயூர் கோயிலில் நடந்த அவமானத்தைத் துடைக்க முடியவில்லையே.
- 8) பிரிவினைக் கோரிக்கையோ, விடுதலைக் கோரிக்கையோ என்ன - தொழிற்சங்கக் கோரிக்கையும் கூட ஏதோ ஒரு நிபந்தனையில் பேரில்தானே வலியுறுத்தப்படுகிறது.
- 9) பெரியார் இயற்கையெய்திய பிறகும் 'விடுதலை'யில் 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்ற முழக்கம் 1976 வரை நீடிக்கவில்லையா?
- 10) 1976-இல் திராவிடர் கழக மத்திய நிர்வாகக் குழுக் கூட்டத்தில் தானே திரிபுவாதம் தொடங்கியது என்பது உண்மை அல்லவா!

வீரமணிக்குத் தன் கொள்கையை மாற்றிக் கொள்ள முழு உரிமையும் தகுதியும் உண்டு. எனக்கு அவற்றில் தலையிட உரிமையில்லை. எனினும் ஒரு வரலாற்றாய்வாளன் என்கிற முறையில் பெரியாரின் வரலாற்றை வீரமணியிடமிருந்து பாதுகாப்பது என் கடமை.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

பெரியார் மறைவுக்குப் பிறகு, 1975-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாத இறுதியில், பெரியாரால் அவரது கடைசி நாட்களில் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டு வந்த இந்திராகாந்தி, உள்நாட்டு அவசர நிலையை அறிவித்து, 1977 ஜனவரி வரை பாசிச் ஆட்சியை நடத்தினார். இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் உள்ள அடிப்படை உரிமைகள் அனைத்தும் தற்காலிகமாக இரத்து செய்யப்பட்டன. வெள்ளையரை எதிர்த்துத் 'தேசியவாதிகள்' நடத்திய போராட்டங்கள் அனைத்தையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் எத்தனை பேர் கைதாகி சிறைக்குச் சென்றிருப்பார்களோ அந்த எண்ணிக்கையைவிட மிகவும் அதிகமான எண்ணிக்கையிலானவர்கள் - ஏறத்தாழ ஒரு இலட்சம் பேர் - 'எமர்ஜென்சி' காலத்தில், அரசியல் காரணங்களுக்காகச் சிறை வைக்கப்பட்டனர். சிறைக் கொடுமை தாங்காது மாண்டவர்களும் உண்டு.

'அவசரநிலை' பிரகடனப்படுத்தப்பட்டதை எதிர்த்ததற்காகவும், மாநில சுயாட்சிக் கொள்கையை ஆதரிக்கும் மாநில முதல்வர்களின் மாநாட்டினை நடத்தியதற்காகவும் தி.மு.க. மீது நடவடிக்கை எடுக்க விரும்பிய இந்திரா காந்தி, 1976 ஜனவரி 30-ஆம் நாள் அரசியல் சட்டப் பிரிவு 356-ஐப் பயன்படுத்தி, தி.மு.க. அரசாங்கத்தைப் பதவி நீக்கம் செய்து தமிழ்நாட்டை ஆளுநரின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் ஒப்படைத்தார். ஆளுநரின் சிறப்புச் செயலர்களாக நியமிக்கப்பட்ட இரு பார்ப்பன ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகள், இரண்டாண்டுக் காலம் தமிழ்நாட்டில் மன்னர்கள் போல நடந்து கொண்டது மட்டுமின்றி எதிர்க்கட்சிகளின் மீது கடும்கு முறைகளை ஏவி விட்டனர். திராவிட இயக்கத்தை ஒழித்துவிட முயன்றனர். அதன் பொருட்டு தி.மு.க.மீது மட்டுமின்றி திராவிடர் கழகத்தையும் கடுமையாக ஒடுக்கினர். தி.மு.க.வின் முன்னணித் தலைவர்கள் பலருடன் திராவிடர் கழகத்தின் முன்னணித் தலைவர்களான கி. வீரமணி, சம்பந்தம் போன்றோரும் சிறைவைக்கப்பட்டுச் சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர்.

எமெர்ஜென்சியை வரவேற்ற எம்.ஜி.ஆரின் அ.தி.மு.க., தனது கட்சியின் பெயரை அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் (அ.இ.அ.தி.மு.க.) என்று மாற்றிக் கொண்டு இந்திய தேசியத்திற்கும், இந்திராகாந்திக்கும் தனது முழு விசுவாசத்தைக் காட்டிக் கொண்டது. 'மிசா' என்ற உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் சிறையிலடைக்கப்பட்டு சிறைக்குள் வன்கொடுமைக்கு ஆளான தி.மு.க. தலைவர்களில் இருவர் - முன்னாள் சென்னை மேயர் சிட்டிபாபு, சாத்தூர் பாலகிருஷ்ணன் ஆகியோர் - சித்திரவதையின் விளைவாகப் பின்னர் உயிர் துறந்தனர்.

அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம் என்ற சட்டம் செல்லாது என்ற உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பினை எதிர்த்தும், அதை சாக்காகக் கொண்டும் பெருங்கிளர்ச்சியினை நடத்தத் திட்டமிட்டிருந்தபோதே, தி.மு.க. அரசாங்கம் கலைக்கப்படும் சாத்தியப்பாட்டை உணர்ந்திருந்தார் பெரியார் ('பிரிவினையா?' தலையங்கம், 'விடுதலை', 23.11.1973)

இந்திரா காந்தி தங்களுக்கிழைத்த கொடுமைகளை மிக விரைவில் மறந்து விட்டது தி.மு.க. இந்திய - சீன எல்லைப் போரைச் சாக்காகக் கொண்டு 1962-இல் இந்திய அரசு பிரிவினைத் தடைச் சட்டத்தைக் கொண்டுவரப் போவதாக அறிவித்தவுடன், திராவிட நாடு பிரிவினைக் கோரிக்கையை கைவிட்டதே (அப்போதும் அதற்குப் பிறகும் கூட அண்ணா திரும்பத் திரும்பக் கூறி வந்தார் : 'பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிட்டுவிட்டோமேயன்றி, பிரிவினைக்கான காரணங்கள் அப்படியே இருக்கின்றன' என்று), எம்.ஜி.ஆரின் கட்சி தன்னை 'அனைத்து இந்திய' கட்சியாக அறிவித்ததே, அதைவிட மோசமான, பெரியார் கொள்கைக்கு துரோகம் இழைக்கிற, இந்திரா காந்தியின் எமெர்ஜென்சியை ஆதரிக்கிற தீர்மானங்களை திராவிடர் கழகம் நிறைவேற்றியது.

9.9.1976-இல் பெரியார் திடலில் மணியம்மையார்தலைமையில் நடந்த திராவிடர் கழக மத்திய நிர்வாகக் குழு நான்கு தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது. அச்சமயம் கி. வீரமணி 'மிசா'வின் கீழ் சிறையிலிருந்தார். எனினும் பொதுச் செயலாளர் என்ற முறையில் இந்தத் தீர்மானங்களுக்கு அவரது ஆலோசனையும் இருந்திருக்கும் என ஊகிக்கலாம். ஏனெனில் இப்போது அத்தீர்மானங்களை ஏற்றுக் கொள்ளத் தானே செய்கிறார். முதல் தீர்மானம் ஒரு இரங்கல் தீர்மானமாகையால் அதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய தேவையில்லை.

2, 3, 4 ஆம் தீர்மானங்கள் கீழ்வருமாறு :

2) திராவிடர் கழகம் அரசியல், மத, வகுப்புவாத ஸ்தாபனம் அல்ல. அது தனித்தன்மையான சமூகசீர்திருத்த இயக்கமாகும். பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தில் கடைநிலையில் உள்ள மக்களின் நல்வாழ்வுக்காகப் பாடுபடும் இயக்கமாகும். இது எந்த அரசியல் கட்சியுடனும் தொடர்புடைய இயக்கம் அல்ல.

நமது தலைவர் தந்தை பெரியார் தன்னுடைய இறுதி அறிக்கையில் பிரகடனப்படுத்தியபடி மக்கள் ஒருமைப்பாடு, மண் ஒருமைப்பாடு ஆகியவைகளுக்காக உழைப்பது

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

திராவிடர் கழகத்தின் நிகழ்கால, எதிர்காலப் பணியாகும் என்று இக்கமிட்டி தீர்மானிக்கிறது.

- 3) அரசியல் கிளர்ச்சிகள் என்ற பெயரால் பொது சொத்துக்கு சேதம் விளைவிப்பதை நம் திராவிடர் கழகம் ஆரம்பகாலம் தொட்டே எதிர்த்து வந்ததோடு கண்டிக்கவும் செய்தது. பொதுச் சொத்துக்கு சேதம் விளைவிப்பவர்களுக்குக் கடும் தண்டனை விதிக்க வேண்டும் என அரசைக் கேட்டுக் கொள்வதோடு, அதற்கான முழுமனதான ஆதரவையும் அரசுக்கு அளிக்க இக்கமிட்டி தீர்மானிக்கிறது.
- 4) இந்திய அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தில் மதச் சார்பற்ற, ஜனநாயக, சமதர்மக் குடியரசு என்று பிரகடனப்படுத்தப் பட்டிருப்பதை வரவேற்பதுடன், உண்மையான சமதர்ம சமுதாயத்தை அமைப்பதில் தீவிரமாக அரசு எவ்வளவு ஈடுபட்டாலும் திராவிடர் கழகம் அதற்கு உறுதுணையாக இருப்பதுடன் தனது முழு ஒத்துழைப்பையும் நல்கும் என்று இக்கமிட்டி ஒருமனதாகத் தீர்மானிக்கிறது.

இந்த தீர்மானங்கள் 'விடுதலை' 10.9.1976 இதழில் வெளியிடப்பட்டன. 'எமெர்ஜென்சி' அறிவிக்கப்படும்வரை, தி.மு.க.வுடன் நெருக்கமான தொடர்பு வைத்திருந்த, அ.தி.மு.க.வை 'நடிகர் கட்சி' என்று அழைத்து வந்த திராவிடர் கழகம், தான் "எந்தக் கட்சியுடனும் தொடர்பு கொண்டது அல்ல" என்று எமெர்ஜென்சியின் போது, மேற்சொன்ன 2-ஆம் தீர்மானத்தில் அறிவித்தது.

இந்தத் தீர்மானத்தைக் குறித்துப் பேசும் முன் மற்ற இரு தீர்மானங்கள் குறித்துச் சில செய்திகளை நாம் குறிப்பிட வேண்டும்.

இந்திரா காந்தியின் 'எமெர்ஜென்சி'க்கு எதிராக அனைத்திந்திய அளவில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட எதிர்ப்பு இயக்கம் ஏதும் இருக்கவில்லை. அதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் உள்ளன. சட்டரீதியாக இயங்கிவந்த நாடாளுமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் பலருடன், இந்திராவிற்கு சவாலாக விளங்கிய ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் உள்ளிட்ட தலைவர்கள், எமெர்ஜென்சி அறிவிக்கப்பட்டவுடனேயே சிறைக்குள் தள்ளப்பட்டனர். பத்திரிகைகள் அரசின் தணிக்கைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டன. ஆர்.எஸ்.எஸ். போன்ற தீவிர வலதுசாரி மதவாத அமைப்புகளைச் சேர்ந்த பலரும் கைது செய்யப்பட்ட போதிலும், அவர்களின் பெரும்பாலானோர் 'எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு' வெளியில் வந்து விட்டனர். லோகியா சோசலிஸ்டுகள், நக்சலைட்டுகள்,

சிபிஎம் கட்சி ஊழியர்கள், தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் முதலானோர் சிறைப்பட்டனர். சி.பி.ஐ. இந்திரா காந்தியையும் எமெர்ஜென்சியையும் முழுமையாக ஆதரித்தது. இந்திராவின் இளைய மகன் சஞ்சய் காந்தியும், அவரது ஆதரவாளர்களும் டெல்லி நகரத்தில் சிறுபான்மை இஸ்லாமியர்கள் மீது வன்முறை கட்டவிழ்க்கப்படக் காரணமாயிருந்தனர்.

கைதாகாமல் தப்பித்து தலைமறைவாகி, எமெர்ஜென்சிக்கு எதிராகப் போராட்டத்தை நடத்தத் திட்டமிட்டிருந்த தலைவர்களில் அன்று சோகலிஸ்டுக் கட்சித் தலைவராக இருந்த, இன்றைய சமதாக் கட்சியின் தலைவராகவும், இந்திய பாதுகாப்பு அமைச்சராகவும் உள்ள ஜார்ஜ் பெர்னான்டெஸ் தலைமையில் ஒரு சிறு குழுவினர், எமெர்ஜென்சி அக்கிரமங்களின் மீது இந்திய மக்களின்; உலக மக்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காக, ரயில் வண்டிகள் ஏதும் போகாத நேரமாகப் பார்த்தும் ரயில்வே அதிகாரிகளுக்கு எச்சரிக்கை செய்து விட்டும் ஓரிரு இடங்களில் தண்டவாளங்களைத் தகர்க்கத் திட்டமிட்டிருந்தனர். அவர்கள் அதற்காகத் திரட்டியது, கிணறு வெட்டப்பயன்படுத்தும் ஜெலடின் குச்சிகள்தான். வேறு எந்த உடமைக்கும் உயிருக்கும் சேதம் விளைவிப்பது அவர்களது நோக்கமல்ல.

ஆனால் அத்திட்டம் உளவுத் துறைக்குத் தெரிந்துவிட்டதால், ஜார்ஜ் பெர்னான்டெசும் அவரது சகாக்களும் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டு 'பரோடா சதி வழக்கு' என்ற சதி வழக்கு அவர்கள் மீது தொடரப்பட்டது. அவ்வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட காந்தியவாதியான பிரபுதாஸ் பட்டவாரி, 1977 தேர்தலில் இந்திரா காந்தியின் காங்கிரஸ் தோற்கடிக்கப்பட்டபின், மத்தியில் அமைக்கப்பட்ட ஜனதாக் கட்சி அரசாங்கத்தால் தமிழக ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். எமெர்ஜென்சிக்கு முன்பிருந்தே இந்திராகாந்தி காலஞ் சென்ற காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் (பரமாச்சாரியாரை) சந்தித்து ஆசி பெற்றுச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

1977-இல் ஜனதா கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தபின் 'பரோடா சதி வழக்கு' திரும்பப் பெறப்பட்டது. எமெர்ஜென்சியின் போதும் அதன் பிறகும் - ஏன் அதற்கு முன்பு 1974-இல் நடந்த அனைத்திந்திய ரயில்வேத் தொழிலாளர், அலுவலர் வேலை நிறுத்தத்தின் போதும் கூட - ஜனநாயக சக்திகளால் வீரராகக் கருதப்பட்ட ஜார்ஜ் பெர்னான்டின் மீது அவதூறு பொழிவதற்காக இந்திரா அரசாங்கம், அவர் ரயில்களைக் கவிழ்த்து, உயிர்களை மாய்க்கவும், பொதுச் சொத்துக்களை நாசம் செய்யவும் அவரும் அவரது குழுவினரும் சதி

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

செய்ததாகப் பொய் வழக்குத் தொடர்ந்து பொய்ப் பிரச்சாரம் செய்தது. 'பொதுச் சொத்துக்களை நாசம் செய்தல்' என்ற பேச்சு, இந்த நிகழ்வைத் தவிர வேறு எங்கும் நடைபெறவில்லை.

பெரியாரின் மறைவுக்குப் பிறகு, தமது திரிபுவாத நடவடிக்கைகளுக்கு 'பெரியார் துணை கோடலை' வழக்கமாகக் கொண்டிருந்த திராவிடர் கழகத் தலைமை "அரசியல் கிளர்ச்சி என்ற பெயரால் பொதுச் சொத்துக்கு நாசம் விளைவிப்பதை" எதிர்த்து வந்த பெரியாரின் நிலைப்பாட்டை இங்கும் தன் வசதிக்காகத் துணைக்கழைத்து இந்திராகாந்தியின் பாசிசத்திற்கு ஆதரவான தீர்மானத்தை இயற்றியது.

எமெர்ஜென்சிக்கு காலத்தில் தான் செய்த அக்கிரமங்களை மூடி மறைப்பதற்காக சோசலிச வேடம் பூண்ட இந்திராவின் அரசாங்கம் - இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் முகப்புரையில் இந்தியக் குடியரசு பற்றிய வரையறைக்கு 42 ஆவது அரசியல் சட்டத்திருத்தத்தின் மூலம் 'சமதர்ம (சோசலிச) மதச்சார்பற்ற' என்ற சொற்களைச் சேர்த்தது. ஜனநாயகத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைத்த ஒரு அரசாங்கத்திற்குத்தான், அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக முடியாமல் உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியதால், அதன் பொருட்டு அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தமாறு அன்றைய தி.மு.க. அரசாங்கம் ஆட்சியில் இருந்தவரை அனுப்பிக் கொண்டிருந்த விண்ணப்பங்களை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாதிருந்த ஒரு அரசாங்கத்திற்குத்தான் பெரியாருக்குப் பிந்திய திராவிடர் கழகத் தலைமை மேற்சொன்ன 4 -ஆம் தீர்மானத்தில் வாழ்த்துப்பா பாடியிருக்கிறது.

அடக்குமுறையிலிருந்து தப்பிக்க இது ஒரு உத்தியாகப் பயன்படுத்தப் பட்டது என்றும், 1934-இல் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் மீது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஒடுக்குமுறையை ஏவிவிட்டபோது, பெரியார் இனி தனது இயக்கம் 'சமதர்ம (சோசலிச) பிரச்சாரம்' செய்யாது என்று அரசுக்குத் தெரிவிக்கவில்லையா என்று மீண்டும் வீரமணி குழுவினர் 'பெரியார் துணை கோடலை' நாடலாம். ஆனால், பெரியார் ஒருநாளும் சமதர்ம (சோசலிச) பிரச்சாரத்தைக் கைவிடவில்லை என்பதற்குச்சான்றாக அவரது புத்தகங்களும் 'குடியரசு', 'பகுத்தறிவு' போன்ற ஏடுகளும் உள்ளன.

எது எப்படியிருப்பினும், எமெர்ஜென்சியின் போது பெரியார் உயிரோடிருந்து அவர் எமெர்ஜென்சியை ஆதரித்திருந்தால், பெரியார் 'பெரியாராக' நீடித்திருக்க மாட்டார். காமராஜரின் ஆதரவாளரான நெல்லை ஜெபமணி போன்றோர் கூட இந்திரா அரசுடன் சமரசம் செய்து கொள்ளாமல், எமெர்ஜென்சி காலச் சிறைத் தண்டனை அனுபவித்தனர். தி.மு.க.வும்கூட கடைசிவரை எமெர்ஜென்சியை ஆதரிக்கவில்லை.

இனி, மேற்சொன்ன தீர்மானங்களில் 2-ஆம் தீர்மானத்திற்கு வருவோம். "நமது தலைவர் தந்தை பெரியார் தன்னுடைய இறுதி அறிக்கையில் பிரகடனப்படுத்தியபடி மக்கள் ஒருமைப்பாடு, மண் ஒருமைப்பாடு ஆகியவைகளுக்காக உழைப்பது திராவிடர் கழகத்தின் நிகழ்கால, எதிர்காலப் பணியாகும்" என்று அது கூறுவதற்குப் பொருள் என்ன என்பதை உண்மையிலேயே விளங்கிக் கொள்ளாதவர்களும் விளங்கிக் கொள்வதற்காகவும், மற்ற தீர்மானங்களையும் அவர்கள் விளங்கிக் கொள்வதற்காகவும் 'விடுதலை' 13, 14, 15.9.76-ஆம் நாள் இதழ்களில் திராவிடர் கழகத் தலைமையால் விளக்கங்கள் கூறப்பட்டன. 2-ஆம் தீர்மானம் குறித்த விளக்கம் கீழ்வருமாறு :

(இதில் பெரியாரின் 'இறுதி அறிக்கை' பற்றிய எந்தக் குறிப்பும் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது) :

மனிதனுக்குள் ஒருமைப்பாடு காண வேண்டும் என்பதுதான் தந்தை பெரியாரின் கொள்கை. அது தடைபடுத்தக் கூடாது என்பதற்காகத் தந்தை பெரியார் பல அதிர்ச்சி வைத்தியங்களை வைத்தாரே அல்லாமல் மண்ணைக் கூறு போடும் நோக்கமல்ல. இந்திய நாட்டிற்கு அந்நியர்களால் ஆபத்து வந்த காலத்திலெல்லாம் இந்திய நாட்டின் பாதுகாப்பு மீது பெரிதும் அக்கறை கொண்டு மக்கள் சக்தியைத் திரட்டுவதில் முன்னிலையில் நின்றவர் தந்தை பெரியார் ஆவார்கள். தந்தை பெரியார் அவர்களையும் திராவிடர் கழகத்தையும் ஒற்றுமைக்கு விரோதிகள் என்று எவரேனும் கருதுவார்களேயானால் அது ஒரு தவறான காரியமாகும். (விடுதலை, 15.9.1976)

அதாவது, பெரியார் இந்திய தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்காக நின்றவர், நாட்டுப் பிரிவினை, சுதந்திரம், தமிழ்நாடு என்று அவர் பேசி வந்ததெல்லாம் அதிர்ச்சி வைத்தியங்களே தவிர (குணாவின் தோழர் குமரிமைந்தன் கூறுவதைப் போல ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பதற்கான 'மிரட்டல் உக்தி'யே தவிர) வேறு ஏதும் அல்ல என்பதுதான் இத்தீர்மானம்!

பெரியாருக்குப் பிந்திய திராவிடர் கழகத் தலைமை திராவிடர் கழகத்தின் வரலாற்றை மட்டுமல்ல, நீதிக் கட்சியின் வரலாற்றைக் கூடத் திரித்து விட்டது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலிருந்த, 1954 வரை நீடித்த சென்னை மாகாணத்தையே - தென் இந்தியாவையே திராவிட நாடு என்று கருதிய நீதிக்கட்சித் தலைவர்களும் கூட, அது தனி அரசாகவே விளங்க வேண்டும்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

என்று விரும்பினர். நீதிக் கட்சியின் நிறுவனர்களிலொருவரான டாக்டர். டி.எம். நாயர், அக்கட்சியில் அதிகாரபூர்வமான ஏடான 'ஜஸ்டிஸி'ன் (Justice) 1917 நவம்பர் 9-ஆம் தேதி இதழில் எழுதியுள்ளதை, (தென் இந்திய நல உரிமைச் சங்கம்) நீதிக்கட்சி - சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தூண்களிலொருவராக இருந்தவரும், நகரதாதன் (ந.தூ) ஆசிரியருமான கேசரி (ரெ. திருமலைசாமி) எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் :

கேரளம், கன்னடம், ஆந்திரம், தமிழ் பிரதேசங்கள் அடங்கியது தென் இந்தியா. இவைகள் சேர்ந்ததே இன்றைய சென்னை மாகாணம். இந்த தென் இந்தியாவில் வாழும் மக்கள் ஒரே கூட்டத்தவர் (திராவிடர் - ந.தூ.). இந்த நான்கு சகோதரர்கள் பேசும் பாஷைகள் ஒரே மூலத்திலிருந்து பிரிந்தவை. இந்த தென் இந்தியா, இந்தியாவின் மத்திய அரசிலிருந்து விலகி, நான்கு பிரதேசங்களுக்குள்ளும் சேர்ந்த கூட்டு அரசு ஏற்பட வேண்டும். எங்கள் தென் இந்திய நல உரிமைக் கூட்டுறவுச்சங்கம், அதற்காகவே ஏற்பட்டது; அதற்காகவே பாடுபடப் போகிறது (எஸ்.வி.ஆர்., 84)

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்திலேயே, சென்னை மாகாணத்தை (திராவிட நாட்டை) தனியாகப் பிரித்து, வடவர் ஆட்சியிலிருந்து விலகிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக, 1942-இல் இந்தியாவிற்கு வந்த பிரிட்டிஷ் அமைச்சர் சர் ஃஸ்டா ஃபோர்ட் கிரிப்ஸ் (Cripps Commission) குழுவைப் பெரியார் தலைமையில், W.P.A. சௌந்திரபாண்டியன், எம்.ஏ. முத்தையாச்செட்டியார், என்.ஆர். சாமியப்பா ஆகியோர் சந்தித்துப் பேசியதையும், அப் பேச்சுவார்த்தை தோல்வியில் முடிந்ததையும் வெள்ளையர்களும்கூட பதிவு செய்துள்ளனர் அல்லவா! (இணைப்பு VII காண்க)*

1947-இல் இந்தியா முழுவதையும் பனியா - பார்ப்பனக் கூட்டத்தாரிடம் பிரிட்டிஷார் ஒப்படைத்துவிட்டுப் போனதை எதிர்த்துப் பெரியார் அறிக்கைக்கு மேல் அறிக்கைகள் விடவில்லையா? அதற்கு முன் 'அரசியல் நிர்ணய சபை' (Constituent Assembly) அமைக்கப்பட்ட முறையை வன்மையாகக் கண்டனம் செய்யவில்லையா? '15.8.1947 - திராவிடர்க்கு துக்க நாள்' என்று அறிவிக்கவில்லையா?

1082 நாட்கள் நீடித்த அரசியல் நிர்ணய சபை உருவாக்கப்பட்ட நாள் முதல் இந்திய அரசியல் சட்டத்தை ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்த்தவர் இந்தியா

* இதனை, தேசியவாதக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து வரலாறு எழுதியுள்ள முனைவர் ஈ.சா. விசுவநாதனும் கூடப் பதிவு செய்துள்ளார் : E.Sa. Viswanathan, *The Political Career of E.V. Ramasamy Naicker : A study of the politics of Tamil Nadu 1920 - 1949*, Ravi and Vasanth Publishers, Madras 1983, P. 288)

முழுவதிலும் பெரியார் ஒருவரேயாவர் அல்லவா? இந்தியக் கொடியைக் கூடக் கொளுத்துங்கள் என்றவரல்லவா பெரியார். 1957-இல் நடந்த இந்திய அரசியல் சட்டத்தைக் கொளுத்தும் போராட்டத்தில் பத்தாயிரம் பேர் கலந்து கொண்டதும், 2884 பேர் கைது செய்யப்பட்டதும், அவர்கள் இரண்டு மாதம் முதல் மூன்றாண்டுகள் வரை சிறை தண்டனை பெற்றதும், சிறையிலேயே இருவர் உயிர் துறந்ததும், நோயுடன் விடுதலையான சுமார் 20 பேர் உயிர் இழந்ததும், நீண்ட காலத் தண்டனைக்குள்ளான பலர் வாழ்வில் நலிவுற்றதும் வரலாறல்லவா? ('விடுதலை' - 5.12.1957, : ஈவெராசி, lii)

'ராஜி ஒழிப்புக்கு ஒரே வழி நாட்டுப் பிரிவினைதான்' என அறிவித்து, 'தமிழ்நாடு நீங்கிய இந்திய தேசப்பட எரிப்புக் கிளர்ச்சியில்' 2000 பேர் பங்கேற்ற கிளர்ச்சியை 1960-இல் நடத்தினாரே பெரியார்! (ஈவெராசி, liii)

தமிழ்நாட்டில் காமராசர் ஆட்சிக்கும் தி.மு.க. ஆட்சிக்குத் தந்தவந்த ஆதரவின் நீட்சியாகவே பெரியார் மத்திய அரசுக்குச் சில சமயங்களில் ஆதரவு கொடுத்து வந்தது உண்மைதான். அவ்வகையிலேயே 1961 இந்திய - சீனப் போர், 1967, 1971 இந்திய - பாகிஸ்தான் போர்கள் ஆகியவற்றின்போது, இந்திய அரசின் பக்கம் பெரியார் நின்றார். இந்த நிலைப்பாட்டில் எங்களைப் போன்றோருக்கு உடன்பாடு இல்லை. எனினும் 1967-இல்தான் 'தமிழ்நாடு விடுதலை ஸ்தாபனம்' என்ற ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று அறிவித்தார். அக் கோரிக்கையைத் தீவிரப்படுத்தும் வகையில், சாதி இழிவு ஒழிக்க பூரண சுதந்திரம் வேண்டும் என்று அறிக்கை விடுத்து 14.4.1968-இல் 'டில்லி ஆதிக்கக் கண்டன நாள்' கடைப்பிடிக்கச் செய்தார் (விடுதலை, 23.9.1967, ஈவெராசி lv)

இந்த வரலாறனைத்தும் 1972-இல் அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராக முடியாதபடி உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு வந்த நாள் முதல், சுதந்திரத் தமிழ்நாடு கோரிக்கையை அவர் ஓர்மையுடன் செயல்பட்ட இறுதிநாள்வரை முழங்கிக் கொண்டிருந்த வரலாறும் கூட'' பொய்! பொய்!! பொய்!!! என்றும், "மோசடி! மோசடி!! மோசடி!!!" என்றும் 1976 செப்டம்பர் 9-ஆம் தேதி தீர்மானம் நிறைவேற்றி, அதை மீண்டும் 13.12.2000-த்தில் உறுதிப்படுத்திய தலைமையல்லவா உண்மையான பாரத ரத்தினங்கள்?

பெரியாரின் விடுதலைக் கோரிக்கை, தமிழர்களை ஏமாற்றுவதற்காகச் சொல்லப்பட்ட ஏமாற்று வேலை என்று பேசித் திரிபவர்களை மறுதலிக்க 'விடுதலை' க. இராசேந்திரன் 'விடுதலை'யில் எழுதிய தொடர் கட்டுரைகளை 'பெரியாரைக் கொச்சைப்படுத்தும் குழப்பவாதிகள்' என்ற தலைப்பில் தொகுத்து, திராவிடர் கழகத்தின் சார்பில் அதனை

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

வெளியிட்டபோது அதற்கு அணிந்துரை வழங்க கி. வீரமணி மறுத்தாரே, அப்போது அவருக்கு 1976 செப்டம்பர் 9-ஆம் தேதி திராவிடர் கழகம் நிறைவேற்றிய தீர்மானம் பற்றிய மன உறுத்தல் இருந்திருக்கும் போலும்!

பெரியார் தனது இறுதிப் போரைத் தொடங்குவதற்கு ஒரு மாதமிருக்கும் போதே, அதற்கான மக்கள் சக்தியைத் திரட்டிக் கொண்டிருக்கும் போதே எதிர்பாராதவிதமாக உயிர் துறக்க நேரிட்டது, அவரது 'வாரிசுகளுக்கு'க் கிடைத்த நற்பேறாகி விட்டது.

ஆக, கி. வீரமணியின் இன்றைய திராவிடர் கழகத்தின் திரிபுவாதம் 1976 செப்டம்பரில் "உண்மையான கம்யூனிச ஆட்சி" ஏற்பட்ட போதே தொடங்கியது என்பது தெளிவு.

இணைப்பு I

‘அர்ச்சகர் சட்டத்’ திருத்த மசோதாவின் நோக்கங்கள்

STATEMENT OF OBJECTS AND REASONS

In the year 1969 the Committee on Untouchability, Economic and Educational Development of the Scheduled Castes has suggested in its report that the hereditary priesthood in the Hindu Society should be abolished, that the system can be replaced by an ecclesiastical organisation of men possessing the requisite educational qualifications - who may be trained in recognised institutions in priesthood and that the line should be open to all candidates irrespective of caste, creed or race. In Tamil Nadu, Archakas, Gurukkals and Poojaris are all Ulthurai servants in Hindu temples. The duties of Ulthurai servants relate mainly to the performance of poojas, rituals and other services to the deity, the recitation of mantras, vedas, prabandas, thevarams and similar invocations and the performance of duties connected with such performance and recitations. Sections 55 and 56 of the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Tamil Nadu Act 22 of 1959) provide for appointment of office holders and servants in the religious institutions by the trustees by applying the rule of hereditary succession also. As a step towards social reform Hindu temples have already been thrown open to all Hindus irrespective of caste.

Further, in *Gazula Dasaratha Rama Rao vs. State of Andhra Pradesh* (1961 I S.C.J. 310) the Supreme Court held that section 6 (1) of the Madras Hereditary Village-Offices Act, 1895 (Madras Act III of 1895) (which has since been repealed) embodying the principle of hereditary right in the matter of appointment of Village Officers involved a discrimination on the ground of descent only and was, therefore, in contravention of Article 16 (2) of the Constitution and void. In the light of the decision of the Supreme Court referred to above and also as a further step towards social reform, the Government consider that the hereditary principle of appointment of all office holders in the Hindu temples should be abolished and accordingly it is proposed to amend Sections 55, 56 and 116 of the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Tamil Nadu Act 22 of 1959).

The Bill seeks to achieve the above objects.

(The Legislative Assembly Bill No. 45 of 1970 was published in Tamil Nadu Government Gazette Extraordinary date No. 24, dt. 30.11.1970 - S.V.R.)

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

‘அர்ச்சகர் சட்டம்’

TAMIL NADU ACT. No. 2 OF 1971

An Act further to amend the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959.

1. *Short Title* - This Act may be called the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments (Amendment) Act, 1970.

2. *Amendment of Section 55, Tamil Nadu Act 22 of 1959* - In Section 55 of the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Tamil Nadu Act-22 of 1959) (hereinafter referred to as the principal Act), -

(1) i) in Sub-section (1), for the words "in cases where the office or service is not hereditary", the words "in all cases" shall be substituted;

ii) to sub-section (1), the following Explanation shall be added, namely:-

Explanation.- The expression "office-holders or servants", shall include "archakas and pujaries.";

2) for sub-section (2), the following sub-section shall be substituted, namely:-

"(2) No person shall be entitled to appointment to any vacancy referred to in sub-section (1) merely on the ground that he is next in the line of succession to the last holder of the office.";

(3) sub-section (3) shall be omitted;

(4) in sub-section (4), for the expression "sub-section (3)", the expression "sub-section (1)" shall be substituted.

3. *Amendment of Section 56, Tamil Nadu Act 22 of 1959.*-In section 56 of the principal Act,-

(1) in sub-section (1), the words "whether the office (or) service is hereditary or not" shall be omitted.

(2) sub section (3) shall be omitted

4. *Amendment of Section 116, Tamil Nadu Act 22 of 1959.*- In section 116 of the principal Act, in sub-section (2), for clause (xxiii), the following clause shall be substituted, namely :-

"(xxiii) the qualifications to be possessed by the officers and servants for appointment to offices in religious institutions and the conditions of service of all such officers and servants;"

5. *Amendment of Schedule, Tamil Nadu Act 22 of 1959.*- In the Schedule to the principal Act, under the heading "V. APPEALS TO GOVERNMENT, COMMISSIONER OR DEPUTY COMMISSIONER".

(i) for the figures and brackets "55 (3)" in the entries in column (2) against the figures and brackets "55(4)" in column (1), the figures and brackets "55 (1)" shall be substituted;

(ii) the figures and brackets "56 (3)" in column (1) and the entries relating thereto in columns (2) and (3) shall be omitted.

6. *Act to apply to existing and future vacancies.*- (1) The provisions of the principal Act as amended by this Act shall apply to vacancies among the office-holders or servants of the religious institutions existing on, or arising after, the date of the publication of this Act.

(2) Any fit person appointed under sub-section (3) of section 55 of the principal Act, as in force immediately before the date of the publication of this Act shall be deemed to have vacated his office, and the vacancy in the post of office-holder or servant shall be filled up in accordance with the provisions of the principal Act, as amended by this Act.

(3) Any appeal pending before the Deputy Commissioner under sub-section (4) of section 55 or before the Commissioner under sub-section (3) of section 56 of the principal Act as in force immediately before the date of the publication of this Act shall abate.

Explanation.- In this section, 'date of the publication of this Act' means the date of publication of this Act in the Tamil Nadu Government Gazette.

(Published in Tamil Nadu Government Gazette Extraordinary No.15 dated 12.1.1971 - S.V.R.)

இணைப்பு II

உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு

1586 S. C.

E. R. J. Swami v. State of T. N.

A. I. R.

AIR 1972 SUPREME COURT 1586
(V 59 C 293)

S. M. SIKRI, C. J., A. N. GROVER,
A. N. BAY, D. G. PALEKAR AND
M. H. BEG, JJ.

His Holiness Srimad Perarulala
Ethiraja Ramanuja Jeeyar Swami etc.
Petitioners v. The State of Tamil Nadu
(In all Petitions), Respondent.

Writ Petns. Nos. 13, 14, 70, 83, 437,
438, 439, 440, 441, 442, 443, and
444 of 1971, D/- 14-3-1972.

(A) Constitution of India, Arts. 25,
26 — Scope of.

The protection of Articles 25 and
26 is not limited to matters of doctrine
or belief. They extend also to acts
done in pursuance of religion and
therefore contain a guarantee for rituals
and observances, ceremonies and
modes of worship which are integral
parts of religion. What constitutes an
essential part of a religious or religious
practice has to be decided by the courts
with reference to the doctrine of a
particular religion and include practices
which are regarded by the com-
munity as a part of its religion. AIR
1962 SC 853, Followed. (Para 12)

(B) Tamil Nadu Hindu Religious
and Charitable Endowments Act (22 of
1959), Ss. 28, 55, 56 and 116 (as amend-
ed by Tamil Nadu Act 2 of 1971) —
Appointment of Archaka made under
amended S. 55 if controlled by S. 28
(1)—Nature of appointment, if secular
or a religious practice—Ss. 55, 56 and
116 as amended if violate Arts. 25 and
26 of Constitution. (X-Ref: Constitu-
tion of India, Arts. 25, 26). (Para 17)

Section 28 (1) of the Principal Act
which directs the trustee to administer
the affairs of the temple in accordance
with the terms of the trust or the
usage of the institution, would control
the appointment of the Archaka to be
made by him under the amended Sec-
tion 55 of the Act. In a Saivite or a
Vaishnavite temple the appointment
of the Archaka will have to be made
from a specified denomination, sect or
group in accordance with the direc-
tions of the Agamas governing those
temples. Failure to do so would not
only be contrary to S. 28 (1) which
requires the trustee to follow the
usage of the temple, but would also
interfere with a religious practice the

CP/DP/885172/SSG

inevitable result of which would be
to defile the image. (Para 17)

The Archaka has never been
regarded as a spiritual head of any
institution. He may be an accomplish-
ed person, well versed in the Agamas
and rituals necessary to be performed
in a temple but he does not have the
status of a spiritual head. The Dharam-
akarta or the Shebait makes the ap-
pointment and the Archaka is a ser-
vant of the temple. The trustee can
enquire into the conduct of such a
servant and dismiss him for miscon-
duct. That being the position of an
Archaka the act of his appointment by
the trustee is essentially secular. The
fact that in some temples the heredi-
tary principle is followed in making
the appointment will not make the
successive appointments anything but
secular. That after his appointment
the Archaka performs worship is no
ground for concluding that the ap-
pointment is either a religious practice
or a matter of religion.

(Para 19)

In view of S. 55 (2) as amended,
the choice of the trustee in the matter
of appointment of an Archaka is no
longer limited by the operation of the
rule of next-in-line of succession in
temples where the usage was to ap-
point the Archaka on the hereditary
principle. The trustee is not bound to
make the appointment on the sole
ground that the candidate is the next-
in-line of succession to the last holder
of Office. To that extent, and to that
extent alone, the trustee is released
from the obligation imposed on him by
S. 28 of the Principal Act to adminis-
ter the affairs in accordance with that
part of the usage of a temple which
enjoined hereditary appointments. The
section as amended does not interfere
with any religious practice or matter
of religion and, therefore, is not in-
valid. (Paras 20, 21)

The changes effected to Ss. 56 and
116 (2) (xxii) by the amendment are
consequential and are valid.

(Para 21)

Cases Referred: Chronological Paras
AIR 1932 SC 853—(1962) Supp 2
SCR 496, Sardar Syedna Taher
Saifuddin Saheb v. State of
Bombay 12
AIR 1961 SC 564—(1962) 2 SCR
931, Guzula Deśaratha Rama
Rao v. State of Andhra Pradesh 6

- 1872 E. R. J. Swami v. State of T. N. (Palekar J.) [Prs. 1-5] S. C. 156'
- AIR 1961 SC 1402 = (1962) 1 SCR 383, Durgah Committee Ajmer v. Hussain Ali 12
- AIR 1958 SC 255 = 1958 SCR 895, Sri Venkataranana Devaru v. State of Mysore 10, 12
- AIR 1954 SC 282 = 1954 SCR 1005, Commr. Hindu Religious Endowments Madras v. Sri Lakshminidra Thirtha Swamikal 12
- AIR 1954 SC 400 = 1954 SCR 1046, Jagannath Ramanuj Das v. State of Orissa 12
- AIR 1947 PC 53 = 73 Ind App 156, Thiruvankata Ramanuja Pedda Jiyangaru Vazlu v. Prathivathi Bhavankaram Venkatacharlu 10
- AIR 1923 Cal 160 = ILR 50 Cal 233, Kali Krishna Ray v. Makhan Lal Mukherjee 19
- (1913) ILR 35 All 283 = 40 Ind App 97 (PC), Mohun Lalji v. Gordan Lalji Mahara] 15
- (1912) ILR 35 Mad 631 = 21 Mad LJ 580, K. Seshadri Aiyangar v. Ranga Bhattar 19
- [1878-80) 4 Bom PJ 169, Nanabhal Narotandas v. Trimbak Balwant Bhandare 19
- (1871) 16 Suth WR 99, Maharane Indurjeet Kooer v. Chundemun Misser 19

The following Judgment of the Court was delivered by

PALEKAR, J.— In these 12 petitions under Art. 32 of the Constitution filed by the hereditary Archakas and Mathadhipatis of some ancient Hindu Public temples in Tamil Nadu the validity of the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments (Amendment) Act, 1970 (hereinafter referred to as the Amendment Act, 1970) is called in question, principally, on the ground that it violates their freedom of religion secured to them under Articles 25 and 26 of the Constitution. The validity of the Amendment Act had been also impugned on the ground that it interfered with certain other fundamental rights of the petitioners but that case was not pressed at the time of the hearing.

2. The temples with which we are concerned are Saivite and Vaishnavite temples in Tamil Nadu. Writ Petitions 70, 83, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443 and 444/71 are filed by the Archakas and Writ Petitions 13 and 14/1971 are filed by the Mathadhipatis to whose Math some temples are

attached. As common questions were involved in all these petitions, arguments were addressed principally in Writ Petitions 13/1971 and 442/1971, and we are assured by counsel for both sides that they cover the points involved in all the other petitions.

3. The State Legislature of Tamil Nadu enacted The Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1958 being (Tamil Nadu Act XXII of 1959) hereinafter referred to as the Principal Act. It came into force on December 2, 1959. It was an Act to amend and consolidate the law relating to the administration and government of Hindu Religious and Charitable Institutions and Endowments in the State of Tamil Nadu. It applied to all Hindu religious public institutions and endowments in the State of Tamil Nadu and repealed several acts which had previously governed the administration of Hindu Public Religious Institutions. It is sufficient to say here that the provisions of the Principal Act applied to the temples in the present petitions and the petitioners have no complaint against any of its provisions.

4. Section 55 of that Act provided for the appointment of office-holders and servants in such temples and Section 56 provided for the punishment of office-holders and servants. Section 55, broadly speaking, gave the trustee of the temple the power to appoint the office-holders or servants of the temple and also provided that where the office or service is hereditary the person next in the line of succession shall be entitled to succeed. In only exceptional cases the trustee was entitled to depart from the principle of next-in-the-line of succession, but even so, the trustee was under an obligation to appoint a fit person to perform the functions of the office or perform the service after having due regard to the claims of the members of the family.

5. Power to make rules was given to Government by section 116 (2) (xxiii) and it was open to the Government to make rules providing for the qualifications to be possessed by the Officers and servants for appointment to non-hereditary offices in religious institutions, the qualifications to be possessed by hereditary servants for succession to office and the condi-

1588 S. C. [Prs. 5-6] E. R. J. Swami v. State of T. N. (Palekar J.) A. I. R.

tions of service of all such officers and servants. Under this rule making power the State Government made the Madras Hindu Religious Institutions (Officers and Servants) Service Rules, 1964. Under these rules an Archak or Pujari of the deity came under the definition of 'Ulthurai servant'. 'Ulthurai servant' is defined as a servant whose duties relate mainly to the performance or rendering assistance in the performance of pujas, rituals and other services to the deity, the recitation of mantras, vedas, prabandas thevarams and similar invocations and the performance of duties connected with such performance or recitation. Rule 12 provided that every 'Ulthurai servant', whether hereditary or non-hereditary whose duty it is to perform pujas and recite mantras, vedas, prabandas, thevarams and other invocations shall, before succeeding, or appointment to an office, obtain a certificate of fitness for performing his office, from the head of an institution imparting instructions in Agamas and ritualistic matters and recognised by the Commissioner, by general or special order or from the head of a math recognised by the Commissioner, by general or special order, or such other person as may be designated by the Commissioner, from time to time, for the purpose. By this rule the proper worship in the temple was secured whether the Archaka or Pujari was a hereditary Archaka or Pujari or not. Section 107 of the Act emphasized that nothing contained in the Act shall, save as otherwise provided in section 106 and in clause (2) of Article 25 of the Constitution, be deemed to confer any power or impose any duty in contravention of the rights conferred on any religious denomination or any section thereof by Article 26 of the Constitution. Section 106 deals with the removal of discrimination in the matter of distribution of prasadam or theertham to the Hindu worshippers. That was a reform in the right direction and there is no challenge to it. The Act as a whole, it is conceded, did not interfere with the religious usages and practices of the temples.

6. The Principal Act of 1959 was amended in certain respects by the Amendment Act of 1970 which came into force on January 8, 1971. Amendments were made to sections 55, 56

and 116 of the Principal Act and some consequential provisions were made in view of those amendments. The Amendment Act was enacted as a step towards social reform on the recommendation of the Committee on Untouchability, Economic and Educational Development of the Scheduled Castes. The Statement of Objects and Reasons which are reiterated in the counter-affidavit filed on behalf of the State of Tamil Nadu is as follows:

"In the year 1959 the Committee on Untouchability, Economic and Educational Development of the Scheduled Castes has suggested in its report that the hereditary priesthood in the Hindu Society should be abolished, that the system can be replaced by an ecclesiastical organisation of men possessing the requisite educational qualifications who may be trained in recognised institutions in priesthood and that the line should be open to all candidates irrespective of caste, creed or race. In Tamil Nadu Archakas, Gurukkals and Poojaris are all Ulthurai servants in Hindu temples. The duties of Ulthurai servants relate mainly to the performance of poojas, rituals and other services to the deity, the recitation of mantras, vedas, prabandas, thevarams and similar invocations and the performance of duties connected with such performance and recitations. Sections 55 and 56 of the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Tamil Nadu Act 22 of 1959) provide for appointment of office holders and servants in the religious institutions by the trustees by applying the rule of hereditary succession also. As a step towards social reform Hindu temples have already been thrown open to all Hindus irrespective of caste....."

In the light of the recommendations of the Committee and in view of the decision of this court in *Gazula Dasaratha Rama Rao v. State of Andhra Pradesh*, (1962) 2 SCR 931 - (AIR 1961 SC 564) and also as a further step towards social reform the Government considered that the hereditary principle of appointment of all office holders in the Hindu temples should be abolished and accordingly it proposed to amend Ss. 55, 56 and 116 of the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Tamil Nadu Act XXII of 1959).

1872 E. R. J. Swami v. State of T. N. (Palekar J.) [Prs. 7-8] S. C. 1589

7. It is the complaint of the petitioners that by purporting to introduce social reform in the matter of appointment of Archakas and Pujaris, the State has really interfered with the religious practices of Saivite and Vaishnavite temples, and instead of introducing social reform, taken mea-

(Continued on Column 2)

Unamended Section.

Sec. 55 Appointment of office-holders and servants in religious institutions. —

- (1) Vacancies, whether permanent or temporary, among the office-holders or servants of a religious institution shall be filled up by the trustee in cases where the office or service is not hereditary.
- (2) In cases where the office or service is hereditary, the person next in the line of succession shall be entitled to succeed.
- (3) Where, however, there is a dispute respecting the right of succession, or where such vacancy cannot be filled up immediately, or where the person entitled to succeed is a minor without a guardian fit and willing to act as such or there is a dispute respecting the person who is entitled to act as guardian, or —

Where the hereditary office-holder or servant is on account of incapacity illness or otherwise unable to perform the functions of the office or perform the service, or is suspended from his office under sub-section (1) of Section 58, the trustee may appoint a fit person to perform the functions of the office or perform the service until the disability of the office-holder or servant ceases or another person succeeds to the office or service, as the case may be.

Explanation: In making any appointment under this sub-sec. the trustee shall have due regard to the claims of members of the family, if any, entitled to the succession.

sure which would inevitably lead to defilement and desecration of the temples.

8. To appreciate the effect of the Amendment Act, it would be more convenient to set out the original sections 55, 58 and 116 of the Principal Act and the same sections as they stand after the amendment.

Amended Section

Sec. 55: Appointment of office-holders and servants in religious institutions.

- (1) Vacancies, whether permanent or temporary among the office-holders or servants of a religious institution shall be filled up by the trustee in all cases:

Explanation: The expression 'office-holders or servants shall include archakas and poojaris'.

- (2) No person shall be entitled to appointment to any vacancy referred to in sub-section (1) merely on the ground that he is next in the line of succession to the last holder of office.'

- (3) Omitted

1590 S. C. [Prs. 8-9] E. R. J. Swami v. State of T. N. (Palekar J.) A. I. R.

(4) Any person aggrieved by an order of the trustee under sub-sec. (3) may, within one month from the date of the receipt of the order by him, appeal against the order to the Deputy Commissioner.

(4) Any person aggrieved by an order of trustee under Section (1) may within one month from the date of receipt of the order by him appeal against the order to the Deputy Commissioner.

SECTION 56

Punishment of office-holders and servants in religious institutions.

(1) All Office-holders and servants attached to a religious institution or in receipt of any emolument or perquisite therefrom shall, whether the office or service is hereditary or not, be controlled by the trustee, and the trustee may after following the prescribed procedure if any, fine, suspend, remove or dismiss any of them for breach of trust, incapacity, disobedience of orders, neglect of duty, misconduct or other sufficient cause.

(2) Any office-holder or servant punished by a trustee under subsection (1) may, within one month from the date of the receipt of the order by him, appeal against the order to the Deputy Commissioner.

(3) A hereditary office-holder or servant may, within one month from the date of the receipt by him of the order of the Deputy Commissioner under sub-sec. (2) prefer an appeal to the Commissioner against such order.

SECTION 116 (xxiii)

(1) The Government may, by notification, make rules to carry out the purposes of this act.

(2) Without prejudice to the generality of the foregoing power, such rules may provide for —

(xxiii)

The qualifications to be possessed by the officers and servants for appointment to non-hereditary offices in religious institutions, the qualifications to be possessed by hereditary servants for succession to office and the conditions of service of all such officers and servants.

9. It is clear from a perusal of the above provisions that the Amendment Act does away with the hereditary right of succession to the office of Archaka even if the Archaka was qualified under Rule 12 of the Madras

SECTION 56

Punishment of office-holders and servants in religious institution —

(1) All office-holders and servants attached to a religious institution or in receipt of any emolument or perquisite therefrom shall be controlled by the Trustee and the trustee may after following the prescribed procedure, if any, fine suspend, remove or dismiss any of them for breach of trust, incapacity, disobedience of orders, neglect of duty, misconduct or other sufficient cause.

(2) Any office-holder or servant punished by a trustee under subsection (1) may within one month from the date of receipt of order by him appeal against the order to the Deputy Commissioner.

(3) Omitted.

SECTION 116 (xxiii)

(xxii)

The qualifications to be possessed by the officers and servants for appointment to offices in religious institution and the conditions of service of all such officers and servants.

(Continued from Col. 1.)

Hindu Religious Institutions (Officers and Servants) Service Rules, 1964. It is claimed on behalf of the petitioners that as a result of the Amendment Act, their fundamental rights under Arti-

1972 E. R. J. Swami v. State of T. N. (Palekar J.) [Pra 9-10] S. C. 1591

cle 25 (1) and Article 26 (b) are violated since the effect of the amendment is as follows:

(a) The freedom of hereditary succession to the office of Archaka is abolished although succession to it is an essential and integral part of the faith of the Saivite and Vaishnavite worshippers.

(b) It is left to the Government in power to prescribe or not to prescribe such qualifications as they may choose to adopt for applicants to this religious office while the Act itself gives no indication whatever of the principles on which the qualifications should be based. The statement of objects and reasons which is adopted in the counter-affidavit on behalf of the State makes it clear that not only the scope but the object of the Amendment Act is to override the exclusive right of the denomination to manage their own affairs in the matter of religion by appointing Archakas belonging to a specific denomination for the purpose of worship.

(c) The Amendment Act gives the right of appointment for the first time to the trustee who is under the control of the Government under the provisions of the Principal Act and this is the very negation of freedom of religion and the principle of non-interference by the State as regards the practice of religion and the right of a denomination to manage its own affairs in the matter of religion.

10. Before we turn to these questions, it will be necessary to refer to certain concepts of Hindu religious faith and practices to understand and appreciate the position in law. The temples with which we are concerned are public religious institutions established in olden times. Some of them are Saivite temples and the others are Vaishnavite temples, which means, that in these temples God Shiva and Vishnu in their several manifestations are worshipped. The image of Shiva is worshipped by his worshippers who are called Saivites and the image of Vishnu is worshipped by his worshippers who are known as Vaishnavites. The institution of temple worship has an ancient history and, according to Dr. Kane, temples of deities had existed even in the 4th or 5th century B. C. (See: History of Dharmasastra Vol. II, Part II page 710.) With the

construction of temples the institution of Archakas also came into existence, the Archakas being professional men who made their livelihood by attending on the images. Just when the cult of worship of Siva and Vishnu started and developed into two distinct cults is very difficult to say, but there can be no doubt that in the time of the Mahabharata these cults were separately developed and there was keen rivalry between them to such an extent that the Mahabharata and some of the Puranas endeavoured to inculcate a spirit of synthesis by impressing that there was no difference between the two deities. (See Page 725 supra.) With the establishment of temples and the institution of Archakas, treatises on rituals were compiled and they are known as 'Agamas'. The authority of these Agamas is recognised in several decided cases and by this Court in Sri Venkataramana Devaru v. State of Mysore, 1958 SCR 895 - (AIR 1958 SC 255). Agamas are described in the last case as treatises of ceremonial law dealing with such matters as the construction of temples, installation of idols therein and conduct of the worship of the deity. There are 28 Agamas relating to the Saiva temples, the most important of them being the Kamikagama, the Karanagama and the Suprabhedagama. The Vaishnavas also had their own Agamas. Their principal Agamas were the Vikhanasa and the Pancharatra. The Agamas contain elaborate rules as to how the temple is to be constructed, where the principal deity is to be consecrated and where the other Devas are to be installed and where the several classes of worshippers are to stand and worship. Where the temple was constructed as per directions of the Agamas the idol had to be consecrated in accordance with an elaborate and complicated ritual accompanied by chanting of mantras and devotional songs appropriate to the deity. On the consecration of the image in the temple the Hindu worshippers believe that the Divine spirit has descended into the image and from then on the image of the deity is fit to be worshipped. Rules with regard to daily and periodical worship have been laid down for securing the continuance of the Divine Spirit. The rituals have a two-fold object. One is to attract the lay worshipper to par-

பெரியார் : மரபும் இரிபும்

1592 S. C. [Prs. 10-11] E. R. J. Swami

participate in the worship carried on by the priest or Archaka. It is believed that when a congregation of worshippers participates in the worship a particular attitude of aspiration and devotion is developed and confers great spiritual benefit. The second object is to preserve the image from pollution, defilement or desecration. It is part of the religious belief of a Hindu worshipper that when the image is polluted or defiled the Divine Spirit in the image diminishes or even vanishes. That is a situation which every devotee or worshipper looks upon with horror. Pollution or defilement may take place in a variety of ways. According to the Agamas, an image becomes defiled if there is any departure or violation of any of the rules relating to worship. In fact, purificatory ceremonies have to be performed for restoring the sanctity of the shrine (1958 S. C. R. 895 (910) = AIR 1958 SC 255). Worshippers lay great store by the rituals and whatever other people, not of the faith may think about these rituals and ceremonies, they are a part of the Hindu Religious faith and cannot be dismissed as either irrational or superstitious. An illustration of the importance attached to minor details of ritual is found in the case of Thiruvankata Ramanuja Pedda Jiyangarlu Varlu v. Prathivathi Bhayankaram Venkatcharlu, 73 Ind App 156 (AIR 1947 PC 53) which went up to the Privy Council. The contest was between two denominations of Vaishnava worshippers of South India, the Vadalais and Tungalais. The temple was a Vaishnava temple and the controversy between them involved the question as to how the invocation was to begin at the time of worship and which should be the concluding benedictory verses. This gives the measure of the importance attached by the worshippers to certain modes of worship. The idea most prominent in the mind of the worshipper is that a departure from the traditional rules would result in the pollution or defilement of the image which must be avoided at all costs. That is also the rationale for preserving the sanctity of the 'garbhagriha' or the sanctum sanctorum. In all these temples in which the images are consecrated, the Agamas insist that only the qualified Archaka or Pujari shall step inside the sanctum

v. State of T. N. (Palekar J.) A. I. R.

sanctorum and that too after observing the daily disciplines which are imposed upon him by the Agamas. As an Archaka he has to touch the image in the course of the worship and it is his sole right and duty to touch it. The touch of anybody else would defile it. Thus under the ceremonial law pertaining to temples even the question as to who is to enter the garbhagriha or the sanctum sanctorum and who is not entitled to enter it and who can worship and from which place in the temple are all matters of religion as shown in the above decision of this court.

11. The Agamas have also rules with regard to the Archakas. In Saivite temples only a devotee of Siva, and there too, one belonging to a particular denomination or group or subgroup is entitled to be the Archaka. If he is a Saivite, he cannot possibly be an Archaka in a Vaishnavite Agama temple to whatever caste he may belong and however learned he may be. Similarly, a Vaishnavite Archaka has no place as an Archaka in a Saivite temple. Indeed there is no bar to a Saivite worshipping in a Vaishnavite temple as a lay worshipper or vice versa. What the Agamas prohibit is his appointment as an Archaka in a temple of a different denomination. Dr. Kane has quoted the Brahmapurana on the topic of Punah-pratistha (Reconsecration of images in temples) at page 904 of his History of Dharmasastra referred to above. The Brahmapurana says that "when an image is broken into two or is reduced to particles, is burnt, is removed from its pedestal, is insulted, has ceased to be worshipped, is touched by beasts like donkeys or falls on impure ground or is worshipped with mantras of other deities or is rendered impure by the touch of outcastes and the like—in these ten contingencies, God ceases to indwell therein." The Agamas appear to be more severe in this respect. Shri R. Parthasarthy Bhattacharya, whose authority on Agama literature is unquestioned, has filed his affidavit in Writ Petition No. 442 of 1971 and stated in his affidavit, with special reference to the Valkhanasa Sutra to which he belongs, that according to the texts of the Valkhanasa Shastra (Agama), persons who are the followers of the four Rishi traditions of Bhrizu, Atri, Marichi and Kasypa and born of

1972

E. R. J. Swami v. State of T. N. (Palekar J.) [Frs. 11-14] S. C. 1593

Vaikhanasa parents are alone competent to do puja in Vaikhanasa temples of Vaishnavites. They only can touch the idols and perform the ceremonies and rituals. None others, however high placed in society as pontiffs or Acharyas, or even other Brahmins could touch the idol, do puja or even enter the Garha Griha. Not even a person belonging to another Agama is competent to do puja in Vaikhanasa temples. That is the general rule with regard to all these sectarian denominational temples. It is, therefore, manifest that the Archaka of such a temple besides being proficient in the rituals appropriate to the worship of the particular deity, must also belong, according to the Agamas, to a particular denomination. An Archaka of a different denomination is supposed to defile the image by his touch and since it is of the essence of the religious faith of all worshippers that there should be no pollution or defilement of the image under any circumstances, the Archaka undoubtedly occupies an important place in the matter of temple worship. Any State action which permits the defilement or pollution of the image by the touch of an Archaka not authorised by the Agamas would violently interfere with the religious faith and practices of the Hindu worshipper in a vital respect, and would, therefore, be prima facie invalid under Art. 25 (1) of the Constitution.

12. This court in *Sardar Syedna Taher Saifuddin Saheb v. State of Bombay*, (1962) Supp. 2 SCR 496 - (AIR 1962 SC 853) has summarised the position in law as follows (pages 531 and 532).

"The content of Arts. 25 and 26 of the Constitution came up for consideration before this court in the *Commr. Hindu Religious Endowments Madras v. Sri Lakshmindra Thirtha Swamiar*, 1954 SCR 1005 - (AIR 1954 SC 282); *Jagannath Ramanuj Das v. State of Orissa*, 1954 SCR 1046 - (AIR 1954 SC 400); 1958 SCR 895 - (AIR 1958 SC 255) *Durrqah Committee, Ajmer v. Syed Hussain Ali*, (1962) 1 SCR 383 - (AIR 1961 SC 1402), and several other cases and the main principles underlying these provisions have by these decisions been placed beyond controversy. The first is that the protection of these articles is not limited to matters of doctrine or belief they extend also to

acts done in pursuance of religion and therefore contain a guarantee for rituals and observances, ceremonies and modes of worship which are integral parts of religion. The second is that what constitutes an essential part of a religious or religious practice has to be decided by the courts with reference to the doctrine of a particular religion and include practices which are regarded by the community as a part of its religion."

13. Bearing these principles in mind, we have to approach the controversy in the present case.

14. Section 55 of the Principal Act as it originally stood and Rule 12 of the *Madras Hindu Religious Institutions (Officers and Servants) Service Rules, 1964* ensured, so far as temples with hereditary Archakas were concerned, that there would be no defilement of the image. By providing in sub-section (2) of section 55 that "in cases, where the office or service is hereditary, the person next in the line of succession shall be entitled to succeed", it ensured the personal qualification of the Archaka that he should belong to a particular sect or denomination as laid down in the Agamas. By Rule 12 it also ensured that the Archaka would be proficient in the mantres, vedas, prabandams, thevarams etc. and thus be fit for the performance of the puja, in other words, that he would be a person sufficiently qualified for performing the rituals and ceremonies. As already shown an image becomes defiled if there is any departure or violation of any of the rules relating to worship, and this risk is avoided by insisting that the Archaka should be an expert in the rituals and the ceremonies. By the Amendment Act the principle of next-in-the-line of succession is abolished. Indeed it was the claim made in the statement of Objects and Reasons that the hereditary principle of appointment of office-holders in the temples should be abolished and that the office of an Archaka should be thrown open to all candidates trained in recognised institutions in priesthood irrespective of caste, creed or race. The trustee, so far as the amended section 55 went, was authorized to appoint any body as an Archaka in any temple whether Saivite or Vaishnavite as long as he possessed a fitness certificate from one of the institutions referred to in rule 12.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

1594 S. C. [Prs. 14-16] E. R. J. Swami v. State of T. N. (Palekar J.) A. I. E.

Rule 12 was a rule made by the Government under the Principal Act. That rule is always capable of being varied or changed. It was also open to the Government to make no rule at all or to prescribe a fitness certificate issued by an institution which did not teach the Agamas or traditional rituals. The result would, therefore, be that any person, whether he is Salvi or Vaisnavite or not, or whether he is proficient in the rituals appropriate to the temple or not, would be eligible for appointment as an Archaka and the trustee's discretion in appointing the Archaka without reference to personal and other qualifications of the Archaka would be unbridled. The trustee is to function under the control of the State, because under section 27 of the Principal Act the trustee was bound to obey all lawful orders issued under the provisions of the Act by the Government, the Commissioner, the Deputy Commissioner or the Assistant Commissioner. It was submitted that the innocent looking amendment brought the State right into the sanctum sanctorum through the agency of the trustee and the Archaka.

15. It has been recognised for a long time that where the ritual in a temple cannot be performed except by a person belonging to a denomination, the purpose of worship will be defeated: See Mohan Lalji v. Gordhan Lalji Maharaj, ILR 35 All 283 at p. 289(FC). In that case the claimants to the temple and its worship were Brahmins and the daughter's sons of the founder and his nearest heirs under the Hindu law. But their claim was rejected on the ground that the temple was dedicated to the sect following the principles of Vallabh Acharya in whose temples only the Cossains of that sect could perform the rituals and ceremonies and, therefore, the claimants had no right either to the temple or to perform the worship. In view of the Amendment Act and its avowed object there was nothing, in the petitioners' submission, to prevent the Government from prescribing a standardized ritual in all temples ignoring the Agamic requirements, and Archakas being forced on temples from denominations unauthorised by the Agamas. Since such a departure, as already shown, would inevitably lead to the defilement of the image, the powers thus taken by the Government under

the Amendment Act would lead to interference with religious freedom guaranteed under Articles 25 and 26 of the Constitution.

16. The force of the above submissions made on behalf of the petitioners was not lost on the learned Advocate General of Tamil Nadu who appeared on behalf of the State. He, however, side-tracked the issue by submitting that if we were to consider in isolation only the changes introduced in section 55 by the Amendment Act the situation as described on behalf of the petitioners could conceivably arise. He did not also admit that he was bound by either the statement of Objects and Reasons or the reiteration of the same in the counter-affidavit filed on behalf of the State. His submission was that we have to take the Principal Act as it now stands after the amendment and see what is the true effect of the same. He contended that the power given to the trustee under the amended section 55 was not an unqualified power because, in his submission, that power had to be read in the context of section 28 which controlled it. Section 28 (1) provides as follows:

"Subject to the provisions of the Tamil Nadu Temple Entry Authorization Act, 1947, the trustee of every religious institution is bound to administer its affairs and to apply its funds and properties in accordance with the terms of the trust, the usage of the institution and all lawful directions which a competent authority may issue in respect thereof and as carefully as a man of ordinary prudence would deal with such affairs, funds and properties if they were his own."

The learned Advocate General argued that the trustee was bound under this provision to administer the affairs of the temple in accordance with the terms of the trust and the usage of the institution. If the usage of the institution is that the Archaka or Pujari of the temple must be of a particular denomination than the usage would be binding upon him and he would be bound to make the appointment under Section 55 in accordance with the usage of appointing one from the particular denomination. There was nothing in section 55, in his submission, which released him from his liability to make the appointment in accordance with

1972 E. R. J. Swami v. State of T. N. (Palekar J.) [Frs. 16-18] S. C. 1595

the said usage. It was true that the principle of the next-in-line of succession was not binding on him when making the appointment of a new Archaka, but in his submission, that principle is no part of the usage, the real usage being to appoint one from the denomination. Moreover the amended section, according to him, does not require the trustee to exclude in every case the hereditary principle if a qualified successor is available and there was no reason why the trustee should not make the appointment of the next heir, if found competent. He, however agreed, that there was no such legal obligation on the trustee under that section. He further contended that if the next-in-line of succession principle is regarded as a usage of any particular temple it would be merely a secular usage on which legislation was competent under Article 25 (2) (a) of the Constitution. Going further, he contended that if the hereditary principle was regarded as a religious practice that would be also amenable to legislation under Article 25 (2) (b) which permits legislation for the purpose of social welfare and reform. He invited attention to the report of the Hindu Religious Endowments Commission (1960-1962) headed by Dr. C. P. Ramaswami Aiyar and submitted that there was a crying need for reform in this direction since the hereditary principle of appointment of Archakas had led to grave mispractices practically destroying the sanctity of worship in various religious institutions.

17. We have found no difficulty in agreeing with the learned Advocate General that section 28 (1) of the Principal Act which directs the trustee to administer the affairs of the temple in accordance with the terms of the trust or the usage of the institution, would control the appointment of the Archaka to be made by him under the amended section 55 of the Act. In a Saivite or a Vaishnavite temple the appointment of the Archaka will have to be made from a specified denomination, sect or group in accordance with the directions of the Agamas governing those temples. Failure to do so would not only be contrary to section 28 (1) which requires the trustee to follow the usage of the temple, but would also interfere with a religious practice the inevitable result of which would be to defile the image. The question, how-

ever, remains whether the trustee, while making appointment from the specified denomination, sect or group in accordance with the Agamas, will be bound to follow the hereditary principle as a usage peculiar to the temple. The learned Advocate-General contends that there is no such invariable usage. It may be that, as a matter of convenience an Archaka's son being readily available to perform the worship may have been selected for appointment as an Archaka from time immemorial. But that, in his submission, was not a usage. The principle of next-in-line of succession has failed when the successor was a female or had refused to accept the appointment or was under some disability. In all such cases the Archaka was appointed from the particular denomination, sect or group and the worship was carried on with the help of such a substitute. It, however, appears to us that it is now too late in the day to contend that the hereditary principle in appointment was not a usage. For whatever reasons, whether of convenience or otherwise, this hereditary principle might have been adopted, there can be no doubt that that principle had been accepted from antiquity and had also been fully recognised in the unamended section 55 of the Principal Act. Sub-section (2) of section 55 provided that where the office or service is hereditary, the person next in the line of succession shall be entitled to succeed and only a limited right was given under sub-section (3) to the trustee to appoint a substitute. Even in such cases the explanation to sub-section (3) provided that in making the appointment of the substitute the trustee should have due regard to the claims of the members of the family, if any, entitled to the succession. Therefore, it cannot be denied as a fact that there are several temples in Tamil Nadu where the appointment of an Archaka is governed by the usage of hereditary succession. The real question, therefore, is whether such a usage should be regarded either as a secular usage or a religious usage. If it is a secular usage, it is obvious, legislation would be permissible under Article 25 (1) (a) (sic) and if it is a religious usage it would be permissible if it falls squarely under sub-section 25 (1) (b) (sic).

18. Mr. Palkhivala on behalf of the petitioners insisted that the ap-

1596 S. C. [Prs. 18-19] E. R. J. Swami v. State of T. N. (Palekar J.) A. I. R.

pointment of a person to a religious office in accordance with the hereditary principle is itself a religious usage and amounted to a vital religious practice and hence falls within Articles 25 and 26. In his submission, priests, who are to perform religious ceremonies may be chosen by a temple on such basis as the temple chooses to adopt. It may be election, selection, competition, nomination or hereditary succession. He, therefore, contended that any law which interferes with the aforesaid basis of appointment would violate religious freedom guaranteed by Articles 25 and 26 of the Constitution. In his submission the right to select a priest has an immediate bearing on religious practice and the right of a denomination to manage its own affairs in matters of religion. The priest is more important than the ritual and nothing could be more vital than choosing the priest. Under the pretext of social reform, he contended, the State cannot reform a religion out of existence and if any denomination has accepted the hereditary principle for choosing its priest that would be a religious practice vital to the religious faith and cannot be changed on the ground that it leads to social reform. Mere substitution of one method of appointment of the priest by another was, in his submission, no social reform.

19. It is true that a priest or an Archaka when appointed has to perform some religious functions but the question is whether the appointment of a priest is by itself a secular function or a religious practice. Mr. Palkhivala gave the illustration of the spiritual head of a math belonging to a denomination of a Hindu sect like the Shankaracharya and expressed horror at the idea that such a spiritual head could be chosen by a method recommended by the State though in conflict with the usage and the traditions of the particular institution. Where, for example, a successor of a Mathadhipati is chosen by the Mathadhipati by giving him mantra-deeksha or where the Mathadhipati is chosen by his immediate disciples, it would be, he contended, extraordinary for the State to interfere and direct that some other mode of appointment should be followed on the ground of social reform. Indeed this may strike one as an intrusion in the matter of religion.

But we are afraid such an illustration is inapt when we are considering the appointment of an Archaka of a temple. The Archaka has never been regarded as a spiritual head of any institution. He may be an accomplished person, well versed in the Agamas and rituals necessary to be performed in a temple but he does not have the status of a spiritual head. Then again the assumption made that the Archaka may be chosen in a variety of ways is not correct. The Dharam-Karta or the Shebait makes the appointment and the Archaka is a servant of the temple. It has been held in *K. Seahadri Aiyangar v. Ranga Bhattar*, (1912) ILR 35 Mad 631 that even the position of the hereditary Archaka of a temple is that of a servant subject to the disciplinary power of the trustee. The trustee can enquire into the conduct of such a servant and dismiss him for misconduct. As a servant he is subject to the discipline and control of the trustee as recognised by the unamended S. 56 of the Principal Act which provides "all office-holders and servants attached to a religious institution or in receipt of any emolument or perquisite therefrom shall, whether the office or service is hereditary or not, be controlled by the trustee, and the trustee may, after following the prescribed procedure, if any, fine, suspend, remove or dismiss any of them for breach of trust, incapacity, disobedience of orders, neglect of duty, misconduct or other sufficient cause." That being the position of an Archaka, the act of his appointment by the trustee is essentially secular. He owes his appointment to a secular authority. Any lay founder of a temple may appoint the Archaka. The Shebait and Managers of temples exercise essentially a secular function in choosing and appointing the Archaka. That the son of an Archaka or the son's son has been continued in the office from generation to generation does not make any difference to the principle of appointment and no such hereditary Archaka can claim any right to the Office. See: *Kali Krishna Ray v. Malkhan Lal Mookerjee*, ILR 50 Cal 233 = (AIR 1923 Cal 160) *Nanabhai Narotamdas v. Trimbak Balwant Bhandare*, (1878-80) 4 Bom P.J. 169 and *Maharane Indur-foot Kooer v. Chundemun Misser*, (1871) 16 Suth WR 99. Thus the appointment of an Archaka is a secular

1972 E. R. J. Swami v. State of T. N. (Palekar J.) [Prs. 19-22] S. C. 1597

act and the fact that in some temples the hereditary principle was followed in making the appointment would not make the successive appointments anything but secular. It would only mean that in making the appointment the trustee is limited in respect of the sources of recruitment. Instead of casting his net wide for selecting a proper candidate, he appoints the next heir of the last holder of the office. That after his appointment the Archaka performs worship is no ground for holding that the appointment is either a religious practice or a matter of religion.

20. In view of sub-section (2) of section 55, as it now stands amended, the choice of the trustee in the matter of appointment of an Archaka is no longer limited by the operation of the rule of next-in-line of succession in temples where the usage was to appoint the Archaka on the hereditary principle. The trustee is not bound to make the appointment on the sole ground that the candidate is the next-in-line of succession to the last holder of Office. To that extent, and to that extent alone, the trustee is released from the obligation imposed on him by Section 28 of the Principal Act to administer the affairs in accordance with that part of the usage of a temple which enjoined hereditary appointments. The legislation in this respect, as we have shown, does not interfere with any religious practice or matter of religion and, therefore, is not invalid.

21. We shall now take separately the several amendments which were challenged as invalid. Section 2 of the Amendment Act amended section 55 of the Principal Act and the important change which was impugned on behalf of the petitioners related to the abolition of the hereditary principle in the appointment of the Archaka. We have shown for reasons already mentioned that the change effected by the Amendment is not invalid. The other changes effected in the other provisions of the principal Act appear to us to be merely consequential. Since the hereditary principle was done away with the words "whether the office or service is hereditary or not" found in section 56 of the Principal Act have been omitted by S. 3 of the Amendment Act. By Section 4 of the latter Act clause (xxiii) of sub-section (2) in section 116 is suitably amended with a view to deleting the

reference to the qualifications of hereditary and non-hereditary offices which was there in clause (xxiii) of the Principal Act. The change is only consequential on the amendment of section 55 of the Principal Act. Sections 5 and 6 of the Amendment Act are also consequential on the amendment of sections 55 and 56. These are all the sections in the Amendment Act and in our view the Amendment Act as a whole must be regarded as valid.

22. It was, however, submitted before us that the State had taken power under section 116 (2) clause (xxiii) to prescribe qualifications to be possessed by the Archakas and, in view of the avowed object of the State Government to create a class of Archakas irrespective of caste, creed or race, it would be open to the Government to prescribe qualifications for the office of an Archaka which were in conflict with Agamas. Under Rule 12 of the Madras Hindu Religious Institutions (Officers and Servants) Service Rules, 1964 proper provision has been made for qualifications of the Archakas and the petitioners have no objection to that rule. The rule still continues to be in force. But the petitioners apprehend that it is open to the Government to substitute any other rule for R. 12 and prescribe qualifications which were in conflict with Agamic injunctions. For example, at present the Ulthurai servant whose duty it is to perform pujas and recite vedic mantras etc. has to obtain the fitness certificate for his Office from the head of institutions which impart instructions in Agamas and ritualistic matters. The Government, however, it is submitted may hereafter change its mind and prescribe qualifications which take no note of Agamas and Agamic rituals and direct that the Archaka candidate should produce a fitness certificate from an institution which does not specialise in teaching Agamas and rituals. It is submitted that the Act does not provide guidelines to the Government in the matter of prescribing qualifications with regard to the fitness of an Archaka for performing the rituals and ceremonies in these temples and it will be open to the Government to prescribe a simple standardized curriculum for pujas in the several temples ignoring the traditional pujas and rituals followed in those temples. In our opinion the ap-

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

1598 S. C.

prehensions of the petitioners are unfounded. Rule 12 referred to above still holds the field and there is no good reason to think that the State Government wants to revolutionize temple worship by introducing methods of worship not current in the several temples. The rule making power conferred on the Government by section 116 is only intended with a view to carry out the purposes of the Act which are essentially secular. The Act no where gives the indication that one of the purposes of the Act is to effect a change in the rituals and ceremonies followed in the temples. On the other hand, section 107 of the Principal Act emphasizes that nothing contained in the Act would be deemed to confer any power or impose any duty in contravention of the rights conferred on any religious denomination or any section thereof by Article 26 of the Constitution. Similarly section 105 provides that nothing contained in the Act shall (a) save as otherwise expressly provided in the Act or the rules made thereunder, affect any honour, emolument or perquisite to which any person is entitled by custom or otherwise in any religious institution, or its established usage in regard to any other matter. Moreover, if any rule is framed by the Government which purports to interfere with the rituals and ceremonies of the temples the same will be liable to be challenged by those who are interested in the temple worship. In our opinion, therefore, the apprehensions now expressed by the petitioners are groundless and premature.

23. In the result these petitions fall but in the circumstances of the case there shall be no order as to costs.

Petitions dismissed.

இணைப்பு III

பெரியார் காலத்தில் (கி. வீரமணியின்)

திராவிடர் கழகத்தின் கருத்துகள்

சுப்ரீம்கோர்ட் தீர்ப்பு:

“ஆப்பரேஷன் வெற்றி, நோயாளி செத்தார்!”

அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம்; அது பரம்பரைப் பாத்தியதை அடிப்படையில் இனி இருக்க முடியாது என்பதற்காக இந்து அறநிலைய பாதுகாப்புச் சட்டத்திற்கான திருத்தச் சட்டம் 1971-ல் தமிழ்நாடு அரசினரால் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டதை எதிர்த்து அர்ச்சகர்கள் சுப்ரீம்கோர்ட்டில் அச்சட்டம் வெல்லுபடியாகாதென அறிவிக்க கோரி, 12 ரிட் மனுக்களைத் தாக்கல் செய்தனர்.

தமிழ்நாடு அரசினர் சார்பாக நமது அட்வகேட் ஜெனரல் திரு கோவிந்தசாமிநாதன், கவர்மென்ட் பிளீடர் திரு. எஸ். மோகன் ஆகியோரும் ரிட் மனுதாரர்கள் சார்பில், திருவாளர்கள் என். ஏ. பல்கிவாலா, நடேசன் மற்றும் சிலரும் வாதாடினார்கள்.

பிரதம நீதிபதி உட்பட அய்ந்து நீதிபதிகளைக் கொண்ட, சுப்ரீம்கோர்ட்டின் “அரசியல் சட்ட பெஞ்ச்” ஒன்று இதை விசாரித்து, தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளது.

இத்தீர்ப்பின்படி, தமிழ்நாடு அரசு நிறைவேற்றிய சட்டம் செல்லுபடியாகும் என்றும், அர்ச்சகர்களை டிரஸ்டிகள் நியமிக்கும் செயல், மதக் காரியம் (Religious Act) அல்லவென்றும், அது மதச்சார்பற்ற காரியமே (Secular Act) என்றும் தீர்ப்பளித்துள்ளது.

எனவே, தமிழ்நாட்டிலுள்ள இந்து கோயில்களில் அர்ச்சகர்களின் பரம்பரை உரிமையை ஒழிக்கும் 1970-ம் ஆண்டைய தமிழ்நாடு இந்து அறநிலைய திருத்தச்சட்டம் செல்லும் என்று கூறி, ‘ரிட்’ மனுக்கள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டுள்ளன!

தோற்றத்தில் சட்டரீதியாகத் தமிழ்நாடு அரசுக்கும், சமுதாய சீர்திருத்த வேட்கையுடன், உணர்ச்சியுடன் காரியம் செய்தோருக்கும் இது வெற்றிதான் என்றாலும், இது ஒரு சட்ட வெற்றியே தவிர, கொள்கை வெற்றி என்று கருத

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

முடியாத அளவுக்கு அத்தீர்ப்பில் சுட்டிக் காட்டப்பட்ட பல முக்கிய செய்திகள், எந்த நோக்கத்திற்காகச் சட்டத் திருத்தம் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டதோ அதைத் தோற்கடிக்கும் தன்மையில் அமைந்திருக்கிறது!

'இந்து' ஏட்டில் வெளியாகியுள்ள சுப்ரீம் கோர்ட்டின் தீர்ப்பு, வாசகங்களில் பல, எந்த சாதி ஆதிக்கத்தைக் கட்டிக் காக்கப் பார்ப்பனர்களான மனுதாரர்கள் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் முயற்சித்தார்களோ, அதை அவர்கள் பெற்றதுடன், அதற்குக் கோர்ட் மூலம் பலத்த பாதுகாப்பு செய்யப் பட்டிருப்பது போன்றதொரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று காட்டுகின்றன.

சட்டத் திருத்தம் செல்லும் என்று தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட நிலையில், கோயிலில் அர்ச்சகர்கள் நியமிக்கப்படுவதும், பூஜை புனஸ்காரங்கள் நடைபெறுவதும், பழைய "வழக்கப்படி" ஆகமங்கள் என்னென்ன விதி முறைகள் வகுத்துக் காட்டியுள்ளனவோ அவைகளின் படிதான் உள்ளளவும் அவை பிறழாத வண்ணம், இனி தமிழ்நாடு அரசால் விதிகள் செய்யப்பட்டு (Rules to be framed accordingly) அமல் நடத்தப்பட வேண்டும் என்று பச்சையாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுவிட்டது!

நாம் எதை எதிர்பார்த்தோமோ அதுவே நடந்து விட்டது. "ஆப்ரேஷன் வெற்றி; ஆனால், நோயாளி செத்துவிட்டார்" என்பது போன்றதொரு நிலை உண்டாகி விட்டது! ஆப்ரேஷன் செய்வது நோயாளியை பிழைக்க வைக்கத்தானே? அந்தப்படிக்கில்லாமல், நோயாளி செத்தால் ஆப்ரேஷன் வெற்றியைப் பற்றி யார்தான் பெருமைப்பட முடியும்? மகிழ்ச்சி அடைய முடியும்?

மனுதாரர்கள் தமது வாதங்களில் சுட்டிக்காட்டியவைகள் பின்வருமாறு:-

"சாதி வேறுபாடின்றி அர்ச்சகர்களை நியமிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இச்சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப் பட்டிருப்பதால், மாநில அரசு அர்ச்சகர்கள் ஆக விதிக்கும் சில தகுதிகள், ஆகம விதிகட்கு முரணாக இருக்கும்."

இதற்குப் பதிலளிக்கும் வகையில், சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பு குறிப்பிடுவதாவது,

"சைவக் கோயில்களிலோ, வைஷ்ணவக் கோயில்களிலோ அர்ச்சகர்கள் நியமிக்கப்படுவதென்பது அந்தந்தக் கோயில்களுக்கென உள்ள ஆகம விதிகளின் படிதான் நடத்தப்பட வேண்டும். அப்படிச் செய்யத் தவறினால், அது 28-வது செக்ஷனுக்கு முரணானது மட்டுமல்ல, மதானுஷ்டானத்தில்

அரசு தலையிட்டதும் ஆகும். அதன் தவிர்க்க முடியாத விளைவு என்னவென்றால், கோயிலில் உள்ள சிலை தீட்டுப்பட்டதாகி விடும்.”

In a Saivite or Vaishnavite temple, the Court said, the appointment of Archaka would have to be made in accordance with directions given in the concerned "agamas" governing the temples.

"Failure to do so would not only be contrary to Section 28 of the Act* would also interfere with religious practice - the inevitable result of which would be to defile the image."

மதானுஷ்டானங்களிலும், பூஜை புனஸ்காரங்களிலும் அரசு தலையிடும் என்ற மனுதாரர்களின் அச்சம் அடிப்படையற்ற ஒன்று என்று சுப்ரீம் கோர்ட் கூறுவது மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தால், ஏதோ முற்போக்குக் கருத்துக்கு ஆதரவாகத் தோன்றினாலும், தத்துவத்தில் பழமைக்கு, சனாதனத்திற்குச் சரியாக ஆணியடித்துப் பாதுகாப்புச் செய்துவிட்ட ஒரு நிலையேயாகும்.

அர்ச்சகர்களாவதற்கு என்னென்ன தகுதிகள் என்பவைகளையும், யோக்கியதாம்சங்களையும் இனிதான் நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்ற நிலையில், எதற்கும் பழமையிலிருந்து நடுவமுடியாதபடி இறுகிப் பிடிப்பது போன்று தீர்ப்பின் வாசகங்கள் இருக்கின்றன.

In this context, the Court further observed : "Moreover, if any rule is framed by Government which purports to interfere with the rituals and ceremonies of temples, the same will be liable to be challenged by those who are interested in the temple worship."

இதன் தொடர்பாக கோர்ட் மேலும் கூறுவதாவது :

“இதற்குமேல், கோயில்களது சடங்குகளிலோ, அல்லது சம்பிரதாய நிகழ்ச்சிகளிலோ தலையிடும் வகையில் ஏதாவது ஒரு விதி செய்யப்படுமானால், அத்தகைய விதியைக் கோயில் வழிபாடுகளில் ஈடுபாடு உள்ளவர்கள் கோர்ட்டுகளுக்குச் சென்று செல்லுபடியற்றதெனக் கோரி, பரிகாரம் தேட முயற்சிக்க இடம் உண்டு.”

ஆகம விதிகள் என்ன சொல்லுகின்றன என்பதை, சுப்ரீம் கோர்ட்டில், மனுதாரர்களான பார்ப்பனர்கள் சுட்டிக்காட்டிய வைகாணச ஆகமத்தின் 24-வது அத்தியாயம் சாதியைப் பாதுகாக்கும் ஏற்பாடாகவே விளங்குகின்றன.

சுப்ரீம் கோர்ட் அளித்துள்ள தீர்ப்பில் மிகவும் தெளிவாக அதை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

* Section 28 of Tamil Nadu Act 22 of 1959 - S.V.R.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

"The Court said that the two fold objective of rituals was to confer spiritual benefit on lay worshippers when they congregated and to preserve the deity from pollution or defilement. (by strictly following agamic injunction in matters of worship and rituals etc.)

If there was any departure or violation of any of the rules relating to worship as contained in agamas, an image might become defiled and in fact, purificatory ceremonies had to be performed for restoring sanctity of the concerned shrine, the Court added."

"சடங்குகள் நடத்தப்படுவதற்கு இரண்டு முக்கிய நோக்கங்கள் உண்டு. கோயில்களில் கூடி நின்று வழிபாடு செய்யும் பாமர பக்தர்களுக்கு ஆத்மீகப் பலனை உண்டாக்கவும், கோயிலில் "சாமி" தீட்டாகாமலோ, அசுத்தப் படுத்தப்படாமலோ தடுக்கப்படவே, ஆகம விதிகளை அப்படியே கடைப்பிடிக்க வேண்டியதாகியுள்ளது!

இதிலிருந்து ஏதாவது வழவினாலோ, இவ்விதியை மீறும் தன்மையில் ஆகம விதிகட்கு முரணாக ஏதாவது விதிகளைச் செய்தாலோ, கோயில் சாமியும் தீட்டாகிவிடுவதுடன், அதனைப் புனிதப்படுத்தும் சம்பீரோட்சணம் (Purificatory Ceremonies) சடங்குகளைக் கோயில்களில் நடத்தி ஆக வேண்டும்."

"ஆப்ரேஷன் வெற்றி; நோயாளி செத்தார்" என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன ஆதாரம் வேண்டும்!

இந்திய அரசியல் சட்டம் திருத்தப்படாமல், "மதத் சுதந்திர உரிமை" என்று சாதி தர்ம உரிமைகள் இருக்கும்வரை இத்தகைய சாதி பாதுகாப்பு நடவடிக்கை ஏற்பாடுகள்தான் சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பாகிவிடும்.

சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பு - பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்குத் தடையென்றவுடன், அரசியல் சட்டத்திற்குப் பல திருத்தங்கள் 24, 25, 26 என்று கொண்டுவரப்படவில்லையா?

அதுபோல இதற்கும் கொண்டு வந்து, இதன் விளைவுகளை மாற்ற முயற்சித்தால் ஒழிய, இனி சாதியை ஒழிக்கமுடியுமா?

சட்டத் திருத்தம் கூடாது; கொண்டுவரவே முடியாது. டில்லி அரசு முயலாது என்றால், நம்மவர் நெருங்கினால் தீட்டாகிவிடும் என்ற கடவுள்கள் உள்ள கோயில்களுக்கு நாம் சென்று வணங்கலாமா? அதைவிட மானங்கெட்ட செயல் என்னவென்று கேட்பதைத் தவிர, வேறு வழிதான் என்ன?

தமிழ்நாடு அரசு இத்தீர்ப்பின் விளைவுகள் பற்றி நன்கு ஆராய்ந்து, மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டிய காரியங்களை உறுதியுடன் செய்யும் என நாம் நம்புகிறோம்.

இது சுப்ரீம்கோர்ட் தீர்ப்பு என்றாலும், கம்யூனல் ஜி.ஓ. என்ற வகுப்புவாரி உரிமை செல்லாது என்று முன்பு சுப்ரீம்கோர்ட் தீர்ப்பு தந்தபோது, டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள் குறிப்பிட்ட அதே கருத்தைத்தான் சமூக அநீதியான சாதி தர்மத்தைக் காப்பாற்றும் இத்தீர்ப்பைக் கண்டு நாம் கூற விரும்புகிறோம்.

"I am bound by the decision but I am not bound to respect the same."

"நான் இத்தீர்ப்புக்குக் கட்டுப்படுகிறேன். ஆனால், இத்தீர்ப்புக்கு மரியாதை காட்ட என்னால் முடியாது."

நம்மைக் கீழ்சாதிയാக்கும், நாலாம் சாதியாக்கும், சூத்திரப்பட்டத்தை நிரந்தரமானதாக்கும் இத்தீர்ப்பின் பயனை அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தின் மூலமும் மாற்றா விட்டால் சோஷலிசம், சாதி ஒழிப்பு வெறும் பேச்சு; சுத்த மோசடியாகிவிடும்.

2

தமிழ்நாடு அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டத் திருத்தம் - அர்ச்சகர் நியமனம் பற்றியது - செல்லும் என்று சுப்ரீம்கோர்ட் தீர்ப்பளித்தது என்றாலும், அனைத்துச் சாதியிலிருந்தும் அர்ச்சகர்களை நியமிக்கலாம் என்ற அச்சட்டத் திருத்தத்தின் நோக்கங்களிலும் காரணங்களிலும் (Objects and reasons) காட்டப்பட்ட லட்சியத்தை அமுல்படுத்த இடம் ஏதும் வைக்காமல்,

அர்ச்சகர்களை டிரஸ்டிகள் நியமிப்பது ஒரு மதச்சார்பற்ற காரியம் ஆகவே, அதற்கு வழிவகை செய்யும் இச்சட்ட திருத்தம் அரசியல் சட்டத்தின் 25, 26 ஷரத்துக்களுக்கு முரணானதல்ல என்றுதான் தீர்ப்புத் தந்ததே தவிர,

பூஜை செய்வதும், மணியடிப்பதுமான பணிகளை அர்ச்சகர்கள் செய்கையில், அது மதானுஷ்டானமாக இருப்பதால் சைவ, வைஷ்ணவ ஆகமங்கள் எப்படிக் கட்டளையிடுகின்றனவோ, அதன்படி தான் அந்தச் சடங்குமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் தன்மையில், அந்தக் குறிப்பிட்ட சாராரிலிருந்து அர்ச்சகர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டுமே ஒழிய அதற்கு மாறாக எந்த விதி செய்யப்பட்டாலும் அது செல்லத்தகாதது என்ற நிலையைத்தான் அத்தீர்ப்பு உறுதிபடுத்தியிருக்கிறது.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

மேற்காட்டிய கருத்தினை வலியுறுத்தும் பகுதிகளை அத்தீர்ப்பிலிருந்து சுட்டிக் காட்டுவது மிகவும் பயன்தரும் என்றே கருதுகிறோம்.

The Court observed : "Worshippers lay great store by rituals and whatever other people, not of the faith, may think about these rituals and ceremonies, they are a part of the Hindu religious faith and cannot be dismissed as either irrational or superstitious."

"வழிபாடு நடத்துவோர் சடங்காச்சாரங்களுக்கும் பெரும் மதிப்பு வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த, மதம் மீது நம்பிக்கையில்லாதவர்களான பிற மனிதர்கள் என்னதான் இந்தச் சடங்குகளைப் பற்றியும் ஆச்சாரங்களைப் பற்றியும் கருதினாலும் அவை இந்துமத நம்பிக்கையின் ஒரு பகுதியே, அவை பகுத்தறிவு அற்றவை அல்லது மூடநம்பிக்கையானவை என்று நீக்கிவிட முடியாது."

இந்துமத நம்பிக்கையின் பகுதிகளாம் இவைகள்! இவைகளைப் பகுத்தறிவுக்கு மாறுபட்டவை என்றோ, மூடநம்பிக்கையானவை என்றோ தள்ளிவிட முடியாதாம்! எப்படி இருக்கிறது பார்த்தீர்களா?

அது மட்டுமல்ல, மேலும் பாருங்கள் :

Stating that agamas had rules which* respect to Archakas, the Supreme Court said that, for instance, in a Savitie temple, only a devotee of Siva and that too, belonging to a particular denomination or group or sub-group was entitled to be an Archaka.

ஆகமங்களும் அர்ச்சகர்கள் பற்றி விதிமுறைகள் கொண்டவைகளாக இருக்கின்றன என்பதைச் சுப்ரீம் கோர்ட்டு குறிப்பிட்டதுடன், அது ஒரு உதாரணத்தையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது.

சிவ வழிபாட்டுக்காரர்கள் கோயிலில் ஒரு சிவ பக்தரைத்தான் அதுவும் குறிப்பிட்ட ஒரு பிரிவினைச் சார்ந்தவரையோ அல்லது உபபிரிவைச் சார்ந்தவரையோ தான் நியமிக்க முடியும்.

தமிழ்நாடு அரசு சட்ட திருத்தம் நிறைவேற்றியதின் நோக்கம், சில தகுதிகளை வைத்துத் தற்போதுள்ள பரம்பரை சாதி முறையை மாற்றி அர்ச்சகருக்குரிய கல்வி தந்து ஆக்குவது என்னும்போது, அதில் ஆகம விதிப்படிதான் அர்ச்சகர் நியமிக்கப்பட வேண்டும்; அதுவும் குறிப்பிட்ட பிரிவு அல்லது உட்பிரிவர் - Belonging to particular denomination or group or sub-group ஆக இருந்தே தீர வேண்டும் என்பதை ஒரு முன் நிபந்தனை ஆக அல்லவா விதிக்கிறது?

*இது 'with' என்ற சொல்லாக இருக்க வேண்டும். 'which' என்பது அச்சுப் பிழையாக இருக்கலாம் - எஸ்.வி.ஆர்.

அது மட்டுமல்ல,

After referring to an affidavit of an expert in Agamas, the Court said : "It is therefore manifest that the Archaka of a sectarian denomination temple, besides being proficient in the rituals appropriate to worship of a particular deity, must also belong, according to agamas, to a particular denomination."

ஆகமங்களில் நிபுணரான ஒருவர் தாக்கல் செய்த பிராமண பத்திரத்தைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, கோர்ட்டு குறிப்பிட்டதாவது :

“ஒரு குறிப்பிட்ட சாமியினை வழிபடுவதற்குரிய சடங்குகளில் கெட்டிக்காரராக ஒரு அர்ச்சகர் இருப்பதோடு, அக்குறிப்பிட்ட பிரிவினரது கோயிலில் அர்ச்சகராகக்கூடிய தகுதியுடன் கூடியவராக அவர் இருப்பதோடு, ஆகமவிதிகள் கூறுகிறபடி, அக்குறிப்பிட்ட பிரிவைச் சார்ந்தவராகவும் அவர் இருத்தல் அவசியம் என்பது தெளிவாய்த் தெரிவிக்கப்படுகிறது!”

- இதற்கு மேலுமா விளக்கம் தேவை?

சுப்ரீம் கோர்ட்டார் ஒருபடி மேலே சென்று, சந்தேகத்திற்கே சிறிதும் இடம் அளிக்காத தன்மையில் குறிப்பதாவது :-

An Archaka of a different denomination "is supposed to defile the image by his touch," the Court said and added "since it is of the essence to religious faith of all worshippers that there should be no pollution of or defilement of image under any circumstances, the Archaka undoubtedly occupies an important place in the matter of temple worship."

‘ஓட்டக்கூத்தன் பாட்டுக்கு, இரட்டைத் தாழ்பாள்’ என்ற பழமொழி போன்று, வேறு சாதியிலிருந்தோ, பிரிவிலிருந்தோ ஒருவர் அர்ச்சகராக நியமிக்கப்பட்டால், அவர் சென்று “சாமியைத் தொட்டுப் பூஜை செய்ய ஆரம்பித்தால், சாமி தீட்டாகிவிடும்.”

“மத நம்பிக்கையின் மிக முக்கிய சாரம், எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் சாமி விக்கிரகம் தீட்டுப்படுவதோ, அசுத்தப்படுவதோ கூடாது என்பதேயாகும். எனவே, அர்ச்சகர்கள் கோயில் வழிபாட்டில் மிக முக்கியமானதொரு இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்கள்!”

- இதைவிட சாதி தர்ம பாதுகாப்புக்குப் பலமான ஏற்பாடு வேறு வேண்டுமா?

The Court said that it had been recognised for a long time that where the ritual in a temple could not be performed except by a person belonging to a specified denomination, the purpose of worship would be defeated.

“கோயில்களில் சடங்குகள் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவை சார்ந்தவரைத் தவிர, மற்ற எவர் செய்தாலும் அது வழிபாட்டுக்குரிய நோக்கத்தை முறியடித்ததாகும் என்பது நீண்ட காலமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டதொரு நடைமுறையாகும்.”

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

விட்டகுறை தொட்டகுறை கூட இல்லாது, அவ்வளவு தெளிவுக்குமேல் தெளிவாக அவர்கள் தெரிவித்து விட்டார்கள்!

சாதியை ஒழிக்காமல், நாம் அனைவரும் சூத்திரனாக மட்டும் தான் இருப்பதா?

நாம் இதனைச் சுட்டிக்காட்டுகையில், ஒரு சிலர் அர்ச்சகர்களாக, ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினர்தான் இருக்க வேண்டும் என்று ஆகமவிதிகள் கூறப்படுவது எப்படிப் பார்ப்பனருக்கு மட்டும் பொருந்தும்? சில கோயில்களில் பண்டாரங்கள் பூசை செய்யவில்லையா என்று கூறித் திசை திருப்ப முயற்சிக்கலாம்!

சாதி வேறுபாடு இன்றி, அனைவரும் சாமியைத் தொழும் மனித உரிமையைப் பெற வேண்டும் என்பது தானே நாம் கோருவது. ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினர் அல்லது பிரிவினர்தான் என்றால், அது சாதி காக்கும் ஏற்பாடு அல்லாமல் வேறு என்ன?

சாமி தீட்டாகிவிட்டால், அதற்கு சம்பரோட்சணம் செய்வது ஒரே மாதிரியாக இல்லையே? இன்னின்ன சாதிக்காரரால் தீட்டாக்கப்பட்டால், இன்னின்ன வகையில் தீட்டுக் கழித்துப் புனிதப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆகமம், சாதியை வலியுறுத்தும் ஏற்பாடாகத்தானே இருக்கிறது.

கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடி தேவையில்லை, நமது பிறவி இழிவைப் பூதக் கண்ணாடியால் பெருக்கிக் காட்டுவது போன்று வந்துள்ளது சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பு!

இதன் விளைவுகளை மாற்ற, தமிழ்நாடு அரசுதீவிர முயற்சிகளை எடுக்க வேண்டும்! அரசியல் சட்டத்திருத்தம் கொண்டு வரும்படி டில்லியை வற்புறுத்தியே ஆக வேண்டும்!

சமதர்மம் என்பது டில்லி ஆட்சியின் உண்மை லட்சியமானால், இதை உடனடியாக மற்ற அரசியல் சட்டத் திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்ததுபோல் கொண்டுவர வேண்டாமா?

தமிழர்கள் கோயிலுக்குப் போய், சூத்திரப் பட்டத்தை சுமந்து, மானத்தை விற்று திரும்புவதைவிட, சும்மாயிருப்பது சுகமல்லவா?

பக்தி என்றால் மானத்தை தியாகம் செய்துவிட, வேண்டுமா? சிந்தியுங்கள்! ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள்.

தந்தை பெரியார் கட்டளையை எதிர்நோக்கிக் காத்திருங்கள்! இதுபோன்று அரியவாய்ப்பு வரலாற்றில் எளிதில் வாய்க்காது! வாய்க்கவே வாய்க்காது!

(15-3-'72, 16-3-'72 'விடுதலை' தலையங்கம் : பெரியார் - வீரமணி, 1972, 13-23) அழுத்தங்கள் : எஸ்.வி.ஆர்.

இணைப்பு IV

மகராஜன் குழு அறிக்கை (பகுதிகள்)

நூலாசிரியர் குறிப்பு :

தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களில் அர்ச்சகர் நியமன முறை பற்றி ஆராய்வதற்காகத் தமிழ்நாடு அரசு (ஓய்வு பெற்ற உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி டாக்டர். எஸ். மகராஜன் தலைமையில்) 24.9.1979 அன்று நியமித்த வல்லுநர் குழு அறிக்கையின் முக்கிய பகுதிகள் தமிழ்நாடு அரசிதழ் சிறப்பு வெளியீடு எண். 326, நாள் - 27.8.1982-இல் வெளியிடப்பட்டன. அந்த அரசிதழில் வெளியான அறிக்கையின் I, II, III XIX, XII, XIII, XXIV ஆகிய பகுதிகளும், 'செயல் திட்டம்' என்ற பகுதியும் இங்கு தரப்படுகின்றன.

இவ்வறிக்கையின் பொருளடக்கமும், வல்லுநர் குழு தலைவர் தரும் சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பின் ஆங்கில மூலமும் தவிர்ந்து, பிற பகுதிகள் அனைத்தும் திராவிடர் கழகத்தின் அதிகாரபூர்வமான நாளேடான 'விடுதலை'யின் ஞாயிறு மலரில் 11.7.1993 முதல் 13.2.1994 வரையிலும், பிறகு 13.3.1994 இதழிலும் தொடராக வெளியிடப்பட்டன. அதாவது, அந்த அறிக்கை வெளிவந்து 11 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே - ஜெயலலிதா ஆட்சிக் காலத்தில் - 'விடுதலை'யில் வெளி வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த அறிக்கை கிடைப்பது அரிதாகி வருவதால், அது 'விடுதலை'யில் வெளியிடப்படுவதாக ஒரு குறிப்பும் உள்ளது.

அரசிதழில் வெளிவந்த அறிக்கையின் XXIV-ஆம் பகுதி 'வல்லுநர் குழுத் தலைவர் தரும் சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பு (தமிழ்)' என்று தலைப்பிடப் பட்டிருப்பதால், அது அதற்கும் கீழே உள்ள ஆங்கில மூலத்தின் தமிழாக்கமே எனக் கொள்ளலாம். இப்பகுதியின் தமிழாக்கத்தில் நிறையப் பிழைகள் உள்ளன. குறிப்பாக இந்திய அரசியல் சட்டப் பிரிவுகள் 25, 26 ஆகியவற்றின் தமிழாக்கத்தில், மிகவும் அடிப்படையான பிழைகள் இருப்பதாலும், 25-ஆம் பிரிவிற்கு இதே பகுதியில், இரு வெவ்வேறு தமிழாக்கங்கள் (பத்தி 6, பத்தி 15) தரப்பட்டிருப்பதாலும், XXIV ஆம் பிரிவு (தமிழ்) மட்டும் நீதிபதி எஸ். மகராஜனால் நேரடியாகத் தமிழில் எழுதப்பட்டிருக்காது என்பது உறுதி.

எனவே, மேற்சொன்ன அரசியல் சட்டப் பிரிவுகள் 25, 26 ஆகியவற்றின் ஆங்கில மூலத்தையும் அவற்றுக்கு நான் செய்த தமிழாக்கத்தையும் கீழே தருகின்றேன்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

பிரிவு 25 ஆங்கில மூலம் :

25. (1) Subject to public order, morality and health and to the other provisions of this part, all persons are equally entitled to freedom of conscience and the right freely to profess, practice and propagate religion.

(2) Nothing in this article shall affect the operation of any existing law or prevent the State from making any law -

(a) regulating or restricting any economic, financial, political or other secular activity which may be associated with religious practice;

(b) providing for social welfare and reform or the throwing open of Hindu religious institutions of a public character to all classes and sections of Hindus.

Explanation I. - The wearing and carrying of kirpans shall be deemed to be included in the profession of the Sikh religion.

Explanation II. - In Sub-clause (b) of clause (2), the reference to Hindus shall be construed as including a reference to persons professing the Sikh, Jainas or Buddhist religion and the reference to Hindu religious institutions shall be construed accordingly.

25 (1) இந்தப் பகுதியில்* காணப்படும் மற்ற பிரிவுகளுக்கும் பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், பொதுநலம் ஆகியவற்றுக்குக் கட்டுப்படும் உள்சான்று சுதந்திரத்தையும் (Freedom of Conscience), மதத்தில் பற்றுறுதி கொள்வதற்கும் (Profess) அதை நடை(செயல்)முறைப்படுத்துவதற்கும் பரப்புவதற்குமான உரிமையையும் எல்லா மக்களும் சமமாகப் பெற்றவர்களாவர்.

2)(அ) சமய நடை(செயல்)முறையுடன் தொடர்பு கொண்ட பொருளாதார, பணம் சம்பந்தமான, அரசியல் மற்றும் உலகியல் (Secular) செயற்பாடு எதனையும் ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும் வரம்புக்குட்படுத்துவதற்கும் -

(ஆ) பொதுத் தன்மை வாய்ந்த இந்துச் சமய நிறுவனங்களை இந்து சமயத்தினரில் எல்லா வகுப்பினருக்கும் பிரிவினருக்கும் திறந்து விடுவதற்கும் -

நடைமுறையில் உள்ள சட்டம் எதுவும் செயல்படுவதையோ அல்லது அரசு சட்டம் எதனையும் இயற்றுவதையோ இச்சட்டப் பிரிவில் உள்ள எதுவும் பாதிக்காது.

* அரசியல் சட்டத்தின் 3 ஆம் பகுதி (Part III of the Constitution). இதில்தான் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய பிரிவுகள் உள்ளன - எஸ்.வி.ஆர்.

விளக்கம் I : 'கிர்பான்' (குறுவாள்)களை வைத்திருப்பதும், எடுத்துச் செல்வதும் சீக்கிய மதத்தில் பற்றுறுதி கொள்ளாதலில் அடங்குவதாகக் கருதப்படும்.

விளக்கம் II : உட்பிரிவு 2(ஆ) வில் 'இந்து' என்ற சொல். சீக்கிய, சமண, பௌத்த மதத்தில் பற்றுறுதி கொள்ளும் நபர்களையும் குறிப்பதாகக் கருதப்படும். அதே போல இந்து சமய நிறுவனங்கள் என்ற குறிப்பிடப் படுவதும் சீக்கிய, சமண, பௌத்த மத நிறுவனங்களையும் குறிப்பதாகக் கருதப்படும்.

பிரிவு 26 ஆங்கில மூலம் :

26. Subject to public order, morality and health, every religious denomination or any section thereof shall have the right -

- to establish and maintain institutions for religious and charitable purposes;
- to manage its own affairs in matters of religion;
- to own and acquire movable and immovable property; and
- to administer such property in accordance with law.

தமிழாக்கம்

பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், பொதுநலம் ஆகியவற்றுக்கு உட்பட்டு, ஒவ்வொரு சமய இனத்திற்கும் (denomination)* அல்லது அதனுடைய பிரிவு ஏதொன்றுக்கும் (any section thereof)

* இங்கு denomination என்ற சொல்லுக்கு உச்சநீதிமன்றம் பல்வேறு சமயங்களில் வழங்கியுள்ள விளக்கங்களை அரசியல் சட்ட வல்லுநர் தூர்காதால் பாசு எடுத்துரைக்கிறார் :

'Denomination'. 1. The word "denomination" has been defined to mean "a collection of individuals classed together under the same name; a religious sect or body having a common faith and organisation and designated by a distinctive name".

- In order to constitute a religious denomination, therefore the three conditions are -
 - It must be a collection of individuals who have a system of beliefs or doctrines which they regard as conducive to their spiritual well-being, i.e., a common faith.
 - A common organisation.
 - Designation by a distinctive name.
- The Article contemplates not only a religious denomination, but also a section thereof; hence, a 'Math' is religious denomination within the meaning of Art. 26. Similar is the Gowda Saraswat Brahmin Community; followers of the Zoroastrian religion; the Ananda Margis; the Chistia sect of Muslims. (Dr. Durga Das Basu, **Shorter Constitution of India**, Twelfth Edition, Prentice - Hall of India, New Delhi - 110001, 1996 - P. 224)

எனவே Denomination என்ற சொல் சமயக் குழுவினர், குறிப்பிட்ட சாதியினர், அவர்களின் உட்பிரிவினர் என்று பல பொருள்படும்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

- அ) சமய அல்லது அறக் குறிக்கோள்களுக்காக நிறுவனங்களை அமைக்கவும் அவற்றைப் பேணவும்;
- ஆ) சமய விசயங்களில் தத்தம் விவகாரங்களைத் தாமே நிர்வகிக்கவும்;
- இ) அசையும் சொத்துக்களையும் அசையாச் சொத்துக்களையும் உடமை கொள்ளவும் வாங்கவும்;
- ஈ) அத்தகைய சொத்துக்களைச் சட்டப்படி நிர்வகிக்கவும் உரிமை உண்டு.

27.8.1982 ஆம் நாளிட்ட தமிழக அரசிதழின் சிறப்பு வெளியீடாக வெளிவந்த மகராஜன் குழு அறிக்கையில் - குறிப்பாக வல்லுநர் குழுத் தலைவரின் சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பின் ஆங்கில மூலத்தில் - ஏராளமான அச்சப் பிழைகள் உள்ளன. அவற்றைக் கூடுமானவரை திருத்தி இங்கு தந்துள்ளேன். திட்டவட்டமாக இது இன்னதுதான் என்று புரியாத ஒரு சொல்லை அப்படியே விட்டுவிட்டு அதற்கு அடிக் குறிப்பு தந்துள்ளேன். அதுபோல, சட்டம் சம்பந்தமான குறிப்பின் தமிழாக்கத்தில் காணப்படும் கலைச் சொற்கள் ஒன்றிரண்டிற்கு அவற்றின் ஆங்கில மூலப் பதங்களையும் அடிக் குறிப்பாகத் தந்துள்ளேன் - எஸ்.வி. ராஜதுரை.

தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களில் அர்ச்சகர் நியமனமுறை பற்றி ஆராய்வதற்காகத் தமிழ்நாடு அரசு நியமித்த வல்லுநர் குழு அறிக்கை

ஆரசாணை (பல்வகை) எண் 1001 வணிக வரி மற்றும் அறிநிலையத்துறை : நாள் 27-8-1982

No. II (3) / CTRE / 4435 (g) 1982.

தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களில் அர்ச்சகர்கள் நியமன முறை பற்றிய வல்லுநர் குழு அறிக்கையின் முக்கிய பகுதிகள் வெளியிடப்படுகிறது.

பொருளடக்கம்

பகுதி எண்.	தலைப்பு	பக்கம்*
(1)	(2)	(3)
I	தோற்றுவாய்	3
II	அரசு வல்லுநர்குழு அமைத்ததன் நோக்கமும், குழு அமைப்பு	5
III	வல்லுநர் குழுவின் செயல்முறை	6

* மகராஜன் அறிக்கையிலுள்ள சில பகுதிகள் மட்டுமே இங்கு தரப்படுவதால் மூல அறிக்கையிலுள்ள பக்க எண் விவரங்கள் இங்கு பொருந்தா. - எஸ்.வி. ராஜதுரை.

IV	பூசை பற்றிய விவரங்கள்	7
V	பூசகர் பற்றிய விளக்கம்	7
VI	பூசகர்க்கு ஆகமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தகுதிகளும், தகுதிக் குறைபாடுகளும்	8
VII	ஆகமங்கள் பற்றிய விளக்கம்	9
VIII	வேதங்களும் ஆகமங்களும் - ஆகமங்களின் சிறப்பு	11
IX	ஆகமங்களுக்கு இருந்த முதன்மை	14
X	ஆகமம் வளர்த்த கலைவளம்	15
XI	இலக்கிய வரலாற்றில் ஆகமச் சான்றுகள்	16
XII	ஆகமங்கள் தமிழில் இருந்தன என்பதற்குச் சான்றுகள்	18
XIII	திராவிட வேதம் என்று சொல்லுகின்ற மரபு	19
XIV	ஆகமங்களில் இடைச் செருகல்	20
XV	தமிழர் பண்பாட்டில் பிறப்பும் சாதியும்	22
XVI	கோயில்களில் இன்று பூசை செய்பவர் பற்றிய விளக்கம்	30
XVII	இன்றைய சிவாச்சாரியர் பட்டாச்சாரியர் நிலை	32
XVIII	பூசகர் பணியை ஒரு தொழில் என்று கருத முடியுமா?	34
XIX	உள்துறை	35
XX	கருத்துக்கோவை	36
XXI	ஆய்வில் கண்ட தெளிவான நிலைமைகள்	39
XXII	முடிப்புரை	44
XXIII	பரிந்துரைகள்	44
XXIV	வல்லுநர் குழுத் தலைவர் தரும் சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பு (தமிழ்)	46
	The Chairman's note on the Legal Position	52
	தமிழ் அருச்சனை பற்றிய குறிப்பு	55
	செயல் திட்டம்	61

வல்லுநர் குழுவின் உறுப்பினர்கள்

தலைவர் :

1. டாக்டர் எஸ். மகராஜன் ஓய்வு பெற்ற உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி, சென்னை.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

உறுப்பினர்கள் :

2. திரு. சி. சுவாமிநாத குருக்கள் தென்னிந்திய அர்ச்சகர் சங்கத் தலைவர், சென்னை.
3. திரு. எ. விசுவநாத சிவாச்சாரியர் முதல்வர், வேத பாடசாலை, அல்லூர், திருச்சி
4. திரு. என். ரெங்கராச பட்டர் திருவரங்கம் கோயில் பூசகர்.
5. திரு. மு. அருணாசலம் இலக்கிய வரலாற்றுப் பேராசிரியர், திருச்சிற்றம்பலம்
6. திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார் சைவ சித்தாந்தத் துறைத் தனி அலுவலர், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.
7. திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சென்னை - 2.
8. திரு. யு. சுப்பிரமணியன், இ.ஆ.ப., ஆணையர், இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறை, சென்னை.
9. திரு. கோ. மு. முத்துசாமிப் பிள்ளை ஓய்வு பெற்ற மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், திருவான்மியூர்.
10. திரு. ச. சுந்தரராஜ பட்டர் ஸ்ரீ நிவாசப் பெருமாள் கோயில், நாச்சியார் கோயில், தஞ்சை.
11. திரு. டி.எஸ். சாம்பமூர்த்தி சிவாச்சாரியர் தென்னிந்திய அர்ச்சகர் சங்கச் செயலர், சென்னை.
12. திரு. அ.வெ.ர. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் தலைவர், இந்து ஆலய பாதுகாப்புக் குழு, திருச்சிராப்பள்ளி.

அமைப்புச் செயலர் :

13. திரு. இரா. அர்ஜுனன் ஆணையரின் நேர்முக உதவியாளர், இந்து சமய அறநிலையத்துறை, சென்னை.

குறிப்பு - திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் அவர்கள் எந்தக் கூட்டத்திற்கும் வரவில்லை.

முன்னுரை

தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களில் பூசை செய்யும் பூசகர்களின் பரம்பரை உரிமையை நீக்கும் பொருட்டு, 1959-ஆம் ஆண்டின் 22-வது சட்டமாகிய இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்தின் 55-ஆவது பிரிவு தமிழ்நாடு அரசின் 1971-ஆம் ஆண்டு 2ஆவது சட்டமாகிய இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்தின் திருத்தச்சட்டம் மூலம் திருத்தப் பெற்றது. இதை எதிர்த்து, தங்கள் முன்வந்த மனுக்களை உச்சநீதி மன்றத்தார் தள்ளுபடி செய்தனர். அர்ச்சகரின் பரம்பரை உரிமை நீக்கப்பட்ட நிலையில் அர்ச்சகர்களின் நியமனம் ஆகமத்திற்குப் புறம்பாக இருக்கக்கூடும் என்று மனுதாரர்கள் தெரிவித்திருந்த அச்சத்தைக் குறிப்பிட்டு, ஒவ்வொரு கோயிலின் மரபு, அதில் வழக்கமாக நடைபெற்று வரும் வழிபாட்டுமுறை, சடங்குமுறை ஆகியவற்றிற்கு முரணான செயல் நடைபெறாமல் இருக்க இந்து சமய அறநிலையத்துறை சட்டத்தில் போதிய விதிகள் இருக்கின்றன. ஆக மனுதாரர்களின் அச்சத்திற்கு ஆதாரமில்லை என்ற கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளனர். எல்லாருக்கும் வேலை வாய்ப்பு சமமாக இருக்க வேண்டும் என இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதையும், உச்சநீதி மன்றத்தீர்ப்பினையும் கருத்தில் கொண்டு, சாதி இன வேறுபாடு இன்றி, பூசகரையும் இதர உள்துறைப் பணியாளரையும் நியமனம் செய்வது குறித்து ஆராய்ந்து அரசுக்குத் தக்க ஆலோசனை கூறுமாறு வல்லுநர்குழு ஒன்றைத் தமிழ்நாடு அரசு, அரசாணை (பல்வகை) எண். 1573, வணிகவரி மற்றும் அறநிலையத்துறை, நாள் 24-9-1979 மூலம் அமைத்து, ஆலோசனையை அறிக்கையாக அனுப்பக் கேட்டுக் கொண்டது. இந்த வல்லுநர் குழுவின் ஆய்வுக் கருத்துகள் பின்வரும் அறிக்கை வடிவத்தில் அரசுக்குத் தரப்படுகின்றன.

I. தோற்றுவாய்

1. 1959-ஆம் ஆண்டின் இந்து சமய அறநிலையச்சட்டம் - தமிழ்நாட்டில், முன்பிருந்த இந்து சமய அறநிலையச்சட்டங்கள் தொகுத்துத் திருத்தப்பட்டு, முழுமை பெற்ற சட்டம் மேற்கண்ட தலைப்பில், 1959-ஆம் ஆண்டின் 22 ஆவது சட்டமாக, 1960-ஆம் ஆண்டு சனவரி 1 ஆம் தேதியிலிருந்து அமுலுக்கு வந்தது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள எல்லா இந்து சமயப் பொதுக் கோயில்களும், இந்து சமய மடங்களும் இவற்றினைச் சார்ந்த கட்டளைகளும், இந்தச் சட்டத்தின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டனவாகும்.

2. 1971-ஆம் ஆண்டின் இந்து சமய அறநிலையத் திருத்தச் சட்டம் - தீண்டாதவர்கள் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புகளின் பொருளாதார வளர்ச்சி, கல்வி முன்னேற்றம் ஆகியவற்றினை ஆய்வு செய்வதற்காக, அரசினால் 1969-ஆம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்ட குழு தனது அறிக்கையில்,

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

இந்து சமூகத்தில் நிலவும் பரம்பரை அர்ச்சகர் முறையினை நீக்கி, அதற்குப் பதிலாக, சாதி இன அடிப்படையின்றித் தேவையான கல்வித் தகுதி உள்ள ஆடவர்களுக்குத் தக்க நிறுவனங்களின் மூலம் பூசனைத் தொழிலில் பயிற்சி அளித்து அவர்களைக் கொண்டு சமய பூசனையாளர் அமைப்பு ஒன்றினை உருவாக்கி, அந்த அமைப்பில் உள்ளவர்களை அர்ச்சகராக நியமனம் செய்யும் முறையை மேற்கொள்ளலாம் எனக் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளது. இக்குழுவின் பரிந்துரைக்கு ஏற்ப சமூகச் சீர்திருத்தத்தில் மற்றும் ஒரு முன்னேற்ற நடவடிக்கையாக, தமிழ்நாடு அரசு 1970-ஆம் ஆண்டில், 1959-ஆம் ஆண்டு இந்து சமய அறநிலையச்சட்டத்தின் 55, 56, 116 பிரிவுகளைத் திருத்தி, 1971ஆம் ஆண்டு 2ஆவது திருத்தச் சட்டம் நிறைவேற்றியது. இத் திருத்தச் சட்டம் 1971-ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் 8ஆம் நாள் முதல் செயற்படுத்தப்பட்டது. 1959-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் 55 ஆவது பிரிவு திருத்தப்பட்டது காரணமாக, அச்சட்டத்தின் 56, 116 ஆகிய பிரிவுகளும் திருத்தப்பட்டன.

3. சட்ட பிரிவு 55 : மூலமும், திருத்தமும் - 1959-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் 55 ஆவது பிரிவும், 1971-ஆம் ஆண்டு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் திருத்தப்பட்ட அதே பிரிவும் கீழே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

1959-ஆம் ஆண்டு அறநிலையச் சட்டம்.

1971-ஆம் ஆண்டுத் திருத்தச் சட்டம்.

பிரிவு 55

பிரிவு 55

உட்பிரிவு (1) :

ஒரு சமய நிறுவனத்தின் ஊழியர்கள் அல்லது பணியாளர்கள் பதவியில் நிரந்தரமாகவோ தற்காலிகமாகவோ காலியிடம் ஏற்பட்டால், அந்தப் பதவி அல்லது ஊழியம் பரம்பரைப் பதவி அல்லாத போது அந்தப் பதவியையும் ஊழியத்தையும் அறங்காவலரே நிரப்ப வேண்டும்.

உட்பிரிவு (1) :

ஒரு சமய நிறுவனத்தின் ஊழியர்கள் அல்லது பணியாளர்கள் பதவியில் நிரந்தரமாகவோ அல்லது தற்காலிகமாகவோ ஏற்படுகின்ற எல்லாக் காலியிடங்களையும் அறங்காவலர் நிரப்ப வேண்டும்.

விளக்கம். - பணியாளர்கள் அல்லது ஊழியர்கள் என்ற சொல்லில் அர்ச்சகர்களும் பூசகர்களும் அடங்குவதாக கொள்ள வேண்டும்.

உட்பிரிவு (2) :

அந்தப் பதவியோ அல்லது ஊழியமோ பரம்பரை முறையில்

உட்பிரிவு (2) :

(1) ஆவது உட்பிரிவின் குறிப்பிட்ட காலியிடம் எதற்கும் ஒருவர்

வந்தால், வாரிசு முறையில் அடுத்தவர் அந்த இடத்தைப் பெறும் உரிமையுடையவராவார்.

தாம் அந்தப் பதவியில் முன்னிருந்தவருக்குப் பின் வரும் அடுத்த வாரிசு என்ற காரணத்துக்காக மட்டும் அந்தப் பதவியைப் பெறுவதற்கு தகுதியுடையவராக மாட்டார்.

உட்பிரிவு (3) :

ஆனால், வாரிசு உரிமைப் பற்றிச் சச்சரவு ஏதேனும் இருந்தால், அல்லது அந்தக் காலியிடத்தை உடனே நிரப்ப முடியாவிட்டால் அல்லது வாரிசு முறைப்பாத்தியம் பெற உரிமையுள்ளவர் உரிய வயது வராதவராக இருந்து, அவருக்குப் பாதுகாவலராக இருப்பதற்குத் தகுதியும் விருப்பமும் உடைய எவரும் இல்லை என்றால் அல்லது யார் பாதுகாவலராக வருவது என்பது பற்றிச் சச்சரவு ஏற்பட்டிருந்தால், அல்லது பரம்பரைப் பணியாளர் அல்லது ஊழியர் இயலாமை, நோய் அல்லது பிற காரணங்களால் அந்தப் பதவி அல்லது ஊழியத்துக்குரிய அலுவல்களைச் செய்வதற்கு முடியாமலிருந்தால், அல்லது சட்டப் பிரிவு 58 (1) உட்பிரிவின் படி தமது பதவியிலிருந்து தற்காலிகமாகப் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தால்,

சந்தர்ப்பம் போல அந்தப் பணியாளர் அல்லது ஊழியருடைய இயலாமை நீங்குகிற வரையில், அல்லது அந்தப் பதவி அல்லது ஊழியத்தில் வேறொருவர் அமர்கிற வரையில், அந்தப் பதவி அல்லது

உட்பிரிவு (3) :

நீக்கப்பட்டது.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

ஊழியத்தின் அலுவல்களைச் செய்து வருமாறு அறங்காவலர், தக்கார் ஒருவரை நியமிக்கலாம்.

விளக்கம் : இந்த உட்பிரிவின் படி ஏதேனும் நியமனத்தைச் செய்யும்போது வாரிசு முறையில், உரிமை பெறுவதற்குக் குடும்பத்தின் அங்கத்தினர் எவருக்கேனும் உள்ள பாத்தியதைகளை அறங்காவலர் முறையாகக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

உட்பிரிவு (4) :

(3) உட்பிரிவின்படி, அறங்காவலர் பிறப்பிக்கும் உத்தரவினால், எவரேனும் பாதிக்கப்பட்டால், அவர் தமக்கு உத்தரவு கிடைத்த நாளிலிருந்து ஒரு மாதத்திற்குள்ளாக அந்த உத்தரவின்மீது துணை ஆணையாளரிடம் மேல்முறையீடு செய்து கொள்ளலாம்.

உட்பிரிவு (4) :

(1) ஆவது உட்பிரிவின்படி அறங்காவலர் பிறப்பிக்கும் உத்தரவினால் எவரேனும் பாதிக்கப்பட்டால், அவர் அவ்வுத்தரவு தமக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட தேதியிலிருந்து ஒரு மாதத்திற்குள் அந்த உத்தரவின்பேரில் துணை ஆணையாளருக்கு மேல் முறையீடு செய்து கொள்ளலாம்.

இந்தத் திருத்தங்களின்படி, புதிய திருத்தச் சட்டமானது அர்ச்சகர் பதவிக்குப் பரம்பரையாக இருந்த வாரிசு பாத்தியதையை அறவே நீக்கிவிடுகிறது.

4. உச்சநீதிமன்ற வழக்கும், தீர்ப்பும் - (அ) 1972-ஆம் ஆண்டு 2 ஆவது சட்டமாகிய தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலையத் திருத்தச் சட்டத்தை எதிர்த்து, உச்சநீதிமன்றத்தில் 1971-ஆம் ஆண்டில், பத்து அர்ச்சகர்களும், இரண்டு மடாதிபதிகளும் ரிட் மனுக்கள் தாக்கல் செய்தனர். இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 25 (1), 26 (பி) ஷரத்துக்களின்படி, தங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த சமய சுதந்திரத்தை இந்தச் சட்டம் மீறுகிறது என்பதும், தங்களுக்குரிய வேறு சில அடிப்படை உரிமைகளில் திருத்தச் சட்டம் தலையிடுகிறது என்பதும் மனுதாரர்களின் வாதம். பிந்திய வாதத்தை அவர்கள் வலியுறுத்தவில்லை. உச்சநீதிமன்றம் மனுதாரர்களின் வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் ரிட் மனுக்களை 14-3-1972-ஆம் தேதியில் தள்ளுபடி

செய்து, அரசு செய்துள்ள சட்டத்தில் கண்ட திருத்தங்கள் செல்லத் தக்கவை என்ற முடிவைத் தெரிவித்தது. மனுதாரர்கள் தெரிவித்திருக்கிற அச்சம் ஆதாரமற்றவை என்று கூறி அவ்வச்சங்களை நீக்கப் பின்வரும் கருத்துக்களை நிதிபதிகள் தெரிவித்தனர்.

(ஆ) கோயில்களில் பின்பற்றி வரப்படும் கிரியைகளிலும், சடங்குகளிலும் மாறுதல் செய்வது சட்டத்தின் நோக்கம் அன்று என்று தெரிகிறது. திருத்தப்பட்ட 55 ஆவது சட்டப் பிரிவின்படி, ஆலய அறங்காவலர் அர்ச்சகரை நியமிப்பது மூலச்சட்டத்தின் 28 ஆவது பிரிவு ஷரத்துக்களுக்கும், 116 (2) ஆவது சட்டப் பிரிவின்படி ஏற்படுத்திய 12 ஆவது விதியின் ஷரத்துக்களுக்கும் உட்பட்டது. ஆலய அறங்காவலர் அந்த அறநிலையத்தின் சாலன ஷரத்துக்கழையும், பழக்கங்களையும்* அனுசரித்து நிருவகிக்க வேண்டும் என 28 ஆவது சட்டப் பிரிவில் உள்ளது. 12 ஆவது விதி பூசை செய்பவரையும், மந்திரம், வேதம், பிரபந்தம், தேவாரம் முதலியன ஓதுபவரையும் 'உள்ளதுறை' ஊழியர் என்று கூறுகிறது. இவர்கள் இந்த 12 ஆவது விதியில் சொல்லியபடி ஊழியம் பார்க்கத் தகுதிச் சான்று பெற வேண்டும். அர்ச்சகர் நியமனம் சமயச் சார்பற்ற ஒன்றாகும். 105 மற்றும் 107 சட்டப் பிரிவுகளின்படி, ரிட் மனுதாரர்களுக்குப் போதுமான பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, அவர்கள் ரிட் மனுக்களில் சொல்லியிருக்கும் அச்சங்கள் ஆதாரமற்றவை.

(இ) ஆலய நிர்மாணம், திருவுருவப் பிரதிட்டை, தெய்வங்களுக்குச் செய்கிற வழிபாடு முதலியவற்றில் நடைமுறையில் உள்ள சடங்குகளுக்கு விதிமுறையாக ஆகமங்கள் அமைந்துள்ளன. சிவாகமங்கள் 28, அவற்றுள் முக்கியமானவை காமிகம், காரணம், மகுடம், வாதுளம், சுப்ரபேதம் என்பவை. வைணவர்களுக்குத் தனி ஆகமங்கள் உள்ளன. அவை முக்கியமாக வைகானசம், பாஞ்சராத்திரம் எனப்படும். ஆகமப் பூசையின் முக்கியமான நோக்கம் மக்களைத் தெய்வத்தினிடம் ஈடுபடுத்துவதாகும். இரண்டாவது, திருவுருவத்தில் தீட்டுப்படாமலும் (அகசி), புனிதம் கெடாமலும் (தோஷம்), ஆபாசப்படுத்தாமலும் காப்பாற்றி வைத்தலுமாகும். பல காரணங்களால் புனிதத் தன்மை கெடுகிறது என்பதும், சம்பிரதாயமான வழிபாட்டு முறையைக் கைவிட்டால் புனிதம் கெடும் என்பதும் இந்து மக்களின் நம்பிக்கை. கருவறைக்குள் சென்று திருமேனியைத் தொட்டுப் பூசை செய்யும் உரிமை, தகுதி பெற்ற அர்ச்சகருக்கே உரிய தனியுரிமை என்பதும், பிறர் தொட்டாலே புனிதம் கெடும் என்பதால், புனிதம் கெட்டால் பிராயசித்தம் செய்துதான் பிறகு

* பழக்கங்கள் (Usage) - எஸ்.வி.ஆர்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

வழிபடலாம் என்பதும் கோட்பாடுகளாகும். குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்தார் மட்டுமே சிவாலயப் பூசை செய்யலாம் என்று ஆகமம் விதிக்கிறது என்றாலும், சிவாலயப் பூசகர் வைணவ ஆலயத்தில் பூசை செய்ய முடியாது என்பதும், வைணவப் பூசகரும் அப்படியே சிவாலயத்தில் பூசை செய்ய முடியாது என்பதும், வைணவத்தில், வைகானச கோயிலில் வைகானசர் மட்டுமே பூசை செய்யலாம், பிற வைணவர் செய்யக் கூடாது என்பதும் விதிமுறையாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஈ) புனிதம் கெடுவதற்கான காரணங்கள், பிரம் புராணத்தில் உள்ளன. அவை திருவுருவம் உடைதல், தூளாகப் போதல், தீ படுதல், ஆதாரப் பீடத்திலிருந்து அகற்றப்படுதல், கழுதை முதலான பிராணிகள் தீண்டுதல், பிற தெய்வமந்திரங்களால் வழிபடுதல், ஜாதி பிரஷ்டர் தொடுதல் ஆகியவை. இக் கருத்துக்களெல்லாம் சமய நடைமுறைக்குரியவை.* அன்றியும் ஏனையோர் எவ்வளவு உயர்ந்த சமூக நிலையில் ஆச்சாரியராகவோ, மடாதிபதியாகவோ இருந்தாலும், வேறு பிராமணராக இருந்தாலும், திருவுருவத்தைத் தீண்டவோ, பூசை செய்யவோ கருவறைக்குள் செல்லவோ, அருகதையுடையவர் அல்லர். இது சைவம் வைணவம் இரண்டுக்கும் பொதுவிதி. கோயில் பூசகர் தெய்வ வழிபாட்டில் எவ்வளவு வல்லவரா யிருந்தாலும் கூட ஆகமங்களின்படி குறித்த இனத்தைச் சேர்ந்தவராகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். புனிதம் கெடலாகாது என்பது சமய உணர்வின் சாரம். ஆகவே ஆகமங்களின்படி அதிகாரமுடைய இனம் அல்லாத ஒருவர் திருவுருவத்தைத் தீண்டுவது முதலிய காரியங்கள் செய்ய அரசு அனுமதிக்குமானால், அச்செயல் இந்துக்களின் சமய உணர்வில் தலையிடுவது ஆகும். ஆகவே அச்செய்கை அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 25 (1) ஆவது பிரிவின்படி வெளிப்படையாகவே செல்லத் தகாதது ஆகும்.

அரசு வல்லுநர் குழு அமைத்ததன் நோக்கமும், குழு அமைப்பும் :

மேலே குறிப்பிட்டவாறுள்ள உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பையும், கருத்துக்களையும் (Observations) அனுசரித்து, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில், சாதி பேதமின்றி எல்லோருக்கும் சமய வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும் என்றுள்ள கருத்தைச் செயல் முறைக்குக் கொண்டு வருவதற்கான சமூகச் சீர்திருத்த நடவடிக்கையாக இந்து சமூகத்தைச் சார்ந்த தகுதியுடையவர்களைச் சாதி இன உட்பிரிவு போன்ற வேறுபாடுகளின்றி, பூசகர்கள் மற்றும் உள்துறை ஊழியர்களை இந்து சமய நிறுவனங்களில் நியமனம் செய்வது முறையாகுமா என்று அரசு ஆராய்ந்தது. இந்த நியமன முறையை அமுல்படுத்துவதற்கு

* சமய நடைமுறை (religious practice) - எஸ்.வி.ஆர்.

உச்சநீதிமன்றித் தீர்ப்பில் இரண்டு வகையான தடைகள் இருப்பதாக அரசு கருதியது.

அவையாவன :

1. அர்ச்சகர்களைக் குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்திலிருந்துதான் தேர்ந்தெடுத்து நியமிக்க வேண்டும் என்று ஆகமத்தில் விதித்திருப்பதாக எண்ணுகின்ற கருத்து.

2. அவ்வாறு ஆகமத்தில் விதித்திருப்பதாகக் கருதப்படும் கொள்கையை மீறி, 1971-ஆம் ஆண்டு 2-வது சட்டமாகிய இந்து சமய அறநிலைய திருத்தச் சட்டத்தின் 55 ஆவது பிரிவின்படி, சாதி இன வேறுபாடின்றி அர்ச்சகர்கள், நியமிக்கப்பட்டால் அது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 25 (1) ஆவது ஷரத்தை மீறுவதாகும் என்ற கருத்து.

இந்தக் கருத்துக்களை ஆராய்ந்து, அரசின் எண்ணத்தைச் செயற்படுத்த வேண்டி, தக்க ஆலோசனைகள் கூறுமாறு, சென்னை உயர்நீதிமன்ற ஓய்வு பெற்ற நீதிபதி எஸ். மகராஜன் அவர்கள் தலைமையில், 13 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு வல்லுநர் குழுவை அரசு தமிழ்நாடு அரசாணை (பல்வகை) எண் 1573 வணிக வரி மற்றும் அறநிலையத் துறை, 24-3-1979 -ஆம் நாள் உத்தரவில் நியமித்தது.

III. வல்லுநர் குழுவின் செயல் முறை

இந்த வல்லுநர் குழு கீழ்க்காணுமாறு செயலாற்றியது.

1. உறுப்பினர்களின் கருத்தைக் குழுக் கூட்டங்களில் பெற்றது.

2. இந்து சமய சாத்திரங்களில் புலமையுள்ள அறிஞர்களை அழைத்து, அவர்களுடைய கருத்துக்களைக் கேட்டறிந்தது.

3. இந்து சமய மடங்களின் தலைவர்களைச் சந்தித்து, அவர்களுடைய கருத்துக்களையும், விளக்கங்களையும் அறிந்து கொண்டது.

4. தமிழ்நாட்டோடு தொடர்பு வைத்துக் கொண்டு, வெளி மாநிலத்திலிருந்து வருகின்ற சமயத் தலைவர்களை, குழுவின் உறுப்பினர்கள் சிலர் சந்தித்துக் கருத்துக்களைக் கேட்டறிந்தது.

இந்து அறநிலையச் சட்டம் 2-வது பிரிவின்படி, இந்து சமய அறநிலையத் துறையின் மேற்பார்வையில் சில சைனக் கோயில்கள் இருக்கின்றன. அரசு ஆணையில் எழுப்பப்பட்டுள்ள பிரச்சனை, இந்துக் கோயில்கள் சம்பந்தப்பட்டவை ஆனதால், சைனக் கோயில்களின் பூசைகளை இந்தக் குழு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அரசினால் அமைக்கப்பட்ட வல்லுநர் குழு 25-1-1980-ஆம் நாள் முதல் முறையாகவும், 25-2-30- ஆம் நாள் இரண்டாவது முறையாகவும், முதல் கட்டமாக ஆணையரின் அலுவலகத்தில் கூடி, இப்பொருள் பற்றி விவாதம் நடத்தியது. இவ்விரு கூட்டங்களிலும் அங்கத்தினர் ஆகம நிலையை ஆராய்ந்து தங்கள் கருத்துக்களை ஆகம நூற்சான்றுகளைக் காட்டி எடுத்துரைத்தார்கள்.

அடுத்து இரண்டாவது கட்டமாக 15-3-1980 அன்று ஆணையர் அலுவலகத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில், ஆகமங்களிலும் சமய சாத்திரங்களிலும் புலமை பெற்றிருந்த பல பேரறிஞர்களின் கருத்துக்கள் கேட்டறியப்பட்டன.

மூன்றாவது கட்டமாக, வல்லுநர் குழு உறுப்பினர்கள், தவப்பெருந்திரு தருமபுரம் ஆதினகர்த்தர் அவர்கள், மதுரை திருஞான சம்பந்தர் மடம் ஆதின கர்த்தர் அவர்கள், குன்றக்குடி ஆதின கர்த்தர் அவர்கள் ஆகிய சைவ மடாதிபதிகளையும், நாங்குனேரி வானமாமலை மடம் ஸ்ரீமத் ஜீயர் சுவாமிகள், திருவரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் சுவாமிகள், திருவரங்கம் முகாமில் தங்கியிருந்த அகோபில மடம் ஸ்ரீமத் ஜீயர் சுவாமிகள் ஆகிய வைணவ ஜீயர் சுவாமிகளையும், வெவ்வேறு தேதிகளில் சென்று அவர்களது மடங்களில் கண்டு அவர்கள் கருத்துக்களைத் தெரிந்து கொண்டது.

பின்னர் நான்காவது கட்டமாக மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் சதாரா என்ற நகரில் முகாமிட்டிருந்த காஞ்சிகாமகோடி பீடம் ஸ்ரீசங்கராச்சாரிய சுவாமிகள், காஞ்சிப் பெரியவர்கள் ஆகிய இருவரையும், கர்நாடக மாநிலத்தில் சிருங்கேரியில் சாரதாபீடம் ஸ்ரீசங்கராச்சாரிய சுவாமிகளையும் குழுவின் கருத்துப்படி குழு உறுப்பினர்களான திரு.அ.வெ.ர. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் அவர்களும், திரு. மு. அருணாசலம் அவர்களும், குழுவின் அமைப்புச் செயலாளர் திரு இரா. அர்ஜுனன் அவர்களும் வெவ்வேறு தேதிகளில் அவர்களுடைய மடங்களில் சென்று கண்டு, அவர்களுடைய கருத்தைத் தெரிந்து வந்தார்கள். கர்நாடக மாநிலத்தில் பெங்களூருக்கு அருகே கஞ்சனஹல்லி என்ற இடத்தில் கயிலாச ஆசிரமம் என்ற பிரசித்தமான ஆசிரமத்தை நிறுவி, அங்கு சாதி இன வேற்றுமை பாராட்டாது எல்லாருக்கும் வேதப் பயிற்சியும், சிவாச்சாரியர் பணி புரிவதற்கு ஏற்ற ஆகமப் பயிற்சியும் சிறப்பான முறையில் அளித்து வருகின்ற ஸ்ரீ திருச்சி சுவாமிகளையும் அவர்கள் கண்டு கருத்தறிந்து வந்து தெரிவித்தார்கள்.

பின்னர் கர்நாடக மாநிலம் மைசூரில் மகராஜா சமஸ்கிருதக் கல்லூரியில் ஐந்து வருட ஆகமப் பயிற்சி நடைபெறுவது அறிந்து அங்கு சென்று கல்லூரி

முதல்வரைக் கண்டு கல்லூரியின் நடைமுறையையும் பிற கருத்துக்களையும் குழு அங்கத்தினரான திரு. மு. அருணாசலம் அவர்களும், அமைப்புச் செயலாளர் திரு. இரா. அர்ஜுனன் அவர்களும் அறிந்து வந்து தெரிவித்தார்கள்.

இவ்வாறு விவாதித்தும் கேட்டும் அறிந்த கருத்துக்கள், பின்னே முறையாகத் தொகுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன.

XIX உள்துறை

1. இதுவரை பூசகர் நிலையை மட்டுமே ஆராய்ந்தோம். இனி, கோயில்களில் சுவாமிக்குப் பணிவிடை செய்ய நியமிக்கப் பெறும் பிற ஊழியர் நிலையைக் குறிப்பிடுவோம். இவர்கள் உள்துறை ஊழியர் எனப் பெறுகின்றனர்.

2. உள்துறை ஊழியர் என்பது தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலைய நிறுவனங்களில் பணியாளர்கள் மற்றும் ஊழியர்களைக் குறித்த ஊதிய விதிகளில் 2 ஆவது விதியில் வரையறை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உள்துறை ஊழியர், குறித்த தெய்வத்துக்குப் பூசை, மற்றச் சடங்குகள், வேறு ஊழியங்கள் ஆகியவற்றைச் செய்வதிலும், செய்வதில் உதவி புரிவதிலும், மந்திரங்கள், வேதம், நாலாயிரப் பிரபந்தம், தேவாரம் முதலான பாசுரங்கள் பாடுவதிலும், இப்படிப்பட்ட வேலைகளிலோ, பாசுரம் பாடுவதிலோ உள்ள கடமைகளை நிறைவேற்றுவதிலும் சம்பந்தப்பட்ட பணி புரிபவர் என்று இலக்கணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன்படி நாம் கருதத்தக்க உள்துறை ஊழியர் பின்வருவோர் ஆவர்.

1. பூசகர்
2. பரிசாரகர் (நிவேதனம் தயாரித்துக் கொடுப்பவர்)
3. உள்துறை மணியம்
4. திருமாலைகட்டி
5. திருவிளக்கு
6. திருவலகு
7. மேளம்
8. மெய்காவல்
9. ஓதுவார்
10. பிரபந்தம் சேவிப்பவர்
11. வேதப்பிராமணர்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

3. இவர்களில் பூசகரைப் பற்றி விரிவாக முன்னரே ஆராயப்பட்டது. ஏனைய ஊழியர்களில் பரிசாரகம் ஒன்றைத் தவிர, மற்ற அனைத்து ஊழியங்களும் யாரும் செய்ய முடியும். இன்னார்தான் செய்ய வேண்டும் என்று வரையறை இல்லை.

பரிசாரகர் என்ற பெயர் இன்று நிவேதனம் அமைக்கும் தொழிலைக் குறிப்பிட்டும்கூட, ஆகமப்படி இத் தொழிலைச் சிவாச்சாரியருள் பாசகர் என்ற பிரிவினர்தான் உண்மையில் செய்ய வேண்டியவர். பாசகர் என்ற சொல்லுக்குச் சமைப்பவர் என்று பொருள். ஆயினும் இன்று வசதிக்காக, பாசகர், பரிசாரகர் என்ற இரண்டு தொழிலையும் பரிசாரகரே செய்து வருகிறார். இவர் சிவாச்சாரியராய் பூசை செய்பவர் என்பது ஆகம விதி. ஆனால் நடைமுறையில் அவ்வாறு இல்லை. பூசை செய்பவர் யாராயிருந்தபோதிலும், சுமார்த்தப் பிராமணரே, பரிசாரகர் தொழிலைச் செய்து வருகிறார். இவர் நைவேத்தியம் தயாரித்துக் கொடுப்பதோடு, தீபம் ஏற்றிக் கொடுத்தல், பரிவட்டம் துவைத்து உலர்த்திக் கொடுத்தல், அபிஷேகத் தீர்த்தம் கொண்டு வந்து தருதல் முதலான பரிசாரகரின் காரியங்கள் பலவற்றையும் செய்பவர். ஆயினும், இவர் கருவறைக்கு வெளியே, அதாவது நடுமண்டபத்தில் (அர்த்த மண்டபத்தில்) இருந்துதான் இந்த ஊழியங்களைச் செய்ய வேண்டுமே தவிர கருவறைக்குள் போகக் கூடாது என்பது ஆகம விதி. ஆனால் நடைமுறையில் அவர்கள் கருவறைக்குள் செல்வதால், ஆகம விதிப்படி புனிதம் கெடுகிறது என்று கூறலாம் அல்லவா?

5. உள்துறையில், வேதம் ஓதுதல் மட்டும் அத்தியயனப் பயிற்சி பெற்ற வேதப் பிராமணர்களே செய்யக்கூடும். மற்றவர்கள் வேதம் ஓதலாகாது என்ற கொள்கை இக்காலம் வரையில் இருந்தமையால், இதில் தேர்ச்சி பெற்ற பிற இனத்தார் யாரும் இல்லை.

XX கருத்துக்கோவை

இத்தலைப்பில் பெரியோர் பலர் குழுக் கூட்டங்களிலும், குழுவிடத்தும் வெளியிட்ட கருத்துக்களின் சுருக்கத்தைக் தொகுத்துத் தருகிறோம்:-

(அ) பூர்வாங்கக் கூட்டத்தில் செய்த ஆய்வுப் பொருள் தொகுப்பு-

இதுவரையில் முன்னுரையாகக் கூறியுள்ள கருத்துக்களை அனுசரித்துக் குழு அங்கத்தினர், ஏனைய அறிஞர், சமயாச்சாரியர் ஆகியோரிடம் கருத்துக்களைக் தெரிந்து கொள்ள வேண்டி 25-1-1980ல் நடந்த பூர்வாங்கக் கூட்டத்தில், அங்கத்தினர்களால் ஆய்வுப் பொருள் பின்வருமாறு தொகுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

(1) சிவாச்சாரியர் பிறவியினாலேயே சிவாச்சாரியர் ஆகிறாரா? சிவாச்சாரியர் ஏதாவது ஒரு தனிக் குலத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டுமா? அக்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மட்டும் பூசையில் உரிமையுண்டா? அல்லது பயிற்சியினாலும் தகுதியினாலும் மற்றக் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சிவாச்சாரியர் ஆகிறார்களா, ஆக முடியுமா?

(2) பட்டாச்சாரியர் பிறவியினாலேயே பட்டாச்சாரியர் ஆகிறாரா? பட்டாச்சாரியர் ஏதாவது ஒரு தனிக் குலத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டுமா? அக்குலத்தைச் சேர்ந்தவருக்கு மட்டும் பூசையில் உரிமையுண்டா? அல்லது பயிற்சியினாலும், தகுதியினாலும் மற்றக் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பட்டாச்சாரியர் ஆகிறார்களா, ஆக முடியுமா?

(3) பிறவி, பயிற்சி, தகுதி, பணி ஆகிய நான்கும் சேர்ந்திருப்பதால், சிவாச்சாரியராக - பட்டாச்சாரியராக ஆகின்றனரா? அல்லது பயிற்சி, தகுதி இருந்தால் போதுமா?

(4) சிவாச்சாரியர் தவிர, பிராமணர் உட்பட மற்ற வகுப்பினர்களில், தேவையான அறிவும், பயிற்சியும், தகுதியும் இருந்தால் அவர்களை சிவாலயங்களில் அர்ச்சகராக நியமிக்கலாமா?

(5) இதேபோல், பட்டாச்சாரியர் தவிர மற்றவர்கள் வைணவ ஆலயங்களில் பூசை செய்யலாமா? (வைணவர்கள் மற்றும் ஸ்ரீ வைணவர்கள்)

(6) பட்டாச்சாரியர், சிவாச்சாரியர் ஆகியோர்தான் பூசை செய்ய வேண்டும் என்று ஆகமத்தில் வரையறுக்கப் பெற்றுள்ளதா?

(7) ஆகமப்படிக்கான பூசை எந்தக் காலத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கப் பட்டுள்ளது.

(8) "கோயில்கள்" என்று சொல்லும்போது, ஆகமப்படிப் பூசை நடைபெறுகிற கோயில்கள் பற்றி நாம் பேசுகிறோமா? அல்லது மற்றக் கோயில்களையும் சேர்த்துப் பேசுகிறோமா?

(9) சிவாச்சாரியர் - பட்டாச்சாரியர் மாமூலாகப் பூசகர்களாக இல்லாத கோயில்களுக்கு, எல்லா இனத்தவர்களையும் பூசகர்களாக நியமிக்கலாமா?

(10) பிறவியினால் சிவாச்சாரியர் - பட்டாச்சாரியர் என்ற நிலையில் இல்லாத மற்றவர்கள் அத் தொழிலுக்குரிய பயிற்சி, அறிவு, தகுதிகள் உடையவராக இருந்தாலும், அவர்கள் மூர்த்தியைத் தீண்டினால் புனிதம் கெட்டு விடுமா?

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

(ஆ) அழைப்பின்பேரில் வந்த அறிஞர் கருத்து -

15-3-1980-ஆம் நாளில் கூடிய வல்லுநர் குழுவின் கூட்டத்தில், குழுவின் அழைப்புக்கிணங்கி வந்திருந்த சமய அறிஞர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்களின் சாரம் பின்வருமாறு :

(1) எல்லாச் சைவ-வைணவ ஆகமங்களின்படியும் சிவாச்சாரியராக அல்லது பட்டாச்சாரியராகப் பிறந்து, ஆகமங்களில் விதித்திருக்கிற விதிமுறைகள்படி தகுதியுள்ளவர்களைத் தவிர, வேறு பிராமணர்களையோ அல்லது பிற சமூகத்தில் பிறந்தவர்களையோ, சைவ - வைணவ ஆகமப்படி பூசை நடைபெறுகிற கோயில்களில் பூசகர்களாக நியமனம் செய்வது ஆகமப்படி சரியல்ல.

(2) வைகானச ஆகமப்படி நடக்கிற தமிழ்நாட்டு வைணவக் கோயில்களில் வைகானச ஆகமத்தில் விதித்திருக்கிற விதிமுறைகளின்படி, தகுதியுள்ள வைகானசர்களைத்தான் அர்ச்சகர்களாக நியமித்தல் வேண்டும் என்று வைகானச ஆகமம் கூறுகிறது. மேற்படி கோயில்களில் வைகானசக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களைத் தவிர, வேறு வைணவர்களோ, வேறு குலத்தவர்களோ (ஜீயராக இருந்தாலும்கூட) கோயில்களில் பட்டாச்சாரிய ராக இருப்பது ஆகமப்படி சரியல்ல. அவர்கள் திருமேனியைத் தீண்டக் கூடாது என்று வைகானச ஆகமம் கூறுகின்றது.

(3) பாஞ்சராத்திர ஆகமப்படி நடக்கிற தமிழ்நாட்டு வைணவக் கோயில்களில் காத்தியாயன சூத்திரம், காண்வ, சுக்கில, யஜூர் சாகையைச் சார்ந்த ஓளபகாயனர், சாண்டில்யர், பாரத்வாசர், கௌசிகர், மௌஞ்சியா யனர் என்னும் பஞ்சகோத்திரத்தைச் சேர்ந்த பாஞ்சராத்திர ஆகமத்தில் விதித்திருக்கிற விதிமுறைகள்படி, தகுதியுள்ள பிராமணர்கள்தான் முக்கியமான அர்ச்சகர்கள். பிரதிட்டை, மகாசம்புரோட்சணம், சிறப்பு உற்சவம் என்பவற்றை இவர்கள்தான் செய்தல் வேண்டும். இவர்களே முக்கியமான அர்ச்சகர்களாகிய உத்தமாதிகாரிகள் ஆவர். இந்த உத்தமாதி காரர்களிடம் தீட்சைபெற்ற பிறர்வைணவ ஆகம விதிமுறைகளின்படி தகுதி பெற்ற பிராமணர்கள், கௌண அதிகாரிகளாக (மத்தியமாதிகாரிகளாக) இருந்து திருமேனியைத் தொட்டு, நித்திய பூசை, அபிடேகம், சாதாரண உற்சவங்கள் ஆகியவற்றைச் செய்யலாம் என்று பாஞ்சராத்திர பகவத் ஆராதனக் கிரமம் என்ற நூலில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(4) ஆகமப்படி நடைபெறாத சைவ - வைணவக் கோயில்களில் நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டுகள், உரிய சமயப் பயிற்சி கொடுத்து, ஒழுக்கம் உள்ள எந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களையும் அர்ச்சகர்களாக நியமிக்கலாம்.

(இ) சமயத் தலைவர்களைப் பல்வேறு தேதிகளில் அவர்களுடைய இடங்களில் சென்று அணுகி, கருத்துக்களை அறிய விரும்பியபோது, அவர்கள் எல்லோருமே மேலே கண்ட நான்கு கருத்துகளையும் அங்கீகரித்தார்கள். அவர்களுடைய பிற கருத்துக்களைக் கீழே காணலாம் -

(1) சைவ ஆச்சாரியர்கள் கருத்து - (அ) தருமபுரம் ஸ்ரீ ஆதினகர்த்தர் அவர்கள் - தமிழ்நாட்டுப் பூசை முறையிலுள்ள ஓசைச் சிறப்பினால், வெளிநாட்டாரும் இம்முறையைப் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள். தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஆலய ஆன்மீகநிலை வேறெங்கும் இல்லை; இந்த அடிப்படையைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

(ஆ) மதுரை ஸ்ரீ ஆதினகர்த்தர் அவர்கள் - எங்கள் மடத்தைச் சார்ந்த சிறு தெய்வக் கோயில்களில், பிற இனத்தவர் பூசை செய்கிறார். பாரம்பரியத்தை மாற்றுவது சரியல்ல.

(இ) குன்றக்குடி ஸ்ரீ ஆதினகர்த்தர் - கடல் கொண்ட தென்குமரி நாட்டில் திருக்கோயில்கள் இருந்திருக்கக் கூடும். அங்கிருந்தே ஆகமங்கள் வழிவழி தமிழ் முனிவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டு, காலப் போக்கில் சரிவரப் பேணப்படாமல் அழிந்துள்ளன. ஆகமங்கள் ஒரு காலத்தில் தமிழில் இருந்திருந்தல் வேண்டும். அவைகளில் ஆர்வம் உடையவர்களுக்கே புலப்பட வேண்டும் என்று, ஆரிய மொழியில் பிற்காலத்தில் எழுதி வைத்தார்கள். ஆரியர்களுக்கு ஆகமங்களில் அறிமுகமும் தொடர்பும் இல்லை. வேதவழிப்பாட்டில் ஈடுபாடு கொண்ட அவர்களுக்கு ஆகம வழிபாட்டில் உடன்பாடு இல்லை. ஆகமங்கள் ஒரே காலத்தில் தோன்றின என்பதும், அவைகள் ஒரே படித்தானவாக இருந்தது என்பதும் ஏற்க இயலாது. பிறப்பினால் சிவாச்சாரியர் ஆகிறார் என்பது பொருத்தமன்று. சிவாச்சாரியர் குடியில் தோன்றுபவர்களைச் சிவ சிருஷ்டி என்று கூறுவது உலகியல் வழக்கு. ஏழு வயது முதல் தீட்சைகளும், ஆச்சாரிய அபிடேகமும் பெற்று ஒழுக்கி வருபவரே சிவாச்சாரியர் ஆவர். உயிர்ப் பலியும், தீண்டாமையும் சட்ட மூலம் மாற்றப்பட்டுள்ளதுபோல, திருமுறைகளுக்கும் மேற்கண்ட சாத்திரங்களுக்கும் சிவாகமங்களுக்கும் முரணில்லாமல், காலத்துக்குத் தேவையான சீர்திருத்தம் செய்வது தவறாக மாட்டாது. சீர்திருத்தம் செய்யும்போது, சிவாச்சாரியர்களுக்குரிய முன்னுரிமையைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

(2) வைணவ ஆச்சாரியர்கள் கருத்து - (அ) வானமாமலை ஸ்ரீமத் ஜீயர் சுவாமிகள் - ஆகம விதிகளுக்குப் புறம்பாக எந்த மாற்றம் செய்தாலும் புனிதம் கெடும். பூசை, மாந்திரிகம், தாந்திரிகம் என இருவகை. மாந்திரிக

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

பூசை ஆகம விதிப்படி, மந்திரம் சொல்லிப் பூசை செய்வது. தாந்திரிக பூசை மந்திரமின்றித் தூபம் தீபம் மட்டும் பயன்படுத்திச் செய்வது. மடத்தில் சிறுதெய்வக் கோயில்களில் பல்வேறு இனத்தார் பூசை செய்கிறார்கள். அவ்வாறு செய்யும் மரபுகளை மாற்றுவது சரியாகாது.

(ஆ) **திருவரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் சுவாமிகள்** - ஆகமங்கள், ஆலயங்கள் மூலம் நமது அருங்கலைகளையும் பண்பாட்டையும் காப்பாற்றி வந்துள்ளன. சிற்பி வடித்துத் தரும் சிலையில் தெய்வ சாந்தித்தியத்தை வருவிப்பவர் அர்ச்சகர். வடமொழி இறைவனை வருவித்துத் தருகிறது. ஆனால் தமிழிலுள்ள பாசுரங்கள் இறைவன் அனுக்கிரகத்தைப் பெற்று அளிக்கின்றன. அர்ச்சகர்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பதும், அவர்களுக்குப் போதிய வாழ்க்கை வசதி அளிப்பதும், அரசின் முக்கியமான கடமைகளாகும். அர்ச்சகர் ஆகமத்தில் கூறப்பட்டுள்ள இலக்கணம் பொருந்தியவராய் இருக்க வேண்டும்.

(இ) **அகோபில - மடம் ஸ்ரீமத் ஜீயர் சுவாமிகள்** - அரிசனங்களும் இந்துக்களே. தாமும் அரிக்குத் தொண்டர் என்ற முறையில் ஓர் அரிசனன் என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம். பூசையில் உத்தமாதிகாரிகளான அர்ச்சகர்களுக்குத்தான் எல்லாச் சுதந்திரமும் உண்டு. ஜீயரான நமக்குக்கூட அவர்களுக்குள்ள பூசா உரிமை இல்லை. பிறவித் தகுதி முக்கியமானது. பிறவியோடு ஞானமும், பயிற்சியும், தீட்சையும் முக்கியம். எல்லாக் கோயில்களும் ஆகம விதிப்படி அமைக்கப்பட்டவையே. ஆகம விதிப்படி பிரதிட்டை செய்யப்படாத கோயில் இல்லை.

(3) **அத்வைத மடாதிபதிகள் கருத்து** - வெளிமாநிலங்களில் சென்று, தமிழ் நாட்டுத் தொடர்புடைய சமயத் தலைவர்களைச் சந்தித்துப் பெற்ற கருத்துக்களின் சாரம் -

(அ) **காஞ்சி ஆச்சாரிய சுவாமிகள்** - 15-3-1980-ஆம் நாளில் வல்லுநர் குழுக் கூட்டத்தில் பிற அறிஞர்களை கலந்து தொகுத்த கருத்துக்களின் முதல் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும், இரண்டாவது, மூன்றாவது கருத்துக்கள் வைணவத் தொடர்பாக உள்ளதால் அதைப்பற்றித் தாம் கருத்துத் தெரிவிக்கவில்லை என்றும் சொல்லி, 4ஆவது கருத்துப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறினார்கள் :

தமிழ்நாட்டில் சிறு தெய்வக் கோயில்கள்கூட ஆகம விதிப்படியே அமைந்துள்ளன. அந்தந்தக் கோயில்களில் இன்று பூசை செய்கிற அந்தந்த வகுப்பினரே பூசையைச் செய்யலாம். ஆகம விதிகளின்படி பிறவியினால்

அமைகிற தகுதி இன்றியமையாதது. ஆகமப் பயிற்சி அளிக்கும்போது பிறவியினால், தகுதிப்படைத்தவர்களுக்கே பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும்.

(ஆ) காஞ்சி பெரியவர்கள் - ஆலயங்களில் பூசை செய்வது ஊதியத்திற்காகச் செய்யும் ஒரு தொழிலல்ல. மற்றத் தொழில்களுடன் இதை ஒப்பிடக்கூடாது. பூசைக்காக சம்பளம் வாங்குவது தோஷம் என ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதை ஒரு தொழிலெனக் கருதி, பிற தொழில்களையொத்த சம உரிமை கோருவது சரியல்ல. கோயில் ஒரு பிரார்த்தனைக் கூடமல்ல; பூசாக்கிரகம், பஜனைமடங்கள் ஆகியவைகளில் யார் வேண்டுமானாலும் பூசை செய்யலாம். அங்கு நடைபெறுவது சங்கீர்த்தனம். அது பூசையல்ல. தமிழ்நாட்டில்தான் ஆகமப் பூசை விரிவாகவும் சிறப்பாகவும் தூய்மையோடும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. தமிழ்நாட்டின் பண்பாடு பிறநாட்டுப் பண்பாடுகளைவிட மிக உயர்ந்தது. அவ்வுயர்வுக்குக் காரணம், இப்பண்பாடு சமய அடிப்படையில் அமைந்ததுதான். பிறநாட்டார் இதைக் கற்பதற்கு இங்கு வருகிறார்கள். ஆகவே ஆகமமுறைப் பூசையில் மாற்றம் செய்ய முயலுமுன், அம்மாற்றத்தால் இந்தப் பண்பாடு உயருமா அல்லது தாழ்வு அடையுமா என்பதைச் சிந்தித்துச் செயல்பட வேண்டும்.

(இ) சிருங்கேரி ஆச்சாரிய சுவாமிகள் - பரார்த்த பூசை சிவப் பிராமணர்களாலேயே செய்யப்பட வேண்டும். ஆனால் சில பெருங்கோயில்களில் இவர்கள் அல்லாத சுமார்த்தப் பிராமணர் பூசையும் இன்று நடைபெறுகிறது. ஆகவே தகுதியுடைய சிவப் பிராமணர் கிடைக்காதபோது, சுமார்த்தப் பிராமணருக்குத் தீட்சை, பயிற்சி முதலான தகுதிகளைக் கொடுத்து, அவர்களைக் கொண்டு பூசை செய்விக்கலாம். ஏனெனில், இவர்களுக்கே வேதம் ஓதும் அதிகாரம் உண்டு. பூசை செய்வதற்கு சிவப் பிராமணர் கிடைக்கவில்லை என்று கோயிலை மூடி விடுவது சமூகத்திற்கு நல்லதல்ல. சிவாச்சாரியர்கள் ஐந்து முனிவர் மரபில் வந்த ஐந்து கோத்திரத்தார். ஆனால் அந்த முனிவர்கள் கீழ்சாதியில் தோன்றியவர்கள். 'ரிஷிமூலம் பார்க்கக் கூடாது,' என்பது பழமொழி. மற்றவர்கள் பூசை செய்யும் கோயில்களில் யார் யார் எங்கெங்குப் பூசை செய்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் அவர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து, அவர்களையே பூசை செய்ய நியமிக்கலாம். எதையும் நாம் மாற்றுவதற்கு முன் இன்னும் மேலான ஒரு நிலையை ஏற்படுத்த முடிந்தாலொழிய அதை மாற்றக் கூடாது.

(ஈ) கயிலாச ஆசிரமம் திருச்சி சுவாமிகள் - கர்நாடக மாநிலம், பங்களூரை அடுத்த கஞ்சனகல்லி கயிலாச ஆசிரமம் - திருச்சி சுவாமிகள் அவர்களது கருத்து பின்வருமாறு :

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

ஆலயங்களில் பூசை செய்யும் சிவாச்சாரியர்களுக்குப் பிறவித் தகுதியோடு கூட ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்ட மற்றத் தகுதிகளும் இன்றியமையாதது. ஆகம ஞானமின்மை, பயிற்சியின்மை தகுதிக் குறைவு ஆகியவை இருந்தால் பிறவியினால் வரும் தகுதி மட்டும் பயன் தராது. சிவத்துவிஜர்கள் கிடைக்காதபோது, இராமானுசர் புரட்சி செய்தபடி, சாதி இன வேறுபாடு கருதாமல் சிறுவர்களுக்குப் போதுமான நீண்டகாலப் பயிற்சி கொடுத்து, ஆச்சாரிய லட்சணப்படி அவர்களைத் தகுதியுடையவர்களாக்கி, படிப்படியாக பூசை முறையில் பக்குவப்படுத்தி, பின் பூசை வாய்ப்பைத் தரலாம். இதற்குச் சாதி அடிப்படைத் தேவையில்லை. பிரசித்த பெற்ற முனிவர்களில் பெரும்பாலோர் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்கள். உயர் பிறப்பு இருந்தும் தகுதியால் நீசனாய் இருப்பவனைவிட பிறப்பால் நீசனாய் இருந்தும் தகுதியால் உயர்ந்திருப்பவனே மேலானவன். சிறு தெய்வக் கோயில்களில் வெவ்வேறு இனத்தார் பூசை செய்து வருகின்ற நிலையில், தொன்மையாகப் பூசை செய்து வரும் ஓர் இனத்தாரை மாற்றி, மற்றதோர் இனத்தாரைப் புதிதாக நியமித்தல், பொதுமக்கள் மனத்தில் அதிருப்திக்கு இடம் தரும். மக்களுடைய தெய்வ நம்பிக்கையும் குறைந்து போகும். ஆகமத்தை அனுசரிக்காமல் சில காரியங்கள் நடந்தாலும்கூட அவை விதியாகமாட்டாது. ஆனால் சிவாலயங்களில் பூசை செய்வதற்குச் சிவாச்சாரியர் கிடைக்காதபோது, அதனால் கோயிலையே பூசை இன்றி மூடிவிடாமல், வேதமறிந்த சுமார்த்தப் பிராமணரையேனும் வைத்துப் பூசை செய்வது சமூகத்திற்கு நல்லது.

XXI ஆய்வில் கண்ட தெளிவான நிலைமைகள்

1. ஆகமத்தில் ஆச்சாரிய லட்சணம் என்பதாகச் சொல்லப்பட்ட தகுதிகளுக்கு உட்பட்டு, சிவாலயங்களில் சிவாச்சாரியர்களும், வைணவ ஆலயங்களில் பட்டாச்சாரியர்களும் பூசை செய்ய வேண்டும் என்பது வடமொழி ஆகம விதி.

2. இன்று ஆகமங்கள் வடமொழியில் இருப்பினும், மிகப் பழங்காலத்தில் ஆகமங்கள் தமிழில் இருந்தன என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. ஆனால், காலப் போக்கில் அவை மறைந்து வடமொழி ஆகமங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தன. இவை பலநூறு ஆண்டுகளாக செவி வழியாக வந்தமையால் இவற்றுள் இடைச் செருகல்கள் பல புகுந்துள்ளன என்று தெரிகிறது. எல்லா ஆகமங்களும் கிடைக்கவில்லை, கிடைத்தவற்றில் எல்லாப் பாகங்களும் இல்லை, அச்சாகவும் இல்லை.

3. ஆகமங்களில் சிவாச்சாரியர் பட்டாச்சாரியருக்கு, உடல் கல்வி, சமயவுணர்வு பற்றிய தகுதிகள் வரையறை செய்யப் பெற்றுள்ளன; இவை தகுதிக்குறைபாடு உள்ளவர்கள் பூசை செய்யக் கூடாது என்றும் விதிக்கப் பெற்றுள்ளது. ஆனால் இன்று நடைமுறையில், தகுதியில்லாதவர்களும், தகுதிக்குறைபாடு உள்ளவர்களும், பல கோயில்களில் திருமேனியைத் தொட்டு பூசை செய்கிறார்கள். இது ஆகமத்திற்கு முரண். ஆகமப்படி இதனால் மூர்த்தியின் புனிதம் கெடுகிறது.

4. ஆகமங்கள் விதி வகுத்த காலத்தில், ஆலயங்கள் குறைவாகவே இருந்தன. நாளடைவில் மக்கள் தொகை மிகவும் பெருகி, அவர்கள் வழிபடும் இடங்களும் பெருகி, கோயில்கள் எண்ணிக்கையில் முன்னிருந்ததைவிட இன்று பல மடங்கு அதிகமாகியுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, இந்து அறநிலைய நிர்வாகத் துறையின் ஆட்சியில் 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த கோயில்கள் சுமார் 5,000. இன்று அவை 33,000-க்கும் அதிகமாகப் பெருகியிருக்கின்றன.

5. (அ) இந்த நிலைமைக்கு மாறாக, கோயில்களில் பூசை செய்யும் சிவாச்சாரியர், பட்டாச்சாரியர் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைந்து போயிருக்கிறது.

(ஆ) தமிழ்நாட்டில் இடைக்காலத்திலே ஏற்பட்ட அந்நியர் படையெடுப்புக்களால், சிவாச்சாரியர் பட்டாச்சாரியருடைய வாழ்க்கையும் பூசையும் நிலைகுலைந்து அவர்களுடைய பூசை தடைபட்டு, நின்று போய், ஞானமும் பயிற்சியும் குறைந்து விட்டன.

(இ) பூசகருக்கு இருந்த கோயில் மானியங்கள் இல்லாமற் போய், அவர்கள் சம்பளம் பெறவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு, ஆகமங்களில் குறிப்பிட்ட கூலிக்குப் பூசை செய்தல் என்ற (தேவலகத்துவ) தோஷம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

(ஈ) பெரும்பாலோருக்கு, வசதியாக வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு வேண்டிய வருவாய் கிடைக்காமல், அவர்களில் திறமை மிக்கவர்கள் வேறு அலுவல் தேடிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இத்தகைய காரணங்களால், கோயில்களுக்கு வேண்டிய தகுதி பெற்ற சிவாச்சாரியர் - பட்டாச்சாரியர் கிடைப்பது வரவர அருமையாகி வருகிறது.

6. அன்றியும் சிறப்பான பல சிவாலயங்களில், சிவாச்சாரியர் அல்லாத சுமார்த்த பிராமணர் பூசை நடைபெறுகிறது. உதாரணம் : சிதம்பரம்,

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

இராமேசுவரம், திருவிழிமிழலை, கன்னியாகுமரி, திருவாணைக்காவல், திருச்செந்தூர். ஆதலால் சிவாச்சாரியர் மட்டுமே பூசை செய்ய வேண்டும் என்ற விதிக்கு மாறான நிலை தொன்றுதொட்டே இருந்து வருகிறது.

7. குறிப்பிட்ட சமூகங்களுக்கு என்று ஏற்பட்ட கோயில்களில் அவ்வச் சமூகத்தாரே தொடர்ந்து பூசை செய்து வருகிறார்கள். உதாரணம் : விசுவகர்மாபூசை செய்கிற காமாட்சியம்மன் கோயில், குயவர் பூசை செய்கின்ற அய்யனார் கோயில் முதலியவை.

8. சிவாச்சாரியர் - பட்டாச்சாரியர் அன்றி, வேறுபல இனத்தாரும் பல கிராமக் கோயில்களில் பரம்பரையாகப் பூசை செய்து வருகிறார்கள். உதாரணம் : சைவர், வீரசைவர், உவச்சர், வன்னியர், விசுவகர்மா, நாயக்கர், குயவர், இசைவேளாளர், ஆதி திராவிடர்.

9. முன்னமே பிற இனத்தார் பூசை செய்த கோயில்களில் இக்காலத்தில் சிவாச்சாரியர் ஆகம்பூசை நடத்தி வருகிறார்கள். எடுத்துக்காட்டு : பழநி தண்டாயுதபாணி சுவாமி கோயில், திருவேற்காடு கருமாரியம்மன் கோயில் முதலியவை.

10. கருவறைக்குள் சிவாச்சாரியர் அல்லாத பிறர் புகுந்தாலும் திருவுருவத்தைத் தொட்டாலும், மூர்த்தியின் புனிதம் கெடும் என்று ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதற்கு மாறாகப் பல கோயில்களில் பணிகள் நடைபெறுகின்றன. தொன்மையான பல சிவாலயங்களில் சுமார்த்தப் பிராமணர் அபிடேக தீர்த்தம் கொடுத்தல், பரிவட்டம் துவைத்து உலத்திக் கொடுத்தல், கருவறையை சுத்தம் செய்தல், நைவேத்தியப் பாகம் செய்து கருவறைக்குக் கொண்டு வந்து தருதல், கருவறைக்குள் திருவிளக்கு இடுதல் முதலான பணிகளைச் செய்கிறார். இவ்வளவும் ஆகம விதிகளுக்கு மாறானவை.

11. தமிழ்நாட்டில் வருணங்கள் என்ற கொள்கை என்றுமே நிலவியதில்லை. பிராமண குலம் என்ற பெயர் இருந்தபோதிலும்கூட, சத்திரிய வைசிய சூத்திர குலங்கள் இருந்ததில்லை. மக்களை அவரவர் தொழிலால் குறிப்பிடும் நிலை இருந்திருக்கிறதே தவிர, வருணத்தால் குறிப்பிடும் நிலை இருந்ததில்லை. வருணம் என்ற பெயரையும், சூத்திரர் என்ற பெயரையும் ஆரிய மரபை ஒட்டி, ஆன்றோர் சிலர் சொல்லிய போதிலும், ஆழ்வார், நாயன்மார் வரலாறுகளின் மூலம் அறிவது பக்தியும் ஞானமும், அனைத்திலும் மேம்பட்டவை என்பதும் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தும் தகுதியால் தாழ்ந்து இருப்பதைவிட, தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்து தகுதியால் உயர்ந்து இருப்பவரே வணங்கத்தக்கார் என்பதும் ஆகும்.

12. சாதியால் உயர்வு இல்லை, பக்தி ஞானத்தால்தான் பெருமை என்ற கொள்கையை நாட்டில் இராமானுசர் தம்முடைய பல செயல்களால் நிலைநாட்டி இருக்கிறார். இராமானுசர் தம்முடைய வாழ்க்கையில் திருமால் கோயில் பூசை நெறிகளில் ஆகமத்துக்குப் புறம்பான பல மாறுதல்களைச் செய்திருக்கிறார். உதாரணம் :

(அ) திருநாராயணபுரத்தில் செய்நன்றி பாராட்டித் தீண்டாத வகுப்பினருக்கு ஆலயப்பிரவேசம் அளித்தமை (இராமானுசார்ய திவ்விய சரிதை).

(ஆ) திருவரங்கப் பெருமாள் ஆலயத்தில், சுமார்த்தராகிய திருவரங்கத்தமுதனாருக்கு உரிமையாக இருந்த புரோகிதம் காணியைப் பெற்றுத் தமக்குச் சீடராய் இருந்த கூரத்தாழ்வாருக்கு அளித்தமை.

(இ) திருவரங்கம் முதலான பல கோயில்களில் வைகானச பூசை முறையை மாற்றி, பாஞ்சராத்திர பூசையாக ஆக்கியமை.

(ஈ) துலுக்க நாச்சியாரின் அன்பைப் பாராட்டித் திருவரங்கம் கோயிலில் அவளுக்கு வழிபாட்டினை ஏற்பாடு செய்தமை.

இவை போன்ற மாறுதல்கள் காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப சமூக நலனுக்காக ஆச்சாரியரே செய்து காட்டியவையாகும்.

13. வைகானச பூசையைப் பாஞ்சராத்திர பூசையாகப் பல கோயில்களில் மாற்றிய போது, வைகானச சூத்திரத்திலிருந்து வேறு சூத்திரத்திற்குரியதாகப் பூசை முறையும் மாறியிருக்கிறது. இது ஆகமவிதிக்கு மாறாக நடந்தது என்பது நினைவு கூறத்தக்கது.

14. ஆகமத்துக்கு மாறாக எதுவும் செய்யக் கூடாது என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கும் போது, இன்று உண்மையிலேயே எத்தனை விதங்களில் ஆகமவிதிகள் மீறப்பட்டுள்ளன என்று தெரிந்து கொள்வதும் அவசியம். ஆகம விதிகளுக்கு வேறுபட்டு நடைபெறுகின்ற செயல்களையும், ஆகமங்களுக்கு மாறான வேறு செயல்களையும் இங்குத் தொகுத்து கூறலாம்:

(அ) பூசகர் ஊதியம் பெறுவது கூடாது. அதனால் தேவலகத் துவதோஷம் வரும், ஆலயத்தின் புனிதம் கெடும் என்று ஆகமங்கள் விதித்திருக்க (காரணாகமம், பூர்வபாகம், புண்ணியாபிஷேக விதிப்படலம், பக்கம் 309) பெரும்பான்மையான பெருங்கோயில்களில் கூட பூசை செய்யும் பூசகர் மாதச் சம்பளமே பெற்று வருகிறார்.

(ஆ) மனைவியில்லாதவர் (அபத்திகள்), பிரம்மச்சாரி ஆகியோர் நைமித்திகம் முதலான பூசை செய்யக் கூடாது என்பது ஆகமவிதி. ஆனால்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

இவர்கள் இன்று பல கோயில்களில் நித்திய நைமித்திக பூசை ஆகிய இரண்டும் செய்கிறார்கள். ஆகம விதிக்கு முரணான உடல் குறைபாடு உடையவர்களும் பூசை செய்கிறார்கள்.

(இ) பூசகர், மந்திரங்களை எழுத்துச்சோரமில்லாமல் திருத்தமாக உச்சரிக்க வேண்டும் என்பது ஆகமவிதி. பூசகரிற் பலர் மந்திரங்களைப் பிழையாகச் சொல்கிறார்கள்.

(ஈ) பூசகர், ஒரு தெய்வத்திற்குரிய மந்திரத்தை மற்றொரு தெய்வத்துக்குச் சொல்வதையும் பார்க்கிறோம். தேவி மந்திரத்தை துர்க்கைக்கும், காளிக்கும், மாரிக்கும் வித்தியாசம் இல்லாமல் சொல்லி வருகிறார்கள். அல்லாமலும் நடராசர், தட்சிணாமூர்த்தி முதலிய பெருந்தெய்வங்களுக்குத் தனியாக மந்திரங்கள் இருந்தும் கூட, பூசகர் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே வகையான மந்திரங்களைச் சொல்லி வருகிறார்.

(உ) சுமார்த்தப் பிராமணர் பூசை செய்யும்போது அவர்கள் வைதீகப் பூசை என்கிறார்கள். அதாவது தாங்கள் போதாயன சூத்திரம், ஆபஸ்தம்ப சூத்திரம் ஆகியவற்றின்படி பூசை செய்து வருவதாகச் சொல்கிறார்கள். அந்த இடங்களில் பிரதிட்டை முதலான கிரியைகள் ஆகமப்படி நடந்திருக்கும் போது, இந்தச் சூத்திரங்களின்படி பூசை செய்வது ஆகம விதிகளுக்கு மாறு. இங்கெல்லாம் ஏதோ ஒரு காலத்தில் அரசியல் சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட தவறு பழக்கவழக்க மாகியிருக்கிறது.

(ஊ) பொதுவாக எல்லாக் கோயில்களிலும் அக்கினி மூலையில் மடைப்பள்ளி அமைந்திருக்கும். அங்குச் சிவாச்சாரியரே நிவேதனம் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து நிவேதிக்க வேண்டும் என்பது ஆகம விதி. ஆனால் இப்போது பெருங்கோயில்களில் மடைப்பள்ளியில் தீட்சைகூட இல்லாத ஒரு சுமார்த்தப் பிராமணர், பரிசாரகர் என்ற பெயரில் அன்னம் சமைத்து வந்து நிவேதனமாகத் தருகிறார். இதைத்தான் சிவாச்சாரியர் பெற்று நிவேதிக்கிறார். முன்னமே காட்டியபடி ஐந்து பிரிவான சிவாச்சாரியர்களுள் பாசகர் என்ற பிரிவுக்குரிய சிவாச்சாரியர் நிவேதனம் தயாரிக்க வேண்டும்.

(எ) சில பெருங்கோயில்களில் கூட மடைப்பள்ளியிருந்தும் அங்குச் சமைக்காமல் சிவாச்சாரியர் தம் வீட்டிலேயே சமைத்துக் கொண்டு வந்து நிவேதனம் செய்கிறார்.

(ஏ) மிகச் சில பெருங்கோயில்களைத் தவிர மற்றெங்கும், சிவாச்சாரியர் ஒரு தட்டிலுள்ள ஒரே நிவேதனத்தை எல்லா மூர்த்திகளுக்கும் காட்டி விடுகிறார். துவார பாலகருக்குக் காட்டுவதையே சிவலிங்கத்துக்கும் காட்டுகிறார்.

(ஐ) திருமாலுக்குப் பட்டாச்சாரியார் பூசை செய்வதே முறை. ஆனால் காஞ்சி ஏகாம்பரேசுவரர் கோயிலின் உட்பிரகாரத்தில் அமைந்துள்ள, மங்களாசாசனம் பெற்ற 108 வைணவ திவ்விய தேசங்களில் ஒன்றாகிய நிலாத்துண்டப் பெருமாள் சந்நிதியில் சிவாச்சாரியர் பூசை செய்கின்றார்.

(ஓ) ஆகம விதிகளில் முக்கியமான ஒன்று பிரதிட்டை முதல்கும்பாபிஷேகம் நித்திய பூசை நைமித்திகம் வரையில் ஒரே ஆகமத்தின்படிதான் நடத்த வேண்டும், வேறு ஆகமத்தை இடையில் புகுத்தக்கூடாது என்பதாகும். ஆனால் இன்றைய நடைமுறையைப் பார்க்கும்போது இங்கு காமிகப்படி பூசை செய்கிறோம், இங்கு காரணப்படி பூசை செய்கிறோம் என்றெல்லாம் மேலுக்குச் சிவாச்சாரியர்கள் சொல்லுகிறார்களேதவிர, ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று எப்படி வேறுபடுகிறது என்பதை அறிந்து சொல்கிற வழியிலும்கூட இல்லை. இவ்வாறு தெரிந்து பூசை செய்யாதிருக்கும்போது இது ஆகமத்துக்குப் பொருந்தாது என்பது தெளிவு. உதாரணமாக ஒரு கோயில் பூசகர் ஏதோ காரணத்தால் பூசைக்கு வரமுடியாத போது, மற்றொரு கோயிலிலிருந்து இங்கு வந்து ஒருவர் பூசை செய்கிறார். அவர் தாம் அறிந்தபடி செய்கின்றாரே தவிர, இந்தக் கோயில் ஆகம முறை என்ன என்று தெரிந்து செய்வதில்லை. தனக்குத் தெரிந்து பழக்கமாக உள்ள முறையிலே பூசை செய்கிறார். ஒவ்வொரு கோயிலிலும் இப்போது உள்ள ஆகம பூசை முறை எந்தக் காலத்தில் தொடங்கியது, அதே முறைதான் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது என்று யாரும் ஆதாரபூர்வமாக கூற முடியாது. இவை பற்றி ஆலயங்களிலும் முறையான ஆவணங்கள் இல்லை. பணி செய்கின்ற அர்ச்சகரோ, பட்டாச்சாரியரோ கூறுவதுதான் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது.

(ஔ) மற்றுமோர் உதாரணம் : சிதம்பரம் நடராசர் பூசை மகுடாகம பூசை. மகுடாகமமே, தமிழுக்குச் சிறப்புப் பிரிவுகளாகிய இசை, நாடகம் இரண்டையும் சிறப்பிக்க வந்த ஆகமம். இந்த இரண்டின் வடிவம் நடராசமூர்த்தி. அதனால் அவருக்கு மகுடாகமம் பிரதானம் என்று சொல்வது பொருத்தமுடையது. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இரட்டைப் புலவர்கள் தாங்கள் பாடிய தில்லைக் கலம்பகத்தில் நடராசப் பெருமாள் மகுடாகமப் பூசை கொள்கிறார் என்று பாடியிருக்கின்றனர். ஆனால், தில்லையில் மகுடாகமப்படி பூசை நடைபெறவில்லை. பதஞ்சலிபத்திப் படி பூசை நடக்கிறது. இது வைதிக பூசை என்று தீட்சிதர்கள் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் கூற்று சரியானதாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை. ஏனெனில், வேதத்தில் சிவபூசை அல்லது நடராச பூசை இல்லை. அங்கு உள்ளதெல்லாம் அக்கினி காரியமே தவிர, மூர்த்தி பூசை இல்லை. தமிழ்நாட்டில் எந்தக்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

கோயிலும், சிதம்பரம் நடராசர் கோயில் உள்பட, ஆகமப் பிரதிட்டையே அன்றி வைதிகப் பிரதிட்டையில்லை. சிவாச்சாரியர்கள் வேதமந்திரங்களைச் சேர்த்துக் கொள்வது அதிகப்படியானது. ஆகமங்களிலேயே அவற்றுக்கு வேண்டிய கிரியைகளுக்குரிய மந்திரங்கள் சொல்லப்பட்டு உள்ளன. இங்கு வேத மந்திரம் இன்றியமையாத அங்கம் அல்ல. சிவாச்சாரியர்கள் வேறிடத்தில் கூறிய வேத ஆகம ஒருமைப்பாட்டுணர்ச்சியின் விளைவாகத்தான் தேவ மந்திரங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால், தமிழ்நாட்டுக்கே உரிய, வேறெந்த நாடும் கண்டிராத, நடராசர்மூர்த்தியின் பூசை வைதிக பூசை என்று கூறுவது பெரும் பிழை மட்டுமல்ல, தமிழ் மக்களுடைய புராதனமான கடவுள் கொள்கைக்கும் பண்பாட்டுக்கும் செய்கிற பெருந்தீமையுமாகும். எப்படியாயினும் வைதிக பூசை என்று சொன்னால் ஆகம விதிப்படி இதுவும் புனிதம் கெடுவதாகும்.

15. ஆகம விதிகளுக்கு மாறான ஆலய அமைப்புகளும் உள்ளன. சில பின்வருவன :

(அ) காவல் தெய்வங்களின் கோயில்கள் கிராமங்களில் அல்லது நகரங்களில் இன்ன இடத்தில்தான் அமைய வேண்டும் என்று ஆகமம் விதிக்கிறது. ஆனால் இந்த விதிக்கு மாறாக அக்கிரகாரத்தின் நடுவில் அய்யனார் கோயில் கட்டப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். இது ஆகமத்திற்கு மாறானது.

(ஆ) முழுமையாக ஆகமங்களுக்கு முரணான கோயில்கள் தோன்றியுள்ளன. உதாரணமாக, சிவ - விஷ்ணு கோயில் என்று ஒரு கோயில் அமைப்பது சைவாகமத்திலோ, வைணவாகமத்திலோ சொல்லப்படவில்லை. இருப்பினும் இப்படி ஒரு கோயில் சென்னையில் பிரபலமாகி இருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

(இ) ஆகமங்களில் மிகவும் புகழ்வாய்ந்த ஓர் அங்கம் அதன் கட்டட அமைப்பு. என்னென்ன வகைகளில் கட்டடங்களை அமைத்துத் தெய்வப் பிரதிட்டை செய்ய வேண்டுமென்று, காமிகம், காரணம் முதலான ஆகமங்கள் விரிவாகத் திட்டம் வகுத்துத் தருகின்றன. அப்படியே வைணவத்திலும் பல சம்மிகைகள் இது பற்றி உள்ளன. ஆனால், இவை ஒன்றிலும் அடங்காமல் சென்னையில் அஷ்டலட்சுமி கோயில், இரத்தினகிரீசுவரர் கோயில், சிவ விஷ்ணு கோயில் என்று பல கோயில்கள் தோன்றியுள்ளன. அஷ்டலட்சுமி கோயில் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக லட்சுமியை அடுக்கி வைத்தது போல அமைக்கப் பெற்றிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இது சொந்த மனோபீஷ்டத்தின் மேல் செய்கிற காரியமே

தவிர, எவ்வளவுதான் பிரசித்தம் பெற்றிருந்தாலும், ஆகமசாத்திர சம்மதமானது அன்று.

இது வரை 14-ஆம் பத்தியில் ஆகமபூசை விதிகளுக்கு மாறு என்று குறிப்பிட்டவற்றாலும், பின்னர் 15-ஆம் பத்தியில் ஆகம ஆலய அமைப்பு விதிகளுக்கு மாறு என்று குறிப்பிட்டவற்றாலும், மூர்த்தியின் புனிதம் கெடுகிறது. தெய்வ சாந்நித்தியமும் இல்லாமல் போகிறது. மேற்குறித்த அத்தனையும் ஆகமத்திற்கு மாறாக இருந்தபோதிலும் கூட, பழக்க வழக்கங்களாக நிலைபெற்று விட்டன. இவ்வாறு ஆகமத் தவறுகள் நடைபெற்றிருந்தும் அவற்றால் புனிதம் கெட்டதாக யாரும் கருதியதில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் பிராயச்சித்தமும் செய்வதில்லை. ஆகவே இந்த நிலைகள் நிலவுவதையும் கருத்தில் வைத்துத்தான், ஆகமவிதியில் கூறப்படாத ஒன்று செயல் முறையில் இருந்தால், ஆகமவிதிக்கு முரணானது என்று ஒதுக்கிவிடக் கூடாது என்ற உண்மை நிலையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

16. சட்டரீதியாக அரசு செய்துள்ள மாற்றங்கள்

(அ) ஆகமத்தைத் தழுவாதவை : - 1. பொதுவாக எல்லாச் சிவன் கோயில்களிலும் சிவாச்சாரியர் மட்டுமே உட்சென்று வழிபாட்டுக் கிரியைகளை நிகழ்த்தலாம்; நடுமண்டபத்தினுள் சுமார்த்தப் பிராமணர் செல்லலாம்; சத்திரியரும் வைசியரும் மகாமண்டபத்தினுள்ளும், சூத்திரர் கோபுரத்திற்கு வெளியில் நின்றுத் தரிசனம் செய்ய வேண்டும் என்று பெரும்பான்மையான ஆகமங்கள் விதிக்கின்றன. தமிழ்நாட்டில் சூத்திரர் என்று ஒரு வகுப்பு முன்னும் இருந்ததில்லை, இன்றும் இல்லை. ஆதலால் இந்த ஆகம விதிக்குப் பொருள் இல்லை. எனினும், ஆகமத்தில் சூத்திரரைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சூத்திரர் கோபுரத்துக்கு வெளியே இருந்து தரிசனம் செய்ய வேண்டும் என்பது இதில் சொல்லிய விதி. அனைவரின் சிந்தனைக்கும் இது பற்றிச் சில கருத்துக்களை இங்கே எடுத்துக் கூறி, நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியுள்ளது. இவ்வறிக்கையில் முன்பே சொல்லியபடி தமிழ்நாட்டில் நான்கு வருணங்கள் இருந்ததில்லை. பிராமணர் இருந்தனர்; பார்ப்பனர் என்பது அவர்கள் பெயர். சத்திரியர் இல்லை. அரசர் இருந்தார் - சேர, சோழ, பாண்டியர் இவர்கள் முடியுடை வேந்தரேயன்றி, சத்திரியர் என்று யாரும் சொன்னதில்லை. தங்களையும் இவர்கள் அவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டதில்லை. பழைய நூல்கள் அரசரென்று சொல்லுமேயன்றி சத்திரியர் என்ற ஒரு தனி வருணமாகக் குறிப்பிட்டு எங்குமே சொன்னதில்லை. அது போலவே வைசியம் என்ற

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

வருணமும். பிற்காலத்தில் செட்டி என்ற பட்டம் தரித்தோர் வைசியர் என்று கொள்ளப்பெறுகிறார்கள். பழந்தமிழ் நூல்களில் வாணிகம், வணிகன் என்ற சொற்கள் உள்ளனவேயன்றி, செட்டியோ அல்லது வைசியரோ சொல்லப்பெறவில்லை. எனவே இந்த வருணப் பிரிவுகள் தமிழ்நாட்டுக்குப் பொருந்தா.

தமிழ்நாட்டில் அவரவர் தொழிலால் மக்கள் தனிப்பிரிவினராகச் சொல்லப் பெற்று வந்தனர். ஆனால், சூத்திரர் என்று ஒரு வருணம் இருந்த தில்லை. சூத்திரர் என்ற கருத்தே சங்க நூல்களில் சொல்லப் பெறவில்லை. இச்சொல் தமிழ்நாட்டில் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்புதான் வழக்கில் வந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. ஆதலால் அக்காலம் வரை "சூத்திரர்" என்ற பெயர் கொண்ட சமூகப் பிரிவு தமிழ் நாட்டில் இருந்ததாகக் கொள்வதற்கில்லை.

பிற்காலத்தில் "சூத்திரர்" என்ற சொல் நுழைந்துவிட்டது. ஆகவே மேற்சொல்லியவற்றால் இக்கருத்து எங்கிருந்தாலும் அது பிழை என்றே முடிவு செய்ய வேண்டும். ஆகமத்தில் சூத்திரரைச் சொல்லுமிடம் இடைச் செருகல் என்றே கருத வேண்டும். இது யார் யாருக்கு இட்ட பெயர் என்பதை யாரும் அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாது. இழிவான நிலையைக் குறிக்கும் வடமொழிப் பெயரை, தமிழ் மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டு தங்களை அப்பெயரிலேயே குறிப்பிட்டுக் கொண்டனர். மற்றவர்கள் இவர்களை அவ்வாறே அழைக்கவும் செய்தனர் என்பதற்கு எவ்விதச் சான்றும் கிடையாது. ஆக சூத்திரர் என்ற பெயரின்மீழ், பிராமணர், சிவாச்சாரியர் ஆகியோர் நீங்கலாக உள்ள ஏனைய தமிழ் மக்களைப் பாசுபடுத்துவதே தவறென்று தெளிவாகிறது. சேக்கிழார் போன்ற ஆன்றோர்கள் இச் சொல்லைப் பயன்படுத்துவதனாலேயே தமிழர்கள்தான் சூத்திரர் என்று கொள்ள முடியாது. பிறர் வழங்கும் வழக்கை அனுசரித்து இவ்வாறு சொல்லியுள்ளார்கள் என்றாலும், இது பிழையே. தமிழ்நாட்டில் கோயில் களில் அநாதி காலமாக உட்சென்று வழிபடும் உரிமை எல்லோருக்கும் இருந்தது. கருவறைக்குள் செல்லவில்லையே தவிர, பிற இடங்களில் ஆசாரத்தோடு அனைவரும் புகலாம். சில மக்கட்பிரிவுகளைத் தாழ்ந்த குலம் என்று கருதி, அவர்களுக்கு இவ்வுரிமை இல்லாதிருந்தது. ஆயினும், திருப்பாணாழ்வார், திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் போன்ற ஞானிகளுக்கு உயர்வு கொடுக்கப்பட்டிருந்ததையும் பிற இடங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம்.

ஆகவே, ஆகமங்களில் இன்ன வருணத்தாருக்கு இன்ன இடம், சூத்திரருக்கு வெளியில் இடம் என்று குறிப்பிட்டிருப்பது பிற்காலத்தில்

ஏற்பட்ட இடைச் செருகல் என்றே கருத வேண்டும். இலக்கியங்களிலும் பிறவற்றிலும் நாம் காணும் - தமிழ் நாட்டு மக்கள் இனப்பாகுபாடு, அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்பனவேயாகும். இவர்களிடையில் மேலே காட்டியபடி சூத்திரர் என்ற பெயர் பொருந்துமா, அப்பெயரை எவரேனும் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பார்களா என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டும். "சூத்திரர்" என்ற இனமே இல்லாத தமிழ் நாட்டில் சூத்திரர் என்று சொல்லி, அவர்களுக்கு இடம் வெளியில் என்று சொல்வது மிகவும் பிற்காலக் கருத்து. இது தமிழ் மக்களின் இசைபுடன் ஏற்பட்ட பெயராகாது. ஆகமத்தில் இக் கருத்து விதியாக நுழைக்கப்பட்டிருப்பதால், ஆகமங்களில் இடைச்செருகல் உண்டு என்று நாம் முன்னமே கூறிய கூற்றுக்கு இதுவும் ஒரு சிறந்த சான்றாகும். ஆக, ஆகமத்தில் உள்ள "சூத்திரர்" என்ற சொல், பிராமணர், சிவாச்சாரியர்கள் அல்லாத தமிழர்களைத்தான் குறிக்கிறது என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதற்கு நியாயமுமில்லை, அவசியமுமில்லை.

அச்சிட்ட காமிகாகமத்தில் "அதிக பாடம்" என்று - மந்திராவதாரப் படலத்தின் பின், பல மந்திரங்களும் சுலோகங்களும் சேர்க்கப் பட்டிருப்பதைக் காண்கின்றோம். இதன் பொருளாவது, பின்னொரு காலத்தில் ஓர் ஏட்டில் அல்லது பல ஏடுகளில் இவை புதிதாகச் சேர்த்து எழுதப்பட்டிருந்தன என்பதாகும். ஆகவே இவை இடைச் செருகல் என்பது தெளிவு. இது போலவேதான் கோயில் வழிபாட்டில் சிலருக்கு உயர்வு கற்பித்தும், சிலருக்குத் தாழ்வு கற்பித்தும் உள்ள இடங்கள் காலப்போக்கில் சமூகத்தில் தோன்றிய சமூகப் பிளவு, பிரிவினை ஆகியவற்றின் காரணமாகப் புதிதாக எழுதிச் செருகப்பட்டன என்று சொல்வது தவறாகாது.

இந்த ஆகம விதியை மாற்றித் தமிழ்நாடு அரசு 1947 ஆம் வருடத்து 5ஆவது சட்டமாகிய ஆலயப்பிரவேச அனுமதிச் சட்டத்தின்படி, இந்துவாய் உள்ளவர் எவரும் கோயிலினுள் சென்று தரிசிக்கலாம், கோயில் "புஷ்கரணி"யில் (திருக்குளத்தில்) ஸ்நானம் செய்யலாம் என்றெல்லாம் காலத்திற்கு ஏற்ப மக்களின் உணர்வுகளையும் மதித்துச் சமூக நன்மையும், சமூக சீர்திருத்தமும் வேண்டிச் சட்டம் இயற்றியுள்ளது. இவ்வாறு செய்துள்ள மாறுதல் ஆகம விதிகளுக்கு மாறாக இருந்த போதிலும் கூட, இதை உச்சநீதிமன்றம் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. 1959 ஆம் ஆண்டு 22 ஆவது சட்டமாகிய இந்து சமய அறநிலையைச் சட்டத்தின் 28 (1) பிரிவில் இது அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

(2) தினந்தோறும் அல்லது உற்சவங்கள்தோறும் பூசையின் இறுதியில் சுவாமிதிருமுன் காட்டப்பெறுகின்ற 16 உபசாரங்களில் (ஷோடசோபசாரம்) இறுதி உபசாரமாகிய நிருத்தியத்தை தேவதாசி செய்ய வேண்டும் என்று

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

ஆகமங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், தமிழ்நாடு அரசு, தேவதாசி முறை ஒழிப்புச் சட்டத்தின்படி தேவதாசி முறையை நீக்கியபோது, இந்த நிருத்தியும் நிறுத்தப்பட்டு விட்டது.

இவை ஆகம விதிகளுக்கு முரணானவை என்பது வெளிப்படடை. ஆயினும் இவை சட்டபூர்வமாக அங்கீகாரம் பெற்று விட்டன.

(ஆ) பழக்க வழக்கங்களில் மாறுதல்கள் - பெரும்பான்மையும் சிறுதெய்வக் கோயில்களில் (மாரியம்மன், காளி, பிடாரி, திரௌபதி) கோயில் விழாக்களில், ஆடு, கோழி முதலான பிராணிகளைப் பலியிடும் வழக்கம் நெடுங்காலமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால், இது உயிரிரக்கமற்றது, பெரிதும் அநாகரிகமானது என்று கருதி, 1950-ஆம் ஆண்டு 32-வது சட்டமாகிய தமிழ்நாடு பிராணிகள் பலியிடுதல் தடுப்புச் சட்டத்தின்படி, தெய்வப் பிரீதிக்காக ஆடு, கோழிகளைப் பலியிடுவது முற்றிலும் தடுக்கப்பட்டு, அப்பலியிடும் செயல் தண்டிக்கத்தக்க குற்றமாகவும்கொள்ளப்பெற்றுள்ளது. வேத யாகங்களில் விதிக்கப் பெற்றுள்ள உயிர்ப்பலியும் நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. இச்சட்டம் நெடுநாளைய பழக்க வழக்கத்தைக் காலப்போக்கை அனுசரித்து மாற்றியிருக்கிறது என்பது வெளிப்படடை.

(இ) மற்றொன்றையும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். 1959-ஆம் ஆண்டு 22-ஆவது சட்டமாகிய தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்தின் 55-ஆவது பிரிவை 1971-ஆம் வருடத்திய 2 ஆவது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் சமூக சீர்திருத்த அடிப்படையில் மாற்றி அமைத்ததை மத்திய அரசு ஏற்றுக் கொண்டு, அந்த அடிப்படையில் பிற மாநிலங்களுக்கும், சட்டம் கொண்டு வருவது உசிதம் என்று அறிவுரை வழங்கியுள்ளது. இந்த நிலையையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

XXII முடிப்புரை

இதுவரை தெரியவந்த கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கொள்ளலாம் -

1) காலத்தின் தேவையை அனுசரித்து இராமானுசர் போன்ற சமய ஆச்சாரியர்கள் ஆகம சாத்திர அனுட்டானத்தில் பெரு மாறுதல்களையும் சீர்திருத்தங்களையும் செய்திருக்கிறார்கள்.

2) எதிர்ப்பு இருந்தும் கூட, தேவையை அனுசரித்தும், சமூக நலனையும் முன்னேற்றத்தையும் கருத்தில் கொண்டும், இந்திய அரசு ஹிந்து -லா-வில் சட்டச் சீர்திருத்தங்கள் பலவற்றைச் செய்திருக்கிறது.

3) காலத்தின் தேவையை அனுசரித்தும், சமூக நலனையும் முன்னேற்றத்தையும் கருத்தில் கொண்டும், தமிழ்நாடு அரசும் ஆகமத்திற்கு மாறுபட்ட சில சட்டங்களைச் செய்திருக்கிறது.

4) இப்போது மத மாற்றமும் சமூகக் கிளர்ச்சியும் ஏற்பட்டு, இவற்றின் விளைவாய் வன்முறைச் செயல்களும் நிகழ்ந்திருப்பதால், சமய ஒருமைப்பாட்டினை உருவாக்கும் பொருட்டு மேலும் சீர்திருத்தம் செய்ய ஓர் அவசியம் விளைந்திருக்கிறது. செய்யப்படும் சீர்திருத்தத்தால் ஆகம விதிகளுக்குப் பாதகமில்லை; ஏனெனில் பூசையிலும் சடங்குகளிலும் எந்தத் தலையீடும் இல்லை.

5) ஏற்கெனவே பல ஆகம முரண்பாடுகள் தாமே எழுந்து, நடைமுறையில் உள்ளன. அவற்றால் புனிதம் கெட்டதாக யாரும் கருதியதில்லை. பிராயச்சித்தம் எங்கும் செய்யப்படுவதில்லை.

6) எதிர்காலத்தில் பூசை சிறப்பாக நடைபெற வேண்டியும், மக்களின் ஈடுபாட்டைப் பெருக்க வேண்டியும் அர்ச்சகர் நியமனம் பிறவியின் அடிப்படையில் இல்லாது சாதி இன வேறுபாடு இன்றி, பணித் தகுதி அடிப்படையில் அர்ச்சகர்களை நியமிக்கலாம் என்ற கருத்து கிரமமாக ஆகமத்துக்கு முரணாகாது என்பதே இவ்வல்லுநர் குழு எடுக்கும் தெளிவான முடிவாகும்.

XXIII பரிந்துரைகள்

காலத்தின் தேவையை அனுசரித்து அரசே அவ்வப்போது சமூக நலனுக்கும், மக்களுடைய ஆர்வத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏற்றவாறு சட்டபூர்வமான பல மாறுதல்களைச் செய்து வந்திருக்கிறது. அரிசன ஆலயப் பிரவேசம், தேவதாசி ஒழிப்பு என்பன ஆகம விதிகளுக்கு மாறாக இருந்தபோதிலும் கூட, விதிகளை மாற்றிச் சட்டம் செய்ய அரசு தயங்கவில்லை. அதுபோலவே கோயில்களில் தெய்வத்தின், பெயரால் நிகழ்ந்துவந்த உயிர்ப் பலியை அரசு சட்டபூர்வமாக தடை செய்ததும், நெடுங்காலமாக நிலவி வந்த பழக்க வழக்கத்துக்கு மாறான ஒரு சிறந்த மாறுதலாகும்.

இவைகளைத்தையும் இந்துக்கள் வரவேற்றுள்ளனர். சிறப்பாக குடியாட்சி வந்த பிறகு மக்களுடைய நலனையும் வளர்ச்சியையும் கருதி, பால்யவிவாகத் தடை, பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை, விவாகரத்து உரிமை முதலான முன்னேற்றக் கருத்துக்கள் சட்டபூர்வமாக "இந்து-லா-வில்" இடம் பெற்றன. இந்தச் சட்ட மாறுதல்கள் செய்யும் பொருட்டு இந்து சமூகத்தில்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

எந்தவிதக் கலவரமும் அமைதிக்குறைவும் ஏற்படாத போதும், சமூகத் தேவையையும் சமூக நலனையும் மட்டும் கருதி இந்த சட்டங்கள் செய்யப்பட்டன. இவை, தமிழ்நாடு அரசு மட்டுமல்ல, இந்திய யூனியன் அரசும் செய்தவையாகும். வல்லுநர் குழு, மேற்சொன்ன இத்தனைக் கருத்துக்களையும் ஊன்றி நோக்கி, அரசுக்கு பின்வரும் ஆலோசனைகளைப் பரிந்துரை செய்கிறது.

(1) தமிழ்நாட்டில் இந்து சமய வாழ்விற்கே அடிப்படையாக உள்ள ஆழ்வார் - நாயன்மார்களுடைய பாசுரங்களையும், வாழ்க்கையையும், அவர்களுக்கு முன்னமே தொடங்கித் தொன்மையாக நிலவி வருகின்ற பண்பாட்டையும், சமய வரலாற்றையும், சமய இலக்கியங்கள் காட்டும் மெய்ப்பொருள் தத்துவங்களையும் கூர்ந்து சிந்திக்கும்போது, இன்றைய சூழ்நிலையில் எதிர்காலத்தில் இந்து சமயம் சிறப்பாக வளரும் பொருட்டு, இந்துக்களுக்கு சாதிகேறுபாடு இன்றித் தீவிரமான பயிற்சி அளித்துக் கோயில்களில் பூசகர்களாக நியமிப்பது ஆகமத்திற்கு மாறுபட்டதாகும் என்று கருதுவதற்கு இடமில்லை.

2) (அ) செயல்திட்டம் என்ற பகுதியில் சொல்லப்பட்ட திட்டத்தின்படி அர்ச்சகராகத் தேர்ந்தெடுப்பவருக்கு ஐந்தாண்டு கால தீவிரமான கல்விப் பயிற்சியும், செயல்முறைப் பயிற்சியும் அறநிலையத்துறையின் பொறுப்பில் அளிக்க வேண்டும்.

(ஆ) பயிற்சி சம்பந்தமாக சேர்க்கை விதிகள், பயிற்சிப் பாடத் திட்டம், தேர்வுத் திட்டம், பாட புத்தகங்கள் முதலான அனைத்துக் காரியங்களையும் நிர்வகிப்பதற்கு, அறநிலையத்துறை ஆகம சபை ஒன்றை நிறுவ வேண்டும்.

(இ) இப்போது நடந்து வருகின்ற ஆகமப் பாடசாலைகள் அனைத்தையும், ஒரே தரமான நிலைக்கு கொண்டுவரும்பொருட்டு, அங்கு உள்ள சேர்க்கை முறை, கல்வி முறை தேர்வு முதலியன அனைத்து அம்சங்களையும் முன்கூறிய ஆகமசபை நிர்வகித்து வர வேண்டும்.

(ஈ) இப்போது பூசகராயுள்ளவர்களின் குடும்பங்களிலிருந்துவரும் மாணாக்கருக்கு ஆகம கல்லூரிச் சேர்க்கையில் கூடுமானவரை முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டும்.

(உ) செயல்திட்டத்தில் கூறியபடி வெற்றிகரமாகத் தேர்வை முடித்து வருகின்ற அர்ச்சக மாணாக்கர்களுக்கு உடனே வேலைக்கும் தகுந்த ஊதியத்திற்கும் உறுதியளித்து, பிற எல்லா வசதிகளையும் செய்து தர வேண்டும்.

(ஊ) செயல் திட்டத்தில் கூறியுள்ளபடி அறநிலையத்துறை ஆகம நூல்களை உரையோடு வெளியிட்டு மாணாக்கருக்குத் தேவையான புத்தகங்களையும் அச்சிட்டுத் தர வேண்டும்.

3) நெடுங்காலமாக சிவாச்சாரியரும், பட்டாச்சாரியரும் செய்து வந்த கோயில் பணியை இன்று நாம் நினைவு கூறாமல் இருக்க முடியாது. நாட்டில் முகம்மதியர்களால் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்புக் காலத்தில், பூசை முறைகள் அழிந்து போகாமல் தொடர்ந்து இருக்குமாறு காப்பாற்றி வந்தது இந்தப் பூசகருடைய அருஞ்சேவை. பிள்ளைலோகாச்சாரியர் என்ற வைணவ ஆச்சாரியர், திருவரங்கத்தில் முகம்மதியர்களால் கலகம் விளைந்தபோது உற்சவமூர்த்தியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி மூர்த்தியை அணைத்தபடியே உயிர்விட்டார் என்று வரலாறு கூறுகிறது. அதுபோல, நடராசப் பெருமான் கோயிலுக்குள் முகம்மதியர் தங்கித் தங்களைப் பாதுகாப்புச் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில், கோயில் பூசகர் நடராசமூர்த்தியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிக் காப்பாற்றி வைத்திருந்து, பிறகு மீண்டும் கொண்டு வந்து பிரதிட்டை செய்தனர் என்றும், அவர்கள் மூர்த்தியை ஒளித்து வைத்த இடம் அம்பலப்பளி என்று வழங்கிற்று என்றும், வரலாறுகள் சொல்லுகின்றன. இப்படி பல சமயங்களில் பல ஏழைப் பூசகர்கள் மூர்த்திகளைக் காப்பாற்றியதோடு கூட, தங்களுக்கு ஊதியம் கிடைக்காத போதும் எப்படியோ ஒரு விளக்கை ஏற்றி, மலரைத் தூவி, தாங்கள் உண்ணும் அன்னத்தை கொண்டு போய் சுவாமிக்கு நிவேதித்து, பூசை மரபைக் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். சிவபூசை அல்லது திருமால்பூசை தங்கள் குல தருமம் என்றும், அதை என்ன இடுக்கண் வந்தாலும் கைவிடாது பேணிகாக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் உறுதியோடு இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த உறுதியினால் கோயில் வழிபாடும் சமயமும் காக்கப் பெற்றன. ஆதலால் இந்தச் சமய - பண்பாட்டு நிலைகளை அரசு கருத்தில் கொண்டு, பூசகர் சுமாரான வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு வேண்டிய வாழ்க்கை வசதியும், தொழிலுக்குத் தொடர்ந்து வேலை வாய்ப்பு உண்டு என்ற உறுதியும், சமூகத்தில் போதிய அந்தஸ்தும், குறைந்த அளவிலேனும் அரசு செய்து தர வேண்டும்.

4) தமிழில் அர்ச்சனை செய்வது ஆகமத்துக்கு உடன்பாடே. ஆதலால் தமிழ் அர்ச்சனைப் பயிற்சியை கல்லூரிகளில் பாடத்திட்டத்தின் பகுதியாகச் செயல்படுத்துவதோடுகூட, அத்தலைப்பில் சொல்லப்பட்டபடி, அறநிலையத்துறை அஷ்டோத்தரம், சகஸ்ரநாமம் முதலியவற்றைத் தயாரித்து வெளியிட்டு, கோயில்களில் கடைப்பிடிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

5)உள்துறை ஊழியர்களைப் பொறுத்தவரையில், முக்கியமாக பாசகர் பரிசாரகர் என்ற நிலையில் பணி புரிபவர்களை, அவர்களுடைய பண்பாடு பக்தி ஆசாரம், இவற்றை அனுசரித்துத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். ஆகமத்தில் சொல்லியபடி இவர்களுக்கும் தீட்சை அளிப்பது அவசியம்.

எஸ். மகராஜன்

என். ரெங்கராஜ பட்டர்

வி. விசுவநாத சிவாச்சாரியர்

கோ.மு. முத்துசுவாமி பிள்ளை

டி.எஸ். சாம்பமூர்த்தி சிவாச்சாரியர்

அ.வெ.ர. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார்

மு. அருணாசலம்

எஸ். சுந்தரராஜ பட்டாச்சாரியர்

சி. சுவாமிநாத குருக்கள்

யு. சுப்ரமணியன்

இரா. அர்ஜுனன்

XXIV அர்ச்சகர் நியமனமுறை பற்றி வல்லுநர் குழுத் தலைவர் தரும் சட்ட சம்பந்தமான குறிப்பு :

1.சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளாக இந்த வல்லுநர் குழுவின் தலைவனாயிருக்கும் சிறப்புரிமை பெற்றிருந்தேன். இந்தக் குழுவில் சிறந்த தமிழ் அறிஞர்களும், வரலாற்று அறிஞர்களும், அரசின் வருவாய்த்துறையில் மாவட்ட ஆட்சியாளராகவும், இந்து சமய அறநிலையத்துறையில் ஆணையராகவும் விரிந்த அனுபவம் பெற்றவர்களும் உறுப்பினராக இருந்திருக்கிறார்கள். இவர்களையன்றி இந்தக் குழுவில் சைவசமயத்தைச் சார்ந்த மூன்று சிவாச்சாரியர்களும், வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்த இரு பட்டாச்சாரியர்களும் (வைகானசம் - பாஞ்சராத்திரம்) பணி புரிந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் இந்து சமயத்தில் ஆகமக் கிரியைகளை ஆச்சாரியராக இருந்து நடத்திவைத்த வல்லவர்கள் என்று தமிழ்நாடு முழுவதும் புகழ் பெற்றவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் இந்து சமய பக்தர்கள். இப்போது தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களில் நிலவுகின்ற கிரியைகளிலும் சடங்குகளிலும் எந்த மாறுதல் செய்வதையும் இவர்கள் சாதாரணமாய்ப் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

2. ஆயினும், இவர்கள் இந்து மதத்தை நன்கு பேணும் பொருட்டும், அழியாது காக்கும் பொருட்டும், ஆகமப்படி அமைக்கப்பட்டுள்ள சிவன் கோயில்களிலும் விஷ்ணு கோயில்களிலும் அர்ச்சகர் பதவிகளில் சாதியைக் கருதாமல் இந்துக்களாய் உள்ள அனைவருக்கும் இடங் கொடுக்கலாம் என்ற ஒருமித்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து, இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த எந்த மனிதனையும் அழைத்துக் கோயிலில் கருவறைக்குள் புகுந்து திருவுருவத்தைத் தீண்டி, அர்ச்சகர் செய்கின்ற பிற கிரியைகளையும் சடங்குகளையும் செய்ய இவர்கள் அனுமதிப்பார்கள் என்று பொருளாகாது. அர்ச்சகருடைய கடமைகளைச் செய்வதற்குத் தகுதியுடையவர்கள் என்று யாரையும் ஏற்றுக் கொள்வதற்கு முன், அவர்கள் குறிப்பிட்ட சில கடுமையான பூர்வாங்க நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்தாக வேண்டும் என்று இவர்கள் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள்.

3. இந்தப் பூர்வாங்க நிபந்தனைகளை விவரிக்குமுன், திருநெல்வேலி மாவட்டம் மீனாட்சிபுரத்திலும், இந்தியாவில் வேறுபல இடங்களிலும் நடைபெற்றுள்ள சில நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தம் என்று நினைக்கிறேன். இந்த நிகழ்ச்சிகள் இந்தியா முழுமையிலும் உள்ள சங்கராச்சாரியர்களுக்கும், மடாதிபதிகளுக்கும், பிற இந்து சமயத் தலைவர்களுக்கும், சமய உணர்வில் பெருந்த அதிர்ச்சியை உண்டு பண்ணியிருக்கின்றன. மீனாட்சிபுரத்தில் கீழ் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களை, மேல்வகுப்பு இந்துக்கள் தாக்கி கொலைகளும், இரத்தக்களரிகளும், வன்முறைச் செயல்களும் செய்திருக்கிறார்கள். அவற்றின் விளைவாகக் கீழ்வகுப்பு இந்துக்கள் இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாறி விட்டார்கள். இந்தியாவில் வேறு சில இடங்களில் இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த ஐம்பது லட்சம் மக்கள், இச் சமயத்தில் உள்ள சாதிமுறைக்கொடுமை காரணமாகத் தங்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த இழிவைக் கண்டு மனக் கசப்பு அடைந்து, புத்த சமயத்துக்கு மதம் மாறியிருக்கிறார்கள் என்று பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறுகின்றன. இந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒரு புறம், அரபு நாடுகளிலிருந்து வருகின்ற பணம் இன்னொருபுறம். இந்துக்கள் இஸ்லாம் சமயத்திற்கு மாறுவதற்கு மேற்கண்டவை காரணங்கள் என்று வதந்தி உலவுகின்றது. இவை சாதியின் பெயரால் சில மக்கள் மீது பறிப்பு முறையிலும், ஆத்திரம் ஊட்டத்தக்க முறையிலும் விதித்திருக்கும் தடைகளைக் குறித்து வைதிகமான இந்து சமயத் தலைவர்களைப் புனராலோசனைப் பண்ணும்படி செய்துள்ளன. ஆச்சாரிய சுவாமிகளில் ஒருவர், ஆகமத்திலும் வேத அத்தியனத்திலும் கீழ்வகுப்பு இந்துக்களுக்கும் பயிற்சி அளிக்க ஒரு பாடசாலை தொடங்க முன்வந்திருக்கிறார். இதன் மூலம் இவர்கள் கோயில் அர்ச்சகர்களாக ஆவதற்கு இடமுண்டு. ஆதலால் கோயிலில் அர்ச்சகர் பதவிகளை எல்லா

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

இந்துக்களுக்கும் உரியனவாக ஆக்க வேண்டும் என்றும், அவர்கள் ஓர் ஐந்து வருடகால சமயபோதனைக்குரிய கடுமையான கட்டுப்பாட்டில் பயிற்சி பெறுவதன் மூலம் கருவறைக்குள் புகுவதற்கும், திருவுருவங்களுக்கு அபிடேகம், அலங்காரம், அர்ச்சனை முதலான பூசைச் சடங்குகளைச் செய்வதற்கும் தகுதி பெறுபவர்களாக ஆகலாம் என்றும் இந்தக் குழுவிலுள்ள சிவாச்சாரியர்களும், பட்டாச்சாரியர்களும் பிற வைதீக மனமுடைய உறுப்பினர்களும் ஏகோபித்த முடிவுக்கு வந்ததில் ஆச்சரியமில்லை.

4. இனி அர்ச்சகராக நியமனம் பெறுவதற்கு ஒருவர் தம்மைத் தகுதியுடையவராக ஆக்கிக் கொள்வதற்கு முன், அவர் நிறைவேற்ற வேண்டிய கடுமையான பூர்வாங்க நிபந்தனைகளை இப்பொழுது பார்க்கலாம். இந்துவாய் உள்ள எவருக்கும் அர்ச்சகர் பதவியை அளிக்கலாம் என்று சொல்வதற்கு முன், வேறு திட்டங்களோடு கூட, பின்வரும் திட்டங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், பின்னே குறிப்பிடும் தேவைகளை நிறைவேற்றியாக வேண்டும் என்றும், எங்களுடைய ஆலோசனைக் கூட்டங்களின் கடைசி நாளன்று ஒருமனதாக தீர்மானிக்கப் பட்டது.

(அ) அர்ச்சகர் பதவிக்கு வர விரும்புவோருக்குச் சமஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும், ஆகமங்கள், சைவத்திரு முறைகள், திவ்யப் பிரபந்தங்கள், பிற சமய சாத்திரங்கள் ஆகியவற்றிலும் ஓரளவு நல்ல அறிவு ஊட்டுவதற்காகத் தமிழ்நாட்டின் பொருத்தமான இடங்களில் அறநிலையத்துறை பல ஆகமக் கல்லூரிகளை நிறுவ வேண்டும்.

(ஆ) இந்த ஆகம அறிவுக்கான பயிற்சித் திட்டம் ஐந்தாண்டுக் காலம் நடைபெற வேண்டும்.

(இ) அர்ச்சகர் வேலைக்கு வருபவர் சைவ உணவு கொள்பவராக இருத்தல் வேண்டும். இந்த ஐந்து வருட காலப்பயிற்சியில் அவர் அறிவுத் துறையில் பயிற்சியும், சமயத் துறையில் பயிற்சியும் பெறுவது மட்டுமல்லாமல், உடலைத் தூய்மையாக வைத்திருப்பதிலும், ஆசாரத்திலும், நல்லொழுக்கத்திலும், நன்னடத்தையிலும் கூடப் பயிற்சி பெற வேண்டும்.

(ஈ) இந்தப் பயிற்சியில் சேர்க்கப்படுவோருக்கு அறநிலையத் துறை ரூ. 250 உதவித் தொகையாக மாதந்தோறும் அளிக்க வேண்டும்.

(உ) இந்தப் பயிற்சியை வெற்றிகரமாக முடித்த பிறகு, இவர் பாடசாலையின் தலைவரிடமிருந்து பயிற்சியில் வெற்றி பெற்றார் என்று ஒரு சான்றிதழ் பெறுவார். அதன் மேல் இவர் தகுதி வாய்ந்த ஆச்சாரியரிடமிருந்து உபதேசம் பெற்று, ஆகமங்களில் விதித்துள்ள தீட்சையும் பெற வேண்டும்.

(ஊ) இவ்வாறு ஐந்தாண்டுகாலப் பயிற்சியைத் திருப்திகரமாக முடித்துத் தகுதி வாய்ந்த ஆச்சாரியரிடமிருந்து உபதேசம் பெற்றவருக்கு, அவருடைய பயிற்சிக்குப் பொருந்துமாறு, சைவ சம்பிரதாயப்படியோ, வைணவ சம்பிரதாயப்படியோ, ஒரு கோயிலில் அர்ச்சகராக நியமனம் தரப்படும் என்ற உறுதியும் அளிக்கப் பெறுதல் வேண்டும்.

(எ) மேற்குறிப்பிட்ட முறையில் பயிற்சி பெற்றவர், அர்ச்சகராக நியமனம் பெற்ற பிறகு, அவருக்குக் கவுரமான மாதச் சம்பளம் அளிக்க வேண்டும். பயிற்சி பெற்ற அர்ச்சகருக்கு, கோயில் நிதியில் வசதியிருக்குமானால், மாதம் ரூ. 500 சம்பளம் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு லட்சிய நிலையில் நாம் பரிந்துரை செய்கிறோம்.

(ஏ) இதைப் பொறுத்த பல விவரங்களை இந்து அறநிலையத்துறை விரிவாகத் தயாரிக்க வேண்டும்.

5. ஆகம விதிப்படி, குறிப்பிட்ட ஒரு சாதி அல்லது சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களுக்கே கட்டுப்பாடாக உரியதாய் இருந்த அர்ச்சகர் பதவியில் பிற சாதியினரையும் நியமிக்கலாம் என்று தளர்த்தியபோது, மேலே குறிப்பிட்ட திட்டங்களின் அடிப்படையில்தான் இந்தக் குழு இத்தளர்ச்சியை அனுமதித்திருக்கிறது.

6. அடுத்தபடி சட்ட நிலைமைகளையும் நாம் ஆராய்ந்து, இது வரையில் உச்சநீதிமன்றத்தாரால் பொருள் சொல்லப்பட்டிருந்த சட்டமானது, இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த எந்தச் சாதியினரையும் அர்ச்சகராக நியமிப்பதை அங்கீகரிக்குமா என்பதை காண்போம். இதற்குச் சம்பந்தப்பட்ட வகைமுறைகளை இந்திய அரசியலமைப்பின் 25, 26 உறுப்புகளில் காணலாம். 25 ஆவது உறுப்பில் இதற்குச் சம்பந்தப்பட்ட பகுதி பின்வருமாறு:

25 (1)* பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்க நெறி, சுகாதாரம் ஆகியவற்றுக்கும் இந்தப் பகுதியில் பிற வகைமுறைகளுக்கும் உட்பட்டு, ஆட்கள் அனைவரும் மனச்சாட்சிக்கும் சுதந்திரத்துக்கும் தடையின்றிச் சமய நம்பிக்கையை விளம்புவதற்கும் சமயத்தைப் பயில்வதற்கும் பரப்புவதற்கும் சமமான, உரிமையுடையவர் ஆவர்.

(2) இந்த உறுப்பில் எதுவும்

* இப்பத்தியிலும் 15ஆம் பத்தியிலும் அரசியல் சட்டப் பிரிவின் தமிழாக்கம் பிழையாகச் செய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே இந்த இணைப்புக்கு நான் தந்துள்ள குறிப்புரைகளைக் காண்க - எஸ்.வி.ஆர்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

(அ) சமயப் பயிற்சியோடு, சம்பந்தப்பட்டதாக இருக்கலாகும் பொருளாதார, நிதி, அரசியல், நடவடிக்கை அல்லது சமயச்சார்பற்ற பிற நடவடிக்கை எதனையும் முறைப்படுத்துகிற அல்லது கட்டுப்படுத்துகிற,

(ஆ) சமூக நலத்துக்கு மற்றும் சீர்திருத்தத்துக்கு அல்லது பொதுத் தன்மை வாய்ந்த இந்து சமய நிறுவனங்களை இந்துக்களின் எல்லாச் சமய நிறுவனங்களையும், இந்துக்களின் எல்லா வகுப்பினருக்கும் பிரிவினருக்கும் திறந்து விடுதலுக்கும் வகை செய்கிற, தற்போதுள்ள சட்டம் எதனுடைய செயற்பாட்டையும் பாதித்தலோ, அல்லது அத்தகைய சட்டம் எதையும் அரசு இயற்றுவதைத் தடுத்தலோ, ஆகாது.

7, 25 (1) உறுப்பின்படி சமயத்தை அனுசரிப்பதற்கும், ஏற்று நடப்பதற்கும், பிரசாரம் செய்வதற்கும் உள்ள உரிமை பொது ஒழுங்கிற்கும், ஒழுக்க நெறிக்கும், சுகாதாரத்திற்கும் உட்பட்ட உரிமை என்பதைக் கவனிப்பது முக்கியமாகும். இந்திய சட்டத் தீர்ப்பறிக்கை 1951 பம்பாய் 775 ஆம் பக்கத்தில் (பம்பாய் அரசு - எதிர் நரசு அப்பாமாலி) தலைமை நீதிபதி சக்ளா அவர்கள் பின்வருமாறு கருத்தைக் கூறினார் :

“இப்போது சமயக் கொள்கை மற்றும் நம்பிக்கைக்கும், சமயச் செயல்முறைகளுக்கும் இடையில் திட்டமான ஒரு வேறுபாட்டை நாம் வகுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அரசு பாதுகாப்பு அளிப்பது சமயக் கொள்கைக்கும் நம்பிக்கைக்குமே ஆகும். சமய செயல்முறைகள் பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கநெறி மற்றும் சுகாதாரத்திற்கு அல்லது அரசு நிறைவேற்றப் புகுகின்ற ஒரு சமூகக் கொள்கைக்கு மாறாக இருக்குமானால் அப்போது சமயச் செயல்முறைகள் கைவிடப்பட்டு நாட்டிலுள்ள அனைத்து மக்களின் நன்மைக்கே முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும்.”

8. இப்போது இரத்தக்களரி, கலகம் செய்தல், கற்பழித்தல் ஆகியன நாட்டு மக்களின் பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கநெறி மற்றும் சுகாதாரத்துக்கும் அரசு நிலை நாட்டப் புகுவதாகிய சாதியற்ற சமூகத்தையும், சமூக நலனையும் முன்நடத்திச் செல்லும் கொள்கைக்கும் மாறாக உள்ளன. இதன் விளைவாக இந்துக்களிடையே பல்வேறு சாதிகளிடையில் வேறுபாடு செய்கின்ற சமயச் செயல் முறையையும், இந்துக் கோயில்களில் அர்ச்சகர் பதவியை சில மேல்சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே உரியதாக்கும் நிலையையும் ஒதுக்கி வைத்து, பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், மற்றும் சுகாதாரம் இவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கும், சமூக நலனைக் குறித்த அரசின் கொள்கையைச் செயல்படுத்துவதற்கும் முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும். இந்துக்களில் குறிப்பிட்ட ஒரு சாதி அல்லது சாதிகள் கொண்டாடும் உரிமையானது, பொது

ஒழுங்கு, ஒழுக்க நெறி, சுகாதாரம் இவற்றைப் பாதிக்கும் சூழ்நிலைக்கு இடங்கொடுத்து, அந்தச் சூழ்நிலையில் மேற்சொன்ன உரிமையை அங்கீகாரம் செய்ய வேண்டிய வழக்கு ஒன்றும் உச்சநீதிமன்றத்தில் இது வரையில் வந்ததில்லை. ஆயினும், தேவையான தகுதிகள் இருக்குமானால் இந்துக்களில் எல்லாப் பிரிவினரையும் இந்துப் பொதுக் கோயில்களில் அர்ச்சகர் பதவியில் நியமிக்கலாம் என்று இந்தக் குழுவின் பிரேரணை செல்லத்தக்கதென்று உச்சநீதிமன்றத்தார் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று எந்த அளவு உறுதியோடும் எதிர்பார்த்துச் சொல்ல முடியாது. ஆதலால் அறநிலையத் துறையினர் இந்தக் குழுவின் பிரேரணையை உடனடியாகச் செயல்படுத்தத் தொடங்குவது ஆபத்தானது என்று நான் நினைக்கிறேன். ஏனெனில் இந்துக்களில் எல்லாப் பிரிவினருக்கும் அர்ச்சகர் பதவியில் இடங்கொடுக்கலாம் என்பதை, உச்சநீதிமன்றத்தார் சட்டத்திற்கு முரணானது என்று சொல்லி நிராகரித்து விடக்கூடும். ஆகவே இந்தக் குழுவின் சிபாரிசுகளைச் செயலுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு முன், சட்டத்தில் சில திருத்தங்களைச் செய்து கொள்வது பொருத்தமாயிருக்கும்.

9. திருத்தங்களை நாம் குறிப்பிடுவதற்கு முன்பு, தமிழ்நாட்டில் உள்ள இந்துப் பொதுக் கோயில்களில் அர்ச்சகருடைய நிலையைக் குறித்து உச்சநீதிமன்றத்தில் வந்துள்ள சமீப காலத்துத் தீர்ப்பை நான் இங்குக் குறிப்பிட எண்ணுகிறேன். அந்தத் தீர்ப்பானது அனைத்திந்திய தீர்ப்பறிக்கை 1972 உச்சநீதிமன்றத்தாரின் தீர்ப்பு 1586-ஆம் பக்கத்தில் (எத்திராஜ ராமாநுஜ ஜீயர் முதலியோர் மனுதாரர், தமிழ்நாடு அரசு எதிர் மனுதாரர்) உள்ளது.* அந்த வழக்கில் 1970-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலையத் திருத்தச் சட்டம் ஆட்சேபிக்கப்பட்டது. இந்தத் திருத்தச் சட்டம் 1959-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு 22 ஆவது சட்டமாகிய, தமிழ்நாடு இந்து சமய அறநிலையச் சட்டம் ஆகிய மூலச் சட்டத்திற்குச் செய்த திருத்தமாகும். வழக்கின் இரு பக்கத்தாரும் மூலச் சட்டத்தின் வகைமுறைகளை தமிழ்நாட்டில் சைவக் கோயில்களுக்கும், வைணவக் கோயில்களுக்கும் பொருந்தும் என்று ஒப்புக் கொண்டார்கள். திருத்தச் சட்டம் செய்ததெல்லாம் குறித்த கோயில்களில் அர்ச்சகர் பதவிக்கு வாரிசு முறையில் வருவதற்கிருந்த உரிமையை நீக்கிவிட்டதாகும். உச்சநீதிமன்றத்தில் மாண்புமிகு நீதிபதிகள் கீழ்க்கண்ட முடிவுகளுக்கு வந்தார்கள்.

"பூசை செய்யும் அர்ச்சகர் எந்தக் காலத்திலும் ஒரு சமய நிறுவனத்தின் தலைவர் என்று கருதப்படவில்லை. அவர் நன்கு கற்றவராய்க் கோயிலில் செய்ய வேண்டிய கிரியைகளிலும் ஆகமங்களிலும் வல்லவராயும் இருக்கலாம். ஆயினும் ஒரு சமயத் தலைவருக்குரிய அந்தஸ்து அவருக்கு

* AIR 1972, SC 1586

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

இல்லை. அறங்காவலர் அவரை நியமிக்கிறார். அர்ச்சகர் கோயில் ஊழியராகிறார். ஒரு கோயிலில் பரம்பரை அர்ச்சகர் நிலைமைகூட அறங்காவலரின் ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கும் அதிகாரத்துக்கு உட்பட்ட ஊழியர் நிலையேயாகும் என்று கே. சேஷாத்திரி அய்யங்கார் - எதிர் - ரங்கபட்டர் (1912 ஐ.எல்.ஆர். 35, சென்னை 631) வழக்கில் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அறங்காவலர் அத்தகைய ஊழியரின் நடத்தைக் குறித்து விசாரணை நடத்தி, தவறான நடத்தைக்காக அவரைப் பதவியிலிருந்து நீக்கலாம். மூலச்சட்டத்தின் திருத்தப்படாதபடியுள்ள 56 ஆவது பிரிவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டபடி அந்த ஊழியர் அறங்காவலரின் ஒழுங்கு நடவடிக்கைக்கும் மேல்விசாரணைக்கும் உட்பட்டவராவார்". அர்ச்சகருடைய அந்தஸ்தை ஆலோசித்த பிறகு, அர்ச்சகரின் நிலைமை இவ்வாறு இருந்தலினால், அறங்காவலர் செய்கின்ற அர்ச்சகர் நியமனம் என்ற செயலானது, முற்றிலும் அடிப்படையில் சமயச் சார்பற்றது* என்றும், சமயச் செயல் அல்ல என்றும் மேற்சொன்ன நீதிபதிகள் கருதியிருக்கிறார்கள்.

10. நியமனத்திற்குரிய விண்ணப்பதாரர் பதவியில் கடைசியாக இருந்தவருக்கு வாரிசுமுறையில் அடுத்து வரக்கூடியவர் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக அவரை நியமிக்க அறங்காவலர் கடமைப்பட்டவரல்ல என்றும் நீதிபதிகள் மேலும் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

11. இந்த கருத்துரைகளின்படி, அர்ச்சகர் நியமனம் என்ற செயலானது, சமயச் சார்பற்ற செயலாய் இருந்தலினால், சாதியைக் கருதாமல் அர்ச்சகரை நியமிக்க வழி செய்யும் எந்தச் சட்டத்தையும் அல்லது விதியையும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 25 ஆவது உறுப்பை அது மீறுகிறது என்ற காரணத்தினால் தள்ளிவிட முடியாது என்று வாதிடுவதற்கு உரிமை இருப்பதாக ஒருவர் நினைக்கலாம். ஆனால் இதற்கு மாறான நிலையை உச்சநீதிமன்றத்தின் சில கருத்துரைகள் தெரிவிக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக மேற்படி தீர்ப்பில் 1594 ஆம் பக்கத்தில் நீதிபதிகள் பின்வருமாறு கருத்து கூறுகிறார்கள் :

"திருத்தச் சட்டத்தின்படியும், அதற்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட நோக்கத்தின்படியும், ஆகமத் தேவைகளைப் புறக்கணித்து, எல்லாக் கோயில்களிலும் ஒரே மாதிரியான அமைப்புடைய கிரியைகளை அரசு நிர்ணயிப்பதையும், ஆகமங்களில் அங்கீகரிக்கப்படாத இனங்களைச்** சேர்ந்தவைகளான அர்ச்சகர்களைக் கோயில்களின்மீது திணிப்பதையும் தடுப்பதற்கு ஏதுமில்லை என்று மனுதாரர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய ஒரு மாறுதல் முன்னே சுட்டிக்காட்டியபடி, திருவுருவத்தில் புனிதத்தைக் கெடுப்பதில்

* Secular ** denominations

வந்து முடிவது உறுதியாதலால், திருத்தச்சட்டத்தின்படி அரசு மேற்கொள்கிற அதிகாரங்கள், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 25, 26 உறுப்புகளில் உறுதியளிக்கப்பட்டுள்ள சமய சுதந்திரத்தில் தலையிடுவனவாக முடியும். இவ்வாறு மனுதாரர்களின் சார்பில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளனவற்றின் சாரமானது அரசின் சார்பில் ஆசராகியுள்ள கல்விமிக்க தமிழ்நாடு தலைமை வழக்கறிஞராலும் உணரப்பட்டது."

12. 1959-ஆம் பக்கத்தில் உச்சநீதிமன்றத்தார் பின்வருமாறு கொண்டிருக்கிறார்கள் :

"மூலச் சட்டத்தின் 28(1) ஆம் பிரிவு அறக்கட்டளையின் திட்டங்களையே அனுசரித்து அல்லது குறித்த நிறுவனத்தின் பழக்கவழக்கத்தை** அனுசரித்துக் கோயில் விவகாரங்களை அறங்காவலர் நிர்வகித்து வர வேண்டும் என்று உத்தரவிடுகிறது. சட்டத்தின் திருத்தப்பட்ட 55 ஆவது பிரிவின்படி அறங்காவலர் செய்கின்ற அர்ச்சகர் நியமனத்தை மேற்படி பிரிவு கட்டுப்படுத்தும் என்று கல்விமிக்க தலைமை வழக்கறிஞர் கருதுவதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்வதில் சிரமமில்லை. ஒரு சைவ அல்லது வைணவக் கோயிலில் அக்கோயிலுக்கு விதி வகுக்கின்ற ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்ட விதிகளின்படி, அங்குக் குறிப்பிட்ட ஒரு இனம் சாதி அல்லது பிரிவிலிருந்து அர்ச்சகரை நியமிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யத் தவறும் பட்சத்தில் அச்செய்கை அந்தக் கோயிலின் பழக்கவழக்கங்களை அறங்காவலர் அனுசரித்து நடக்க வேண்டும் என்று விதிக்கின்ற மூலச்சட்டத்தின் 28 (1) ஆம் பிரிவுக்கு மாறாகப்போவதுமல்லாமல், அது ஒரு சமயச் செயல் முறையில் தலையிடுவதுமாகும். இத்தலையீட்டின் பயன் திருவுருவத்தின் புனிதத்தைக் கெடுப்பதில் வந்து முடியும் என்பது உறுதி."

13. சாதி, கொள்கை, இனவேறுபாடற்ற அர்ச்சகர் பிரிவு ஒன்றை அமைப்பது மாநில அரசின் கொள்கையாயிருக்கிற காரணத்தால், இவ்வரசு அர்ச்சகர் பதவிக்கு உரிய தகுதிகளை ஆகமங்களுக்கு மாறாகவே நிர்ணயிக்கலாம் என்று மனுதாரர்கள் அச்சம் தெரிவித்தார்கள். இந்த அச்சத்தை நீக்கும் முறையில் உச்சநீதிமன்றத்தார் பின்வருமாறு (1998-ஆம் பக்கத்தில்) கூறினார்கள் :

"கோயில்களில் நடைபெற்றுவரும் கிரியைகளிலும், சடங்குகளிலும் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவது இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கங்களில் ஒன்று என்று எந்த இடத்திலும் குறிப்புத் தரவில்லை. இதற்கு மாறாக மூலச் சட்டத்தின் 107 ஆவது பிரிவானது, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் 26 ஆவது

** Usage - S.V.R.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

உறுப்பின்படி, ஒரு சமய இனத்தினருக்கோ அல்லது அவர்களின் பிரிவினருக்கோ,* அளிக்கப்பட்டுள்ள உரிமைகளை மீறவல்ல எந்த அதிகாரத்தைத் தருவதாகவும் அல்லது எந்தக் கடமையை விதிப்பதாகவும் இந்தச் சட்டத்தில் கண்டதெதுவும் கருதப்படமாட்டாது என்று வலியுறுத்திச் சொல்லுகிறது. மேலும் கோயில்களில் கிரியைகளில் வரும் சடங்குகளிலும் தலையிடுவதாகப் பொருள்படக்கூடிய ஏதேனும் ஒரு விதியானது அரசினால் வகுக்கப்பட்டால், கோயில் வழிபாட்டில் அக்கறையுடையவர்கள் அதை ஆட்சேபிப்பதற்கு அது உள்ளாகும். ஆதலால் மனுதாரர்கள் இப்போது வெளியிட்டிருக்கின்ற அச்சங்கள் ஆதாரமற்றவை என்றும், உரிய தருணம் வருவதற்குமுன் கூறப்படுபவை என்றும் நாங்கள் கருதுகிறோம்.”

14. ஆகமங்களில் குறிப்பிட்டுள்ள இனங்கள் அல்லாத மற்ற எந்த இனத்தையும் சேர்ந்த ஒருவரை அர்ச்சகராக நியமிக்கும்படி அறங்காவலருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கத்தக்க ஒரு விதி செய்யப்பட்டிருக்குமானால், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 25, 26 ஆம் உறுப்புகளின்படியும், மூலச்சட்டத்தில் 28-வது பிரிவின்படியும் உறுதியளிக்கப்பட்டுள்ள சமயச் செயல்முறையை மீறுவதாக அந்த விதி உள்ளது என்று அதை நீதிபதிகள் தள்ளுபடி செய்திருப்பார்கள் என்பது, மேலே எடுத்துக்காட்டிய பல்வேறு வாசகங்களிலிருந்து தெளிவாகும்.

15. ஆதலால், இந்தக் குழுவின் பரிந்துரைகளைச் செயல்படுவதற்கு முன்பே சில திருத்தங்களைச் செய்வது அவசியம் என்று நான் கருதுகிறேன். இந்தியாவில் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் 25 ஆவது உறுப்பும் அதனுடன் சேர்ந்த 1, 2 விளக்கங்கள் பின்வருமாறு உள்ளன :

25. (1) பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்க நெறி, சுகாதாரம் ஆகியவற்றுக்கும் இந்த பகுதியின் பிற வகைமுறைகளுக்கும் உட்பட்டு, ஆட்கள் அனைவரும் மனசாட்சிக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் தடையின்றிச் சமய நம்பிக்கையை விரும்புவதற்கும் சமயத்தைப் பயில்வதற்கும் பாராட்டுவதற்கும் சமமான உரிமை உடையவர் ஆவர்.

(2) இந்த உறுப்பில் எதுவும்

(அ) சமயப் பயிற்சியோடு சம்மந்தப்பட்டதாக இருக்கலாகும் பொருளாதார, நிதி, அரசியல் நடவடிக்கை அல்லது சமயச் சார்பற்ற பிற நடவடிக்கை எதனையும் முறைப்படுத்துகிற அல்லது கட்டுப்படுத்துகிற,

* denomination or section of it - S.V.R.

(ஆ) சமூக நலத்துக்கு மற்றும் சீர்திருத்தத்துக்கு அல்லது பொதுத் தன்மை வாய்ந்த இந்து சமய நிறுவனங்களை இந்துக்களின் எல்லா வகுப்பினருக்கும் பிரிவினருக்கும் திறந்து விடுதலுக்கும் வகை செய்கிற, தற்போதுள்ள சட்டம் எதனுடைய செயற்பாட்டையும் பாதித்தலோ, அல்லது அத்தகைய சட்டம் எதையும் அரசு இயற்றுவதைத் தடுத்தலோ ஆகாது.

விளக்கம் - 1 : கிரப்பான்கள் அணிவதும் கொண்டு செல்வதும் சீக்கிய சமய நம்பிக்கையை விளம்புவதில் உள்ளடங்கியவன வாகக் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

விளக்கம் - 2 : (2) ஆவது கூறில் (ஆ) உட்கூறில் இந்துக்கள் என்று குறிப்பிடும் சுட்டானது சீக்கிய, சமண அல்லது பௌத்த சமயத்தைப் பயிலும் ஆட்கள் என்று குறிப்பிடும் சுட்டையும் உள்ளடக்குவதாகப் பொருள் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும். இந்து சமய நிறுவனங்கள் என்று குறிப்பிடும் சுட்டும் அவ்வண்ணமே பொருள் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

16. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 25 ஆவது உறுப்பின் (ஆ) உட்கூறில் விளக்கம் 3 என்பதைப் புதிதாகச் சேர்த்துத் திருத்தம் செய்தல் நலம் என்று பரிந்துரை செய்கிறேன். நான் இப்போது பரிந்துரை செய்யும் விளக்கம் - 3 பின்வருமாறு அமையும் :

விளக்கம் - 3 : இரண்டாவது கூறில் (ஆ) உட்கூறில் "இந்து சமய நிறுவனங்களை இந்துக்களின் எல்லா வகுப்பினருக்கும், பிரிவினருக்கும் திறந்து விடுதலுக்கும்" என்ற வாசகத்தில், "ஆகமங்களிலும் செய்ய வேண்டிய கிரியைகளிலும் போதுமான அறிவைப் பெற்றுள்ள இந்துக்களின் எல்லா வகுப்பினருக்கும் பிரிவினருக்கும், அர்ச்சகர் பதவியைத் திறந்து விடுதல்" என்பதும் அடங்குவதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

17. இந்த விளக்கம் எளிமையானது : அரசு தோற்றுவிக்க எண்ணும் சாதியற்ற சமூகம் என்ற கருத்துக்கு ஒத்தது. கோயிலில் பணிபுரியும் பிற ஊழியர்களைப் பொறுத்தவரையில், குறித்த ஒரு சாதியில் இருந்துதான் அவர்களை நியமிக்க வேண்டும் என்று ஆகமம் கட்டுப்படுத்தவில்லை. இதனோடு சார்ந்து (தமிழ்நாடு 1959 ஆம் ஆண்டு 22 ஆவது சட்டமாகிய) 1959 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு இந்து அறநிலையச் சட்டத்தின் 28 ஆம் பிரிவும் திருத்தவதற்குரியது. ஏனெனில் குறித்த அறக்கட்டளையின் திட்டங்களை அனுசரித்தும் அல்லது அந்த நிறுவனத்தின் பழக்க வழக்கங்களை யொட்டியும், கோயிலின் அறங்காவலர் கோயில் விவகாரங்களை நடத்திவர வேண்டும் என்று அந்தப் பிரிவு விதிக்கிறது. அன்றியும் உச்சநீதிமன்றத்தார்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

கருத்தின்படியும் அந்த நிறுவனத்தின் பழக்கவழக்கம் என்பது, ஆகமங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளபடி, குறிப்பிட்ட இனத்திலிருந்தே அர்ச்சகரை நியமிக்க வேண்டும் என்று பொருள்படும்.

18. ஆகவே 1959 ஆம் ஆண்டு இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்தின் 28 ஆவது பிரிவில் பின்வரும் விளக்கத்தைப் புதிதாய்ச் சேர்த்துத் திருத்திக் கொள்ளலாம் என்று யோசனை கூறுகிறேன்.

விளக்கம் : "28 (1) ஆம் பிரிவில் அந்த நிறுவனத்தின் பழக்க வழக்கம் என்பதைக் குறிக்கும்போது அந்தச் சமய நிறுவனத்தின் உள்துறை ஊழியர்களின் சாதியை விலக்குவதாகக் கொள்ள வேண்டும்."

மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டு திருத்தங்களையும் அமைத்துக் கொண்டால், இந்தக் குழுவினர் குறிப்பிடும் திட்டங்களை, அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்குப் பொருந்தாதவை, அல்லது சட்ட விரோதமானவை என்று தள்ளிவிடக்கூடும் என்ற அச்சத்துக்கு இடமில்லாமல் செயல்படுத்த முடியும்.

19. இந்தக் குறிப்பை முடிக்குமுன், இந்தக் குறிப்பிலுள்ள அலுவல் சார்பற்ற உறுப்பினர்கள் செய்துள்ள மதிப்புயர்ந்த கருத்துதவியை மிகவும் போற்றிப் பாராட்ட வேண்டியது என் கடமையாகும். கூட்டங்களில் விவாதங்கள் நிகழ்ந்தபோது உறுப்பினர் மனம் திறந்து யாதொரு தடையும் இன்றிப் பேசினார்கள். அந்த உறுப்பினர்கள், தெளிவில்லாத பல பிரச்சனைகளைத் தெளியச் செய்தார்கள். இவர்கள் ஆகமங்களில் எவ்வளவு பாண்டித்தியம் உடையவர்கள் என்பது அப்போது விளங்கிற்று. இந்த ஆலோசனைகள் நெடுகிலும் அவர்கள் காட்டிய ஒத்துழைப்புக்கு என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவிக்கிறேன். இந்தக் குழுவின் அங்கத்தினராய் உள்ள திரு. மு. அருணாசலம் அவர்களுடைய உதவியைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகியவற்றில் தமக்குள்ள சிறந்த புலமையினாலும் தமிழருடைய பண்பாடு இலக்கிய வரலாறு சமயத்துறை ஆகியவற்றில் ஊடுருவிப் பாயும் தம்முடைய உள்ளுணர்வினாலும் இந்தக் குழுவின் அறிக்கைக்கு அவர்கள் ஒரு பேரிலக்கியத்தின் மணத்தையே ஊட்டியிருக்கிறார்கள்.

20. இக்குழு, தமிழ்நாட்டில் சிறப்புமிக்க சமயத்தலைவர்கள் பலரையும் கண்டு, அவர்கள் கருத்தை அறிவதற்குச் சென்றபோது, தமிழ்நாடு அறநிலையத்துறை ஆணையர் திரு. யு. சுப்ரமணியன் அவர்கள் மிகுந்த அக்கறையோடும் கவனத்தோடும் குழு உறுப்பினர்களுக்குத் தேவையான வசதி செய்து கொடுத்தார்கள். அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இந்தக் குழுவில் அமைப்புச் செயலாளராகிய

திரு. இரா. அர்ஜுனன் அவர்கள் தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களில் கிரியைகளையும் சடங்குகளையும் பற்றித் தமக்கிருந்த நுணுக்கமான அறிவையெல்லாம் இந்தக் குழுவினர் பயன்படுத்துவதற்கு உதவினார். அவர்களுக்கும் எனது பாராட்டுதலை நான் இங்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(ஓம்) எஸ். மகராஜன், வல்லுநர் குழுத் தலைவர்.

The Chairman's Note On The Legal Position

1. The Committee over which I have had the privilege of presiding for about 2 years, consists of a number of scholars in Tamil of historians and of persons, who have had great experience as Collectors of Districts in the Revenue Departments as well as in the Department of Hindu Religious and Charitable Endowments. The Committee also consists of 4 Sivachariars pertaining to the Saivite sect and two Bhattachariars pertaining the Vaishnavite Sect. They are venerated throughout Tamil Nadu not only as authorities on the Agamas concerned but also as Acharyas competent to initiate in religious and Agamic rituals. It may be noticed that all these gentlemen are devout Hindus and would not ordinarily tolerate any departure from the established rituals and ceremonies that have been in vogue, in the various temples of Tamil Nadu.

2. Yet, they have all unanimously come to the decision that in the interests of preserving Hinduism and to save it from extinction, the posts of Archakas in Saivite and Vaishnavite temples built according to Agamas shall be thrown open to all Hindus irrespective of caste. It is not as if they would allow any man in the street belonging to the Hindu community to straightway touch the holy idol and perform the other ritual and ceremonial duties of an archaka. They have insisted on their fulfilling certain stringent pre-conditions before they can be declared competent to perform the duties of the Archaka.

3. Before I deal with those pre-conditions I think it right to draw attention to the happening of certain events in Meenakshipuram - in Tirunelveli District and other places in India, which have shocked the religious conscience of Sankaracharyas and Matathipathis and other leaders of Hindu religion throughout India. At Meenakshipuram, there were murders, bloodshed and acts of violence committed by high caste Hindus against members of the lower caste and there has been consequent conversion of low caste Hindus to Islam. There are certain other places in India where, according to newspaper reports, 50 lakhs of Hindus became converted to Buddhism because of their disgust with the humiliation, to which the caste system has subjected them. These events and the rumour that Gulf money has played some part in the conversion of Hindus to Islam have forced the orthodox Hindu leaders to reconsider the insult and provocative taboos

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

imposed upon people in the name of caste. One Sankaracharya has come forward with the proposal to start a school in which even lower caste Hindus will be given training in the Agamas and Vediclore in order ultimately to enable them to become Archakas of temples. It is therefore little surprise that the Sivachariars and Bhatachariars and the other orthodox members of this Committee have come to the unanimous decision that the posts of Archakas in Hindu temples shall be thrown open to all Hindus, who, by submitting themselves to a rigorous discipline of a 5 year course of religious instruction render themselves fit to enter the holy of holies and perform abhishekam and adornment of the deities and do Archana therefor.

4. I shall now turn to the rigorous pre-conditions a candidate for the post of Archaka should fulfil before he can make himself eligible for appointment as Archaka. On the concluding day of our deliberations it was unanimously decided that the following among other proposals should be accepted and the following requirements should be fulfilled, before the post of Archaka is thrown open to any Hindu. -

(a) That a number of schools be established by the H.R. and C.E. Department at suitable centres in Tamil Nadu for giving the would be candidates for archakaship a fairly good knowledge of Sanskrit and Tamil and of Agamas, Thevaram, Thiruvagasam and other religious lore;

(b) The the said course shall last for 5 years;

(c) That during this period of 5 years, the candidate, who must be a vegetarian should receive not merely intellectual and religious instruction but also training in personal cleanliness and acharas and in character and conduct ;

(d) That the candidates admitted to this course shall be paid by the H.R.C.E. Department a monthly stipend of Rs. 250.

(e) After the successful completion of this course, the candidate will get a certificate to that effect from the Head of the School and then he shall be initiated by a competent Acharya and given the "Deeksha" prescribed in the Agamas;

(f) The candidate, who has satisfactorily undergone this 5 year course and has been initiated by a competent person, shall be guaranteed appointment as archaka in Saivite or Vaishnavite temple according to the Saivite or Vaishnavite lore, in which the candidate has specialised;

(g) Once the candidate trained on the lines indicated above has been appointed as archaka he shall be paid an attractive salary. An idealist would even recommend that if the temple funds allow a salary of Rs. 500 p.m. may be paid to a trained archaka.

(h) The other relevant details will have to be worked out by the H.R. & C.E. Department.

5. It is on the basis of the above proposals that the Committee permitted relaxation of the Agamic rule, which has made the post of Archaka a close preserve of the members of a specified caste or castes.

6. Next we will examine the legal position and find out if the last as so far interpreted by the Supreme Court could countenance the appointment of the member of any caste of Hindus as archaka. The relevant Articles are 25 and 26 of the Constitution of India. The relevant portion of Articles 25 runs as follows:-

(1) *Subject to Public Order, Morality and Health* and to the other provisions of this part all persons are equally entitled to freedom of conscience and the right freely to profess practices and propagate religion.

(2) *Nothing* - in this articles shall affect the operation of any existing law or prevent the State from making any law:-

(a) regulating or restricting any economic, financial, political or other secular activity which may be associated with religious practice;

(b) providing for social welfare and reform or the throwing open of Hindu religious institutions of a public character to all classes and sections of Hindus.

7. It is important to note that under Article 25(1) the right to profess, practice and propagate religion is subject to public order, morality and health. In I.L.R. 1951, Bombay, page 775 (State of Bombay Vs. Narasu Appa Mali), Chagla C.J. observed as follows:-

"Now a sharp distinction must be drawn between religious faith and belief and religious practices. What, the State protects is religious faith and belief. If religious practices run counter to public order, morality or health or a policy of social welfare, upon which the State has embarked, then the religious practices must give way before the good of the people of the State as a whole".

8. Now blood shed, rioting and rape run counter to public order, morality and health of the Nation and to the policy of ushering in a casteless society and social welfare, upon which the State has embarked. Consequently, the religious practice of discriminating between different castes of Hindus and confining the office of Archaka in Hindu temples exclusively to members of certain higher castes must give way before the preservation of public order, morality and health and the State Policy of Social welfare. So far, no case has come up before the Supreme Court of India in which the right claimed by a particular caste or castes of Hindus has been pitted against public order, morality and health. It is however not possible

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

to presible* with any degree of certainty if the Supreme Court would uphold the validity of the proposal of this Committee to throw open the post of Archaka in public Hindu temples to all divisions of Hindus, provided, of course, they have the requisite qualifications. **I think it, therefore, risky for the H.R. & C.E. Department to straightway implement the proposal of this Committee lest the throwing open of the post of Archaka to all divisions of Hindus could be struck down by the Supreme Court as contrary to law. It would be safer to effect certain Amendments to the law before putting into force the recommendations of this Committee.**

9. Before suggesting the Amendments, I shall refer to the latest and the only ruling of the Supreme Court, which deals with the status of Archaka of Hindu public temples in Tamil Nadu. That ruling is reported in A.I.R. 1972 Supreme Court at P. 1586 (Ethiraja Ramanuja Jeer, etc.... Petitioners Vs. The State of Tamil Nadu..... Respondents). In that case the validity of the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments (Amendments) Act, 1970 was called into question. This Amendment Act itself was made to the Principal Act viz., the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments Act 1959 (Tamil Nadu Act XXII of 1959). Both the parties agreed that the provisions of the Principal Act apply to the Saivite and Vaishnavite temples in Tamil Nadu. What the Amendment Act did was to abolish the right of succession to the Office of Archaka in the temples concerned. Their Lordships of the Supreme Court held:-

"The Archaka has never been regarded as a spiritual head of any institutions. He may be an accomplished person, well versed in the Agamas and rituals necessary to be performed in a temple, but he does not have the status of a spiritual head. The Dharmakarta or Shebait makes the appointment and the Archaka is a servant of the temple. It has been held in K. Seshadri Aiyangar Vs. Ranga Bhattar (1912) I.L.R. 35, Mad. 631 that even the position of hereditary Archaka of a temples is that of a servant subject to the disciplinary power of the trustees. The trustee can enquire into the conduct of such a servant and dismiss him for misconduct. As servant, he is subject to the discipline and control of the trustee as recognised by the unamended section 56 of the Principal Act" After considering the status of an Archaka, their Lordships held that being the position of an archaka, the act of his appointment by the trustee is essentially secular and not religious.

10. Their Lordships further decided to hold that the Trustee is not bound to make the appointment on the sole ground that the candidate is next in line of succession to the last holder of Office.

*இச்சொல் இன்னதென்று விளங்கவில்லை. ஒருவேளை 'predict' அல்லது 'presume' என்பதாக இருக்கலாம் - எஸ்.வி.ஆர்.

11. In the light of these observations one may feel entitled to contend that the Act of appointment of Archaka being a secular Act, any law or rule which provides for appointment of an archaka irrespective of caste cannot be struck down on the ground that it is a violation of Article 25 of the Constitution. But there are certain observation of the Supreme Court which indicate the contrary. For instance, at P. 1594 of the said ruling their Lordship observed as follows:-

"In view of the Amendment Act and its avowed object there was nothing, in the petitioners submission, to prevent the Government from prescribing a standardized ritual in all temples ignoring the agamic requirements and Archakas being forced on temples from denominations unauthorised by the Agamas. Since such a departure, as already shown would inevitably lead to the defilement of the image, the powers thus taken by the Government under the Amendment Act would lead to interference with religious freedom guaranteed under Articles 25 and 26 of the Constitution. The force of the above submission made on behalf of the petitioners was not lost on the learned Advocate-General of Tamil Nadu who appeared on behalf the State".

12. At page 1595, the Supreme Court held:-

"We have found no difficulty in agreeing with the learned Advocate-General that section 28(1) of the principal Act which directs the trustee to administer the affairs of the temple in accordance with the terms of the trust or the usage of the institution, would control the appointment of the Archaka to be made by him under the amended section 55 of the Act.

In a Saivite or a Vaishnavite temple the appointment of the Archaka will have to be made from the specified denomination, sect, or group in accordance with the directions of the Agamas governing those temples. Failure to do so could not only be contrary to section 28 (1) of the Principal Act which requires the trustee to follow the usage of the temple, but would also interfere with a religious practice the inevitable result of which would be to defile the image".

13. At page 1598 of the said report, while allaying the apprehensions of the petitioners that in view of the avowed object of the State Government to create a class of archakas irrespective of caste, creed or race, it would be open to the Government to prescribe qualifications for the office of an archaka which were in conflict with Agamas, the Supreme Court held:-

"The Act nowhere gives the indication that one of the purposes of the Act is to effect change in the rituals and ceremonies followed in the temples. On the other hand section 107 of the Principal Act emphasises that nothing contained

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

in this Act would be deemed to confer any power or impose any duty in contravention of the rights conferred on any religious denomination or any section thereof by Article 26 of the Constitution... Moreover, if any rule is framed by the Government which purports to interfere with the rituals and ceremonies of the temples, the same will be liable to be challenged by those who are interested in the temple worship. In our opinion, therefore, the apprehensions now expressed by the petitioners are groundless and premature."

14. It would be clear from the different passages abstracted above that if any rule had been framed, which enabled the trustee to appoint as archaka any person belonging to any section of Hindus other than the designation specified in the Agama, their Lordship would have struck down the rule as violative of religious practice guaranteed under Articles 25 and 26 of the Constitution of India as well as section 28 of the Principal Act.

15. I think it therefore necessary that certain amendments ought to be effected before the recommendation of this committee is put into force. Article 25 of the Constitution along with its explanation 1 and 2 are as follows:-

Article 25 (1) :-

Subject to Public Order Morality and Health and to the other provisions of this Part, all persons are equally entitled to freedom of conscience and the right freely to profess practice and propagate religion.

(2) Nothing in this article shall affect the operation of any existing law or prevent the State from making any law:-

(a) regulating or restricting any economic, financial, political or other secular activity which may be associated with religious practice.

(b) providing for social welfare and reform or the throwing open of Hindu religious and institutions of public character to all classes and sections of Hindus.

Explanation I : The wearing and carrying of kirpans shall be deemed to be included in the profession of the Sikh religion.

Explanation II : In sub classes (b) of clause (2), the reference to Hindus shall be construed as including a reference to persons professing the Sikh, Jaina, or Buddhist religion and the reference to Hindu religious Institution shall be construed accordingly.

16. I recommend that the above Article be amended by incorporating explanation III to sub-clause 2 of Article 25 of the Constitution. Explanation III as proposed by me will run as follow :-

Explanation III : - The reference in sub-clause (b) of clause (2) to "throwing open of Hindu religions institutions of a public character to all classes and sections of Hindus" shall be construed to include the "throwing open of the post of archaka

to all classes and sections of Hindus having the requisite knowledge of Agamas and prescribed rituals".

17. This is an explanation which is simple and in conformity with the casteless society which the State wants to bring about. As regards the other servants of the temple, there is nothing in the Agamas, restricting their appointment to any particular caste. Incidentally, section 28 of the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Tamil Nadu Act XXII of 1959) will have to be amended because that section directs the trustee of a religious institution to administer the affairs of the temple in accordance with the terms of the Trust or usage of the institution and according to the Supreme Court, the usage of the institution, would mean that the archaka shall be appointed from a specified denomination, sect or group in accordance with the directions of the Agamas.

18. I, therefore, suggest that section 28 of the Tamil Nadu H.R. & C.E. Act, 1959 be amended by incorporating the following explanation:-

"The reference in section 28(1) to " the usage of the institution" shall be construed to exclude the caste of the "Ulthurai" servants of the religious institution."

If the two amendments suggested above are incorporated, the proposal of this Committee can be put into force without there being any danger of the same being struck down as unconstitutional or illegal.

19. Before I part with this report, I deem it my duty to record with appreciation the valuable contribution made by the non-official members of this Committee. The discussions were open and free and the non-official members shed light on many obscure problems and showed how deeply learned they are in Agamas. I must express my appreciation to their unstinted co-operation and alertness of mind throughout the deliberations. I must make special mention of the contribution made by Thiru. M. Arunachalam, who is a member of this Committee and a great scholar in Tamil, English and Sanskrit with his erudition and his penetrating sense of the cultural, literary and religious history of the Tamils. He has lent a classic touch to the report submitted by this Committee.

20. Lastly I must record with thanks the services rendered by Thiru U. Subramanyan, who is the Commissioner of H.R. and CE Department. He with great concern and solicitude looked to the convenience of the members of this Committee during the tour in Tamil Nadu to hear the evidence of distinguished men of religion. I also record my tribute to Thiru R. Arjunan, the Secretary of this Committee who has placed at the disposal of this Committee his intimate knowledge of the rituals and ceremonies in Tamil Nadu Temples.

S. MAHARAJAN

Chairman of the Committee.

(அழுத்தங்கள் என்னுடையவை - எஸ்.வி.ஆர்.)

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

செயல் திட்டம்

ஆகமக் கல்லூரி அமைத்தல் :

1. மத்திய அரசு 1960-62-ல் நியமித்த இந்து அறநிலையக் கமிஷன், டாக்டர் சி.பி. இராமசாமி அய்யர் தலைமையில் சமர்ப்பித்த அறிக்கை அத்தியாயம் 16, பத்தி 8-இல் முக்கியமான இந்து சமய தலங்களில் பூசகர்களுக்குப் பூசை முறைகளில் பயிற்சி அளிப்பதற்கான அவசியம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு, சுருக்கமானதிட்டமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதன் பிறகு இப்போது, கடந்த 20 ஆண்டுகளில் அப்படிப்பட்ட ஒரு பயிற்சியின் அவசியம் இன்னும் பெருகியிருக்கிறது. இதற்கு முக்கிய காரணம், ஆகமப் பயிற்சியும் பூசைப் பயிற்சியும் சிறப்பாகப் பெற்றிருந்த பூசகர் தலைமுறை மறைந்து போனதும், அடுத்து வந்த இளந்தலைமுறையினர், பூசையில் சிரத்தைகுன்றி, மேற்போக்காகவே பூசையில் ஈடுபடும் மனப்பான்மை கொண்டிருப்பதும் ஆகும். இன்று கோயிலுக்கு வரும் பொதுமக்கள் கோயில் வழிபாட்டில் அதிகக் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். ஆதலால் வழிபாட்டை நடத்துகின்ற பூசகர், வழிபட வருவோருடைய மரியாதைக்குப் பாத்திரராகவும், அவர்கள் வழிபாட்டில் இன்னும் அதிக ஈடுபாடு கொள்ளும்படி செய்ய வல்லவராகவும், பக்தியையும், வழிபாட்டுத் துறையில் அறிவையும் அவர்களிடத்தில் பெருக்க வல்லவராகவும் அமைதல் இன்றியமையாதது. முன்பெல்லாம் பக்தி ஒன்றையே கொண்டு மக்கள் கோயிலுக்குச் சென்றார்கள். ஆனால் இன்று பகுத்தறிவோடு கூடிய பக்தி வளர்ந்து வருகின்றது. அதற்கு ஈடு கொடுக்கக்கூடியவாறு பூசகருடைய தகுதி மேம்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆதலால் பூசகர் அனைவருக்குமே காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ற செம்மையான பயிற்சிமுறை ஒன்றை அரசே அமைத்து நிர்வகித்து வருவது முக்கிய கடமை. இன்று ஏற்படும் மதமாற்றங்களை நாம் மனத்தில் கொண்டு பார்த்தோமானால், இந்தக் கடமை எவ்வளவு பெரியது என்பதும் பெறப்படும்.

இன்றுள்ள ஆகமப் பாடசாலை :

2. இன்றும் தமிழ்நாட்டில் சில பெருங்கோயில்களின் சார்பில், வேதாகம பாடசாலைகள் நடைபெறுகின்றன. அவை யாவும் அவ்வக்கோயில் அறங்காவலரின் மேற்பார்வைக்கு உட்பட்டு கோயில் நிதி உதவியினால் நடைபெற்று வருகின்றது. இருப்பினும், அவற்றுள் ஒத்த பயிற்சி முறையோ, பாட அமைப்போ, பாட புத்தகங்களோ, பொதுவான தேர்வுத் திட்டமோ, பொதுவான ஒரு நிர்வாகமோ இன்று வரை ஏற்படவில்லை.

ஒவ்வொரு வேதாகம பாடசாலையிலும் பயிற்சிக் காலம் ஐந்தாண்டு. ஆனால் அங்குப் பயிற்றும் ஆசிரியர்கள் இருவரே உள்ளனர். ஒருவர் வேதத்துக்கு, மற்றவர் ஆகமத்திற்கு. சில பாடசாலைகளில், தேவாரமும் கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தத் தேவாரப் பயிற்சிப் பொறுப்பைக் கோயில் ஒதுவாரே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். ஓராண்டில் 20 மாணாக்கரைச் சேர்த்த பின், இந்த ஆசிரியர்களே ஐந்தாண்டுக் காலம் அவர்களுக்குப் பாடம் கற்பித்துக் கொடுத்து, அவர்கள் தேர்வு பெற்று வெளியேறிய பிறகுதான், அடுத்த இரண்டாம் முறை மாணாக்கர் சேர்க்கை நடைபெறுகிறது. அதாவது இங்கு ஐந்தாண்டுக்கு ஒருமுறைதான் மாணாக்கர் சேர்க்கை நடைபெறுகிறது. இப்படித்தான் நடைபெறவும் முடியும்.

3. தற்போது நடந்து வரும் பாடசாலைகளின் விவரம் :

வரிசை எண்ணும், ஆலயத்தின் பெயரும்	பயிற்சிக் காலம்	பயிற்சி பெறும் மாணவர் எண்ணிக்கை	குறிப்பு
(1)	(2)	(3)	(4)
அருள்மிகு -		(சுமார்)	
1. அக்கினீசுவரர் கோயில், திருப்புகலூர், நன்னிலம் வட்டம், தஞ்சை மாவட்டம்.	ஐந்தாண்டு	25	
2. தண்டாயுதபாணிகவாமி கோயில், பழனி, மதுரை மாவட்டம்.	ஐந்தாண்டு	30	
3. இராமநாதசுவாமி கோயில், இராமேசுவரம்.	ஐந்தாண்டு	20	
4. வேதாகம பாடசாலை, அல்லூர், திருச்சி மாவட்டம், (காஞ்சி சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் மேற்பார்வையில் நடைபெற்று வருகிறது).	ஐந்தாண்டு	30	ஆணையர் பொது நல நிதியிலிருந்து ஆண்டொன்றுக்கு ரூ. 20,000 முன்பு வழங்கப்பட்டு வந்தது.
5. தருமையாதீனம், தருமபுரம், மாயூரம் வட்டம், தஞ்சை மாவட்டம்.	ஐந்தாண்டு	20	

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

6. திருக்கடையூர், மாயூரம் வட்டம், ஐந்தாண்டு 5
தஞ்சை மாவட்டம் (பிச்சைக்
கட்டளை).

முன்பே நடந்து இப்போது நின்று
போனது -

1. மணலி இராமகிருஷ்ண முதலியார் ஐந்தாண்டு 15
ஐந்தாண்டு அறக்கட்டளை, மணலி.

முதற் பகுதியில் குறித்த 6 நிலையங்களிலும், ஆசிரியர் சம்பளம்
நடைமுறைச் செலவு, மாணாக்கர் உணவு ஆகிய செலவினங்களை அந்தந்த
கோயில்கள் அல்லது மடமே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன.

4. இருப்பினும் இப்போது இது சம்பந்தமான தேவை :-

1. முழுமையான ஒரே தரமான ஐந்தாண்டுப் பயிற்சி திட்டம்.
2. மாணாக்கர் சேர்க்கை பற்றிய ஒரே தரமான சட்ட திட்டம்.
3. ஒரே தரமான பாடப்புத்தகங்கள் அவற்றை அச்சிட்டு மாணாக்கர்
கையில் அளித்தல்.
4. மாநில ரீதியான பொதுத் தேர்வுத் திட்டம்.
5. எல்லா இடங்களிலும் கட்டாயமாக தேவாரம் அல்லது
திவ்வியப் பிரபந்தப் பயிற்சியும், சமய இலக்கிய பாடப்
பயிற்சியும்.

5. இப்போது செய்யத் தக்கது.- இத்தனையும் மனத்திற் கொண்டு தமிழ்
நாட்டுக் கோயில்களின் பெரும் எண்ணிக்கையும் கருதி, சில ஆகமப் பயிற்சிக்
கல்லூரிகளையேனும் அறநிலையத்துறை பொறுப்பேற்று அமைத்து நடத்தி
வரவேண்டும். இப் பயிற்சிக் கல்லூரிகள் கீழ்காட்டிய ஆறு இடங்களில்
அவற்றுக்கு எதிரே குறித்த மாவட்டங்களில் அமைத்துக் கொள்ளலாம்.
இவை இந்த நகரங்களில்தான் நடக்க வேண்டும் என்பதில்லை.
இவற்றினருகேயுள்ள ஏதேனுமொரு பெரிய கோயிலையொட்டிக்
கிராமத்தில் நடந்தால் மாணாக்கருடைய பயிற்சிக் கட்டுப்பாட்டை
அமுல்படுத்துவதும், அவர்களுக்குச் செயல்முறைப் பயிற்சியளிப்பதும்
எளிதாயிருக்கும்.

1. சென்னை - செங்கற்பட்டு, வட ஆற்காடு.
2. கும்பகோணம் - தஞ்சாவூர், தென்னாற்காடு.
3. திருச்சி - புதுக்கோட்டை, திருச்சிராப்பள்ளி.
4. மதுரை - மதுரை, இராமநாதபுரம்.

5. கோயம்புத்தூர் - கோயம்புத்தூர், சேலம், தருமபுரி, நீலகிரி, பெரியார் மாவட்டம்.

6. திருநெல்வேலி - திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி.

ஆ) இவை யாவும் அறநிலையத்துறை ஆணையருடைய பூரண மேல்விசாரணையில் நடக்க வேண்டும். தற்போதுள்ள ஆகம பாடசாலைகள் எந்தெந்த ஆலயங்களின் சார்பில் நடக்கின்றனவோ அவ்வாறே அவை இயங்கலாம். மாணவர் சேர்க்கை, பாடத் திட்டம், தேர்வுத் திட்டம், சான்றிதழ் வழங்குதல் ஆகியவை மேற்கூறிய பொதுத் திட்டத்தின்படியே நடத்த வேண்டும். பொதுத் திட்டத்தின்படி நடைபெறும் இந்த ஆறு கல்லூரிகளும், ஆணையர் பொதுநல நிதியிலிருந்தோ அல்லது அரசு நிதியுதவியைக் கொண்டோ நடைபெற வேண்டும். இக் கல்லூரிகளில் சேர்க்கப் பெறும் மாணாக்கர்களுக்கு இலவச உணவு, இருக்கை, புத்தகம் முதலான வசதிகள் கல்லூரியின் சார்பில் செய்து கொடுக்க வேண்டும்.

இ) கர்நாடக மாநிலத்தில் மைசூர் மகாராஜா சமஸ்கிருதக் கல்லூரியில் ஆகமக் கல்வி ஒரு பிரிவாக இணைந்து, ஆணையர் மற்றும் அரசு மேற்பார்வைக்கு உட்பட்டு நடந்து வருவதும், அதற்கு ஜெனரல் முசைரி பண்ட் (பொது அறக்கட்டளை) என்று அரசு வருடந்தோறும் ரூ. 4 லட்சம் வழங்குவதும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. இந்தப் பயிற்சியின் நிர்வாகத்துக்குப் பொறுப்பேற்கும்படி தகுதியுடைய பாஞ்சராத்திரம், வைகாணசம், சைவாகமம் ஆகிய மூன்றுக்கும் ஏற்ற ஆகமப் பண்டிதர்களை ஆணையாளர் அலுவலக மேலாளர் சம்பள விகிதத்தில் அங்கு நியமனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டிலும் இவ்வாறு செய்ய வேண்டும்.

6. பயிற்சித் திட்டம் :

சைவாகமப் பயிற்சியும் வைணவாகமப் பயிற்சியும் இரண்டு நிலைகளிலும் சிறந்த அம்சங்களில் வெவ்வேறாகவே நடைபெறும். சைவ-வைணவ ஆசாரங்கள், சின்னங்கள் (திருந்து, திருமண் முதலியன) வலியுறுத்தப்படும். இப்பயிற்சி ஐந்து ஆண்டு நடைபெறும்.

அ) இளநிலை :

(1) முதல் இரண்டு ஆண்டுகளில் பயிற்சி பெற்றவர் கோயில்களில் நித்திய பூசையும், பிராயசித்த பூசையும், சிறு விழாக்களும் நடத்த தகுதி பெற்றவராக ஆக்குவது நோக்கம். இப்பயிற்சி இளநிலைப் பயிற்சி எனப் பெயர்பெறும். இதன் முடிவில் தேர்வும் சான்றிதழும் உண்டு. இச்சான்றிதழ் பெற்றவர் கோயில் நித்திய பூசை செய்யும் தகுதி பெறுகிறார்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

(2) இவர்கள் அனைவருக்கும் தேவாரம், திவ்வியப் பிரபந்தம், தோத்திரப் பாடல்கள் பயிற்சி அளிக்கலாம். இன்று வழிபடுவோர் எல்லாக்காரியங்களிலும் நல்ல நாள் பார்ப்பது மரபாக இருக்கிறபடியால், இந்தத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு அவசியமான அடிப்படை சோதிடப் பயிற்சி இந்த இரண்டு ஆண்டுக் காலத்தில் தரப்பட வேண்டும்.

(3) சிறு தெய்வக் கோயில்களில் பூசை செய்வோருக்கும் இதிலேயே போதுமான பூரண பயிற்சி அளித்து விடலாம். இந்தப் பயிற்சியே அவர்களுக்குப் போதுமானது.

ஆ) முதுநிலை :

அடுத்த மூன்றாண்டு பயிற்சி முதுநிலை எனப்படும். இப்பயிற்சியின் எல்லா நடைமுறைகளைப் பூசைகளும் (கர்ஷணகிரிபிரதிஷ்டாந்தம்), பிரதிட்டை, கும்பாபிஷேகம், பிற பெருவிழாக்கள் ஆகியவற்றை நடத்தும் பயிற்சியும் அளிக்கப்படும். இது முதுநிலை எனப்படும். இதன் முடிவில் தேர்வும் சான்றிதழும் உண்டு. இத் தேர்வு முடித்தவர் சம்பந்தப்பட்ட கோயிலில் எவ்வகையான கிரியைகளையும் நடத்தி வைக்கும் ஆச்சாரியருக்குரிய தகுதி பெறுகிறார்.

இ) மாணவர் சேர்க்கை :

சாதி இன வேறுபாடின்றி எந்த இந்து இனத்தவரும் இங்குச் சேர்க்கப்படுவர். மற்றபடி ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள தகுதிக் குறைபாடுகள் இருக்கக் கூடாது. புலால் உண்ணுபவரும், வழக்கமாக மது அருந்துபவரும் சேர்க்கப்பட மாட்டார். மாணாக்கரைப் பயிற்சிக்குச் சேர்த்த உடனேயே முதற்கட்டமாக அவருக்குச் சமய தீட்டைச் செய்து வைக்கப்படும். குறைந்த கல்விதகுதி ஆரம்ப காலத்தில் 5ஆம் வகுப்பு என்று வரையறை செய்யலாம். ஆரம்ப காலத்தில் வயது வரம்பு வற்புறுத்த வேண்டாம். எந்தக் கோயில்களில் எந்த இனத்தவர் பூசை செய்து வருகிறார்களோ, அந்தக் கோயிலின் பூசை குறித்துப் பயிற்சி அளிப்பதில் அந்த இனத்தாருக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படும்.

ஈ) பாடத் திட்டம் :

விரிவான பாடத் திட்டங்கள், ஆகமசபையால்தயாரிக்கப்படும். இந்தப் பாடத் திட்டங்களில் மந்திர பாகம் தவிர மற்றவை தமிழ் மொழியிலேயே கற்பிக்கப்படும். படிப்பு முறைக்கான புத்தகங்களை அறநிலையத்துறையே கல்லூரி தொடங்கும் காலத்திலே தயாரித்து வைத்திருக்க வேண்டும். ஆயினும் பழைய சாத்திரங்களை அறிவதற்குப் போதிய சமஸ்கிருதப் பயிற்சியும் கட்டாய பாடமாக இருக்கும்.

உ) ஆகம சபை :

இத்தனைப் பயிற்சி நிலைகளையும் நிர்வாகம் செய்வதற்கு அலுவல் சார்பற்ற ஒரு மாநில ஆகமச் சபை அமைக்கப் பெறும். அதற்கு அறநிலையத்துறை ஆணையாளர் தலைவராயிருப்பார். எல்லா ஆகமப் பாடசாலை (துறை மற்றும் தனியார்) முதல்வர்களும், பதவி வழி உறுப்பினராக இருப்பார். தென்னிந்திய அர்ச்சகச் சங்கக் காரியதரிசியோ அல்லது தலைவரோ பதவி வழி உறுப்பினராக இருப்பார். ஆகமத்தில் வல்லுநர்களாக, சைவம், பாஞ்சராத்திரம், வைகாணசம் ஆகிய ஒவ்வொரு ஆகமத்துக்கும் இருவர், சைவ சித்தாந்த சாத்திரம், சைவத் திருமுறைகள் வைணவ சித்தாந்தம், நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம் ஆகியவற்றில் வல்லுநர் நால்வர், ஒரு வேத பண்டிதர், ஓர் ஓதுவார், அரசு சிற்பக் கலைக்கல்லூரித் தலைவர் (மகாபலிபுரம்) உறுப்பினர்.

இந்த ஆகம சபையானது பல்வகைப் பயிற்சிகளுக்கும் வேண்டிய பாடத் திட்டங்களையும் அவற்றிற்குப் பயன்படுத்தக்கூடிய பாடப் புத்தகங்களையும், தேர்வுத் திட்டங்களையும், நிதி வசதி முதலியவற்றையும், அறநிலையத்துறை மூலம் ஏற்பாடு செய்து கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாகம சபை நடைபெறுவதற்கான விதிகளை அறநிலையத் துறை வகுக்கலாம்.

7. அர்ச்சகர்களுக்கான நூல் வெளியீடு :

அ) எல்லா ஆகமங்களும் அழிந்து போகாமல் காக்கும் பொருட்டு, அச்சில் கிடைக்காது. ஏட்டில் மட்டும் இருப்பவற்றைப் பிரதி செய்து தமிழரையுடனும், விளக்கப் படங்களுடனும் வெளியிடுதல் முன் அச்சிடப்பட்டு இப்போது கிடைக்காமலுள்ள ஆகமங்களையும் தமிழரையோடும் விளக்கப் படங்களுடனும் வெளியிடுதல்.

ஆ) பயிற்சியாளருக்கு வேண்டிய பலவகையான பாடப் புத்தகங்களையும் பின்னால் உதவத்தக்க கையேடுகளையும் வெளியிடுதல்.

இ) தமிழ் அருச்சனை என்ற இணைப்பில் விளக்கிக் கூறியபடி, சைவத் திருமுறைகள், வைணவத் திவ்வியப் பிரபந்தங்கள், பிற சிறப்பு நூல்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து தக்கவர்களைக் கொண்டு, முக்கியமான தெய்வங்களைக் குறித்த பெயர்களைத் திரட்டச் செய்து, தமிழ் அருச்சனைக்கேற்ற அஷ்டோத்தரம், சகஸ்ரநாமம் போன்ற தொகுப்புகளை விரைவில் வெளியிடுதல்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

8. உள் துறைக்குரிய பிற ஊழியர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பயிற்சியளித்தல்

இதுவரை கூறிய கருத்துக்களை அனுசரித்து உள்துறை ஊழியம் செய்வதுபற்றி தகுதிச் சான்றிதழ் பெறுவதற்குக் குறித்த விதி 12 ஐயும், சம்பந்தப்பட்ட இதர விதிகளிலும் திருத்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்தக் கல்லூரியில் பயின்று பூசகர் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு கீழ்க்கண்ட உறுதிகள் அளிக்கப் பெறுதல் வேண்டும் -

1. நியமனம் கிடைக்கும் என்ற உறுதிமொழி.
2. சேவை செய்கின்ற கோயிலுக்கு ஏற்றமாதிரியும், வாழ்க்கை நடத்துவதற்குத் தேவையான அளவிலும் ஊதியம் அளிக்கும் உறுதி.
3. கோயிலை ஓட்டியே குடியிருப்பதற்கு வசதியோடு கூடிய இல்லங்கள்.
4. Contributory Provident Fund அமல்படுத்துதல்
5. நியமனம் முதலான குடும்ப நிகழ்ச்சிக்குரிய கடன் வசதி.
6. விழாக்கால கடன் வசதி.

(ஆளுநரின் ஆணைப்படி)

பி.வி. வெங்கடகிருஷ்ணன்

ஆணையர் மற்றும் அரசுச் செயலாளர்.

இணைப்பு V

தமிழக அரசியலில் பார்ப்பனத் தலைமை

தமிழ்நாட்டில் பார்ப்பன ஏடுகள். அ.இ.அ.தி.மு.க.வை 'வழி நடத்தும்' பார்ப்பன அம்மையாரைப் பாராட்டத் துவங்கி விட்டன. தமிழ் நாட்டிலேயே எம்.ஜி.ஆருக்குப் பிறகு மக்கள் செல்வாக்குப் பெற்ற தலைவர் அவர்தான் என்று எழுதுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் நாகை தொகுதியில் மட்டும் தி.மு.க. அணி வெற்றி பெற்றதற்குக் காரணம், அங்கு ஜெயலலிதா பிரச்சாரத்துக்கு செல்லாததுதான் என்று 'தினமணி' செய்தி போடுகிறது; நீண்ட நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகு தமிழ்நாட்டுக்கு ஒரு பார்ப்பனத் தலைமை கிடைத்திருக்கிறதே என்ற பூரிப்பில் - அந்த அம்மையாரை கோபுரத்தில் தூக்கி உட்கார வைக்கத் திட்டமிட்டு செயல்படத் துவங்கியிருக்கிறார்கள்.

கடந்த சட்டசபை தேர்தலில் தனித்துப் போட்டியிடப் போவதாக அறிவித்து, பார்ப்பானர்ச் சங்கம் வேட்பாளர்களை எல்லாம் கூட அறிவித்தது. கடைசியில் வேட்பாளர்களை வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டு - ஜெயலலிதா கட்சியை ஆதரிப்பதாக அறிவித்ததை தமிழ்நாட்டு மக்கள் மறந்துவிடவில்லை.

அ.தி.மு.க.வின் மூத்த தலைவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற முன்னாள் 'சுயமரியாதை வீரர்கள்' இப்போது அந்த அம்மையாரிடம் பதவிக்காக அவமானப்பட்டு, அடிபணிந்து கிடப்பதைப் பார்க்கும்போது, பரிதாபப்படவே வேண்டியிருக்கிறது. கொள்கைகளோ, திட்டங்களோ எதுவும் இல்லாமல் ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பிடிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே 'லட்சியத்துக்காகவே' நடத்தப்படும் அக்கட்சி, முரண்பாடுகளின் கூடாரமாக மாறிக் கிடப்பதை, இந்தப் பார்ப்பன ஏடுகள் கண்டு கொள்வது இல்லை! சட்டசபை தேர்தலில் - ராஜீவ் காந்தியை போஃபோர்ஸ் ஊழல்வாதி என்று பேசியவர் இதே பார்ப்பன அம்மையார்தான். இப்போது நாடாளுமன்ற தேர்தலிலோ, ராஜீவ் ஆட்சிதான் வர வேண்டும் என்று மக்களிடையே பேசி ஓட்டுக் கேட்டார். இதற்காக, காங்கிரஸ் கட்சி அந்த அம்மையாருக்கு தந்த ரொக்கம் ரூ. 3 கோடி! இதை 'இல்லஸ்டிரேட்டட் வீக்லி' வார பத்திரிகை ஆதாரங்களுடன் அம்பலப்படுத்தியது.

ஆனாலும் இந்நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள், அரசியலில் செல்வாக்கு மிக்க தலைவராக, அந்த அம்மையாரை சித்தரித்துக் காட்டுகிறார்கள்!

தமிழ்நாட்டில் - பார்ப்பனர்களிலே ஒரு தலைவர் நீண்ட காலமாக உருவாக முடியவில்லை என்பது வரலாற்று உண்மை! ஆச்சாரியாருக்குப் பிறகு, பார்ப்பன தலைமை பீடம் அரசியலில் காலியாகவே இருந்து

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

கொண்டிருக்கிறது. அந்த இடத்துக்கு அவ்வப்போது பல்வேறு நபர்களைக் கொண்டுவரும் முயற்சிகள் எல்லாம் நடந்தும் கூட - கடைசியில் தோல்விதான் அடைந்தார்கள்.

அதே நேரத்தில் - இந்திய அரசியல் ஆதிக்க பீடம் அவர்களிடம்தான் இருந்தது; அந்த அதிகாரச் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி, தமிழகத்தில் உள்ள அரசியல் தலைமையை அவ்வப்போது மிரட்டி, பார்ப்பனர்கள், தங்கள் காரியங்களைச் சாதித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். தமிழகத்திலேயே பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஒடுக்கும் ஒரு சட்டம் வந்தால் - நேராக டெல்லிக்குக் காவடி எடுத்து அதைத் தடுப்பதுதான் அவர்களின் வாடிக்கையாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

அனைத்து சாதியினருக்கும் அர்ச்சகராகும் உரிமை வேண்டும் என்று தமிழக சட்டப் பேரவை தீர்மானம் போட்டவுடன், அதை எதிர்த்து நேரடியாக உச்சநீதிமன்றத்துக்குப் போனவர்கள்தான் இந்தப் பார்ப்பனர்கள். இந்து கூட்டுக் குடும்பத்தின் பரம்பரை சொத்தில், ஆண்களுக்கு உரிய உரிமை பெண்களுக்கும் உண்டு என்று தமிழக அரசு கொண்டு வந்த மசோதாவுக்கு, குடியரசுத் தலைவர் மூலமாக ஒப்புதல் தரவிடாமல் தடுத்து விட்டார்கள். இந்த மசோதாவை, காஞ்சி சங்கராச்சாரி எதிர்த்ததே இதற்குக் காரணம்.

இப்படி டெல்லியில் தங்களின் அதிகார பீடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டிருந்த பார்ப்பனர்களுக்கு, அங்கு நெருக்கடிகள் உருவாகும் சூழ்நிலைகள் காணப்படுகின்றன! இந்தியாவின் பிரதமராக, இப்போது ஒரு பார்ப்பனரல்லாதவர் வர இருக்கிறார்; ஆனால் அதிகாரத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் பார்ப்பன அதிகார வர்க்கத்தின் பிடி, புதிய ஆட்சிகளில் தளரக்கூடிய வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன.

இந்த நிலையில்தான், பார்ப்பனர்கள், தமிழ்நாட்டில் ஒரு பார்ப்பன அரசியல் தலைமையை உருவாக்கும் முயற்சிகளில் தீவிரம் காட்டத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். நாடாளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகளை வைத்துக் கொண்டு அந்த அம்மையாரின் அசைவில் தமிழகத்தையே மாற்றிக் காட்ட முடியும் என்பதுபோல் - ஒரு பொய்யான தோற்றத்தை பார்ப்பன ஏடுகள் உருவாக்கிக் காட்டுகின்றன!

பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டியது மிக அவசியம்! குறிப்பாக, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், திராவிடர் இயக்கக் கொள்கைகளை ஏற்று நிற்கும் இயக்கமாக தன்னை வெளிப்படையாக அடையாளம் காட்டிக் கொண்டு, கொள்கை வழியில் தீவிரமாக செயல்பட வேண்டியதும் மிகவும் அவசியமாகும்! அப்போதுதான், பார்ப்பனர்களின் இந்த புதிய சவாலை மக்கள் மன்றத்தில் உறுதியுடன் சந்திக்க முடியும்.

விடுதலை (தலையங்கம்), 1.12.1989.

இணைப்பு VI

Government of Tamil Nadu

Abstract

Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department - Tamil Nadu Veda Agama Education and Research Society - Registration of Society under Tamil Nadu Societies Registration Act, 1975 - Draft Memorandum of Association and Bye-laws-Approved.

Commercial Taxes and Religious Endowments Department

G.O.Ms.No. 15

Dated : 17.1.1994

From the Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department letter Rc.No. 87246/92/U3 dated 23.11.1993.

Order :

1. The Government have decided to set up an Institute of Vedic Science in this state for Vedic and Agamic studies, development and maintenance of libraries for Vedic and Agamic Literature, publication of rare Vedic works etc.

2. The Government have accordingly decided to constitute the 'Tamil Nadu Veda Agama Education and Research Society'. This Society will be registered as a society under the Tamil Nadu Societies Registration Act, 1975 and will have its Registered Office at Madras.

Composition of the Society

3. The General Council to which the management of the society is entrusted, as required under section 6 of the Tamil Nadu Societies Registration Act, 1975 (Tamil Nadu Act, 27 of 1975) shall consist of the following members :-

1) Minister for Hindu Religious and Charitable Endowments	President
2) Chief Secretary to Government	Member.
3) Secretary to Government
(Commercial Taxes and Religious Endowments Department)	Member.
4) Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments
Administration Department	Member
5) Three members who are scholars in Vedas,
Agamas and other Vedic Literature	Members
6) Four members representing temples
which are contributing funds to the society	Members

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

7) Two members from institutions which are engaged in Vedic studies	Members
8) Two members representing Hindu Religious Institutions / Maths	Members
9) One member representing philanthropists / eminent person	Member
10) Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department	Member / Secretary.

The nomination of Members shall be made by the President of the Society with the previous approval of the Temple Administration Board. The nominated members of the society shall hold office for a period of two years from the date of nomination and will be eligible for renomination.

4. The society shall have an Executive Committee which will pursue and carry out the objects of the society as set forth in the memorandum of Association and shall follow and implement the policy directions and guideline laid down by the Temple Administration Board or the President of the Society. The Executive Committee shall exercise all administrative and financial powers of the society.

5. The Executive Committee shall consist of the following members :

(i) Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department	Chairman
(ii) Joint Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department	Member / Secretary
(iii) Two individuals who are scholars in Vedas and Agamas	Members
(iv) Deputy Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department Tiruchirapalli	Member
(v) Principal / Director of the Institute	Member
(vi) One member from an institution engaged in Vedic / Agamic studies	Member

Funds

6. The funds of the Society shall consist of the following :

- (i) **grants received by the society from the Government of Tamil Nadu and Government of India and contributions from temples;**

- (ii) donations, gifts and receipts otherwise received by the society;
- (iii) income from investments;
- (iv) income from any other source.

7. The Memorandum of Association and the Bye-Laws for the proposed society are approved as in Annexure I and II respectively.

8. The Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department shall take necessary steps to register the Tamil Nadu Veda Agama Education and Research Society and intimate the date of registration of the above society to the government immediately.

(By order of the Governor)

P.V. RAJARAMAN,
Secretary to Government.

To

The Commissioner,
Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department,
Madras - 34

The Inspector General of Registration, Madras - 28.

The Secretary to Chief Minister, Madras - 9.

The Senior Personal Assistant to Minister
(Hindu Religious and Charitable Endowments) Madras - 9.

copy to: Finance / Law / Information and Tourism departments, Madras-9.

The Deputy Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department, Tiruchirapalli.

The District Registrar, Registration Department, Central Madras, Madras- 18.

-/forwarded/by order / -

(K. Gunaseelan Samuel Raj),
Section Officer.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

ANNEXURE - I

Memorandum of Association

1. Name :- The name of the society shall be the "Tamil Nadu Veda Agama Education and Research Society".
2. Headquarters :- The registered office of the society shall be situated at Madras.
3. Objects of the Society :- The objects for which the society is established are,-
 - i) to promote, under the guidance of the Temple Administration Board, the study and research of Vedas, Agamas, Vyakarnas, Nyaaya Sastras, etc., in the traditional way;
 - ii) to plan, develop, construct, acquire, manage and maintain institutes for Vedic and Agamic studies;
 - iii) to promote research and publication of rare Vedic and Agamic Literature;
 - iv) to provide in-service training to Archagas and other office-holders of religious services in temples;
 - v) to set up and maintain a modern library on vedic and agamic literatures, and to develop the same to international standard;
 - vi) to organise seminars, conferences, etc., in the field of vedas, agamas, tharka, vyakarna, Meemamsa, Vedantha, etc.,
 - vii) to co-operate with organisations having similar objects and to help the development of vedic, agamic and sanskrit studies;
 - viii) to promote the study and research in Saiva Siddhantha, Thirumuuais, Nalayira Divya Prabandhams and other religious works;
 - ix) to do such other acts as may be consistent with the above objects with the approval of the Temple Administration Board;
 - x) The society will function subject to the general superintendence and control of the Temple Administration Board.

4. General Council :- The names, addresses and occupations of the Members of the General Council to whom the management of the society is entrusted, as required under section 6 of the Tamil Nadu Societies Registration Act, 1975 (Tamil Nadu Act 27 of 1975) are as follows :-

1. Minister for Hindu Religious and Charitable Endowments	President
2. Chief Secretary to Government	Member
3. Secretary to Government, Commercial Taxes and Religious Endowments Department	Member

4. Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department Member
5. Three members who are scholars in Vedas, Agamas and other vedic literature Members
6. Four members representing temples which are contribution funds to the society Members
7. Two members from institutions which are engaged in Vedic studies Members
8. Two members representing Hindu Religious Institutions / Maths Members
9. One member representing Philanthropists eminent person Members
10. Joint Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department Member / Secretary.

GOVERNMENT OF TAMIL NADU

ABSTRACT

Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department - Tamil Nadu Veda Agama Education and Research Society - Nomination of Members to the General Council of the Tamil Nadu Veda Agama Education and Research Society - Orders - Issued.

Commercial Taxes and Religious Endowments Department

G.O.Ms.No. 382

Dated : 4.12.1995

1. G.O.Ms. No. 15, C.T. & B.E. Dated 17.1.1994.
2. From the Commissioner, H.R. & C.E. Administration Department, Madras - 34. Lr.No. 87246 / 92 / U3 dated 8.5.1995.
3. From the Commissioner, H.R. & C.E. Administration Department, Letter No.87246 / 92 / U3 dated 4.8.95.
4. D.O.Lr.No. 28082 / K-1 / 93-8, C.T. & R.E. Department dated 6.9.95.
5. From the Commissioner, H.R. & C.E. Administration Department, Letter No.Na.ka. 87246 / 92 / U3 dt. 6.11.1995.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

Order :

In the G.O. first read above, the Government have constituted the Tamil Nadu Veda Agama Education and Research Society and have also approved the memorandum of Association and the bye-laws of the above society.

2. As per bye-law 9 of the above society, the General Council of Tamil Nadu Veda Agama Education and Research. Society shall consist of the following members, namely :-

1. Minister for Hindu Religious and Charitable Endowments,
Government of Tamil Nadu President
2. Chief Secretary to Government of Tamil Nadu Member
3. Secretary to Government, Commercial Taxes and
Religious Endowments Department, Madras - 9. Member
4.Commissioner, Hindu Religious and Charitable
Endowments Administration Department, Madras Member
5. Three members, who are scholars in Vedas,
Agamas and other Vedic Literature
6. Four Members representing Temples
Which are engaged in vedic studies.
7. Two members from Institutions which are engaged in Vedic studies.
8. Two members representing Hindu Religious Institution / Maths.
9. One member representing Philanthropist / eminent person.
10. Joint Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments
Administration Department - Member / Secretary.

4. As per clauses (1) and (2) of bye-law 10 of the above society,
 - (i) the nomination of members shall be made by the president of the Society with the previous approval of the Temple Administration Board.
 - (ii) The nominated members of the Society shall hold office for a period of two years from the date of nomination and will be eligible for renomination.

5. The Commissioner in his letter third read above, has reported that the Temple Administration Board in their Circulation Note 36 have approved the proposal for nomination of Twelve members to the General Council of the Tamil Nadu Veda Agama Education and Research Society and the Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments Administration Department has requested the Government to obtain orders of Hon'ble Minister (Hindu Religious and Charitable

Endowments) who is also the President of the above society and issue orders on the nomination of Members to the General Council of the above society.

6. The Government accordingly approve the nomination of the following Twelve members as approved by the Temple Administration Board in their Circulation Note No. 36, as Members to the General Council of the Tamil Nadu Veda Agama Education and Research Society as per clause (1) of bye-law 10 of the above society.

Scholars in Vedas, Agamas and Vedic Literature

1. Sivashri T.S. Sambamurthy Sivachariyar, 96 Ramaswamy Street, Mannady, Madras 600 001.
2. Sriman Lakshmana Battachariyar, Vaigana Agama Vidwan, Manambuchavadi, Thanjavur.
3. Sriman Rangaraja Battachariyar, Arulmigu Ranganathaswamy, Tirukuvil, Srirangam.

Members representing Temples which are contributing funds to the society.

1. Thiru S. Kanagaiah, Joint Commissioner / Executive Officer, A/M. Thandayuthapaniswamy Temple, Palani.
2. Thiru. P. Ramaraju, Joint Commissioner / Executive Officer, A/M. Mariamman Temple, Samayapuram, Tiruchi District.
3. Thiru V. Gunasekaran, Joint Commissioner / Executive Officer, A/M. Aranganathaswamy Temple, Srirangam, Tiruchi District.

Members belonging to institutions engaged a vedic studies

1. Dr. V.R.L. Sarma, Tiruvedhi, President and Treasurer, Rajaveda Padasalai, 42, Kamatchi Joshier Street, Kumbakonam.
2. Thiru P.S.R.M.A. Ramaswamy, Sri Karpagavinayaga Vedha Sivagam Padasalai, Pillayarpatti, Pasumpon Muthuramalingam District.

Religious Endowments and Maths

1. Sri-la-Sri Adheenakartha, Dharmapuram Math, Dharmapuram, Mayladuthurai Taluk, Nagai Quaid-e-Milleth District.
2. Sri Jeer Swamigal, Sri Vanamamalai Math, Nanguneri, Tirunelveli Kattabomman District.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

Religious minded Philanthropist

1. Thiru Venu Srinivasan (TVS)

West Side House, No. 2, Adyar Club Gate Road, Madras-28.

6. The above members of the society shall hold office for a period of two years from the date of nomination and will be eligible for renomination.

(By Order of the Governor)

R. SANTHANAM,

Secretary to Government.

To

The Members of General Council of Tamil Nadu Veda Agama Education and Research Society, Madras - 34.

The Member Secretary, Tamil Nadu Veda Agama Education Research Society, Madras - 34.

The Commissioner, H.R.&C.R. Administration Department, Madras - 34.

The Accountant General, Madras - 18.

copy to : The Secretary to Chief Minister, Madras - 9.

The Senior P.A. to Minister (H.R.&C.E.), Madras - 9.

Commercial Taxes and Religious Endowment Department (N, P, Q, R)

- / forwarded / by order / -

இணைப்பு VII

கழகமும் பிரிவினையும்

நூலாசிரியர் குறிப்பு :

இப்பகுதியில், திராவிட நாடு / தமிழ்நாடுப் பிரிவினைக் கோரிக்கை குறித்து திராவிடர் கழகத்தின் அதிகாரபூர்வமான நாளேடான 'விடுதலை' 14.11.1973 இதழில் வெளியான 'கழகமும் பிரிவினையும்' என்ற கட்டுரையும் பெரியாரின் சில கட்டுரைகளும், பேருரைகளும் தரப்படுகின்றன. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் இருந்த மாகாணங்கள் அன்று இன்றுள்ள மாநிலங்களை விடக் கூடுதலான அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தன. அன்றைய சென்னை மாகாணத்தில் பெரும்பகுதி தமிழ்ப் பகுதியே. சென்னை மாகாணமே அன்று திராவிட நாடாகக் கருதப்பட்டது. அத்திராவிட நாடு தமிழ்ப் பகுதி, மலையாளப் பகுதி, ஆந்திரப் பகுதி, கன்னடப் பகுதி ஆகியனவற்றின் கூட்டரசாக (Federation) இருக்கும் என்று பெரியார் தலைமையிலிருந்த நீதிக் கட்சி அறிவித்தது. அன்றைய பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலிருந்து விலகி பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தின் நேரடியாட்சியின் கீழ் திராவிட நாடு இருக்கும் என்று பெரியாரின் நீதிக் கட்சியும் பின்னர் திராவிடர் கழகமும் தீர்மானங்கள் இயற்றியதை வைத்துக் கொண்டு அந்த இயக்கத்தையும் பெரியாரையும் பிரிட்டிஷ் அடிவருடிகள் என்று அன்று முதல் இன்று வரை தேசியவாதிகளும் இடதுசாரிகளும் கூறி வருகின்றனர். தீவிர வலதுசாரியான 'சோ' ராமசாமி, இந்து நாளேட்டின் உதவியாசிரியர்களிலொருவராக உள்ளவரும் தன்னை இடதுசாரியாகக் காட்டிக் கொள்பவருமான கிருஷ்ண ஆனந்த் ஆகிய இருவரும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் பெரியாரை இழிவுபடுத்த, "பிரிட்டிஷ் குடையின் கீழுள்ள திராவிட நாடு கேட்டவர்தானே ஈ.வெ.ரா." என்று பேசி வருகின்றனர்.

எனவே சில உண்மைகளை இங்கே குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. பெரியாரும் அவரது இயக்கமும் அன்று பார்ப்பன - பனியா ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்த தேசிய இயக்கத்திற்கும் பிரிட்டிஷாருக்குமிடையே இருந்த முரண்பாட்டைப் பயன்படுத்தித்தான் அரசியல், சமுதாய வாழ்வில் தம்மை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. மேலும், பார்ப்பன - பனியா காங்கிரஸ், பிரிட்டிஷாரிடமிருந்து எந்த அளவுக்கு சுதந்திரம் கேட்டதோ, அதே அளவிற்குத்தான் பெரியாரின் இயக்கமும் கேட்டது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்ததனி மாகாணமாக அன்றைய சென்னை மாகாணம் (திராவிட நாடு) பிரியுமானால், வடநாட்டாரிடமிருந்து பாதுகாத்துக்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

கொள்ளவே பிரிட்டிஷாரின் மேற்பார்வையில் சிறிது காலம் அம்மாகாணம் இருக்க வேண்டும் என்று பெரியாரியக்கம் கருதியது. காங்கிரஸ் தேசியவாதிகளால் 1947-இல் பெறப்பட்ட சுதந்திரம் என்பது முழு விடுதலை அல்ல. பிரிட்டிஷ் முடியாட்சிக்குக் கட்டுப்பட்ட டொமினியன் (குடியேற்ற நாடு) அந்தஸ்துதான். இந்த உண்மையை விளக்கும் பொருட்டும் பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சியே என்றென்றும் நீடிக்க வேண்டும் என்பதுதான் பெரியாரின், அவரது இயக்கத்தின் நிலைப்பாடு என்று இன்றும் கூட 'சோ' போன்ற பார்ப்பனர்களும் பார்ப்பன இடதுசாரிகளும் கூறி வருவதை மறுதலிப்பதற்கும் கீழ்க்காணும் இரு கூற்றுகளை மட்டும் இங்கு தர விரும்புகிறேன் :

.... நாங்கள் எதற்காக தேச துரோகியாக இருக்க வேண்டும்? பார்ப்பனர்களைவிட நாங்கள் இந்த நாட்டு நன்மையில் லட்சியமில்லாமல் இருக்க ஏதாவது ஊரார் உழைப்பில் சோம்பேறிகளாய், நாடோடிகளாய், சூழ்ச்சியில் பித்தலாட்டத்தில் வாழ்கின்றவர்களா? எங்களுக்கு இந்த நாடு சொந்தமில்லையா? எங்கள் முன்னோர்கள் இந்த நாட்டை ஆளவில்லையா? நாங்கள் பாடுபட்டுப் பிழைப்பவர்கள் அல்லவா? மற்ற ஜாதியாரை அழுத்தி ஏமாற்றி வாழ்கின்றோமா? நாங்கள் சிறை செல்லவில்லையா? நாங்கள் வெள்ளையர் சுரண்டல் ஒழிய வேண்டும் என்று சொல்கிறவர்கள் அல்லவா? நாங்கள் முதலாளி ஆதிக்கம் அழிய வேண்டும் என்கிறவர்கள் அல்லவா? நாங்கள் பார்ப்பன மத சம்பிரதாயப்படியே தொழிலாளிகள்-பாட்டாளிகள் என இழிவு படுத்தப்படுகிறவர்கள் அல்லவா? நாணயத்தில், மனிதாபிமானத்தில் பார்ப்பனர்களை விட நாங்கள் மோசமானவர்களா? இப்படி இருக்க நாங்கள் தேசத்தில் யாருக்குக் காட்டி கொடுத்து விடுவோம்? எதற்காக, எந்த வகையில் தேசத் துரோகம் செய்து விடுவோம்?

- பெரியார் (குடி அரசு, 30.7.39)

பார்ப்பன ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட சென்னை மாகாணமே பெரியாரின் இலட்சியமாக இருந்தது என்பதை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அனுப்பிய கிரிப்ஸ் குழுவின் குறிப்பில் காணலாம். பெரியாரின் கோரிக்கையை வெள்ளையர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

ஆரியர் உதவி இல்லாவிட்டால் வெள்ளையர் ஆட்சி அரை நாழிகை கூட இங்கு நடைபெற முடியாது. அதுபோலவே வெள்ளையர் பாதுகாப்பும் இராணுவமும் இல்லாவிட்டால்

ஆரியர் வாழ்வு வினாடி அளவு கூட இந்நாட்டில் இருக்கவும் இந்த நாட்டு குடிமக்கள் 100-க்கு 90 பேர் கல்வி, மானம் அற்ற கீழ் மக்களாகவும் 100-க்கு 95 பேர் சமுதாயத்தில் கீழான, தாழ்வான இழி மக்களாகவும் பாட்டாளி அடிமை மக்களாகவும் இருக்கவும் நேர்ந்திருக்காது. இன்று இருக்கும் நிலை மாற வேண்டுமானால் வெள்ளையர், ஆரியர் ஆகிய இருவரின் உள் உளவு ஒப்பந்த ஆட்சி மாறியே ஆக வேண்டும் என்பது சுதந்திரமும் மனிதத் தன்மையும் விரும்பும் மக்களது முடிவாகும். ஆனால் இதை வலியுறுத்த இன்று இந்த நாட்டில் கட்சி இல்லை, மக்கள் இல்லை, கவலை கொண்டவர்களும் இல்லை. திராவிட சமூகத்தார் இருக்கிறார்கள் என்றாலும், அதற்கு வேண்டிய கட்டுப்பாடு, வலிவு இல்லை. ஆதலால் அது இந்த விஷயங்களை வெளியாக்கி விடுவது என்கின்ற காரியத்தில் மாத்திரம் வெற்றி பெற்றுக் கொண்டு மற்றதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

வெள்ளையர்கள் மிக ஜாக்கிரதையாக புத்திசாலித்தனமாக பிரிவினையை மறுக்கும் பொறுப்பைத் தங்கள் மீது போட்டுக் கொள்ளாமல் ஆரியர்கள் மீது (காங்கிரஸ் மீது) போட்டு விட்டு, கண்ணைச் சிமிட்டி ஜாடை காட்டிக் கொண்டே ராஜியாகப் போங்கள் என்று ஒப்புக்குப் பேசி காலம் கடத்தி வருகிறார்கள்...

....நாமும் சொல்கிறோம் வெள்ளையர் வெளியேறிவிட வேண்டியதுதான் என்று. அதுவும் இல்லாமல், நிபந்தனையும் வாய்தாவும் இல்லாமல் உடனே உடுத்தின உடையுடன் வெளியேற வேண்டியதுதான் என்கிறோம். இந்தியாவுக்கு இனி வெள்ளையன் ஆட்சியோ வெள்ளையன் பஞ்சாயத்தோ தேவை இல்லை என்றே சொல்லுகிறோம்.

ஏனெனில் ஒன்றாயிருக்கும் கூட்டு இந்தியாவா, பிரிந்த இந்தியாவா என்பது இனி இந்தியப் பிரச்சினையாய் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லாமல் போய் விட்டது. மற்றென்ன வென்றால் வெள்ளையர் வெளியேறின இந்தியாவா, வெள்ளையர் சம்பந்தமும் ஆரிய சூட்சி ஆதிக்கமுங் கொண்ட இந்தியாவா என்பதாகும்.

திராவிட மக்கள், வெள்ளையர் சம்பந்தமும் ஆரிய ஆட்சி ஆதிக்கமும் இல்லாத 'இந்தியா' அது வேறு எப்படிப்பட்ட இந்தியாவானாலும் - அதைக் காண வேண்டியது தங்கள் கடமை என்று நினைக்க வேண்டியர்களாவார்கள் (குஅ, 13.5.46).

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

1947-இல் இந்தியா 'சுதந்திரம்' பெறும் தருவாயில் பெரியார் :

திராவிடர்களாகிய நாம், திராவிட நாட்டுக்குப் பூரண சுயேச்சைதான் வேண்டும், அதுவும் ஆரியர், ஆங்கிலேயர் இருவர் ஆதிக்கமும் அற்ற பூரண சுயேச்சை வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறோம். உண்மையென்னவென்றால் - இப்போது பிரிட்டிஷ்காரரும் காங்கிரஸ்காரரும் பல நாளாகக் கூடிக் கூடி ராஜி என்கின்ற முறையில் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அதை நாம் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டோம் என்கிறோம். இப்படிச் சொல்லும் நாம் அவ்விருவர்கள் மீதும் விரோதத்தால் சொல்லுகிறோம் என்று சொல்லக் கூடாது. அரசியலில் பிரிட்டிஷ்காரர்களுடைய எவ்வித சம்பந்தமும் நமக்குத் தேவை இல்லை. அது போலவே வடநாட்டு ஆரியர், பனியா, குஜரத்தி, மார்வாடிகளின் சம்பந்தமும் தேவையில்லை என்பதனாலேயே கூறுகிறேன்.

திராவிட நாடு கேட்கப்படுவது ஏன் என்று சொன்னால், முதலாவதாக வெள்ளைக்காரன் ஆதிக்கத்திலிருந்து நாம் பூரணமாக விடுதலை பெற வேண்டும். இரண்டாவதாக ஆரியர்கள் வடநாட்டுப் பனியாக்கள் ஆதிக்கத்திலிருந்தும் பிரிய வேண்டும் என்ற கருத்தின் மீது தான் கேட்கப்படுகிறது என்று சொன்னோம்.

'வெள்ளையனே வெளியேறு' (குவிட் இந்தியா) போராட்டம் உண்மையில் வெள்ளையரோடு சமரசம் காண்பதற்குத்தான் நடத்தப்பட்டது என்றார் பெரியார் :

இத்தனை நாள் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடினேன் என்று சொல்லி எங்களை ஏமாற்றிப் பெரியதனம் சம்பாதித்துக் கொண்டு இப்போது 'குடியேற்ற நாடந்தஸ்து பெற்று விட்டேன், அதை ஒப்புக் கொள்' என்றால் என்ன அர்த்தம்? எங்களை அடக்கி ஒடுக்கி கொடுங்கோல் ஆட்சிக்கு நீ வெள்ளையனிடம் லைசென்சு பெற்றுக் கொண்டாய் என்றுதானே அர்த்தம்? டொமினியன் அந்தஸ்தில் மத்திய அரசாங்கம் மாகாண அரசாங்கங்களை சர்வாதிகாரம் செய்யலாம்.

இன்றைய டொமினியன் அந்தஸ்து என்ற ஆட்சியை நாங்கள் - அதாவது ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்ற பெயரில் இருந்த போது - கேட்டதற்கு நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்? மிதவாதிகள் கேட்ட

போது என்ன சொன்னீர்கள்? எவ்வளவு திரித்துக் கூறினீர்கள்?... இப்போது ஜூன் 3 ஆம் தேதியில் அவனுடைய அடிமைச் சாசனத்தை ஒத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டால் இதை முட்டாள்தனம் என்பதா? பித்தலாட்டம் என்பதா? அரசியல் நிர்ணய சபையின் முதல் தீர்மானம் என்ன? சோஷியலிஸ்ட் ரிப்பளிக்கு இந்தியா என்பதாக அல்லவா? அப்படி இருக்க 1935-ஆம் வருட சீர்திருத்தத்தைவிட சில விஷயத்தில் மோசமாக இருக்கும் ஜூன் 3 ஆம் தேதி ஒப்பந்தம் இந்தக் குடியேற்ற நாட்டந்தஸ்து என்று சொல்வதை எதற்காகக் கேட்டு வாங்க வேண்டும்? (விடுதலை, 2.7.47)

காந்தியின் 'பூரண சுயராஜ்யம்' பற்றி, இந்தியாவில் கடைசி ஆங்கிலேய கவர்னர் ஜெனரல் மவுண்ட்பாட்டன் கூறியவை :

.....இந்தியாவிற்குக் குடியேற்ற நாடுத் தகுதி (Dominion Status) வழங்கப்படுவதற்குக் கடந்த காலத்தில் காந்திக்கு ஆட்சேபணை இருக்கவில்லை என்று நான் புரிந்து கொண்டுள்ளதாக அவரிடம் (காந்தியிடம்) கூறினேன். அது உண்மைதான் என்றும் போர்க் காலத்திலும் கூட அதற்கெதிராகத் தான் ஏதும் கூறியதில்லை என்றும் அவர் என்னிடம் கூறினார். பிறகு 'ஹரிஜன்' 16.12.1939 இதழில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு கட்டுரையின் பகுதியை எனக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதில் கீழ்க்காணும் வாசகங்கள் இருந்தன : "குடியேற்ற நாடு தகுதி வழங்கப்படுமேயானால் நான் அதை ஏற்றுக் கொள்வேன். இந்திய மக்களும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி செய்வேன் என்று ஒரு நண்பரிடம் கூறியுள்ளேன்".

பின்னர் நான் எனக்கும் திரு. காந்திக்கும் நடந்த உரையாடலை திரு. கிருஷ்ணாவிடமும் திரு. வி.பி. மேனனிடமும் (அன்றைய மத்திய அரசாங்க உயர்நிலை ஐ.சி.எஸ். அதிகாரிகள் - எஸ்.வி.ஆர்) கூறி, திரு. காந்தி கூறியவற்றின் அடிப்படையிலேயே அவருடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தும்படி கூறினேன். அவர்கள் இருவருமே, நான் மேற்கொண்ட பாதை வெற்றியைத் தேடித் தந்துள்ளது என்று கூறினர். அதற்குக் காரணம் திரு. காந்தி, நான் அவருடைய ஆலோசனையை நேர்மையாகப் பின்பற்ற முயற்சி செய்தேன் என்று கருதினார் என்று அவர்கள் கூறினர். மேலும், இந்தியாவின் எதிர்காலத்தை வடிவமைப்பதில், எனது திட்டத்தின் வாசகங்களைப் பார்க்கும்போது அவருக்கு முதலில் காட்சியளித்ததைக் காட்டிலும் மேலும் பெரியதொரு

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

பாத்திரத்தைத் தான் வகித்துள்ளதாக அவர் கருதினார் என்றும் அவர்கள் கூறினர்.

-6.6.47 அன்று காந்தியுடன் நடத்திய உரையாடல் குறித்து மவுண்ட் பாட்டன் எழுதிய குறிப்புகள் (Collected Works of Mahatma Gandhi, Vol. LXXXIII, pp 481-482)

பெரியார் ஈ.வெ.ரா. அறிக்கை :

வெள்ளையர்கள் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறிவிடவில்லை... குடியேற்ற நாடு அந்தஸ்து என்பது அதிகார மாற்றமே தவிர, நாடு ஒப்படைப்பு அல்ல. உதாரணமாக இந்தியாவுக்கு அரசர் ஜார்ஜ் மன்னர் ஆவார். மேற்பார்வையாளர், கவர்னர் - ஜெனரல் மேன்மை தங்கிய மவுண்ட்பேட்டன் ஆவார். ஆதலால் வெள்ளையருக்கும் காங்கிரசுக்கும் ஏற்பட்ட ஓர் ஒப்பந்த ஆட்சி தானே ஒழிய, இந்திய மக்களுக்கு ஏற்பட்ட சுதந்திர ஆட்சியல்ல. இதன் பயனாய் இந்த நாட்டிலுள்ள காங்கிரசல்லாத மக்களுக்கு நன்மை இல்லை. பிரதிநிதித்துவம் இல்லை. வருணாசிரம தர்மக் கொடுமை ஒழிவதில்லை. ஏற்படப் போகும் மாகாண ஆட்சி என்பது வெள்ளையர் அதிகார ஆட்சிக் காலத்திலிருந்த உரிமையை விட மோசமான ஆட்சியேயாகும். அதிகாரங்கள் யாவும் மத்திய அரசாங்கத்துக்குத் தான்....

- விடுதலை, 6.8.47

இந்தப் பின்னணியில்தான் 'கழகமும் பிரிவினையும்' (விடுதலை 14.11.1973) கட்டுரையில் காணப்படும் நீதிக்கட்சியின், திராவிடர் கழகத்தின் தொடக்க காலப் பிரிவினைத் தீர்மானங்களைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பின்னர் பெரியார், மொழிவாரி மாநிலங்கள் அமைக்கப்பட்ட பின் தமிழ்நாட்டை மட்டுமே திராவிட நாடாகக் கண்டார். சுதந்திரத் தமிழ்நாடு என்ற முழக்கத்தையே 1955 முதல் தனது இறுதிச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தும் வரை முழங்கி வந்தார். தட்சிணப் பிரதேசத் திட்டம், சென்னை நகருக்கு ஆந்திரர் உரிமை கொண்டாடுதல் ஆகியவற்றை எதிர்த்தார். அவர் எப்போதுமே வன்முறை தவிர்த்த போராட்ட வடிவங்களையே கடைப்பிடித்தார் என்பது முக்கியமானது. நாட்டுப் பிரிவினை குறித்து அவர் 1951 முதல் எழுதி வந்த கட்டுரைகளிற் தெரிவு செய்யப்பட்டவை சில இங்கு காலவரிசைப்படி தரப்படுகின்றன.

- எஸ்.வி.ஆர்.

கழகமும் பிரிவினையும்

திராவிடர் கழகம் எதற்காக பிரிவினை கோருகிறது என்பதை சரித்திரப் பின்னணியுடன் இக்கட்டுரையில் 'பார்வையாளர்' ஒருவர் விளக்குகிறார்.

திராவிடர் கழகம் தனித்தமிழ்நாடு கோருவதை இந்திய ஆட்சியிலிருந்து தமிழ்நாடு தனியாகப் பிரிய வேண்டும் என்று கோருவதை ஏதோ புத்தம் புதிய கோரிக்கை என்று சிலர் பீதியுடன் நோக்குகிறார்கள். எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கிறார்கள். இந்தக் கோரிக்கை தி.மு. கழகம் தமிழ்நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கின்ற சூழ்நிலை காரணமாகவே இன்றைக்கு திராவிடர் கழகத்தினால் வலியுறுத்தப்படுகிறது என்பதாகச் சிலர் விவராயியாகு பேசி வருகிறார்கள். திராவிடர் கழகத்துள் இந்தக் கோரிக்கை இன்று நேற்று முனைத்ததல்ல என்பதை ஆதாரப்பூர்வமாக நிறுவிக் காட்டுவதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

நோக்கம் என்ன?

இன்னொன்று. திராவிடர் கழகம் தனித்தமிழ் நாடு கோரிக்கையை முன் வைத்திருப்பதற்கான நோக்கம் என்ன? ஏதோ தனித்தமிழ்நாடு பிரிந்ததும், அந்தத் தனி நாட்டின் ஆட்சியைப் பிடித்துக் கொள்வதே திராவிடர் கழகத்தின் உள்ளார்ந்த நோக்கம், நாற்காலி மோகம் காரணமாகவே நாட்டுப் பிரிவினை கேட்கிறார்கள் என்று சிலர் அறியாமையில் பேசுகிறார்கள். தந்தை பெரியார் அவர்கள் இந்நோக்கத்தை மிகத் தெளிவாக ஆதிமுதல் விளக்கி வந்திருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் கூட இந்த நோக்கத்தை ஐயந்திரபற விளக்கியிருக்கிறார்கள். இதனையும் வரலாற்றுப்பூர்வமாக விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

கழக மாநாடுகள் தீர்மானம்

இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து தனிநாடு கோருவது என்பதைத் திராவிடர் கழகம் தனது இயக்கத்தின் ஆதார சுருதியாக, அடித்தளமாக எப்போதும் கொண்டிருக்கிறது. தனது மாநாடுகளில் இந்தக் கோரிக்கையை மிகவும் பட்டாங்கமாகவே தீர்மான வடிவில் இயற்றி வந்துள்ளது. அந்தத் தீர்மானங்களில், தனிநாடு ஏன் வேண்டும் என்பதற்கான விளக்கங்களும் தெளிவாகத் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்படித் தீர்மானம் போடுவது, பிரிவினைக் கோரிக்கையை வலியுறுத்துவதற்கென்றே தனி மாநாடுகள் கூட்டுவது எல்லாம் இன்றைக்கு 'திடீர்' என்று நடத்தப்படும் காரியங்கள் அல்ல. தி.மு.க. ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகுதான் இவை நடத்தப்படுகின்றன என்பதல்ல. தி.மு.க. ஆட்சிக்கு

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

முன்னே காங்கிரஸ் ஆட்சி நடைபெற்ற காலத்திலும் ஏன் அதற்கு முந்திய பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்திலும் திராவிடர் கழகம் தனித் தமிழ்நாடு கோரிக்கையை முன் வைத்தே வந்திருக்கிறது. இந்த வரலாற்று உண்மைகளை ஆதாரப்பூர்வமாக நிறுவிக் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

4-8-1940 அன்று திருவாரூரில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்க 15-வது மாகாண மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட 28-வது தீர்மானத்தின் விபரம் வருமாறு :

திரும்பிப் பாருங்கள்

"திராவிடர்களுடைய கலை, நாகரீகம், பொருளாதாரம் ஆகியவைகள் முன்னேற்றமடைவதற்கு பாதுகாப்பதற்கு திராவிடர்களின் அகமாகிய சென்னை மாகாணம் இந்தியா மந்திரியின் நேர்ப் பார்வையின் கீழ் ஒரு தனி நாடாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டும்" என இம்மாநாடு தீர்மானிக்கிறது.

"அதற்காக வேண்டிய திட்டங்கள் வகுக்க பெரியார் ஈ.வெ.ராமசாமி, தோழர்கள் முனி. கண்ணைய நாயுடு, பி. ராமச்சந்திர ரெட்டி, குமாரசாமி முதலையா செட்டியார், எம்.எல்.ஏ., ரால்பகதூர், என்.ஆர். சாமியப்ப முதலியார், எம்.எல்.சி., ரால்பகதூர், அப்பா துரைப்பிள்ளை, சர்.பி.டி. ராஜன், ரால்பகதூர், ஏ. துரைசாமி முதலியார், திவான் பகதூர், மகா பல ஹெக்டே, பி. பால சுப்பிரமணிய முதலியார், சி. பாசுதேவ், கே.ஏ.பி. விசுவநாதம், ஊ.பு.சு. சௌந்திர பாண்டியன் ஆகியோர் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை நியமனம் செய்வதென்று இம்மாநாடு தீர்மானிக்கிறது."

இந்த தீர்மானத்தை இன்னொரு முறை கவனித்துப் படித்துப் பாருங்கள். தனி நாடு எதற்காகக் கேட்கப்பட்டது? ஆட்சியைப் பிடிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவோ நாற்காலியில் அமர்ந்தவிட வேண்டும் என்பதற்காகவோ பிரிவினை கேட்கப்படவில்லை. "திராவிடர்களுடைய கலை, நாகரீகம், பொருளாதாரம் ஆகியவைகள் முன்னேற்றமடைவதற்கு, பாதுகாப்பதற்கு..." இன்றும் பிரிவினை வேண்டும் என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் கூறுகின்ற விளக்கத்துக்கும் இந்தத் தீர்மானத்துக்கும் ஏதாவது வேறுபாடு இருக்கிறதா? இல்லையே!

சேலம் தீர்மானங்கள்

அடுத்து 27-8-1944 அன்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற சேலம் மாநாட்டின் தீர்மானங்களைப் பார்ப்போம். இம்மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட கட்சி அரசியல் தீர்மானம் வருமாறு :

அ) "இந்த மாநாடானது ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்று அழைக்கப்படும் இக்கட்சிக்கு உள்ள தென் இந்திய நல உரிமைச் சங்கம் என்ற பெயரை திராவிடர் கழகம் என்று பெயர் மாற்றத் தீர்மானித்திருக்கிறது."

ஆ) "அதன் முக்கிய கொள்கைகளில் திராவிட நாடு என்ற பெயருடன் நம் சென்னை மாகாணம் மத்திய அரசாங்க நிர்வாகத்தின் ஆதிக்கம் இல்லாததும் நேரே பிரிட்டிஷ் செக்ரட்டரி ஆப் ஸ்டேட்டின் நிர்வாகத்திற்குக் கட்டுப்பட்டதுமான ஒரு தனி (ஸ்டேட்) நாடாகப் பிரிக்கப்பட்ட வேண்டியது என்ற கொள்கையை முதற் கொள்கையாக சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்று இந்த மாநாடு தீர்மானிக்கிறது."

இ) "திராவிடர் கழகத்து அங்கத்தினர்கள் ஒவ்வொருவரும் மேற்கண்ட திராவிடநாடு பிரிக்கப்பட்டு அமைக்க வேண்டும் என்பதை ஒப்புக் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று இம் மாநாடு தீர்மானிக்கிறது."

அண்ணா - தீர்மானம்

இதே மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்கதான "அண்ணாதுரை தீர்மானம்" கூட தனிநாட்டுப் பிரிவினையைத் தொட்டுச் செல்கிறது. 9-வது தீர்மானத்தின் ஒரு பகுதி இது... "நம் இலட்சியமாகிய திராவிட நாட்டுப் பிரிவினையையும் அலட்சியம் செய்து வருகிறார்கள்..." இப்படி அலட்சியம் செய்து வந்தது யார்? அன்றைய சர்க்கார்தான். "இப்படி சர்க்கார் ஜஸ்டிஸ் கட்சியை அலட்சியம் செய்து வந்ததன் காரணமாகவே, இதுவரை நமக்கும் சர்க்காருக்கும் இருந்து வரும் போக்கை மாற்றி அமைத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமைக்கு நாம் தள்ளிக் கொண்டு போகப்பட்டு விட்டோம்." என்று தீர்மானம் விளக்குகிறது. அதாவது, நாட்டுப் பிரிவினையை அலட்சியம் செய்தது என்பதற்காக அன்றைய சர்க்காரையே பிரிட்டிஷ் சர்க்காரை எதிர்த்து திராவிடர் கழகமாகிய ஜஸ்டிஸ் கட்சி போர் முரசு கொட்டியிருக்கிறது.

திராவிடர் கழக 17-வது மாநில மாநாட்டுத் தீர்மானம்

அடுத்து 29-9-1945 அன்று திருச்சி புத்தூர் மைதானத்தில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற 17-வது திராவிடர் கழக மாகாண மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களில் நாட்டுப் பிரிவினை பற்றிய குறிப்பு இடம் பெற்றிருந்ததைக் காண்போம். "திராவிடர் கழகத்தின் விதிமுறைகள்" என்ற தலைப்பில் அதன் இலட்சியங்களை விளக்கி நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள் வருமாறு :

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

1. a) திராவிட நாடு (சென்னை மாகாணம்) சமுதாயம், பொருளாதாரம், தொழில்துறை, வியாபாரம் ஆகியவற்றில் பூரண சுதந்திரமும் ஆதிக்கமும் பெற வேண்டும்.

b) திராவிட நாடும் திராவிட நாட்டு மக்களும் திராவிட நாட்டவரல்லாத அந்நியர்களின் எந்தவிதமான சுரண்டல்களிலிருந்தும் ஆதிக்கத்திலிருந்தும் விடுபடுத்தப்பட்டு காப்பாற்றப்பட வேண்டும்.

c) திராவிட நாட்டிலுள்ள மக்கள் யாவரும் ஜாதி, வகுப்பு அவை சம்பந்தமான உயர்வு - தாழ்வு இல்லாமல் சமுதாயத்திலும், சட்டத்திலும், சம உரிமையும், சமசந்தர்ப்பமும் பெற்று சமவாழ்வு வாழச் செய்ய வேண்டும்.

3. a) திராவிட நாட்டு மக்களுக்கு சமயம், சம்பிரதாயம், பழக்கவழக்கம் என்பவைகளின் பெயரால் இருந்து வரும் பேத உணர்ச்சி, மூட நம்பிக்கை ஆகியவைகள் மறையச் செய்து, அவர்களை தாராள நோக்கமும் நல்ல அறிவு வளர்ச்சியும் பெற்று ஒன்றுபட்ட சமுதாய மக்களாகச் செய்ய வேண்டும்.

இங்கே திராவிடநாடு பிரிவினைக்கான காரணங்கள் யாருக்கும், சிறிது கூட அய்யம் ஏற்பட முடியாத வண்ணம் கூறப்படுகிறது. திராவிட நாடு பூரண சுதந்திரம் அடைய வேண்டிய துறைகளில் முதலிடம் 'சமுதாயம்' என்று 1(a) தீர்மானத்தில் கூறப்பட்டிருப்பது சமுதாயச் சீர்திருத்தமே திராவிடர் கழகத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை என்பதை விளக்குகிறது.

சட்டத்திலும் சம உரிமை

திராவிட நாட்டின் இலட்சியச் சமுதாய வாழ்வு எப்படி இருக்கும் என்று ஒரு சித்திரத்தைத் தீட்டிக் காட்டுகிறது 2வது தீர்மானம். ஜாதி, வகுப்பு, உயர்வு - தாழ்வு இல்லாத ஒரு திராவிடர் சமுதாயம் தான் திராவிடர் கழகத்தின் குறிக்கோள். அந்தக் குறிக்கோளை அடையவே நாட்டுப் பிரிவினை கேட்கப்படுகிறது என்பது இத் தீர்மானத்தால் தெளிவாகின்றது. இத் தீர்மானத்தில் "சட்டத்திலும் சம உரிமை" என்ற சொற்றொடர் பயன்படுத்தப் பட்டிருப்பதை இங்கே நாம் கருத்துான்றிப் பார்க்க வேண்டும். இன்று "அர்ச்சகர் நியமனச் சட்டம்" பற்றியும் இந்து லா திருத்தம் பற்றியும் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பேசி வருவது அன்று முதற்கொண்டே திராவிடர் கழகத்தினர் ஜீவநாடியான கொள்கைகளாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

இனி இதை மாநாட்டில் (29-9-45 திருச்சி மாநாடு) நிறைவேற்றப்பட்ட கட்சி அங்கத்தினர் கருத்து பற்றிய தீர்மானத்தைக் காண்போம் :

“மேற்கண்ட கழக இலட்சியங்களை ஒப்புக் கொண்டு அவை நிறைவேற்றுவதற்காக, திராவிட நாடு “இந்திய (மத்திய) அரசாங்க ஆதிக்கத்திலிருந்து விலகி, தனி சுதந்திர நாடாக ஆக வேண்டுவது மிகவும் முக்கியமானது என்கின்ற திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைத் தத்துவத்தையும் ஏற்று, கழக விதிமுறைகளுக்கு இணங்கி கையொப்பமிட்ட 18 வயது கடந்த ஆண், பெண் எவரும் திராவிடர் கழகத்தில் அங்கத்தினராக உரிமை உண்டு.”

கழக உறுதி தெளிவு

இந்த விதிமுறையில் நாட்டுப் பிரிவினையைத் திராவிடர் கழகம் எத்தனை தூரம் இன்றியமையாத தகுதியாகக் கொண்டிருந்தது என்பதை விளக்கப்படுகின்றது.

இவை தவிர இந்த மாநாட்டில், இதற்கு முந்திய ஆண்டு (1944) சேலத்தில் நடந்த மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட ‘அண்ணாதுரை தீர்மானம்’ மீண்டும் எடுத்துக்கூறப்பட்டு, இங்கும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. அத் தீர்மானத்தை அமுலுக்கு வர அனுமதிப்பதாக இந்த மாநாட்டிலே ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள்.

இதே மாநாட்டில் 4-வது தீர்மானமாக மற்ற கட்சிகளுடன் தொடர்பு என்ற தலைப்பில் ஒரு தீர்மானமும் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது.

இதன் விவரம் வருமாறு :

“திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைத் திட்டத்தையும், திராவிடர் கழக சமுதாயக் கொள்கைகளையும் ஒப்புக் கொள்ளாத எந்த அரசியல் கட்சிகளோடும் திராவிடர் கழகம் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று இம் மாநாடு தீர்மானிக்கிறது.”

பிரதானத் தீர்மானம்

திராவிடர் கழகம் அரசியலில் நேரடியாக ஈடுபடாத ஓர் அமைப்பு என்றாலும், அரசியல் பிரச்சனைகளில் அதன் ஈடுபாடு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை இந்தத் தீர்மானம் விளக்கிக் கூறுகிறது. இங்கும் திராவிட நாட்டுப் பிரிவினை பிரதானமாகக் கூறப்படுகிறது.

இதே மாநாட்டின் கடைசித் தீர்மானம் (23வது) திராவிட மக்களுக்கு விடுதலை தேடித் தருவதற்கான படையமைப்புப் பற்றியது. “திராவிடரின் விடுதலைக்காகப் போரிடவும், சகலவித நடவடிக்கைக்கும் தயாராக இருக்கவும் இசையும் ஒரு மாகாண திராவிட விடுதலைப் படை அமைக்கப்பட வேண்டுமென்றும், அதற்கு ஊர்தோறும் கிளைப்படைகள்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அமைக்க வேண்டும் என்றும் இந்த மாநாடு தீர்மானிக்கிறது.’’ இந்தத் தீர்மானம் திராவிடர் கழகத்தின் விடுதலை கோரிக்கை என்றால் ஏதோ வெறும் பொய்ப்பேச்சு. ஏட்டளவில் எழுதிவிட்டுச் செயலளவில் எதுவும் செய்யாத அலங்கார வேலை என்பதல்ல; அந்த உயிர் மூச்சான இலட்சியத்தை அடைய வேண்டிக் களம் அமைக்கவும் போராடவும் அதற்காகத் தங்கள் இன்னுயிரையும் ஈயத் தயாராக இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது.

தூத்துக்குடி மாநாட்டுத் தீர்மானம்

இனி, தூத்துக்குடியில் 8, 9, 5 - 1948 தேதிகளில் நடைபெற்ற திராவிடர் கழக 18-வது மாகாண மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களைப் பற்றிக் காண்போம்.

3-வது தீர்மானம் : “திராவிட நாட்டைத் தனி சுதந்திர நாடாக்குவதே திராவிட மக்களின் முடிவான அரசியல் கோரிக்கை என்பதை இம்மாநாடு வலியுறுத்துகிறது.”

இன்னொரு முக்கியமான தீர்மானத்தையும் இந்த மாநாடு நிறைவேற்றியது. 13-வது தீர்மானமே இது. இதன் விவரம் வருமாறு :

“திராவிட நாட்டிலுள்ள பிரஞ்சிந்தியப் பகுதிகள்* திராவிட நாட்டுப் பிரிவினை ஏற்படும் பொழுது திராவிட யூனியனில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று பிரஞ்சிந்திய திராவிட மக்களை 18-வது திராவிடர் கழக மாகாண மாநாட்டைக் கேட்டுக் கொள்கிறது என்று பிரஞ்சிந்திய திராவிடர் கழகம் தெரிவித்துக் கொள்கிறதென்று வந்துள்ள செய்தியைக் கண்டு இம்மாநாடு பிரஞ்சிந்திய மக்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.”

பிரிட்டிஷ் ஆட்சி ஒழிந்த பிறகு

நாட்டுப் பிரிவினை விஷயத்தில் திராவிடர் கழகம் எத்தனை நுட்பமாகவும் நடைமுறைக்கு இசைந்த வண்ணமாகவும், அக்கறை காட்டி வந்திருக்கிறது என்பதை இத்தீர்மானம் காட்டுகிறது அல்லவா? பிரிட்டிஷ் ஆட்சி ஒழிந்த பின்னர் நடக்கும் முதல் திராவிடர் கழக மாநாடு இது என்பதை இங்கே நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். எனவே தான் பிரிட்டிஷ் போன பின்பும் குடியேற்ற ஆட்சி முறையில் திராவிட நாட்டின் சிற்சில பகுதிகள் பற்றிய இத்தீர்மானம் அப்போது நிறைவேற்றப்பட்டது.

மேலும் இம்மாநாடு பிரிட்டிஷ் ஆட்சி விலகிய பின்னர் நடைபெற்ற முதல் மாநாடு என்பதால் திராவிடர் கழகத்தின் கொள்கைகளில் ஏதேனும்

* இன்றையை புதுவை மாநிலம் - எஸ்.வி.ஆர்.

மாற்றம் இருக்குமோ, குறிப்பாக நாட்டுப் பிரிவினைக் கோரிக்கை விஷயத்தில் ஏதேனும் மாற்றம் இருக்குமோ என்று நாடே எதிர்பார்த்தது. அந்த நிலையில் இத் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. நாட்டுப் பிரிவினைக் கோரிக்கை விஷயத்தில் திராவிடர் கழகம் முன்பிருந்ததை விட இன்னும் கூர்மையாகவும் தீவிரமாகவும் இருக்கிறது என்பதை இம்மாநாட்டுத் தீர்மானங்கள் காட்டுகின்றன.

ஈரோட்டு மாநாட்டுத் தீர்மானங்கள்

அடுத்து 24-10-48 அன்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற ஈரோட்டு மாநாட்டின் தீர்மானங்களைப் பார்ப்போம். இம்மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட 4-வது தீர்மானம் வருமாறு :

“திராவிடநாடு பிரிவினை திட்டத்தைத் துரிதப்படுத்துவதற்காகவும், பிரிவினை ஏற்படுவதனால் மக்களுக்கு கிடைக்கும் நன்மைகளை மக்கள் விளங்கிக் கொள்வதற்காகவும் வடநாட்டான் சுரண்டலிருந்து இம்மாகாண மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், வடநாட்டான் வியாபார நிலையங்களின் முன்பு மறியல் நடத்தவும், பகுத்தறிவு பரவுவதற்குத் தடையாக மூட நம்பிக்கை மக்களிடையே மேலும் மேலும் வளர்வதற்கான முறையில் உள்ள புராண சினிமாக்களை மறியல் நடத்துவதற்கும், தக்க திட்டங்களை வகுத்துக் கொடுக்குமாறு தலைவர் பெரியாரை இம்மாநாடு கேட்டுக் கொள்கிறது.”

அடுத்து இதே மாநாட்டில் நாட்டுப் பிரிவினை என்ற தலைப்பில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் முக்கியமானது. இத்தீர்மானம் வருமாறு :

அடிப்படைத் திட்டம் வற்புறுத்தல்

“இந்நாட்டில் இயற்கை வளங்கள் மிகச் சிறப்பு பெற்றிருந்தும் மத்திய சர்க்கார் என்ற பிணைப்பில் இந்நாடு கட்டுப்பட்டிருக்கிற படியால் வடநாட்டிலிருந்து இங்கு வந்து சுரண்டும் மார்வாரி, குஜாரத்தி முதலியவர்களின் சுரண்டுதல்களின் காரணமாக இந்நாட்டில் தொழில் வளம் வளர்ச்சி பெற முடியாத நிலையில் மத்திய சர்க்காரின் தொழில் திட்டங்கள் அமைந்திருப்பதனாலும், இந்நாட்டு மக்களின் எதிர்கால வாழ்வு செம்மையாக்கப்பட வேண்டுமென்றால் இத்திராவிட நாடு தனிநாடாகப் பிரிந்தாக வேண்டும் என்றும் திராவிடர் கழகத்தின் அடிப்படைத் திட்டத்தை இம்மாநாடு வற்புறுத்துகிறது.”

இதற்கடுத்து, 1952-ஆம் ஆண்டில் சேலத்தில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் நாட்டுப் பிரிவினையை வலியுறுத்தித் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

ஆச்சாரியார் ஆட்சிக் காலத்தில்

1954-ஆம் ஆண்டில் ஆச்சாரியார் ஆட்சி நடைபெற்ற போது, அவரது குலக்கல்லி திட்டத்தை எதிர்த்து மாவட்டம் தோறும் மாநாடுகள் நடத்தப்பட்டன. அம்மாநாடுகள் அனைத்திலும் பிரிவினைக் கோரிக்கை தீர்மானமாக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தது.

அடுத்து, 1961-ஆம் ஆண்டு வாக்காளர் மாநாடு என்ற பெயரில் கூட்டப்பட்ட மாநாட்டிலும் நாட்டுப் பிரிவினை கேட்டும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றது.

1972-ஆம் ஆண்டு மே சென்னையில் நடைபெற்ற சமூகஇழிவு ஒழிப்பு மாநாட்டிலும் நாட்டுப் பிரிவினை கோரும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

வரலாறு அறிந்தவர்களுக்கு

இவ்வாறாக, திராவிடர் கழகத்தின் வரலாற்றில் இரண்டறக் கலந்து விட்ட கொள்கையே நாட்டுப் பிரிவினை என்பது வரலாறு அறிந்தவர்களுக்குத் தெரியும். வரலாறு அறியாதவர்கள்தான் பிரிவினைக் கோரிக்கை ஏதோ இன்று மட்டும் திராவிடர் கழகத்தினரால் புதிதாக கிளப்பப்படுவதாகக் கூற முடியும்.

இதிலே இன்னொரு வேடிக்கை என்னவென்றால், இன்று பிரிவினைக் கோரிக்கையை வெகு சண்டப் பிரசண்டமாக எதிர்த்துப் பேசி வரும் ஆசாமிகள்* ஆட்சி பீடத்தின் நாற்காலிகளில் அலங்காரமாக வீற்றிருந்த போது, அவர்கள் திராவிடர் கழகத்தின் உதவியைப் பிரசங்கமாக நாடிப் பெற்று அதன் பலன்களை அனுபவித்து வந்த போதும் கூட திராவிடர் கழகம் தனது உயிர் மூச்சான பிரிவினைக் கொள்கையைப் பகிரங்கமாக, உரத்த குரலில் கூறித்தான் வந்திருக்கிறது. இந்த உண்மையைத்தான் மேற்கண்ட தீர்மானங்கள் சந்தேகத்துக்கிடமின்றிக் காட்டுகின்றன. யாருடன் திராவிடர் கழகம் நட்புப் பூண்டிருந்த போதிலும் அதற்காக வேண்டித் தனது ஜீவநாடிக் கொள்கையான பிரிவினைக் கொள்கையை அது மூடி மறைத்ததே கிடையாது. என்றைக்குமே, தனது பிரிவினைக் கோரிக்கையை அது பகிரங்கமாகவே வைத்து வந்திருக்கிறது. இது தான் உண்மை.

- விடுதலை, 14.11.1973.

* காங்கிரஸ் கட்சியினர்

**Constitutional Relations Between
Britain And India**

THE TRANSFER

OF POWER 1942 - 7

Volume I The Cripps Mission

January - April 1942

Editor-in-Chief

NICHOLAS MANSERGH, M.A., D.Litt.,

Assistant Editor

E.W.R. Lumby, M.A.

HER MAJESTY'S STATIONERY OFFICE

March 1942

555

Note by Sir S. Cripps

L / P & J / 10/ 4:f 55

INTERVIEW WITH JUSTICE PARTY, MADRAS¹

30 March 1942

They pointed out that they represented a large proportion of the Provincial population but that owing to lack of education and of wealth and opportunity, they were unable in any election to stand up against the more wealthy and powerful Brahmin population which, though only a small percentage in numbers, have a great deal of power. They took the view that it would be in the interests of the population of Madras to secede from the main Union in order to have a Union of their own, in which they might then hope that the non-Brahmin Hindu would get power. But they realised that there was no possible way of achieving this non-accession either by a vote of the legislative assembly or by a plebiscite since in both cases the more powerful elements would be able to persuade the majority of the population to vote with them. The only method they could suggest was to set up immediately separate electorates on such a scale as to give them automatically the majority in the province. I pointed out that this was a wholly impracticable suggestion and that it would raise the whole question of communal electorates as well and that until such time as they could persuade the people of Madras to vote in their favour it was not possible within any democratic method at all to give them that majority which they desired. They appreciated this situation but were nevertheless insistent that something should be done to assist them. I pointed out, as sympathetically as possible, that in existing circumstances there was nothing we could do.

They also dealt with various reforms which they desired to see in Madras but I told them that at the present moment I was concentrating on the solution of the main problem and that they must deal with the Governor or the Governor General so far as these matters were concerned.

¹ This delegation consisted of Mr. Periar E.V. Ramaswami, Sri. Muthiah Chettiar, Mr. N.R. Samiappa Mudaliar and Mr. W.P.A. Soundrapandia Nadar.

நாடு கேட்பது தேசத் துரோகமா?

தோழர்களே!

நாம் வேறு எந்த நாட்டானையாவது, 'இந்த நாட்டிற்கு வந்து ஆட்சி செய்!' என்று கூப்பிடுவதாய் இருந்தால் - அது தேசத் துரோகம் ஆகும். ஒரு அமெரிக்கனை, ஜப்பான்காரனை, பிரெஞ்சுக்காரனைக் கூப்பிட்டால், அது வேண்டுமானால் தேசத் துரோகம் ஆகும்.

ஆனால், நாம் இங்கே இருக்கிற அன்னிய இராஜ்யத்தானை 'வெளியே போ!' என்றால், அது எப்படித் தப்பு ஆகும்! எப்படித் தேசத்துரோகம் ஆகும்! சொல்லட்டுமே யாராவது!

எங்கள் நாட்டிலே - சென்னை இராஜ்யத்திலே, சென்னை இராஜ்யத்தார் அல்லாதவர் இருக்கக் கூடாது; அதிகாரம் செய்யக் கூடாது; அவனுக்குச் சுரண்ட உரிமை, வகை இருக்கக் கூடாது என்று சொன்னால் எப்படிக் குற்றம் ஆகும்?

இன்றைய தினம் நமக்குச் சுதந்திரம் இல்லை என்பது மாத்திரம் அல்ல; நம்மை - நம் இராஜ்யத்தை வடநாட்டான்தான் ஆள்கிறான். எனவே, அவர்களுடைய ஆதிக்கம் - அந்த ஆட்சி ஒழிய வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேனே தவிர, இந்த நாட்டிற்கு வேறு ஒருவனை நாங்கள் அழைக்கவில்லை.

அமெரிக்கன் வந்தாலும் இடம் கொடுக்கமாட்டோம், ஜப்பான்காரன் வந்தாலும் இடம் கொடுக்க மாட்டோம்.

நாங்கள் கூறுவது எல்லாம் - எங்கள் நாட்டை, எங்கள் இராச்சியத்தான் அல்லாத அன்னியன் யாரும் ஆளக் கூடாது; நாங்களே இந்த நாட்டை ஆள வேண்டும்; வெளியில் இருப்பவனுக்கு எவ்வித அதிகாரம், ஆதிக்கம் இருக்கக் கூடாது.

இன்றைய தினம் அரசியல் திட்டத்திலே இருக்கிற சென்னை மாநில (Madras State) எல்லைதான் நம்முடைய எல்லை. நாளைக்கு எங்களுக்கு சக்தி இருந்தால், அடுத்த இராஜ்யங்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனதனாலேயே எங்கள் நாட்டை நாங்கள் ஆள வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றோம்.

சென்னை திருவல்லிக்கேணியில், 25.2.1951-ல் சொற்பொழிவு - 'விடுதலை' 2-3-1951 : ஈ.வெ.ரா.சி, 745-746

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

(சென்னை மாகாணத்திலிருந்து ஆந்திரா பிரியும்போது சென்னை நகரமும், சிலதமிழ்ப் பகுதிகளும் தங்களுக்கு வேண்டும் என்ற ஆந்திரர்களின் கோரிக்கைகளை எதிர்த்துப் பெரியார் கூறியவை)

பிரிவினைக்குப் பெயர் மொழிவாரி நாட்டு பிரிவினை. இதில் பிரிந்து போக வேண்டுமென்று வாதாடுகிறவர்கள் மொழியை ஆதாரமாகக் கொண்டுதானே பிரிவினை கேட்க வேண்டும்? அதை விட்டுவிட்டு, வேறு மொழி 100-க்கு 69, 70, 80 வீதம் பேசுகிற மக்கள் உள்ள நிலையைத் தங்கள் நாட்டுடன் சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்பது எப்படி யோக்கியமாகும்? அல்லது, இந்தப் பிரிவினைக்கு, 'மொழிவாரி மாகாணப் பிரிவினை' என்றாவது எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

இந்த அழிவழக்குக்குக் காரணம், ஆந்திரர்கள் மாத்திரமே அல்லர்; அதிகப் பங்கு மத்திய அரசாங்கத்தாருக்கே உண்டு. ஆந்திரருக்கு ஒரு கஷ்டம் - ஏதோசில வசதிகள் போய்விடுகின்றனவே என்ற ஒரே கஷ்டம்தான். மத்திய அரசாங்கத்திற்கு இரண்டு விதமான கஷ்டங்கள். என்னவென்றால், மத்திய அரசாங்கத்தை விட்டுப் பிரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஒரு கிளர்ச்சி தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறது. இவர்களைத் தனிப்படுத்தி விட்டால் கிளர்ச்சி வலுத்துவிடுமே என்கிற பயம். எனவே, கலகத்தை வளர்ப்பதில் முக்கிய பங்கு மத்திய அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. இந்தப் பிரிவினைக் கிளர்ச்சியில் தமிழர்கள் செய்ய வேண்டியதெல்லாம், மத்திய அரசாங்கத்தை எதிர்ப்பதற்கு வசதி செய்து கொள்ள வேண்டியதுதான்.

நிற்க. ஒரு சங்கதியைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். பிரிவினையின் காரணமாக நம்மிடையில் உரிமை விவகாரம் ஒன்றும் இல்லை. அதாவது, ஆந்திரர்கள் இப்பொழுது அனுபவித்து வருவதற்கு மேலாகக் கேட்பது என்பதற்குக் காரணம் வேண்டும் என்பது ஒருபுறம் இருந்தாலும், ஆந்திரர்களே ஒரே குரலாக எல்லோரும் இப்போது அனுபவிப்பதற்கு மேலாக எங்களுக்கு ஒன்றும் வேண்டியதில்லை என்று சொன்ன பிறகு - நமக்கு விவகாரமேது! அப்படிக்கேட்டாலும், நமக்கு ஆட்சேபம் இல்லை. எந்த அளவில் என்றால், ஆந்திர மொழி பேசுகின்ற மக்களை மெஜாரிட்டியாகக் கொண்ட பகுதிகளை ஆந்திர நாட்டோடு சேர்த்துக் கொள்வதில் ஆட்சேபமில்லை. தமிழ்மொழி பேசும் மக்களைப் பெருவாரியாகக் கொண்ட நாட்டை ஆந்திராவோடு சேர்க்க வேண்டும் என்பது எப்படி, 'மொழிவாரி மாகாணப் பிரிவினை' என்று சொல்ல முடியும்?

அடுத்தாற்போல், அது போலவே இன்றைய அனுபவத்தில் தமிழ்மொழி அதிகமாகப் பேசும் மக்களின் பிரதேசம் ஆந்திர நாட்டிலே சேர்ந்தாலுங்கூட, அவர்களுக்கு மொழிவாரிப் பிரதேச உரிமையை உத்தேசித்து எந்த நிமிஷத்திலும் விலகிக் கொள்ள கிளர்ச்சி செய்ய உரிமை உண்டு. அதை நாம் மறுக்கவில்லை; நம்மாலான உதவி செய்யவும் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால், நம்முடைய சொந்தப் பிழைப்பையோ, சுயநலத்தையோ, விளம்பரத்தையோ, கட்சி நலத்தையோ உத்தேசித்து, இன்றைக்குத்தான் இந்தச் சங்கதி தெரிந்ததுபோல் பாவனை காட்டிக் கொண்டு கூத்தாட நமக்கு இஷ்டமில்லை. இது ஏதோ ஒரு அளவில் முடிவுபெறப் போகிற காரியத்தைத் தொல்லைப்படுத்துவதே ஆகும் என்று கருதுகிறேன்.

யோக்கியமான சர்க்காராய் இருந்தால், மொழிவாரிப் பிரதேச அமைப்பு என்பதின் பேரால் செய்யும் எந்தக் காரியத்தையும் இதில் ஜனநாயகம் இருக்கிறதா? பெருவாரியாக தெலுங்கு மொழி பேசுகிற பிரதேசத்தைத்தான் நாம் சேர்க்கிறோமா? அல்லது பெருவாரியாகத் தமிழ் பேசுகிற மக்களைச் சேர்க்கிறோமா? என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டியது அவர்கள் கடமையாகும். அதில் அவர்கள் தவறுவதை நியாயத் தவறு என்று சொல்ல முடியாது; நாணயத் தவறு என்றேதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

மொழிவாரிப் பிரதேசப் பிரச்சினையின் தன்மை இவ்வாறு இருக்க, இனி மற்றப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிச் சிந்திப்போம். அவை ஆந்திர இராஜ்யத்தின் தலைநகர் சென்னையில் இருக்க வேண்டும் என்பதும்; பொது கவர்னர், பொது அய்க்கோர்ட் இருக்க வேண்டும் என்பதும்; சிறிது காலத்திற்காகவது ஆந்திர அரசாங்கக் காரியாலயம் சென்னையிலேயே இருக்க வசதியளிக்க வேண்டுமென்பதும்; இவை ஒன்றுமே முடியா விட்டால் சென்னையைத் தனி இராஜ்யம் ஆகச் செய்து அது ஆந்திராவுக்கும், தமிழ்நாட்டுக்கும் சம்பந்தமில்லாத, டெல்லியைப் போன்ற ஒரு கமிஷனர் இராஜ்யமாக ஆக்க வேண்டுமென்றும் கேட்கப்படுபவைகளாகும்.

இவைகளைப் பார்க்கும்போது, ஆந்திரர்களுக்கு இந்த விஷயத்தில் பொறுப்புள்ளதும் குறிப்பிட்டதுமான ஒரு யோசனையோ, இலட்சியமோ இல்லை என்பதாகவே தெரிய வருகிறது. ஆந்திராவின் தலைநகரம் சென்னையில் எதற்காக இருக்க வேண்டும்? இப்போது ஆந்திர நாடு அமைப்பு என்கிற பிரச்சினை ஒரு விடுதலைப் பிரச்சினையே யொழிய, பாகப் பிரச்சினை அல்ல. எப்படியெனில், சென்னை இராஜ்யம் 4 மொழிவாரிப் பிரதேசங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாலில் ஒன்றுதான்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

ஆந்திரா. இப்பொழுது ஆந்திராதான் மற்ற மூன்றையும் விட்டு விலகிக் கொள்கிறது. ஆகவே, இந்த விலகிக் கொள்ளுதல், சென்னை இராஜ்யத்திலிருந்து விடுதலை பெறுதல் என்பது அர்த்தமாகும். விடுதலை செய்து கொண்டு போகிறவர்கள், விடுதலை செய்து கொண்டு போக வேண்டுமே தவிர, மறுபடியும் ஒன்றாக இருக்க வசதி கேட்பது பொருத்தமற்ற காரியமாகும். ஒரு குடும்பத்தில் நானும் சமையல் செய்து கொள்ளுகிறேன் என்றால் அது கலகத்துக்கு வசதி செய்வதாகுமே தவிர - வாழ்க்கைக்கு வசதியாகாது. அன்றியும், ஒரு இராஜ்யத்திற்குள்ளாக இன்னொரு இராஜ்யத்தின் தலைநகரம் இருப்பது நிர்வாகத் துறையில் நிர்வாகக் குறைவும், இராஜதந்திரக் குறைபாடும் ஏற்படும்.

- விடுதலை, 7.1.1953, 8.1.1953 : ஈ.வெ.ரா.சி 724 - 725.

'தமிழ்நாடு' பெயர் வேண்டும்

'நாடு பிரிவினைக் கமிட்டி' அறிக்கையைப் பார்த்தேன். இந்த அறிக்கை வெளியாவதற்கு முன்பே அறிக்கை பற்றிய சேதிகளின் சுருக்கம் ஒருவாறு எனக்குத் தெரிய வந்தது.

பொதுவாக, ஆந்திரா பிரித்ததிலிருந்தே நாட்டுப் பிரிவினையில் எனக்குக் கவலை இல்லாமல் போய்விட்டது. பிறகு கன்னடமும், மலையாளமும் (கர்நாடகமும் கேரளாவும்) பிரிவதில் இரண்டு மூன்று காரணங்களால் - இவை சீக்கிரத்தில் பிரிந்தால் தேவலாம் என்கின்ற எண்ணம் தோன்றிவிட்டது. என்ன காரணம் என்றால்,

ஒன்று, கன்னடியனுக்கும், மலையாளிக்கும் இனப்பற்றோ, இனச் சுயமரியாதையோ பகுத்தறிவுணர்ச்சியோ இல்லை என்பதாகும். எப்படியெனில், அவர்களுக்கு வருணாசிரம வெறுப்புக் கிடையாது; சூத்திரன் என்பது பற்றி இழிவோ, வெட்கமோ பெரும்பாலோருக்குக் கிடையாது; அவர்கள் மத மூடநம்பிக்கையில் ஊறிவிட்டவர்கள்.

இரண்டு, அவர்கள் இருவருக்குமே - மத்திய ஆட்சி என்னும் வடவராட்சிக்குத் தங்கள் நாடு அடிமையாய் இருப்பது பற்றியும் சிறிதும் கவலையில்லை.

ஆகவே, இவ்விரு துறைகளிலும் நமக்கு எதிர்ப்பான எண்ணங் கொண்டவர்கள் எதிரிகள் என்றே சொல்லலாம்.

மூன்றாவது, இவர்கள் - இரு நாட்டவர்களும் பெயரளவில் இரு நாட்டவர்களானாலும், அளவில், எஞ்சிய சென்னை இராச்சியம் என்பதில் 14 மாவட்டங்களில் (ஜில்லாக்களில்) இரண்டே ஜில்லாக்காரர்களாவார்கள்.

1. சென்னை, 2. செங்கற்பட்டு, 3. வடஆர்க்காடு, 4. சேலம், 5. கோவை, 6. நீலகிரி, 7. திருச்சி, 8. மதுரை, 9. இராமநாதபுரம், 10. திருநெல்வேலி, 11. தஞ்சை, 12. தென்னார்க்காடு, 13. தென்கன்னடம், 14. மலபார்.

அப்படி 14-ல் - 7-ல் ஒரு பாகஸ்தர்களாக இருந்து கொண்டு, தமிழ்நாட்டின் அரசியல், பொருளாதாரம், உத்தியோகம் முதலியவைகளில் 3-ல் 2 பாகத்தை அடைந்து கொண்டு, இவை கலந்து இருப்பதால் நம் நாட்டைத் தமிழ்நாடு என்று கூடச் சொல்வதற்கு இடமில்லாமல் தடுத்து ஆண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதை, நான் ஆந்திரா பிரிந்தது முதல் சொல்லிக் கொண்டே வந்திருக்கிறேன். ஆதலால், இவர்கள் சீக்கிரம் ஒழியட்டுமென்றே கருதி வந்தேன். அந்தப்படி நல்ல சம்பவமாகப் பிரிய நேர்ந்து விட்டது. ஆதலால், நான் இந்தப் பிரிவினையை வரவேற்கிறேன்.

இந்தப் பிரிவினை நடப்பதில் சேர்க்கை சம்பந்தமாக ஏதாவது சிறு குறைபாடு இருந்தாலும், அதை மேற்கண்ட பெரும் நலத்தை முன்னிட்டு, கூடுமானவரை ஒத்துப் போகலாமென்றே எனக்குத் தோன்றி விட்டது. மற்றும், இந்தப் பிரிவினை முடிந்து தமிழ்நாடு தனி நாடாக ஆகிவிட்டால் நமது சமய, சமுதாய, தேசிய, சுதந்திர முயற்சிக்கும் அவை சம்பந்தமான கிளர்ச்சிக்கும், புரட்சிக்கும் நமது நாட்டில் எதிர்ப்பு இருக்காதென்றும் இருந்தாலும் அதற்குப் பலமும், ஆதரவும் இருக்காதென்றும் கருதுகிறேன்.

நிற்க, இந்தப் பிரிவினை அமைப்பு ஏற்பாட்டில் எனக்கிருக்கும் சகிக்க முடியாத குறை என்ன இருக்கிறது என்றால், நாட்டினுடையவும், மொழியினுடையவும், இனத்தினுடையவும் பெயர் அடியோடு மறைக்கப்பட்டுப் போய் விடுகிறதே என்கிற குறைபாட்டு ஆத்திரந்தான்; நம் நாட்டுக்கு, சமுதாயத்திற்கு, இனத்திற்கு திராவிடம் என்று இருந்த பெயர், அது தமிழல்ல என்பதானாலும், நமக்கு அது ஒரு பொதுக் குறிப்புச் சொல்லும், ஆரிய எதிர்ப்பு உணர்ச்சிச் சொல்லுமாக இருக்கிறதே என்று வலியுறுத்தி வந்தேன். அதை ஆந்திர, கர்நாடக, கேரள நாட்டு மக்களல்லாமல் தமிழ் மக்களில் சிலரும் எதிர்த்தார்கள். பின்னவர்கள் என்ன எண்ணங்கொண்டு எதிர்த்தாலும், அவர்களுக்கு மற்ற மூன்று நாட்டார் ஆதரவு இருந்ததால் அதை வலியுறுத்துவதில் எனக்குச் சிறிது சங்கடமிருந்தது. அவர்கள் மூவரும் ஒழிந்த பிறகு அவர்களையும் சேர்த்துக் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு சொல் நமக்குத் தேவை இல்லை என்றாலும், 'திராவிடன்' என்ற சொல்லை விட்டு விட்டுத் 'தமிழன்' என்று சொல்லியாவது தமிழ் இனத்தைப் பிரிக்கலாமென்றால், அது வெற்றிகரமாக முடிவதற்கு இல்லாமல் பார்ப்பான் (ஆரியன்) வந்து, 'நானும் தமிழன்தான்' என்று கூறிக் கொண்டு உள்ளே புகுந்து விடுகிறான்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

இந்தச் சங்கடத்திற்கு, தொல்லைக்கு என்ன செய்வது என்று யோசித்துக் கவலைப்பட்டிருக்கொண்டிருக்கும்போது, இப்போது மற்றொரு மாபெருந் தொல்லை நெஞ்சில் இடி விழுந்தது போன்று வந்து தோன்றி இருக்கிறது.

அதுதான் திராவிடத்தை அல்லது தமிழ்நாட்டை விட்டு ஆந்திரர், கர்நாடகர், மலையாளிகள் பிரிந்து போன பின்புகூட, மீதியுள்ள - யாருடைய ஆட்சேபணைக்கும் இடமில்லாத தமிழகத்திற்குத் 'தமிழ்நாடு' என்ற பெயர்கூட இருக்கக்கூடாதென்று பார்ப்பானும், வடநாட்டானும் சூழ்ச்சி செய்து, இப்போது அந்தப் பெயரையே மறைத்து ஒழித்துப் பிரிவினையில், 'சென்னை நாடு' என்று பெயர் கொடுத்திருப்பதாகத்தெரிய வருகிறது.

இது சகிக்க முடியாத மாபெரும் அக்கிரமமாகும். எந்தத் தமிழனும், அவன் எப்படிப்பட்ட தமிழனானாலும் இந்த அக்கிரமத்தைச் சகித்துக் கொண்டிருக்க மாட்டான் என்றே கருதுகிறேன். அப்படி யார் சகித்துக் கொண்டிருந்தாலும் என்னால் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாதென்று சொல்ல வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

இதைத் திருத்த, தமிழ்நாட்டு மந்திரிகளையும், சென்னை, டில்லி, சட்டசபை, கீழ் - மேல் சபை அங்கத்தினர்களையும் மிகமிக வணக்கத்தோடு இறைஞ்சி வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

மற்றும், தமிழ் நாட்டிலுள்ள புலவர்கள், பிரபுக்கள், அரசியல், சமுதாயஇயல் கட்சிக்காரர்களையும் முயற்சிக்கும்படி அது போலவே வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

'தமிழ்', 'தமிழ்நாடு' என்கின்ற பெயர் கூட இந்நாட்டுக்கு, சமுதாயத்திற்கு இருக்க இடமில்லாதபடி எதிரிகள் சூழ்ச்சி செய்து வெற்றி பெற்று விட்டார்கள் என்கின்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விடுமானால், பிறகு என்னுடையவோ, என்னுடைய கழகத்தினுடையவோ, என்னைப் பின்பற்றும் நண்பர்களுடையவோவாழ்வு வேறு எதற்காக இருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

இந்தக் காரியம் மாபெரும் அக்கிரமமான காரியம் என்பதோடு, மாபெரும் சூழ்ச்சி மீது செய்யப்பட்ட காரியம் என்றே கருதுகிறேன். நம்நாடு எது! நமது மொழி எது! நமது இனம் எது! என்பதையே மறந்து விடுவதென்றால், பிறகு தமிழன் எதற்காக உயிர்வாக வேண்டும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. ஆகவே, இக்கேடு முனையிலேயே கிள்ளப்பட்டு விடும்படி முயற்சி செய்யும்படியாக எல்லாத் தமிழர்களையும் உண்மையிலேயே வணங்கி வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

('விடுதலை' - அறிக்கை - 11-10-1955 : ஈ.வெ.ராசி, 730-731.

தட்சிணப் பிரதேச எதிர்ப்பு

(தமிழ்நாடு, கேரளம், கர்நாடகம் ஆகிய மூன்றையும் ஒன்றிணைத்து தட்சிணப் பிரதேசம் என்ற மாநிலத்தை உருவாக்க சி. இராஜகோபாலாச்சாரியும் மத்திய அரசும் திட்டமிட்டதை எதிர்த்துப் பெரியார் எழுதியவை :)

தட்சணப் பிரதேசம் தற்கொலையானது. இன்றும் நாளையும் பெங்களூரில் தங்குகின்ற தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் திரு. காமராசர் அவர்கட்குத் தலைவர் பெரியார் அவர்கள் பின்வரும் அவசரத் தந்திச் செய்தியை அனுப்பியுள்ளார் :

'தட்சணப் பிரதேசம் ஏற்படுவதென்பது தமிழர்களுக்கு வாழ்வா? சாவா? என்பது போன்ற உயிர்ப் பிரச்சனையாகும். உங்களுக்கும் மற்றெல்லோருக்கும் இது தற்கொலையானதும் ஆகும். தட்சணப் பிரதேசம் ஏற்படுமானால் முன்பின் நடந்திராத கிளர்ச்சி செய்வதற்குத் தமிழ் மக்களை நெருக்குவதாகிவிடும். அருள்கூர்ந்து நம் எல்லோரையும் தமிழ் நாட்டையும் காப்பாற்ற வேண்டுகிறேன்.'

- 'விடுதலை' 1-2-1956 : ஈவெராசி, 729.

பெரியோர்களே! தோழர்களே!

தட்சணப் பிரதேசம் வந்தால் தமிழராகிய நமக்குத்தான் ஆபத்து. தமிழ், கன்னடம், மலையாளம் மூன்று நாடுகளும் ஒன்று சேர்ந்தால், பார்ப்பனர்களால் கழித்து விடப்பட்டு நம்மவருக்குக் கிடைத்துவரும் உத்தியோகங்களெல்லாம் மலையாளிகளின் கைக்குள் போய்விடும். நாமெல்லோரும் போலீஸ், கக்கூஸ் எடுத்தல், ரெயில்வே கூலி முதலிய வேலைகளைத்தான் செய்ய வேண்டிய நிலைமை வரும். முழு அதிகாரம் எல்லாம் வடநாட்டவருக்கும், மலையாளிக்கும் பார்ப்பனர்களுக்கும்தான் போகும். மத்திய சர்க்கார் சுரண்டல் பெரிதாக உள்ளது. இப்பொழுதே நம்மை அடிமைபோல் நடத்துகிறார்கள். கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் புகையிலை வரி, போக்குவரத்து, சுங்க வரி முதலிய பெரிய வருமானங்கள் அங்கு போகின்றன. அவர்கள் இஷ்டப்படி சம்பளம் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கத்தில் ஒரு போர்ட்டுருக்குக் கொடுக்கும் சம்பளம், இங்கு ஒரு எஸ். அய்க்கும், ஒரு கிளார்க்குக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. காங்கிரஸ் மொழிவாரியில் பிரியவில்லையா? வெள்ளையன் ஆட்சி முறைக்காக அமைத்த அமைப்பைக் காந்தி போன்றவர்கள் குறை சொன்னார்கள். மொழிவாரியாக மாகாணங்களைப் பிரிக்க வேண்டும் என்று கூறினார்கள். அதன்படி தமிழ்நாடு போன்று 21 மாகாணங்களாகப் பிரித்து, 21 காங்கிரஸ் கமிட்டிகளை உண்டு பண்ணினர்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டிக்கு முதல் செகரட்டரியாக இருந்தது நான்தான். ஆகவே, நாட்டை அப்பொழுதே மொழிவாரியாகப் பிரிக்க ஒப்புக் கொண்டார். இப்பொழுதே தமிழனுக்கு வேலை இல்லை. அன்னியரும் ஆதிக்கம் செலுத்த வந்தால் நிலைமை மிக மோசமாகி விடும்.

'விடுதலை' 14.6.1956 : ஈவெராசி, 729-730

சிறை புகுமுன் அறிக்கை (பகுதிகள்)

என் பிறவி காரணமாக என் இன இழிவுக்குக் காரணமாக இருக்கும் சாதியை ஒழிப்பதும், என் இனமக்களாகிய தமிழர்களுடையவும், என்னுடையவும் தாய்நாடான தமிழ்நாட்டைப் பனியா - பார்ப்பனர்களின் அடிமைத் தளையிலிருந்தும் சுரண்டலிருந்தும் மீட்டுச் சுதந்திரமாக வாழவைக்க வழி செய்வதுமானதனித்தமிழ்நாடு பெறுவதும் என் உயிரினும் மேலான இனிய கொள்கைகளாகும்.

அந்த இலட்சியத்தை அடையத் தகுந்த விலையாக என் உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய எதையும் கொடுப்பதற்கு உடன்பட்டே நான் இப்போது சிறை செல்லுகிறேன், சென்று வருகிறேன்.

வணக்கம்! வணக்கம்! வணக்கம்!

'விடுதலை' தலையங்கம் 15.12.1959 : ஈவெராசி, 1874

கொடி எரிப்பு

தவைவரவர்களே! தோழர்களே!

வாமனாவதாரக் கதையில் காணப்படும் அசுரன் மாபலி சக்கரவர்த்தி, ஒரு பெரிய பணக்காரனும் பேரரசனுமான திராவிடன் ஆவான். அவனை ஒழிக்கப் பார்ப்பனர்கள் எண்ணினார்கள். குள்ளப் பார்ப்பானாக வந்து மகாவிஷ்ணு மூன்றடி மண் கேட்டான். உலகத்தையும், வானத்தையும் இரண்டியால் அளந்து விட்டான். மூன்றாவது அடிக்கு இடங் கேட்டான். இதோ என்று மாபலி தனது தலையைக் காட்டினானாம். விஷ்ணு காலால் மிதித்து அவனை அழித்து விட்டான்.

இம் மாதிரியாகவே போராட்டங்களெல்லாம் முறையாக நடந்திருக்கின்றன.

சாதி ஒழிய வேண்டுமென்றால் நாம் பார்ப்பான் ஒழிய வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம் என்கிறார்கள். ஆம், சாதிக்கு ஆதாரம் எது என்று

சொல்லப்படுகிறதோ - மதமாய் இருந்தாலும் கடவுளாயிருந்தாலும் ஒழிக்கப்பட வேண்டியதுதான்.

இதுவரை பார்ப்பான் ஆண்டது கிடையாது! சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் ஆண்டார்கள் என்றால், அவர்களெல்லாம் பார்ப்பானுக்கு ஆதரவாகவே ஆண்டார்கள். பார்ப்பானுக்கு ஆதரவாக நடக்கவில்லை என்று யாராவது சொல்ல முடியுமா? இன்று பார்ப்பான் ஆளுகிறான் என்றால் நிலைமை அப்படிக்கொண்டு வந்து விட்டது. அதாவது, சாதியை ஒழிக்கக் கூடிய தருணம் ஏற்பட்டுவிட்டதுதான் பார்ப்பானே ஆள வேண்டி ஏற்பட்டது? இல்லையென்று சொல்ல முடியுமா?

1885-இல் காங்கிரஸ் துவங்கிற்று என்றால் நாடு வெள்ளைக்காரனிடமிருந்து பிரித்துக் கொண்டு நாம் ஆள வேண்டும் என்றா துவக்கிற்று! பார்ப்பான் ஆதிக்கம் மேலும் மேலும் பலப்படுத்த வேண்டும் என்றுதான். பலப்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியம் என்ன வந்தது! அன்று இந்த நாட்டில் முஸ்லிம் ஆட்சி வலுத்திருந்தது. வெள்ளையனிடம் வாதாடி உரிமை பெற்றார்கள். அன்று வெள்ளையன் ஆதிக்கம் இல்லாத இடங்களில் பார்ப்பனரல்லாதார் ஆதிக்கம் இருந்து வந்தது.

காங்கிரசார் முதல்முதலாக உத்தியோகம் கேட்டார்கள். அதிகாரம், பணம், பதவி இப்படியே படிப்படியாகக் கேட்டார்கள். ஆதாரம் என்ன என்பீர்கள். 1885 முதல் 1920 வரை சுமார், 35, 40 வருடகாலம் வரை, 'பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நீடுழி வாழ வேண்டும்; பிரிட்டிஷ் அரசர் நீடுழி வாழ வேண்டும்' என்று பக்தி விகவாசத்துடன் தீர்மானம் போட்டிருக்கிறார்கள். மற்றவர்களாகிய முஸ்லிம்கள், ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் - எல்லாரும் பங்கு கேட்கவே ஒரு நெருக்கடி ஏற்பட்டது. வெள்ளையனுக்குத் தொல்லை தர ஆரம்பித்தார்கள். அவனுக்கும் இவர்கள் ஆள்வதில் விருப்பமில்லை. வெள்ளையன் நாணயமாக நடவாமல் பார்ப்பானிடம் சாவியைக் கொடுத்தான்.

பார்ப்பானோடு போட்டியிட்டு வெற்றிபெற முஸ்லிமால்தான் முடிந்தது. ஒரேதலைவரின் கீழ் நின்று ஒற்றுமைப்பட்டனர். உயிரிழக்கவும் துணிந்தனர். ஜின்னாவின் காலத்திலேயே உரிமை பெற்றனர். நாம் அப்படி இல்லாமல் பல சாதி, பல்வேறு உட்பிரிவு காரணமாகவும் ஒற்றுமையில்லாதபடியாலும், சுயநலம் காரணமாகவும் அடிமையாகவே இருக்க நேர்ந்தது; பார்ப்பான் சர்வாதிகாரியானான்.

எப்படி என்றால், சாதியை, மதத்தை, சமுதாயத்தை, அந்தஸ்தை, நிலை நிறுத்துவது அடிப்படை உரிமை (Fundamental Right)யாக ஆக்கிச்சட்டம்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

செய்து கொண்டான். அதைப் பற்றி யாரும் பேசக்கூடாது. அசெம்பிளியில், பார்லிமென்டில் சத்தியம் செய்வதென்ன? 'இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு அடங்கி பக்தி விசுவாசத்துடன் நடப்பேன்' என்றுதான் சத்தியம் செய்கிறான். அசெம்பிளியிலோ பார்லிமென்டிலோ அடிப்படை உரிமைகள் என்பவை பற்றி யாரும் பேச முடியாது!

ஆகவேதான், எங்கள் முதல் போராட்டம் 'பிராமணன்' என்று போடாதே என்று துவங்கிற்று. ஏன், பிராமணன் என்று போடுகிறாய்! அது எங்களை இழிவுபடுத்துகிறது! வேறு போடேன் - 'சைவ உணவு' என்பதுபோல. வாய்தா கொடுத்து, அழிக்காவிட்டால் நாங்கள் அழிப்போம் என்றோம்; மேற்கொண்டு வளர்ந்தது - இப்போது சாதியை ஒழிப்பதுதான் நமது முதல் இலட்சியம்.

சாதி ஒழியக் கூடாது என்று சொல்ல ஆளில்லை. இராசகோபாலாச் சாரிகூட சொல்லி விட்டார் - ஜனநாயகமும் சாதியும் மாயை, பித்தலாட்டம் என்பதாக! பார்ப்பனர்களைப் பாதுகாக்க இருக்கிற ஒரே ஆள் அவர்தான்.

இந்த ஆட்சியை ஒழிக்காவிட்டால் வேறு எப்படி சாதியை ஒழிக்க முடியும்? அரசாங்கத்தை ஒழிக்க நம்மாலாகுமா? திராவிடர்களான - மற்ற கன்னடர், தெலுங்கர், மலையாளிகள் யாரும் சொல்லவில்லையே என்று, நாம் டில்லியிலிருந்து விலகிக் கொள்ளாமலிருக்க முடியுமா? இலங்கை, பர்மா, பாகிஸ்தான் பிரியவில்லையா? கிளர்ச்சி மூலம்தான் நம் நாட்டைத் தனியாகப் பிரித்துக் கொள்ள முடியும்.

பெங்களூரை மைசூர் நாட்டிலிருந்து பிரிக்க முடியாது; அது போல, சென்னையிலுள்ள தஞ்சையைப் பிரிக்க முடியாது. ஆனால், தமிழ்நாடு என்பதை டில்லியிலிருந்து பிரிப்பது அப்படியல்ல. டில்லி ஆட்சி என்பது கூட்டாட்சிதான். டில்லிக்கு நாம் அடிமைகளல்லரே! பெங்களூர் வேண்டுமானால், மைசூருக்கு அடிமை, கட்டுப்பட்டது என்று சொல்லலாம். சென்னைக்கு சேலம் மாவட்டம் போல, டில்லிக்காரன் நமக்குச் சக்கரவர்த்தி (Emperor) அல்லன். நமக்கும் அவனுக்கும் சம்பந்தமில்லை. மைசூரும், சென்னையும் ஒரு கூட்டாட்சி நடத்துகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்தக் கூட்டாட்சிக்கு யார் எஜமானர்? யாருக்காவது மற்றவரைப் பிடிக்கவில்லை என்றால் பிரிந்து போக வேண்டியது தானே? ஆனால், சட்டத்திலே பிரிவதற்கு உரிமையில்லை; வேண்டுமானால் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

சக்கரவர்த்தி ஆட்சி நடந்த காலத்தில் ஜின்னாவுக்கு நாடு பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆலோசனையைச் சொன்னவன் நான்தான். பிரியவில்லையா?

நாடு பிரிவது, பொதுவாக எந்த அரசியல் சட்டத்திற்கும் விரோதமல்ல. சாதி ஒழிய வேண்டும் என்றால். அதற்கு மதம் இடம் தரவில்லை, பார்ப்பான்

இடம் தரவில்லை, சட்டம் இடம் தரவில்லையானால் இவற்றிலிருந்தெல்லாம் பிரிந்து கொள்ள வேண்டியது தானே? பிரிந்தால் ஆபத்து, கஷ்டம் என்கிறார்களே - எப்படி ஆபத்து? பிரிந்து விட்டால் வடநாட்டுக்குப் போகிற வருமானம் நமக்கு மிச்சமில்லையா? அவனுக்கு வேண்டுமானால் வருமானம் நஷ்டமாகும்.

தமிழ்நாடு தமிழருக்கானது என்றால், அவர்கள் எல்லாம் இங்கு வருவார்கள்; அவர்கள் எல்லாம் வருவார்களானால் இங்கு இருக்கும் அன்னியர்கள் வெளியே போக வேண்டியது தானே? பாகிஸ்தானில் இருக்கும் இந்தியர்களை அவர்கள் 'போ' என்று சொல்லவில்லையா?

நமது தமிழ்நாடு ஏறத்தாழ நாலுகோடி மக்களைக் கொண்டது. ரஷ்யா, அமெரிக்கா, சீனா, ஜப்பான் முதலிய 7-8 நாடுகள் நம்மைவிடப் பெரியவை. 25 லட்சம் மக்கள் தொகை கொண்ட நாடெல்லாம் தனி நாடு; அதுவும் அய்.நா.வில் மெம்பராகவே இருக்கின்றது. 4 கோடி மக்களைக் கொண்ட தமிழ்நாட்டுக்கு என்ன நஷ்டம் வந்துவிடும்? பெரிய நாடாக மட்டுமே இருப்பதால் இலாபம் என்ன? பாகிஸ்தான்காரன் இந்திய நாட்டு எல்லையில் சுடுகிறான், உதைக்கிறான்; கிராமங் கிராமமாகச் சேர்த்துக் கொள்கிறானே! என்ன செய்ய முடிந்தது! அதுதான் போகட்டும். கோவாவை என்ன செய்தாய்!

முன்பு நான் இந்த ஊருக்கு வந்திருந்தபோதுதான் சொன்னேன் : கோவாவில் இந்தியர்கள் சுடப்பட்டதற்கு யார் காரணம்? நேருவும் பிரசாதும் தான்; நியாய விசாரணை நடத்த வேண்டுமானால் இவர்களைத்தான் அதற்குக் குற்றவாளிகளாக்கித் தண்டிக்க வேண்டும் என்றேன். போர்ச்சுகக்கீசியர்களுடைய மொத்த ஜனத்தொகை 1¹/₄ கோடி கூட இருக்காது. அவனையே ஒன்றும் செய்ய முடியாதபோது தமிழ்நாட்டை என்ன செய்து விடமுடியும்!

இதற்கெல்லாம் கடுதாசியைக் கொளுத்தினால் தீர்ந்து விடுமா என்பீர்கள். ஆம், தமிழ்நாடு நீங்கிய இந்திய யூனியன் படத்தைத் தீவைத்துக் கொளுத்தினால், நம்முடைய எதிர்ப்பைக் காட்டினதாக ஆகும். முன்பு இந்திய அரசியல் சட்டத்தைக் கொளுத்தினோமே என்ன ஆயிற்று! வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகளில் எல்லாம் செய்தி வெளியாயிற்றே! இந்திய யூனியன் படத்தைக் கொளுத்தினார்கள் என்பதை வெளிநாட்டார் அறிந்தால் இந்த ஆட்சியை என்னவென்று எண்ணுவார்கள்! இவனுக்கென்ன மதிப்பு வரும்! இது என்ன ஜனநாயக ஆட்சியா, சர்வாதிகார ஆட்சியா, என்று நினைக்கமாட்டானா?

இந்திய யூனியன் படத்தைக் கொளுத்தியும் ஒன்றும் ஆகவில்லையென்றால் வேறு என்ன செய்வது என்பது எனக்குத் தெரியும்.

'விடுதலை' 20-12-1958 : ஈவெராசி, 739-741.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

‘தமிழ் நாடு’ பெயர் மாற்றப் போர்

அபாயச் சங்கு

சாதாரணமாக இன்று நம் நாட்டில் நடந்துவரும் பார்ப்பன (ஆரிய ஆதிக்க) பாதுகாப்புத் தீவிர முயற்சியானது நாமறிய சுமார் 60, 70 ஆண்டுகளாக நடந்திருக்காத அளவில் வெகு வேகமாகவும், வெகு தீவிரமாகவும், மிக்க பரவலாகவும் நடந்து வருகிறது. இம் முயற்சிக்குத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள எல்லாப் பார்ப்பனர்களும் கட்டுப்பாடாக ஒற்றுமையாக ஒரே மூச்சாக முனைந்து நின்று பாடுபடுகிறார்கள்.

அரசியல் வேஷம்போட்டுக் கொண்டு இராஜாஜி ‘தர்மங்களைக் காக்கப் போகிறேன்; தனி மனிதனின் உரிமையைக் காப்பாற்றப் போகிறேன். இத் துறைகளில் மக்களுக்கு முழுச் சுதந்திரமும் தேடித் தருவதே எனது (‘சுதந்திரா’) கட்சியின் நோக்கம்’ என்று வெளிப்படையாகவே சொல்லிக் கொண்டு ஆகா வழிகளையும், வாழாவெட்டிகளையும், வாழ்வில் வழக்கி விழுந்தவர்களையும் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு பெரும்போராட்டம் நடத்தத் துணிந்து விட்டார். அவருக்கு காந்தியாரால் ஏற்பட்ட செல்வாக்கு இதற்குப் பெரும் ஆதரவளிக்கிறது என்பதுடன் பார்ப்பனர் - அவர்களது பத்திரிகைகள் பெரும் ஆதரவு தருகின்றன.

அடுத்தாற்போல், வைதீக முறையில் அடியோடு எல்லாப் பார்ப்பனர்களும் சேர்ந்து அரசாங்க அலுவலங்களில் - பெரிய பதவிகளில் மாதம் ரூ. 3000, 4000 சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு உத்தியோகம் பார்த்து ஓய்வெடுத்து பென்ஷன் வாங்கிக் கொண்டு இருக்கும் பார்ப்பனர்களின் தலைமையில் ஊர்தோறும் வைதீக ஸ்தாபனங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டும் மாநாடு நடத்திக் கொண்டும் பெரும் பிரச்சாரங்கள் செய்து வருகிறார்கள்.

இவைதவிர, பார்ப்பன மடாதிபதிகள், சங்கராச்சாரி, மத்துவாச்சாரி, வைணவாச்சாரி, ஸ்மார்த்தாச்சாரி முதலான எல்லா மடாதிபதிப் பார்ப்பனர்களும் தினமும் - நாள்தோறும் ஊர் ஊராய்ச் சுற்றித் திரிந்து, ஆங்காங்குள்ள பார்ப்பன அதிகாரிகளைக் கண்டு ஆள் சேர்க்கச் செய்தும் பணம் சேர்த்துக் கொடுக்கச் செய்தும் இமாலயப் பிரச்சாரம் செய்து, ஆரிய வைதீகக் கருத்துக்களைப் புகுத்திப் பார்ப்பனருக்குப் பொருளாதார உதவி, கல்வி உதவி ஆகியவைகளை அளித்து வருகிறார்கள்.

இவையெல்லாம் தவிர வெள்ளையன் போன பின்பு வியாபாரத் துறையிலும், தொழில் துறையிலும், பஸ் நடத்தும் துறையிலும் பிரவேசித்துக் கோடீஸ்வரர்களான பார்ப்பனப் பிரபுக்கள், ஆச்சாரியார்

முயற்சி முதல் மற்ற எல்லாப் பார்ப்பனர் முயற்சிகளுக்கும் ஏராளமான பொருள் உதவி, வேலை உதவி மற்றும் ஆள் மாகாண உதவி முதலியவைகள் செய்து, ஆதரித்து, உற்சாகப்படுத்தி, ஊக்குவித்து, பிரச்சார காரியங்கள் நல்லபடி நடக்கச் செய்து வருகிறார்கள்.

மற்றும் மத்திய மாகாண ஆகிய இரு சர்க்கார் அலுவலகங்களிலும் குறிப்பாகத் தபால், ரயில், சுங்கம், வருமான வரி, அக்கவுண்ட்ஸ், அய்க்கோர்ட் இலாக்கா அலுவலகங்களிலும் பொறுப்பான பெரிய பதவிகளிலும் பார்ப்பனர்கள் - அதிலும் வைதீக வெறிப் பார்ப்பனர்களே குவிந்து கிடப்பதால், அவர்களும் கட்டுப்பாடாகத் தங்கள் இன உயர்வுக்குப் பாடுபடுவதிலும் இத்துறைகளில் நம்மவர்கள் தலையெடுக்க முடியாதபடி அழுத்தி வைத்தும் ஒழித்துக் கட்டுவதற்கு ஏற்ற கொடுமைகளைத் துணிந்து செய்வதுமான காரியங்களிலும் முனைந்து நிற்கிறார்கள்.

மற்றும், பொது வாழ்வில், அரசியலில் பிழைப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, யார் எந்தக் கட்சி தோன்றினாலும் அவர்களுக்கு விளம்பரமும் தேர்தலில் வெற்றியும் கொடுக்கக் கூடிய அளவுக்குப் பார்ப்பனர்கள் ஆதரவு தேவை இருக்கின்றபடியால், எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் காங்கிரசுக் காரர்களில் பெரும்பாலோர் உள்பட - பார்ப்பனர்கள் காலடியில் கிடந்து உழல வேண்டியவர்களாக இருப்பதால் சர்வ கட்சிகளும் பார்ப்பனர்களுக்கு அனுசூலமாகவே இருந்து, பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு அனுசூலமாகப் பார்ப்பனப் பிரச்சாரம் செய்து வருகிறார்கள்.

பத்திரிகைகள் எல்லாம் பார்ப்பனர்களிடத்தில் இருப்பதாலும், திராவிடர்கள் நடத்தும் பத்திரிகைகளும் பார்ப்பனர்களுக்குப் பயந்து நடத்தப்பட வேண்டி இருப்பதாலும், மேற்கண்ட பார்ப்பன ஆதிக்க வைதீக முயற்சிக்கு காரியங்கள் எதற்கும் எதிர்ப்பு நடத்த எந்த திராவிடனுக்கும் எந்த 'எதிர்க்கட்சி'க்கும் வசதியோ வாய்ப்போ இல்லாமல் போய் விடுவதோடு, வாழ வேண்டியவன் - வளர வேண்டியவன் ஆன மந்திரிகள் உட்பட எந்தத் திராவிடனும் வைதீகப் பிரச்சாரத்திற்கு ஆதரவளிக்க வேண்டியவனாகவே ஆகிவிடுகிறார்கள்.

திராவிட நாட்டில் திராவிடர்களுக்குச் செல்வாக்கு இருக்கும்படியான தன்மையில் திருந்திய திராவிட அரசர்களைக் கொண்ட அரசுகள் பல அண்மையில் இருந்தன. வெள்ளையன் போன உடனே 'அந்தப் பிராந்தியங்கள் அந்தந்த அரசுடனேயே சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்தந்தப் பிராந்திய அரசுக்குப் பூரண சுய ஆட்சி உரிமைகள் வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்' என்று சுதந்திரம் - சுய ஆட்சி என்னும்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

பேரால் - அதிலும் ஒரு பெரும் மோசடியாக ஜனநாயகம் என்னும் பேரால் ஜனங்களோடு சம்பந்தமே இல்லாத ஒரு சாதி பிரிவுப் பார்ப்பனரே ஜனநாயகத்திற்கு மனுதர்மம் போல் சட்டம் செய்து கொண்டு, அச் சட்டப்படியான ஜனநாயக முறையில் சாதாரணத் தன்மையில் பார்ப்பானே - ஆரியனே, ஆட்சித் தலைவனாக ஆகும்படியான நிலையில் ஆட்சி நடக்க வகை செய்து கொண்டதோடு, அக்கால முடி அரசர்கள் எல்லாம் பார்ப்பன அடி அரசுக்குச் சிப்பந்திகளாக ஆக்கப்பட்டு விட்டார்கள். இதனால் திராவிடர்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு அடிமைக் குடிகளாகத்தான் என்றும் இருக்க வேண்டியதைத் தவிர ஆட்சியாளராக இருக்க முடியாத நிலை ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டது.

மற்றபடி, திராவிடர்களே பெருநிலக்கிழார்களாக இருந்த ஜமீன் மிட்டாதாரர்கள் எல்லோரும் ஒழிக்கப்பட்டு, அவர்கள் ஒரு சாதாரணக் குடியானவர்களாக ஆக்கப்பட்டு விட்டார்கள்.

இவர்கள் இரு கூட்டத்தினருக்கும் இருந்த பரம்பரைப் பெருமை பாத்தியதை - அதாவது தனிப்பட்டவர்களுக்கு இருந்த உரிமை அடியோடு - ஒருநாள் அய்ந்து பார்ப்பனர் கூடி 'சட்டம்' செய்து ஒரு வரி உத்தரவினால் பறிக்கப்பட்டுவிட்டது.

ஆனால், பார்ப்பனர்களையே பெரிதும் கொண்ட மடாதிபதிகள், அவர்களது உரிமைகள், செல்வங்கள், பெருமைகள் முதலியவை ஒரு சிறிதும் ஒரு துரும்பும் அசைக்கப்படவில்லை. அரசர்கள் ஒழிக்கப்பட்டதன் பயனாகத்தான், உஞ்சலிருத்திப் பார்ப்பனர்கள் ஒரே அடியாக சக்கரவர்த்தி - ஏகபோக சர்வாதிகார ஆட்சிக்குத் திடீரென்று எட்டிக் குதித்து, சர்வ பவுமன் என்று சொல்லத்தக்க ஏக சக்ராதிபதிகளாக ஆகிவிட்டார்கள். இன்றைய ஆட்சிக்கு ஜனநாயகம் என்று பெயர் சொல்லப்பட்டாலும், வேசிக்குத் தேவதாசி என்று பெயர் வைக்கப்பட்டிருப்பதுபோல், என்றும் சர்வாதிகாரியாக ஒரு பார்ப்பானே இருந்துவரும்படியான ஆட்சித் தன்மைக்கு 'ஜனநாயகம்' என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

விளக்கிச் சொல்ல வேண்டுமானால், இன்றைய ஜனநாயகத்தில் ஒரு பார்ப்பான்தான் பிரதம (மந்திரி) ஆட்சி ஆளனாகவும் ஒரு பார்ப்பான்தான் பிரஸிடெண்டாக - ஆட்சியாளனாக வரமுடியுமே அல்லாமல் இந்த இந்தியக் கூட்டாட்சி என்பது உள்ளவரையில் தமிழனும் ஒருநாளும் ஆட்சிக்கு வரமுடியாது. தமிழன் சுதந்திர ஆட்சிக்கு வரும்வரை தமிழன், தமிழ்நாடு ஒருநாளும் சூத்திரத்தன்மையிலிருந்து, அடிமைக் குடியாய் இருப்பதிலிருந்து கடுகளவும் மாற்றமடைய முடியாது.

ஆகவே, இந்தப் பெருங்கேட்டிலிருந்து தமிழ்நாடும், தமிழினும் தப்பிப் பிழைத்து விடுதலை பெறவேண்டுமானால், இந்தியக் கூட்டாட்சி என்கின்ற பார்ப்பன ஏகபோக சர்வாதிகார ஆட்சியிலிருந்து விலகி, தமிழ்நாட்டைச் சுதந்திரத் தமிழ்நாடு ஆக ஆக்கிக் கொண்டாலன்றி, வேறு எக்காரணத்தாலும் எக் கிளர்ச்சியாலும் முடியவே முடியாது என்பதைத் தமிழ் மக்கள் உணர வேண்டுமாய் வேண்டிக் கொள்கிறேன். தியாகம் என்பது சிறைத் தண்டனை அனுபவிப்பதுதான் என்று பலர் கருதிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். தியாகம் என்பது தன்னலமறுப்பு என்ற பொருளைக் கொண்டதாகும்.

தன்னலமறுப்பு என்பது தனது உயிரைப் பலி கொடுப்பது என்பதை இறுதியாகக் கொண்டதாகும்.

இப்படிப்பட்ட தன்னலமறுப்பு கொண்ட ஒரு ஆயிரம் வீரர்கள் முன்வந்தால்தான் தமிழ்நாடு சுதந்திரத் தமிழ்நாடாக ஆக முடியும்.

இளைஞர்கள் இதை நல்லபடி சிந்தித்து முடிவு செய்து கொண்டு செயலில் ஈடுபட வேண்டிக் கொள்கிறேன். சிந்திக்க வேண்டிய காலம் நெருங்கி விட்டது என்பதற்காகத்தான் இந்த அபாயச் சங்கை ஊதுகிறேன்.

'விடுதலை' - தலையங்கம் - 13-5-1960 : ஈ.வெ.ராசி 1877-1878

தமிழ்நாடு பெயர் மாற்றத்துக்கு வழி

சுமார் 3 கோடித் தமிழர்கள் வாழும் தமிழ் நாட்டிற்கு அதிகாரபூர்வமாக 'தமிழ்நாடு' என்ற பெயரில்லை.

ராஜ்ய சீரமைப்புக் கமிஷன் (States Re-organisation Commission) அறிக்கை வெளிவந்தவுடன் நான் பதறிப்போய், பெயரிடுவது பற்றி 12-10-1955-ல் 'விடுதலை'யில் அறிக்கை வெளியிட்டேன். (இது பின்னால் வெளியிடப் படும்.)

மக்களிடையே இக் கருத்துக்கு இருக்கும் செல்வாக்கைக் கண்டும், ஆட்சியாளர்கள் இதை நிறைவேற்றத் தவறியதையும் இந்நாட்டு எதிர்க் கட்சிகள் என்பவைகள் - அதாவது தேர்தல் ஜனநாயகப் படுத்திக் கொண்டு, இன்றும் 'ஓட்டுப் பிழைப்பு' க்குப் பயன்படுத்தத் தங்களுக்குக் கிடைத்த நல்ல கருவி - சாதனம் என்பதாகக் கருதிக் கொண்டு பிரச்சாரம் புரிந்து வருகின்றனர். 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர் வர வேண்டும் என்ற ஆசையைவிட, அப்படி மாறிவிடக் கூடாது; மாறிவிட்டால் அந்த ஆயுதமும் பிடுங்கப்பட்டுவிடும் என்ற பயத்தால் அவதிப்படுகின்றனர். அந்த எண்ணமே அவர்களுக்கு அதிகம். மனதில் நினைப்பதை அப்படியே காட்டுவதற்கு, உடல்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

உஷ்ணத்தைக் காட்ட தெர்மாமீட்டர் கொண்டு அறிவதுபோல், கருவி ஒன்று இருக்குமானால், அதை வைத்து நான் கூறிடும் இந்த உண்மையை அறியலாம்.

அதிலும் இங்குள்ள 'காமராஜர் அரசாங்க எதிர்ப்புக் கட்சி'களைப் பொறுத்து இது நூற்றுக்கு நூறு உண்மையாகும்.

காமராஜர் அரசாங்கம் இதை ஏன் செய்யவில்லை என்று கேட்பதை விட காமராஜரோ அல்லது அவரது சக மந்திரிகளோ தாங்களே பார்த்து உடனே மாற்றும் சக்தி சட்டப்படி, அதாவது அரசியலமைப்புப்படி உண்டா? என்று கேட்பதுதான் நாணயமான காரியமாகும். ஆனால், அரசியல்தான் 'அயோக்கியர்களுடைய கடைசிப் புகலிடம்' ஆயிற்றே! அதிலும் இந்த அரசியல்வாதிகளிடம் நேர்மை நாணயத்தை எதிர்பார்ப்பது நமது தவறல்லவா?

இதோ இந்திய அரசியல் சட்டம் கூறுகிறது : ஷரத்து (Article 3)

பார்லிமெண்டு சட்டத்தினால், (அ) எந்த இராஜ்யத்திலிருந்து ஒரு பிரதேசத்தைப் பிரித்தேனும், அல்லது இரண்டோ அதற்கு மேற்பட்ட இராஜ்யங்களையோ இணைத்தேனும் அல்லது எப் பிரதேசத்தையாவது ஒரு இராஜ்யத்தின் பாகத்தோடு இணைத்தேனும் புதிய இராஜ்யம் ஒன்றை அமைக்கலாம்.

- (ஆ) எந்த இராஜ்யத்தின் பரப்பையும் பெருக்கலாம்;
- (இ) எந்த இராஜ்யத்தின் பரப்பையும் குறைக்கலாம்;
- (ஈ) எந்த இராஜ்யத்தின் எல்லைகளையும் மாற்றலாம்;
- (உ) எந்த இராஜ்யத்தின் பெயரையும் மாற்றலாம்.

எனினும், இவற்றிற்கான எந்த மசோதாவும் இராஷ்டிரபதியின் சிபாரிசின் பேரில் அன்றியும் மசோதாவில் அடங்கிய பிரேரணை முதலாவது 'அ' பாகம் அல்லது 'ஆ' பாகத்தில் குறிப்பிட்ட எந்த இராஜ்யம் அல்லது இராஜ்யங்களின் எல்லைகளையாவது அத்தகைய இராஜ்யம் அல்லது இராஜ்யங்களின் பெயர் அல்லது பெயர்களுையாவது பொறுத்திருக்குமாயின் அம்மசோதாவைக் கொண்டு வருவதற்கான பிரேரணையைப் பற்றியும், அதன் ஷரத்துக்களைப் பற்றியும் அந்த இராஜ்யம் அல்லது இராஜ்யங்களின் ஒவ்வொன்றின் சட்ட மன்றத்தினுடைய கருத்துக்களை இராஷ்டிரபதி கேட்டறிந்து கொண்டால் அன்றியும் பார்லிமெண்ட் சபை எதிலும் கொண்டு வரப்படலாகாது.

எனவே, பெயர் மாற்ற அதிகாரமும், சக்தியும் டெல்லி ஆட்சிக்கே உண்டு; அதிலும் இந்நாட்டு அரசாங்க சட்டசபைகள் கருத்துத் தெரிவித்தாலும் 'இராஷ்டிரபதியோ' அல்லது பார்லிமெண்டு சபைகளோ அதற்குக் கட்டுப்பட வேண்டும் என்ற நியதி அரசியலமைப்பில் இல்லையே!

ஆகவே, இதற்காகத் தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தோடு முட்டிக் கொள்ளுவதைவிட இந்த அநீதிக்குக் காரணமான ஆதிபத்திய டெல்லி ஆட்சியின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பதுதானே அறிவுடைமை!

எனவே, தாய்த் திருநாட்டிற்கு 'தமிழ்நாடு' என்று பெயரில்லையே என்று கொதிக்கும் உள்ளங்கொண்ட இளைஞர்களே! தோழர்களே! புலவர்களே! பெருமக்களே! எழுத்தாளர்களே! பேச்சாளர்களே!

நாடு பிரிவினையைத் தவிர வேறு வழி உண்டா? என்ற கேள்வியைக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். நேர்மை விடை காணுங்கள். உண்மையில் நாட்டின் பெயர் மாற்றத்தில் யாருக்காவது நாணயமான கவலை இருக்குமானால் ஜூன் 5-ல் இந்திய யூனியன் படத்தை ஒரு கையிலும், தீப்பந்தத்தை மறு கையிலும் தூக்கி ஊர்வலம் வந்து டெல்லி ஆதிக்க ஆட்சிக்குத் தீ மூட்டுங்கள்! தீ மூட்டுங்கள்! தீ மூட்டுங்கள்!

ஊர்வலம் வருவதில் யாருக்காவது வெட்கம், பயம் இருக்குமானால் அவரவர்கள் வீட்டின் முன் வாசலில் கொளுத்திவிட்டுப் பெயர்களைக் கொடுங்கள்.

'விடுதலை' - அறிக்கை - 18.5.1960 : ஈவெராசி, 1878-1879

தேசப்பட எரிப்பு

அருமைத் தமிழ்ப் பெருமக்களே!

இந்திய யூனியன் ஆட்சி (டெல்லி ஆட்சி) இந்தி மொழியைத் தீவிரமாகப் பரப்ப 'கச்சை'யைக் கட்டிக் கொண்டு தீவிரமாக எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொண்டு வருகிறது.

இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் 343-வது ஷரத்து சொல்கிறது: "யூனியனின் ராஜாங்க பாஷை தேவநாகரி லிபியில் எழுதப்பட்ட இந்தியாகத்தான் இருக்க வேண்டும்" என்று அதில் குறிப்பிடப்பட்டபடி ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசாங்க மொழிக் கமிஷன் - திரு. பி.ஜி. கொர் என்பவர் தலைமையில் ஏற்படுத்தப்பட்டது - நாம் முன்கூட்டியே சொன்னபடி 'இந்தி மொழிக் கமிஷன்' என்று கூறும் அளவு இந்திதான் ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் இங்கிலீஷிலிருந்து இந்திக்கு மாற்றங்கள் விரைவில் ஏற்படுத்தப்பட

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

வேண்டும் என்றும் எழுதிவிட்டது. பார்லிமெண்டும் அதன் சிபாரிசுகளை ஏற்றுக் கொண்டது. நமது நாட்டைச் சார்ந்த திரு. டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்கள் அக் கமிஷனில் ஒரு மெம்பராக இருந்து ஆட்சேபக் குறிப்பு (Dissent) தெரிவித்த போதிலும் அவர்கள் காரியம் இதனால் எள்ளவும் பாதிக்கப்படவில்லை.

ஆறு பேர் கொண்ட கமிட்டி அமைத்து அதில் டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்களையும் ஒரு அநாமதேய முஸ்லிமையும் போட்டு 4 பார்ப்பனர்கள் கூடி, கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி அமர்ந்து, அசைக்க முடியாதபடி பார்ப்பன நலச்சட்டம் ஒன்றை - நவீனமனுதர்மத்தை எழுதி அதற்கு 'இந்திய அரசியல் சட்டம்' என்று பெயரிட்டுக் கொண்டதுபோல், இந்நிக்காரர்களையே போட்டு, பெயருக்கு ஒரு தமிழரைப் போட்டு அவரது ஆட்சேபக் குறிப்புக்கு எந்த மரியாதையும் கொடுக்காமல், இந்தி நுழைப்புக்குச் சரியானபடி அடிகோலி ஆணி அடித்துவிட்டார்கள்.

முன்பு ஒரு தடவை திருப்பதியில் இந்திய யூனியன் ஆட்சியின் தலைவரான ஜனாதிபதி திரு. ராஜேந்திர பிரசாத் அவர்கள் இந்நித்திணிப்பிற்கு முழு ஆதரவு கொடுத்துப் பேசியதைத் தமது அடுக்கடுக்கான உத்தரவுகள் மூலம் செயல்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

முன்பு நாம் இந்நியைப் புகுத்துவதை எதிர்த்து இந்திய யூனியன் கொடியைக் கொளுத்துவது எனப் பிரகடனம் செய்தோம்; 'இல்லை, இல்லை; இந்தி பேசாத மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக இந்நியைத் திணிப்பதில்லை' என்று அரசாங்கத்தினர் உறுதிமொழி கொடுத்து, நம்மைக் கொடி கொளுத்தும் போராட்டத்தைக் கைவிடும்படி கேட்டுக் கொண்டனர்.

நான் அப்போதே இவர்களது நாணயத்தையும் வாக்குறுதியையும் எடை போட்டுப் பார்த்துத்தான் கைவிடவில்லை. தற்போதைக்கு நிறுத்தி வைக்கிறேன் - அதாவது ஒத்தி வைத்திருக்கிறேன் என்று அறிக்கை விட்டேன்.

பிறகு சாமர்த்தியமாக, கொடியைக் கொளுத்தினால் மூன்று வருஷ தண்டனை என்பதாக ஒரு சட்டத்தை (இந்நாட்டுச் சட்டசபைக்கு உத்தரவிட்டு)ச் செய்து வைத்துக் கொண்டு, இந்நியைத் தீவிரமாகப் புகுத்தும் 'கைங்கர்யத்தில்' டெல்லி ஆட்சியினர் இறங்கியுள்ளனர்.

மைல் கற்களில் எல்லாம் இந்தி எழுதப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டு மந்திரிகள் ஆட்சேபித்தாலும்கூட அதற்கு டெல்லிக்காரர்கள் செவி சாய்ப்பதில்லை.

மணியார்டர், கார்டு மற்ற தபால் தந்தி ரசீதுகளில் இந்தி மயம்!

(வெளிநாடான இலங்கையில் சிங்களவர் அரசாங்கத்தால்கூட தமிழில் இவைகள் எல்லாம் - அதாவது கார்டு, ஸ்டாம்பு முதலியன இருக்கின்றன என்பது இங்கு நாம் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.)

வானொலிப் பெட்டியைத் திருப்பினால் அங்கு 'ஆகாஷ்வாணி' என அலறுவதைக் காணுகிறோம்.

மத்திய இலாக்காக்களான தபால், ரயில்வே, சுங்கம் போன்ற பல துறைகளில் வேலையில் உள்ளவர்களை எல்லாம் இந்தி படித்து பாஸ் செய்யும்படி சுற்றறிக்கைகளும், தாக்கீதுகளும் தூண்டுதல்களும் இடைவிடாமல் நடந்தவண்ணமே இருக்கின்றன.

இலாக்காவினரோ இந்தி வாத்தியார் போட்டு வேலை நேரத்தில் ஒரு பகுதி அதற்கும் தந்து இந்தி படிக்கும்படி செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

பள்ளிக்கூடங்களில் எல்லாம் இந்தி கட்டாயமாகவே மாணவர்களுக்குப் புகுத்தப்படுவதுடன், இந்தியில் மார்க் வாங்காத மாணவர்கள் ஃபெயிலாக்கப்படுகின்றார்கள்.

இந்தி ஷாசன ராஜ்யங்களிலிருந்து பிரதிநிதிகள் டெல்லி சட்டசபையில் மந்திரிகளைக் கேள்வி கேட்டால் அவர்களுக்குப் புரியாதவகையில் இந்தியிலேயே பதில்கள் தரப்படுகின்றன. இதைத் தட்டிக் கேட்டுப் பரிகாரம் தேட அவர்களுக்கு வசதி ஏதும் இல்லை.

இந்தியைப் பிரதான மொழியாகக் கொண்ட உத்திரப்பிரதேசம், பீகார், இராஜஸ்தான் போன்ற ராஜ்யப் பிரதிநிதிகள் கணிசமான அளவு அங்கு இருப்பதால் இந்தி ஆதிக்கத்தை, ஆதிபத்தியத்தை எதிர்ப்பது என்பது அவ்வளவு எளிதான காரியம் அல்ல என்றும் பார்லிமெண்ட் உறுப்பினர்களுக்கே தெரியும்.

மற்றும், அகில இந்தியக் கட்சிகள் என்று தங்களை அழைத்துக் கொள்ளும் எந்தக் கட்சியும் இந்தித் திணிப்பை எதிர்ப்பது - பேசுவது என்பது இயலாத காரியமாகும்.

சென்ற இரண்டு வாரங்களுக்குமுன் ஜனாதிபதி போட்டுள்ள உத்திரவு - இந்தியை எப்படியேனும் சீக்கிரம் திணித்து இங்கிலீஷைப் புதைகுழிக்கு அனுப்பியாக வேண்டும் என்கிறது.

இந்தி எதிர்ப்பாளர்கள் கருத்துக்கு மதிப்புத் தருவதுபோல், பிரதம மந்திரியும் சிற்சில நேரங்களில் பார்லிமெண்டிலும் வெளியிலும் வாய்ப்பேச்சு - உறுதிமொழி தருகிறார். அந்தப் பேச்சு அச்சுப் போட்டு வெளியே வருவதற்குள் - அச்சு மை உலருவதற்கு முன்பே உள்நாட்டு மந்திரி இலாக்காவிலிருந்தோ அல்லது 'இராஷ்டிரபவன'த்திலிருந்தோ இந்தி நுழைப்புத் திட்டம் வந்துவிடுகிறது.

ஆகவே, இந்தியைத் தீவிரமாக எதிர்க்கிறோம் என்கிற தோழர்களே! கட்சிக்காரர்களே!

இந்தியாளர்களை ஆட்சிப் பீடத்தில் கொண்ட இந்திய யூனியன் ஆட்சி இருக்கும் போது இந்தி நுழைக்கப்படாமல் இருக்க முடியுமா? என்று தீவிரமாக நாணயமாக யோசியுங்கள்!

நண்பர் ஆச்சாரியார் அவர்கள் இரண்டு ஆண்டுகளாக 'இந்தி நுழைப்பு என்பது அயக்கியத்தைக் குலைக்கும்' என்று சொல்லி வருகிறார். அதன்

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

அர்த்தம், கருத்து எல்லாம் - இந்தியை ஒழிக்க முடியாவிட்டால் நாம் இந்தி ஆட்சியாகிய இந்திய ஆட்சியிலிருந்து பிரிந்து கொள்வது என்பதுதானே?

இந்தியை எதிர்க்க, அதன் ஆதிக்கத்தை ஒழித்துக்கட்ட ஆட்சியின் பிணைப்பிலிருந்து நாம் விடுபடுவதைத் தவிர வேறு வழி உண்டா? சொன்னால் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கின்றேன்.

மைல் கற்களில் இந்தி எழுதப்படுவதை எதிர்த்து ஒரு போராட்டம், உண்ணாவிரதம்.

'ஆகாசவாணி'யை எதிர்த்து ஒரு போராட்டம்! உண்ணாவிரதம்! மறியல்!

தபால், கார்டு, கவர்கள், மணியார்டர் கூப்பண்களில் இந்தி இருப்பதை எதிர்த்தும் போராட்டம்! மறியல்! கிளர்ச்சி!

இப்படித் தனித் தனியாகக் கிளர்ச்சிகள் நடத்துவதனால் இலட்சியம் எந்த அளவுக்கு கைகூடும்? எந்த அளவு இந்திக் கேடு நம்மைவிட்டு நீங்கும்? என்று யோசியுங்கள். தனிப்பட்டவர்களுக்கும், கட்சிக்காரர்களுக்கும், விளம்பரம், வோட்டு, 'தியாக முத்திரை இவை கிடைக்குமே தவிர, காரியத்தில் அது இந்தி ஒழிப்புக்கு எந்த அளவு பயன்படாது.

'விடுதலை' - அறிக்கை - 21.5.1960 : ஈவெராசி, 1879-1882

தமிழ்நாடு எதற்காக யூனியன் (டெல்லி) ஆட்சியின்கீழ் அடிமையாக இருக்க வேண்டும்! இல்லாவிட்டால் என்ன ஆகிவிடும்?

டெல்லி ஆட்சி அப்படி என்ன நீதிக்கும், நிர்வாகத் திறமைக்கும், நேர்மைக்கும், ஜனநாயகத்திற்கும், பாதுகாப்பிற்கும், பலத்திற்கும் சிறப்பான பேர்போன ஆட்சி!

1. வரலாற்றுப்படி நாம், டெல்லியுடன் இணைந்து கூட்டாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஏதாவது ஆதாரங்கள் உண்டா? 56 நாடுகளில் நாம் ஒரு நாட்டாராய் இருந்து வந்தவர்கள்!

வெள்ளைக்காரன் வியாபாரம் நிமித்தம் இங்கு வந்து பல பகுதிகளில் இருந்த நாடுகளையும் பிடித்துத் தனது சவுகரியத்தை முன்னிட்டு இதை 'ஒரு குடைக்கீழ்' கொண்டு வந்தானே தவிர அதற்கு முன்பு எப்போதாவது டெல்லியை எஜமானனாகக் கொண்டு தமிழ்நாடு இருந்தது என்று சரித்திரத்தைப் புரட்டிக் காரணம் காட்ட முடியுமா? 'காஷ்மீரம் முதல் கன்னியாகுமரி வரை' என்ற சொற்றொடருக்கு அய்க்கியப்பட்ட ஒரே நாடு இந்தியா என்ற பொருள் இதற்குமுன் எப்போதாவது இருந்திருக்கிறதா? அல்லது,

2. புராணப்படியோ, இதிகாசப்படியோ ஒரே நாடாக இருந்திருக்கிறதா? 'சுயம்வரத்திற்குக்கூட 56 தேசத்து ராஜாக்கள் வந்திருந்தார்கள்' என்றுதான் அவைகள் கூறுகின்றன. இராமாயணத்தில் வில் உடைப்பதற்குக்கூட பலதேச ராஜாக்கள் வந்தார்கள் என்று இல்லையா?

ஆகவே அப்போதும் கூட பற்பல ராஜ்யங்கள், அவைகளுக்குத் தனித்தனி எல்லைகள், ராஜாக்கள் இருந்திருக்கின்றனர் என்றுதானே அறிகிறோம்!

3. பூகோளப்படி எந்த நாடாவது 2000 மைல்களுக்கு அப்பால் எஜமான் ஆட்சியை வைத்திருப்பதும், எதற்கெடுத்தாலும் அங்கு ஓடி ஓடி கருத்தும் உத்தரவும் என்ன என்று தெரிந்து, பிறகு செயலாற்றும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளதா? எந்தவகையில் இது சரியானதாகும்?

4. கலாசாரப்படியாவது டெல்லி எஜமான் ஆட்சிப் பீடர்களாகிய அவர்களுக்கும் நமக்கும் சம்பந்தம் ஏதாவது உண்டா?

உணவில், உடையில், மொழியில் எல்லாவற்றிலுமே ஒன்றுக்கு மற்றொன்று ஏறுமாறான நிலை?

ஆகவே, வரலாற்றுப்படியும் காரணமில்லை;

பூகோளப்படியும் காரணமில்லை;

புராணப்படியும் காரணமில்லை;

கலாசாரப்படியும் காரணமில்லை.

இந்தப்படியான எத்தன்மையாலும் நாம் டெல்லி ஆதிக்கத்திற்கு அடிமையாவதால் நமக்கு ஏதாவது சமுதாயம், பொருளாதாரம் ஆட்சிமுறை ஆகிய ஏதாவது ஒரு துறையிலாவது பலன் ஏற்படுகிறதா? ஏற்படுகிறது என்ற நிலையிருந்தாலாவது யூனியன் ஆட்சியின் கீழ் நாம் இருப்பதில் அர்த்தம் உண்டு.

இந்த ஆட்சியில் நீதி இல்லை என்பதைச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சென்னை அய்க்கோர்ட்டில் என் மீது போடப்பட்ட ஒரு வழக்கின்போது தெளிவாக எடுத்து விளக்கி, 'பார்ப்பான் நீதிபதியாய் - ஆட்சியாளனாய் உள்ளநாடு கடும்புலி வாழும் காடேயாகும், என்று குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

நிர்வாகத் திறமையோ நேர்மையோ இல்லை. ஒவ்வொரு வருஷமும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் தரும் ரிப்போர்ட் ஒன்றே அதற்கு நல்ல 'சர்ட்டிபிகேட்'டாக இருக்கிறது. பலகோடி நம்மிடம் சுரண்டும் வரிப்பணம் நாசத்திற்கும் மோசத்திற்கும் ஈடாக்கப்படுகிறது.

நம்மிடமிருந்து நம்மைக் கசக்கிப் பிழிந்து வாங்கி அதை அவர்கள் டாட்டா, பிரீலா, முந்திராக்கள் இடம் கோடி கோடியாகத் தந்து, அதற்குக் கைமாறாக (காங்கிரஸ் தேர்தல் நிதிக்கு) இலட்சம் இலட்சமாகப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றனர்.

சென்ற ஆண்டு பிரதம மந்திரி திரு. நேருவின் காரியதரிசியாக இருந்த திரு. மத்தாய் என்பவர் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களுக்கு அதிபராகவும், அதைக் கொண்டு அவர் தாய்ப் பெயரில் 'ஜக்கம்மா டிரஸ்ட்' என ஏற்படுத்தியும், செய்த ஜகஜாலப்புரட்டுகளையும், அதைப் பூசி மெழுகி மூடி மறைக்க நேரு பட்டபாட்டினையும், கடைசியில் முந்திரா விவகாரம் போலவே அது அமிழ்த்தப்பட்டதும் நாம் அவ்வளவு சுலபமாக மறந்துவிடுவதற்குரியவைகளா?

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

பிர்லா, டாட்டா, டால்மியா போன்றவர்களிடம் வாங்கும் தேர்தல் நன்கொடையில் அதற்குப் பிரதி உபகாரம் என்ற முறையில் சர்க்கார் அவர்களுக்கு வழித்துறை வகுப்பதுவும் நாம் எடுத்துக்காட்டி வராதவைகள் அல்லவே? இந்திய யூனியன் ஆட்சியின் நிர்வாக திறமைக்கும் நீதிக்கும் இன்னும் வேறு எடுத்துக்காட்டுகள் வேண்டுமா?

ஜனநாயகத்திற்கும், இந்த ஆட்சிக்குந்தான் ஏதாவது சம்பந்தமுண்டா?

'எனது கொடி, அரசியல் சட்டம், ஆட்சி பிடிக்காதவர்கள் இந்நாட்டை விட்டு வெளியேறி விட வேண்டும்' என்று பார்ப்பன சர்வாதிகாரத் திமிருடன் பேசும் ஒரு பிரதமமந்திரியைக் கொண்ட இந்த ஆட்சிக்கு ஜனநாயக ஆட்சி என்று பெயரிட்டு அழைப்பதைவிட வடிகட்டிய முட்டாள்தனம் வேறு உண்டா?

அதிலும், கேரளத்தில் முறைப்படி நடந்த கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சியைக் காலித்தனம் மூலம் கவிழ்க்க ஏற்பாடு செய்து, பிறகு அதைக் காட்டி, ஒரு வரி உத்தரவின் மூலம் ஒழித்துக் கட்டினார்களே, அந்தப் பிரத்யட்ச நிலையைவிட வேறு உதாரணம் வேண்டுமா?

யூனியன் ஆட்சியின் கீழ் இருப்பதால் மற்ற எவையும் இல்லாவிட்டால் கூட நமக்கு பாதுகாப்பாவது இருக்கிறதா?

வருஷம் ஒன்றுக்கு சுமார் 250 கோடி ரூபாய்க்குமேல் இராணுவத்திற்குச் செலவழிக்கப்படுகிறது. அதாவது 55% இதற்கு செலவழிக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் பலன் உண்டா?

ஒரு பக்கத்தில் சீனாக்காரன் ஆக்கிரமிப்பு; இன்னொரு பக்கத்தில் பாகிஸ்தான்காரனிடம் தினம் தினம் உதைபடும் நிலை.

'சுண்டைக்காய்' கோவாவை இதுவரை முயற்சி செய்தும் இவர்களால் எடுத்துக் கொள்ள முடியாத நிலை; வீணாகப் பல உயிர் பலியானதுதான் மிச்சம். உலகமெல்லாம் சென்று 'தோட்டாக்கள்' பெற்று வரும் பண்டித நேருவால் கடுகளவு உள்ள இதற்கு பரிகாரம் காண இந்தப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக முடியவில்லை.

கடன், கடன் என்று வெளி நாட்டாரிடம் பல்லைக் காட்டிக் கொஞ்சி பல கோடிகள் மடிப் பிச்சை வாங்கி, காஷ்மீர் முனையிலும், இது போன்ற மற்ற காரியங்களிலும் அவை பாழடிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

காஷ்மீர் பிரச்சினைக்கு மாத்திரம் இதுவரை சுமார் ரூ. 300 கோடிக்குமேல் செலவழித்தனர். 'காதொடிந்த ஊசி'யளவும் பயன் விளையவில்லை.

இந்த நிலையில் எதற்காக நாம் டெல்லி ஆட்சியின்கீழ் இருக்க வேண்டும்? ஆண்டு ஒன்றுக்கு 66 கோடி ரூபாய் எதற்காகக் 'கப்பம்' கட்ட வேண்டும்?

சிந்தியுங்கள்! சிந்தியுங்கள்! ஏக இந்தியத் தோழர்களே! நன்றாகச் சிந்தியுங்கள்!

தெளிவடைவீர்களானால், ஜூன் 5-ந் தேதி மாலை இந்தியத் தேசப் படத்தில் தீவையுங்கள்! நாடு பிரிக்க, மேற்கூறிய அநியாய அக்கிரமங்களைக் கண்டிக்க, அடக்கி ஒழிக்க இது ஒன்றுதான் வழி! வேறு மார்க்கம் இருந்தால் காட்டுங்கள்! வேறு வழி இருந்தால் சொல்லுங்கள்! இல்லை என்றால் நீங்கள் எங்கள் வழிக்கு வாருங்கள்! நாங்கள் சொல்வதைக் கேளுங்கள்! பந்தத்தை ஏந்துங்கள்! படத்தைப் பொசுக்குங்கள்!

'விடுதலை' - அறிக்கை 22.5.1960 : ஈ.வெ.ராசி 1882 - 1884

நமது இலட்சியம்

எனது 95-ஆம் ஆண்டு பிறந்த நாள் துவக்கத்துக்கு வழமைபோல் ஆண்டு மலரில் ஒரு கட்டுரை எழுத வேண்டி இருக்கிறது. அதை முன்னிட்டு இக்கட்டுரை எழுதுகிறேன். அப்படி எழுதப்படும் இக்கட்டுரை என்னால் ஆண்டு மலர்களுக்கு எழுதப்படும் கட்டுரைகளில் இதுவே கடைசியான கட்டுரையாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஏன் இப்படி எழுதுகிறேன் என்றால், அடுத்த ஆண்டு மலர் எழுதப்பட வேண்டிய காலத்தில் நான் இருப்பேனோ, இல்லையோ என்கிற பிரச்சினை மாத்திரமல்லாமல், எழுதும்படியான வாய்ப்பு இருக்குமோ இருக்காதோ என்பதே முக்கிய காரியமாகும்.

ஏனெனில், இன்னும் நாம் இருப்பதுபோலவே அதாவது, இந்திய ஆட்சி என்பதற்குள் பிரஜையாகவும், சமுதாயத்தில் நாலாஞ்சாதி (சூத்திர மகனாகவும்) சட்டப்படி, சாஸ்திரப்படி பார்ப்பானின் தாசிமகன் என்னும் பெயருடன், நமது தாய்மார்கள் பார்ப்பானின் தாசிகளாகவும் இருக்கும் தன்மையாலேயே இருப்போமோ என்கின்ற கருத்தைக் கொண்டே இப்படி எழுதுகிறேன்.

இந்திய அரசியல் சட்டப்படி நாம் இந்திய ஆட்சியில் பிரஜையாய் இருக்கும்வரை இந்துவாய், அதாவது, கிறிஸ்தவனாகவோ, முஸ்லிமாகவோ நாம் மதம் மாற்றிக் கொள்ளாதவரை, நாம் நமது பண்டார சன்னதிகள் உட்பட பவுத்தனுக்கும் - ஜெயினனுக்கும் சமமானமாக இருக்கும்படியாக இருந்தாலும், பகுத்தறிவுவாதியாக இருந்தாலும், வேறு எந்தப் பெயரில் வாழ்ந்துவருபவனாக இருந்தாலும் சூத்திரனாகத்தான் - பார்ப்பானின் தாசிமகனாகத்தான் இருந்தாக வேண்டும்.

இதுதான் இன்றைய இந்திய அரசியல் சட்டமாகும். இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தவோ, மாற்றவோ நம் மக்களுக்கு ஒருநாளும் சக்தியோ, உரிமையோ ஏற்படும் என்று கருதவே முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம். அது மாத்திரமல்லாமல், இந்திய ஆட்சியில் இருந்து தமிழ்நாட்டை விலக்கிக் கொள்ள முயற்சி செய்தே ஆக வேண்டிய ஒரு கட்டாயமான - நிர்பந்தமான நிலையில் இருக்கிறோம். இந்த முயற்சியில் நாம் இந்திய ஆட்சியிலிருந்து

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

விலகிக் கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்படுமா என்பது பற்றி நமக்கு முடிவு செய்து கொள்ள முடியாமல் இருந்தாலும், இம் முயற்சியில் நாம் பலர் சிறையில் இருக்க நேரிடலாம் என்கிறதாலேயே தான் இந்தப்படி எழுதுகிறேன்.

நமக்கு இன்றைய இந்திய ஆட்சியில் அரசியல் பிரச்சினை எப்படி இருந்தாலும், சமுதாயப் பிரச்சினையில் நாம் இன்று இருக்கும் இழி தன்மையில் இருந்து, அதாவது சூத்திரனாக, தாசிமகனாக நம் தாய்மார்கள் தாசிகளாக சட்டப்படி, சாஸ்திரப்படி இருக்கும் நிலைமையை மாற்றிக் கொள்ள முயற்சிக்காமல் நாம் இருக்க முடியுமா?

இந்தியாவில் நாம் இருக்கும்வரை இந்துவாகத்தானே இருந்து ஆக வேண்டும். இந்து என்றாலே முஸ்லிம், கிறிஸ்தவம் தவிர மற்ற யாவருமே சூத்திரர், தாசிமக்கள்தான் என்று இருப்பதால் ஏதாவது முயற்சி செய்துதான் ஆக வேண்டும்.

நம் மக்கள் எளிதில் மதம் மாறமாட்டார்கள். மதம் மாறுவதை இழிவாய் கருதுபவர்களாவார்கள்.

ஆதலால், நாம் உடனடியாக விடுதலை, அதாவது இந்தியக் கூட்டாட்சியிலிருந்து விலகி, சுதந்திரத் தமிழ்நாட்டை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டாக வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இம் முயற்சிக்கு இன்றைய தி.மு.க. ஆட்சி இணங்கும் என்று கருத முடியாது. ஏனெனில், தி.மு.க. ஆட்சி விரும்புவதெல்லாம் இந்தியக் கூட்டாட்சி ஆதிக்கத்திற்கு உள்பட்ட மாகாண சுயாட்சிதான் அது விரும்புகிறது.

மாகாண சுயாட்சி என்றால், அரசியலில்தான் ஏதோசில மாறுதல்களைச் செய்து கொள்ள முடியுமே தவிர, சமுதாயத்துறையில் அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமாக ஒரு காரியமும் செய்ய முடியாது.

இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் சமுதாய (மத) சம்பந்தமான காரியங்களைப் பற்றி பழைய மனுதர்ம நிலையை மிகமிகப் பலப்படுத்திக் கொண்டபடி இருக்கிறது. உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், கர்ப்பக் கிரகத்திற்குள் சூத்திரன், அதாவது பண்டார சன்னதி உட்பட இந்து என்ற தலைப்பில் வரும் எவருமே, பார்ப்பான் தவிர்த்து எவருமே செல்ல முடியாதென்று உயர்நீதி (சுப்ரீம்) மன்றத்தீர்ப்பு இருப்பதினாலும், இன்னும் கோயிலுக்கு சாமி தரிசனத்திற்கென்று போகும் யாருமே நீண்டத் தகாதவர்கள் போல் வாயில்படிக்கு வெளியில்தான் எட்டி நிற்க வேண்டும் என்றால், மற்றபடி எதில் நாம் மாறுதல்களைக் காண முடியும்?

இன்று அமுலில் இருக்கும் 'இந்துலா' என்னும் சட்டத்திலும், பல உயர்நீதி மன்றங்களின் தீர்ப்பிலும், பார்ப்பனரல்லாத இந்து மக்கள் என்பவர்களை மிக மிக இழிவாகக் கூறி நிலை நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்து என்னும் சொல்லுக்கு சட்டத்தில் கொடுத்திருக்கும் விளக்கம் என்னவென்றால், 'கிறிஸ்தவர்கள் - முஸ்லிம்கள் தவிர்த்த இந்தியாவில் உள்ள மக்கள் அனைவருமே இந்துக்கள் ஆவார்கள்'. இதன்படி நாத்திகள், பகுத்தறிவுவாதி, பரதேசி முதலிய சகலரும் இந்துக்கள் ஆகி சூத்திரர், பார்ப்பானின் தாசி மகன் என்று ஆகிவிடுகிறார்கள்.

நான் முதலில், நான் இந்து அல்ல என்று சொல்லிவிட்டால் இழிவு நீங்கிவிடும் என்றுதான் கருதினேன். பிறகு சட்டங்களைப் பார்க்க ஆரம்பித்த பிறகு கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள் தவிர்த்த, இந்தியாவில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் இந்துக்கள் - இந்துக்கள் என்றால் சூத்திரர்கள், வேசி மக்கள் என்று பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. ஆதலாலேயே தீவிர முயற்சி எடுக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

இன்று நம் நாட்டில் இந்துக்கள் எல்லோருக்குமே அரசியலில்தான் முக்கிய கவனம் இருக்கிறது. அன்றியும், நாட்டுப் பிரிவினை என்றால், எல்லா மக்களுமே பயப்படுகிறார்கள். காரணம், பதவி கிடைக்காதே என்கிற காரணம் மாத்திரமல்லாமல், சிறைக்குச் செல்ல வேண்டுமே என்றும் பயப்படுகிறார்கள். 50 வருஷ காலமாகச் சுயமரியாதை இயக்கம் சாதித்தது என்ன என்று பார்த்தால், சிறிது படிப்பு - பல பதவி உத்தியோகம் பெற நேர்ந்ததோடு, அரசியலில் பார்ப்பனர் கொட்டத்தை நல்ல அளவுக்கு அடக்கிற்று என்பதல்லாமல் சமுதாயத்துறையில் உள்ள அடிப்படை இழிவு நல்ல அளவுக்குப் பலம் பெற்று விட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

எனவே, நாம் சட்டத்தைப் பற்றிப் பயப்படாமலும், பதவி கிடைக்காதே என்று கவலைப்படாமலும் சுதந்திரத் தமிழ்நாடு பெற ஒவ்வொருவரும் முடிவு செய்து கொண்டு முன்வர வேண்டியது ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும் அவசியமான காரியம் என்பதைப் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

'சுதந்திரத் தமிழ்நாடு - எனது இலட்சியம்' என்ற சொற்களை ஒவ்வொருவரும் இலட்சியச் சொல்லாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். பதினாயிரக் கணக்கில் பாட்ஜுக்கு ஆர்டர் கொடுத்துத்தயார் செய்து மக்களுக்கு வினியோகிக்க ஆசைப்படுகிறேன். பொது மக்களும் இதுவே இலட்சியச் சொல்லாக (கூப்பாடாக) இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். பொது மக்களே! இளைஞர்களே! பள்ளி, கல்லூரி மாணவர்களே! மாணவிகளே! உறுதி கொள்ளுங்கள்! உறுதி கொள்ளுங்கள்! உறுதி கொள்ளுங்கள்!

'விடுதலை' பிறந்தநாள் விழா மலர்' 95 - 17.9.1973 :
ஈ.வெ.ராசி, 1980 - 1981.

பிரிவினையா?

நாட்டில் பிரிவினை குரல் எங்கு பார்த்தாலும் ஒலித்துக் கொண்டு இருக்கிறது.

பிரிவினைக்கு அவசியம் ஏற்படும்படி அரசாங்கம் தெரிந்தோ தெரியாமலோ பல காரியங்களை செய்து கொண்டே வருகிறது.

பிரிவினை கேட்பது கிரிமினல் குற்றமாகும். அது ஏழு ஆண்டு வரை தண்டிக்கப்படத்தக்க குற்றமாகும் என்று இந்திய அரசாங்கம் சட்டம் செய்து கொண்ட படியாலும், பிரிவினை கேட்போர் சட்டசபை தேர்தலுக்கு நிற்க தகுதி அற்றவர்களாவார்கள் என்று திட்டம் செய்து கொண்டு இருப்பதாலும்,

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

மக்கள் வெளிப்படையாக தங்கள் இச்சைகளை தெரியப்படுத்திக் கொள்ள பயந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தியா ஒரு நாடல்ல

பொதுவாக இந்தியா ஒரு நாடல்ல. ஒரு கலாச்சாரம், ஒரு பாஷை, ஒரு கடவுள், ஒரு மதம், ஒரு லட்சியம் கொண்ட நாடல்ல.

எப்படியோ பார்ப்பனரின் தந்திரத்தினாலும் தமிழரின் மானங்கெட்ட சுயநல புத்தியினாலும் இந்தியாவை ஒரு நாடாக ஆக்கி அதை ஒரு ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்து உலகமுள்ளவரை பார்ப்பான் "கடவுளுக்கு" சமமாக வாழத் தக்கவனாகவும், ஏனைய இந்துக்கள் என்பவர்கள் உலகம் உள்ளவரை சூத்திரனாக, நாலாம் ஜாதியாக, பார்ப்பானின் தாசி மகனாக, தீண்டப்படாதவனாக இருக்கும்படியும் செய்து கொண்டார்கள்.

இந்த நிலை நீடிப்பதற்கே பிரிவினை கூடாது, கேட்கக் கூடாது என்றும் செய்து கொண்டார்கள்.

ஆனால் காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட அறிவு மான வளர்ச்சியாலும், நாகரீக முதிர்ச்சியாலும் இந்துக்கள் என்கிற பொதுமக்களில் பார்ப்பனர் தவிர்ந்து மற்ற மக்கள் தாங்களை சூத்திரர்கள் நாலாம்ஜாதியரய் ஈனப் பிறவியாய் ஆக்கப்பட்டிருப்பதைப் பற்றி அதிருப்தி கொண்டவர்களாகவும் அந்நிலை மாற்றமடைய வேண்டும் என்றும் கருதுபவர்களாகவும், விரும்புகிறவர்களாகவும் ஆகி விட்டார்கள், ஆகி வருகிறார்கள், பலர் முயற்சிக்கிறார்கள்.

கொழுந்து விட்டு எரிகிறது

இந்த முயற்சி தமிழ்நாட்டில் கொழுந்து விட்டு எரிகிறது. சட்டம் காரணமாக வெளியிட பயப்படுகிறார்கள். என்றாலும் சிலர் சட்டத்திற்கு, தண்டனைக்கு, தியாகத்திற்கு தன்னல மறுப்புக்கு பயப்படாதவர்கள் தங்கள் மான ஈனத்தைப் பற்றி வேதனைப்பட்டு பரிகாரம் தேட துடிக்கிறார்கள்.

ஜாதி இழிவு ஒழியப் பாடுபடுவது மூடியாத காரியமாய் ஆக்கப்பட்டு விட்டதால், ஜாதி இழிவு ஒழிய வேண்டுமானால் பிரிவினையினால்தான் முடியும் என்ற நிலை இருப்பதால், மாணமுள்ள மக்கள் பிரிவினை கேட்பதை கேட்க வேண்டியதை கடமையாக கருதுகிறார்கள்.

இதற்கு யார் பொறுப்பாகும்? பிரிவினை கேட்பவன் பொறுப்பா? அரசாங்கம் பொறுப்பா?

சென்ற ஆண்டில் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் சூத்திரர்கள், கீழ் மக்கள், தீண்டத்தகாதவர்கள் இது சட்டப்படி, சாஸ்திரப்படி ஏற்பட்டதாகும் என்பது ஆக தீர்ப்பு எழுதி விட்டார்கள். அந்தத் தீர்ப்புப் பெற்ற பிள்ளைதான் பிரிவினையாகும். அதற்கு யார் என்ன செய்வார்கள்?

இழிவை ஒழிக்கச் சட்டம் இயற்று

மக்கள் உணர்ச்சியை, மானத்தை இலட்சியம் செய்கிற அரசாங்கமானால், மக்கள் நலனுக்கு ஆக ஆட்சி செய்யப்படுகிற ஆட்சி ஆனால் உடனே சட்டசபை கூடி மக்களில் சூத்திரர் இல்லை, கீழ் ஜாதி இல்லை. எல்லோரும் சமம் என்று சட்டம் செய்திருக்க வேண்டாமா?

அந்தப்படி செய்யாததால் மான உணர்ச்சி உள்ள மக்கள் ஒன்றுகூடி அரசாங்கத்தை சட்டம் செய், எங்கள் இழிவை நீக்கு என்று கேட்கிறார்கள் இதில் தப்பு என்ன? யோக்கியமான அரசாங்கம் இதை செய்ய வேண்டும். செய்யாவிட்டால் காரணம் சொல்ல வேண்டும். இரண்டும் இல்லாமல் "பிரிவினை கேட்கிறான், நடவடிக்கை எடு" என்று சொன்னால், மிரட்டினால் கேட்கும் மனிதன் பயந்து கொண்டு சும்மா இருந்து விடுவானா? சட்டத்தை மாற்றாவிட்டால் ஆட்சியை மாற்ற வேண்டியதுதான் கடமையாகும் என்றுதானே கருதிக் கொள்ளுவான். செயல்படுவான். இதில் தப்பு என்ன? செயல்படுபவன் முட்டாள் அல்லவே, விஷயம் தெரிந்தவனாயிற்றே. இப்படிக்கேட்டால் சட்டத்தை மாற்று இல்லாவிட்டால் ஆட்சியை மாற்ற பாடுபடுவேன் என்று சொல்லுபவன், சொல்லுபவர் அப்படிக்கேட்பதால் என்ன பயன் ஏற்படும் என்பதை தெரியாதவர்களா? என்ன நேரிடும் என்பதை தெரிந்து அந்த நேரிடுதலுக்கு பக்குவமாகிக் கொண்டு ஏற்படும் பலனை அனுபவிக்க தயாராய் இருந்து கொண்டானே கேட்பான். பணியில் இறங்குவான்.

இது என்ன ஜார் ஆட்சியா?

இன்றைய இந்திய ஆட்சி என்ன ஜார் ஆட்சியா? சுதந்திர மக்கள் ஆட்சி அல்லவா? ஆதலால் மக்கள் ஆட்சி தன்மையை மக்கள் அறிந்து அதற்கேற்ப நடந்து கொண்டதான் தீருவார்கள்.

பிரிவினை கேட்கிறார்கள் என்று மிரட்டுவதால் மக்கள் பயந்து கொள்ளுவார்களா? பிரிவினை கேட்டால் அதற்கு ஆட்சி காரணமா? மக்கள் காரணமா?

இன்றைய ஆட்சியின் தன்மை மக்களுக்கு சமத்துவம் அளிப்பதா? மக்களை பார்ப்பானுக்கு தாசி மக்களாக்குவதா? சரியாகவோ தப்பாகவோ ஆட்சி தலைவி ஒரு பார்ப்பன அம்மையாய் இருப்பதால் அந்த அம்மை பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை காப்பாற்றத்தான் இப்படி செய்கிறார்கள் என்று கருத நேரிடுகிறது.

கிரமமாக பார்த்தால் இன்றைய ஆட்சிக்கு ஒரு பார்ப்பன இனத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆட்சி தலைவராயிருப்பதும் ஒரு பார்ப்பனர் ஜனாதிபதியாய் இருப்பதும் உண்மையிலேயே எனக்கு வெட்கமாகத்தான் இருக்கிறது. இந்த உணர்ச்சி காரணமாகத்தான் தமிழ்நாட்டில் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஒழித்து, அவர்கள் அளவுக்கு ஏற்ப அவர்கள் அனுபவிக்கட்டும் என்று பாடுபட்டு ஏதோ ஒரு அளவுக்கு பயன் அடைந்தோம்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

பார்ப்பனமயம்

இந்திய ஆட்சி என்று பெயர் ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஆட்சித் தலைவராக இருந்த ஜவகர்லால் நேரு பார்ப்பனர்.

இந்திராகாந்தி அவர் மகள் பார்ப்பன அம்மை.

ஜனாதிபதி ராஜேந்திரபிரசாத் - பார்ப்பனர்.

ராதாகிருஷ்ணன் - அய்யர் பார்ப்பனர்

அடுத்து கிரி பார்ப்பனர்.

இதன் பலன் என்னவென்றால் நாங்கள் சூத்திரர், தாசிமக்கள் நெருங்கப்படாதவர் ஆனது தான்.

- இது இந்திய சமுதாயத்திற்கு அவமானமில்லையா?

இவர்கள் ஆட்சியில் பார்ப்பனன் "பிராமணன்" கடவுளுக்கு சமானம், மகராஜ் சாமி என்று அழைக்கப்பட வேண்டியவர் என்றால் இது அவமானமில்லையா? மற்ற மக்கள் 100க்கு 97 பேர் சூத்திரர், பார்ப்பனரின் தாசி மகன், நாலாம் ஜாதி, தீண்டத்தகாதவன், கிட்டே நெருங்கத் தகாதவன் என்கின்ற சட்டத்திற்கு ஆளாக்கி அமுல்படுத்தினால் பிரிவினை கேட்பது பாபமா? சண்டாளாத் தனமா?

எனவே அம்மையார் மக்கள் நாட்டு பிரிவினை கேட்கக்கூடாது. இந்திய ஆட்சியில் குடிமகனாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவராய் இருந்தால், இந்திய ஆட்சியில் பிராமணன் இல்லை, சூத்திரன் இல்லை, பார்ப்பான் தாசிமகன் இல்லை. எல்லா குடிமக்களும் சம அந்தஸ்து உள்ள சகோதரத் தன்மை உள்ள மக்கள் ஆவார்கள் என்று சட்டம் செய்யப்படும். ஜனாதிபதியைக் கொண்டு அவசரச் சட்டம் பிரகடனம் செய்யப்படும்.

அப்படி இல்லாவிட்டால் பிரிவினைதான்! பிரிவினை தான்!! பிரிவினைதான்!!! முக்காலும் முடிவு ஆக வேண்டியது ஆகும்.

நான் இன்று பிரிவினை கேட்கவில்லை. கேட்கிறேன் என்றால் நிபந்தனை இல்லாமல் கேட்கவில்லை.

மானமாய் நடத்து இல்லையேல் வெளியேறு

எங்களை மானமாக நடத்து. முடியாவிட்டால் வெளியேறு. நாங்கள் சூத்திரராய், பார்ப்பானின் வேசி மக்களாய், நாலாம் ஜாதியாய், கிட்டே நெருங்கப்படாத இழி மக்களாய் இனி இருக்க சம்மதிக்கக் கண்டிப்பாய் மாட்டோம்.

சர்க்கார் (ஆட்சி) அக்கிரமம் செய்து கொண்டு எங்களை 7 வருஷம் தண்டிக்க வேண்டும் என்றால், எங்களுக்கு 7 வருஷம் 7 நிமிஷம்தான் ஆகும்.

அம்மையார் புத்திசாலியாய் இருந்தால் நேர்மையாக சிந்திக்கட்டும்.

பிரிவினை கேட்க ஆரம்பித்து விட்டால், காரியத்தில் இறங்கி விட்டால் அதற்கு ஆக உயிர்விட பலர் இருக்கிறார்கள். சிறை செல்ல பல ஆயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள். கேட்டால் அடைந்தே தீருவார்கள்.

அம்மையாருக்கு நேர்மையில் இலட்சியம் இருக்குமானால் நாங்கள் கேட்பது தவறு என்று மெய்ப்பிக்கட்டும்.

மிரட்ட வேண்டாம்

வெறும் மிரட்டலில் "பருப்பு வேகாது". மக்கள் பயப்பட மாட்டார்கள். தி.மு.க.வை நாங்கள் ஆதரிக்கின்றோம் என்பது உண்மைதான். அவர்கள் எங்களை ஆதரிப்பதில்லை. நாங்களும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. பார்ப்பானைவிட பார்ப்பன அடிமைகளைவிட இவர்கள்மேல் என்பது தான் நாங்கள் ஆதரிக்க காரணம். அவர்கள் கருத்தெல்லாம் பெரிதும் ஓட்டுதான். அவர்களுக்கு கடவுள், மதம், கடவுள் பாதுகாப்பு, தேர் திருவிழா, கோயில் ரிப்பேர், கோயில் பாதுகாப்பு, தமிழ் பற்று, வள்ளுவர், கண்ணகி பாதுகாப்பும் இவர்களுக்கு கோயில் பட்டம் பிரசாரம் எல்லாம் உண்டு - எனக்கு அதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. இவர்கள் ஆட்சியில் பார்ப்பானை உள்ளே விடாமல் இருப்பதே எனக்கு பெரிய உதவி.

ஒரு சமயம் அவர்களுக்கு பதவி போய் விட்டால் கூட நான் கவலைப்படமாட்டேன். அதனால் நம் கழகத்திற்கு வலிவு ஏற்படும் என்ற எண்ணக்காரன் நான்.

இறுதியாக தோழர்களே, பொது மக்களே தயார்! தயார்!! தயாராய் இருங்கள்!!!

தந்தை பெரியார், 'விடுதலை', தலையங்கம்- 23.11.73

திருச்சி கூட்டத்தில் (21-11-1973)

தந்தை பெரியார் போர் முடிக்கம்

சமுதாயத் துறையில் நம்முடைய நாட்டில் நாம் கீழ்ச்சாதியாக இருக்கின்றோம். நாம் சூத்திரர்களாக பார்ப்பானின் வைப்பாட்டி மக்களாக வாழ்கின்றோம். கோயிலுக்குச் சென்றால் தீண்டப்படாதவர்களாக வெளியே நிற்க வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். இத்தகைய மூன்று கொடுமைகளையும் பொறுத்துக் கொண்டு நாட்டிலே வாழ்வதைவிட, சிறைச்சாலையில் இருப்பதே மேல் என்று எண்ணிக் கொண்டு தான் போராட்டத்தில் இறங்கியுள்ளோம்.

தோழர்களே! நாம் மட்டும் சூத்திரர்களாக, இழி மக்களாக, தீண்டாதவர்களாக இருக்கவில்லை. இந்திய உபகண்டத்தில் வாழ்கின்ற 100க்கு 90 மக்களும் இந்த நிலையில்தான் இருக்கின்றார்கள்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

உணர்ச்சியற்றவர்கள்

அவர்களுக்கு எல்லாம் நம்மைப்போல உணர்ச்சி கிடையாது. அவர்கள் அக்கறை எடுத்து, இன்று பரிகாரம் தேட முன்வராவிட்டாலும் நமது நாட்டில் நடக்கின்ற கிளர்ச்சி காரணமாக இந்த உணர்ச்சியானது மற்ற மற்ற மாநிலங்களிலும் கண்டிப்பாக பரவியே தீரப் போகின்றது.

சட்டத்தைத் திருத்தாவிட்டால்

நமது கிளர்ச்சிக்கு பரிகாரம் தேட சட்டத்தை மத்திய ஆட்சி திருத்த முற்படாவிட்டால் நாம் இந்திய ஆட்சியில் இருந்து பிரிந்துபோக வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

தோழர்களே! நமது நாட்டில் இப்போது 'மத சார்பு அற்ற நாடு' என்று கூறுகின்றார்கள். காந்தியார்கூட இப்படித்தான் முதலில் கூறினார். ஆனால், நடைமுறையில் இந்தப்படி இந்தியா இல்லை. எனவே நாம் இந்த நாட்டைக் கிளர்ச்சி செய்து உள்ளபடியே மத சார்பு அற்ற நாடாக ஆக்கப் பாடுபட வேண்டும்.

இரண்டில் ஒன்று

இரண்டில் ஒன்று பார்த்து விட வேண்டும் என்று நமது இழிவை ஒழித்துக் கொள்ள சட்டத்தைத் திருத்தச் செய்ய வேண்டும். முடியவில்லை என்றால், நாம் வடவர் ஆட்சியில் இருந்து பிரிந்து கொள்ள வேண்டும். 'வடநாட்டானே வெளியேறு' என்று கூற வேண்டும்.

ஒருவன் தன் நாடு சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும், சுதந்திர வாழ்வு ஏற்பட வேண்டுமென்று பாடுபட முற்பட்டால் அது எப்படி தப்பாகும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

இந்த கிளர்ச்சியில் ஈடுபடாமல் போனால் நாம் கோழைகளாக மாள ஈனமற்ற மக்களாக இருக்கிறோம் என்பது தான் பொருள்.

'விடுதலை' - 22.11.73

பூனை கண்ணை மூடிக் கொண்டால்

உலகம் திருண்டு விடுமா?

இந்திய பாராளுமன்றத்தில் "ஈரோடு ராமசாமி பிரிவினை கேட்கிறான்; அதை சமாதானப்படுத்தக் கூடாதா" என்று ஒருவர் கேட்பதும் அதற்குப் பதிலாக மற்றொருவர்,

"அவரை சமாதானப்படுத்த முடியாது" என்று ஒருவர் சொல்வதும் மற்றொருவர்,

"பிரிவினை கேட்பது குறித்து நடவடிக்கை ஏன் எடுக்கவில்லை" என்று கேட்பதும்.

“அது பற்றி தமிழ்நாடு அரசாங்கத்திற்கு எழுதி கேட்டு இருக்கிறோம். பதில் வந்த பிறகு நடவடிக்கை எடுக்க (யோசிக்க)ப்படும்” என்று ஒருவர் பதில் சொல்லுவதுமான பேச்சுக்கள் (பாராளுமன்றத்தில்) நடந்து வந்திருக்கின்றன.

என்னைப் பொறுத்தவரை நான் அரசாங்கத்திற்கு தெரிவித்து இருப்பதெல்லாம்,

என் கருத்து

“அய்யா இன்று உங்களால் நடத்தப்படும் ஆட்சியில் இந்நாட்டுக்கு உடைய பழங்குடி மக்களாகிய நாங்கள் கீழ் ஜாதியாய், நாலாம் ஜாதியாய், சூத்திரனாய், பார்ப்பானின் தாசி மகனாய், தீண்டத்தகாதவனாய் நடத்தப்படுகிறது. சட்டப் புத்தகங்களில் இந்தபடியே குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. இது எங்களுக்கு பெரும் அவமானமாய், மானக்கேடாய் இருக்கிறது. நாங்கள் திராவிட (தமிழர்) சமுதாயம் இந்திய ஆட்சியின் கீழ் வாழ வேண்டுமானால் இந்த மேற்கண்ட இழிவை மாற்றுங்கள். மாற்றாவிட்டால் இந்த ஆட்சியில் குடிமகனாய் இருப்பது எங்களுக்கு அவமானம், மானக்கேடு,” என்று கூறி அதை அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்து அரசாங்கம் செவி சாய்க்காவிட்டால், மேலால் என்ன நடவடிக்கை எடுப்பது என்று சிந்தித்து முடிவு செய்ய அடுத்த மாதம் 8, 9 தேதிகளில் சென்னையில் தமிழர் சமுதாய இழிவு ஒழிப்பு மாநாடு என்பதாக ஒரு மாநாடு நடத்த ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறோம் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

பிரச்சனைகள் தீருமா? வளருமா?

இந்த நிலையில் இதை அறிந்த இந்திய அரசாங்கம் எங்கள் பிரச்சினையைப் புரிந்து கொண்டதாகக்கூட, தெரிந்து கொண்டதாகக் கூட காட்டிக் கொள்ளாமல் அதற்கு தங்களுடைய சமாதானம் என்ன? தாங்கள் செய்யப் போவது என்ன? என்பதைக்கூட காட்டிக் கொள்ளாமல், “பிரிவினை கேட்கிறான் நடவடிக்கை எடு” என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டும், பத்திரிகை நிருபர்களுக்கு சேதி தெரிவித்துக் கொண்டும் இருந்தால் பிரச்சனைகள் தீர்ந்து விடுமா என்று கேட்கிறேன்.

அரசாங்கம் ஒருவேளை எங்கள் மீது நடவடிக்கை எடுத்து, எங்கள் முயற்சியை அடக்கி விடுவதாகவே வைத்துக் கொண்டாலும், எங்கள் மனக்குறையை, இழிவை போக்கி விட்டதாக ஆகிவிடுமா?

“நாங்கள் ஏனையா இந்த ஆட்சியில் இழிமக்களாய் பார்ப்பானின் தாசிமகனாய் இருக்க வேண்டும்?” என்றால்

“பிரிவினை கேட்கும் குற்றத்திற்கு சட்டப்படி உண்டான நடவடிக்கை எடுக்க ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறோம்” என்ற பதில் பிரச்சனையை தீர்த்து விடுமா? தண்டனை கொடுப்பதால் மக்கள் தங்கள் இழிவை மறந்து விடுவார்களா? அல்லது பிரிவினை பிரச்சனை உயிர் கொண்டு எழுந்து மேலும் வேகமாக தீவிரமாக பரவுமா என்று கேட்கிறேன்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

மற்ற மாநிலங்கட்கும் பரவிடாதா?

அது மாத்திரமா! இந்தப் பிரச்சினைக்கு பதில் ஜெயில்தான், தண்டனை தான் என்றால் தமிழ் நாட்டில் உள்ள, கிளப்பிய இந்த பிரச்சனை இந்தியாவின் மற்ற பாகங்களுக்கும் பரவுமா அடங்கி விடுமா என்று சிந்திக்க அரசியலாரை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

பிரிவினைக்காரரை ஜெயிலில் போட்டால், தண்டித்தால் வெளியில் உள்ள மக்கள் "இவர்களை ஏன் ஜெயிலில் போட்டார்கள்? ஏன் தண்டித்தார்கள்?" என்பதைப் பற்றி சிந்திக்க மாட்டார்களா? சிந்தித்து இதற்குத் தங்கள் கடமை என்ன என்று யோசிக்க மாட்டார்களா? என்று கேட்கிறேன்.

வெளிக்காட்டாமல் அடக்குவதின் பொருள் என்ன?

மற்றும் இந்தப் பிரச்சினை இவ்வளவு பலம் பெற்ற பிறகு கூட பிரிவினை ஏன் என்பதையே சர்க்கார் தெரிந்து கொண்டதை கூட வெளிக் காட்டாமல், அடக்குவதில் தண்டிப்பதில் கவலை செலுத்தினால் மக்களுக்கு அரசாங்கத்தினிடம் இருக்கும் மதிப்பும் மரியாதையும் குறையுமா அல்லது கூடுமா?

எனவே இந்தப் பிரச்சினைக்கு பதில் பரிகாரம் தண்டனை ஜெயில்தான் என்று அரசாங்கம் கருதினால் அரசாங்கமேதான் மக்களை பிரிவினை கோரும்படி, பிரிவினைக்கு போராடும்படி, அதாவது ஜெயிலுக்கு போக தயாராக முன்வரும்படி செய்கிறது என்பதுதான் உண்மையான பொருளாகும். இதன் பலனும் இழிவு ஒழிய வேண்டும் என்று கருதி பாடுபட முன்வந்த மக்களுக்கு இழிவு ஒழிந்ததுடன் தங்கள் நாட்டிற்கு முழு உண்மையான சுதந்திரம் கிடைத்த ஒரு நல்வாய்ப்பும் ஏற்படக்கூடும் என்றே கருதுகிறேன்.

எனவே இன்றைய இழிவு ஒழிப்பு கிளர்ச்சியை அரசாங்கம் இருட்டடிக்குமானால் அது பூனை கண்ணை மூடிக் கொண்டு பால்குடிக்கிறது என்கிற நிலைமைக்குத்தான் ஆளாகிறது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தந்தை பெரியார், 'விடுதலை', தலையங்கம் - 30.11.73

**தவிட்டுப் பாளையத்தில் நடந்த கூட்டத்தில் (12-12-1973)
தந்தை பெரியார் உரை**

இந்தக் கூட்டம் தமிழர் சமுதாய இழிவு ஒழிப்பு மாநாட்டுத் தீர்மான விளக்கக் கூட்டமாகும். மாநாட்டிற்குப் பிறகு நாடு முழுதும் மாநாட்டுத் தீர்மானங்களை எடுத்துச் சொல்லி மக்களிடையே ஆதரவு திரட்டவே இந்த சுற்றுப் பயணத்தை மேற்கொண்டு உள்ளோம்.

ஜனவரி 25-ம் தேதிக்குள்ளாக இந்திய ஆட்சியானது சாதிக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கின்ற அரசியல் சட்டத்தை திருத்த முற்படாவிட்டால் நாம்

போராட்டத்தை மேற்கொள்ளவேண்டி இருக்கும். இந்தப் போராட்டமானது மிகமிக தீவிரமான முறையில் நடத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். பொது மக்கள் இந்த போராட்டத்திற்கு எல்லாவித உதவியும் அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளவும் இந்த சுற்றுப் பயணத்தை மேற்கொண்டு உள்ளோம்.

வெள்ளைக்காரன் போன பிறகு

வெள்ளையன் இந்த நாட்டை விட்டுச் சென்ற போது பார்ப்பனர்கள் ஆட்சியை கைப்பற்றிக் கொண்டு தங்கள் வசதிக்கு ஏற்றபடி தங்கள் இஷ்டப்படியாகவும் நமக்குக் கேடாகவும் சட்டங்கள் செய்து கொண்டு விட்டார்கள்.

பார்ப்பனர் அல்லாத மக்கள் சிந்திக்க தகுதியற்ற மக்களாக இருந்த காரணத்தினால் வெள்ளையன் காலத்திலும் சரி, அவன் போன பிறகும் சரி பார்ப்பனர்களே ஆதிக்கம் பெற்று நம்மை நசிக்கிக் கொண்டே வந்து உள்ளார்கள்.

இந்தியா ஒரு நாடு அல்ல

தோழர்களே இந்தியா ஒரு நாடு அல்ல. இது ஒரு உபகண்டம் ஆகும். பூகோள அமைப்பிலும் ஒரு உபகண்டம் என்றே கூறுவார்கள். சுமார் 55 கோடி மக்களைக் கொண்டது. பல ஜாதி, பல மதம், பல மொழிகளைக் கொண்ட கண்டமாகவே உள்ளது.

இத்தகைய பூபாகத்தை வெள்ளையன் மிகச் சிரமப்பட்டு ஒன்று சேர்த்து வைத்து இருந்தான். அவன் போன பிறகு பார்ப்பனர்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி எல்லாம் சட்டம் செய்து கொண்டு ஆதிக்கம் செலுத்து வருகின்றார்கள்.

நாட்டுப் பிரிவினை போராட்டம்

தோழர்களே! நாம் தொடங்கும் கிளர்ச்சி சமுதாய இழிவு ஒழிப்பு கிளர்ச்சி என்றாலும், சமுதாய இழிவு ஒழிப்பு என்பது கடைசியில் நாட்டுப் பிரிவினை போராட்டமாகவே வந்து விடவும் கூடும்.

நாம் சமுதாய இழிவு ஒழிய வேண்டும் என்று சொல்லி வருகின்ற வார்த்தைகளுக்கு டில்லி அரசாங்கம் செவி சாய்க்காமல் இந்த பிரச்சனையினை மூடி மறைத்து விட்டு தமிழ்நாட்டுக்காரர்கள் பிரிவினை கேட்கின்றார்கள், அது சட்டவிரோதம், நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டி வரும் என்று மிரட்டுகின்றார்கள்.

மத்திய அரசு செவி சாய்க்காது

நம்மீது மத்திய ஆட்சி நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடும் அல்லது மாநில ஆட்சியைக் கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்கத் தூண்டவும் கூடும். இது பற்றி நாம் கவலைப்படவில்லை.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

எனவே மத்திய ஆட்சியானது எளிதில் நமது பிரச்சனைக்கு செவி சாய்த்து பரிகாரம் தேடுவார்கள் என்று நம்மால் சொல்லுவதற்கு இல்லை. சமுதாய இழிவு ஒழியுமானால் பார்ப்பனரும் பார்ப்பனர் அல்லாதாரும் சமமாக ஆகிவிடுவார்கள் என்ற காரணத்தினால் இணங்கி வர மாட்டார்கள். இந்த நிலை ஏற்பட்டால் நாமும் நமது கடைசி ஆயுதமான பிரிவினைக்குப் போராட வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

வாழ்வா சாவா போராட்டம்

இந்த போராட்டத்தில் வாழ்வா சாவா இரண்டில் ஒன்று பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற உறுதிப்பாட்டுடன் மக்கள் முன்வர வேண்டும்.

நமக்கு நல்ல வாய்ப்பும் உள்ளது. இந்த இழிவு என்பது தமிழர்களை மட்டும் பிடித்த இழிவு அல்லவே. மற்ற மற்றைய மாகாணத்து மக்களின் தலையிலும் சுமத்தப்பட்டு உள்ள இழிவாயிற்றே.

மற்ற மாநிலங்களுக்கும் பரவும்

எனவே மற்றைய மாநிலத்துக்காரர்களும் நமது கிளர்ச்சிக்கு ஆதரவு காட்டுவார்கள். இந்த கிளர்ச்சியானது இந்தியாவின் மற்ற மாகாணங்களிலும் பரவியே தீரும்.

எனவே நமது பிரச்சனைக்கு இது வலுவூட்டுவதாகவே இருக்கும். கிளர்ச்சியில் மக்கள் கட்டுப்பாட்டுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். எந்தவிதமான பலாத்காரத்திலும் இறங்கக் கூடாது. போராட்டத்தில் நேரடியாக கலந்து கொள்ள முடியாத மக்கள் மற்ற வழியிலும் உதவி செய்யலாம்.

இப்போது விட்டு விட்டால்.....

தோழர்களே! இந்த தருணத்தில் மக்கள் விழிப்புடன் நடந்து கொண்டு கிளர்ச்சி செய்யவில்லை என்றால், என்றென்றைக்குமே இழிநிலையில், இருக்க வேண்டியவர்களாக ஆகி விடுவீர்கள். உங்களுக்கு இழிவு நீக்கத்திற்காக பாடுபட வேறு ஆளே சிக்கமாட்டான் என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும்.

இந்த முயற்சியில் நாங்கள் தோற்றுவிட்டோம் என்றால், அது நாங்கள் தோற்றதாக ஆகாது. தமிழர் சமுதாயம் தோற்றது என்பது தான் பொருள். தமிழர் சமுதாயத்தின் இழித்தன்மையினை என்றென்றைக்கும் மாற்றப்பட முடியாமல் ஆணி அடிக்கப்பட்டு விட்டதாகத்தான் அர்த்தம்.

தோற்றுவிட மாட்டோம்

தோழர்களே நாம் அப்படி ஒன்றும் எளிதிலே தோற்றுவிட மாட்டோம் என்ற தைரியம் எனக்கு உண்டு.

- 'விடுதலை', 20-12-1973.

திருச்சி கூட்டத்தில் தந்தை பெரியார் கேள்வி

நாங்கள் பிரிவினைக்காகப் போராடுவது போலவும், பிரிவினைக்காக கிளர்ச்சி மேற்கொள்வதாகவும் மத்திய ஆட்சி பொய்யாக காரணம் கற்பித்து பிரச்சாரம் செய்து வருகின்றது.

நாம் நம் மீது புகுத்தப்பட்டு உள்ள இழிவு சட்டத்தில் நிலைத்து உள்ளதை மாற்று. எங்களை மனிதத் தன்மையுள்ள மக்களாக வாழவிடு என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

அப்படி மாற்ற இஷ்டம் இல்லை என்றால் நீ (மத்திய ஆட்சி) எங்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறு; நாங்கள் எங்கள் நாட்டை ஆண்டு கொள்கின்றோம். எங்கள் இழிவை, குறைபாடுகளைப் போக்கிக் கொள்கின்றோம் என்றுதான் கூறுகின்றோம்.

எப்படித் தவறு?

எங்களுக்கு இழிவு உள்ளது; இது மாற்றப்பட வேண்டும். இல்லை என்றால் மாற்ற சுதந்திரம் கேட்போம் என்று கூறினால் எப்படித் தப்பாகும்?

தோழர்களே! மத்திய ஆட்சியானது நம் மீது பிரிவினை கேட்கின்றோம் என்று கூறி நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடும். மாநாட்டுக்குள்ளாகவே கூட அடக்குமுறையினை ஏவக்கூடும். கழகத்தை சட்ட விரோதம் என்று அறிவித்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. எனவே மத்திய ஆட்சி சுமமா இருக்காது.

நாமும் நமது இழிவினை சுமந்து கொண்டு சுமமா இருக்கப் போவதுமில்லை; கிளர்ச்சி செய்தே தீருவோம். கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டால், பிரிவினை கேட்டால் என்ன தண்டனை என்பதை தெரிந்து கொண்டேதான் ஈடுபடுகிறோம்.

மதச் சார்பற்ற நாடா?

இன்றைய ஆட்சி மத சம்பந்தமற்ற ஆட்சி 'செக்குலர் ஸ்டேட்' என்று கூறப்படுகிறது. ஆட்சி உண்மையிலேயே மத சம்பந்தமுள்ள ஆட்சியாகத்தான் இருக்கிறது.

மத்திய ஆட்சியானது கண்டிப்பாக இணங்க மாட்டார்கள். ஆட்சியானது ஆட்சி நடத்துவதற்காக நடக்கவில்லை. ஒரு சின்னஞ் சிறு கூட்டத்தின் ஆதிக்கத்திற்காகவும், சாதி உணர்ச்சிக்காகவுமே நடக்கிறது.

தோழர்களே! நமது கோரிக்கைகளை தக்க காரணம் சொல்லி அவர்களால் மறுக்க முடியவில்லை. நானும் பிரச்சாரம் செய்து வருகின்றேன். இந்த செய்தி எல்லாம் மத்திய ஆட்சிக்குப் போய் கொண்டு இருக்கின்றது.

யோக்கியமான அரசாங்கமாக இருந்தால் இன்ன இன்னது கேட்கின்றது. தப்பு என்று கூற வேண்டாமா? அதனை விடுத்து நமது கோரிக்கையினை வெளிப்படுத்தாமல் இருட்டடிப்பு செய்து பிரிவினை கேட்கிறான் என்று நம்மீது வீண் பழி சுமத்துகின்றார்கள்.

பெரியார் : மரபும் திரிபும்

பார்ப்பன மயம்

இந்திராகாந்தி அவர்கள், இந்தியாவில் உள்ள மாநிலங்களின் ஆட்சியை எல்லாம் பார்ப்பன மயமாக்க பாடுபட்டு வருகின்றார். தம்மிடம் உள்ள அதிகார பலத்தால், பண பலத்தால் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று விடலாம். இவர்களை லட்சியம் செய்யத் தேவை இல்லை என்று ஆணவமாக இருக்கின்றார்கள்.

நாலரை கோடி மக்களாகிய நமக்கு நமது நாட்டில் என்ன இல்லை, எல்லா வளமும் இருக்கின்றதே. இன்னொருவன் தயவு நமக்கு எதற்காகத் தேவை.

- 2-12-1973 பேருரை, 'விடுதலை', 14-12-1973

தந்தை பெரியார் சேலம் மாவட்டப் பேருரை

நாம் எல்லோரும் இன்றைய தினம் ஈனசாதியாய் சூத்திரர்களாய் பார்ப்பானின் தாசி மக்களாக இருக்கின்றோம். இது எதில் இருக்கின்றது என்றால், சாஸ்திரங்களில் மட்டுமல்ல சட்டத்தில் உள்ளது, சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பில் உள்ளது.

நமது உறுதியான முடிவு

இதனை ஒழிக்க முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு உள்ளோம் என்றால், முயற்சி என்றால் என்ன பண்ணியாவது ஒழிக்க வேண்டும் என்கின்ற முடிவில் இறங்கியுள்ளோம்.

நமது இழிவுக்கு பரிகாரம் கிடைக்காவிட்டால், இந்திய ஆட்சியில் இருந்து நாம் விலகியாக வேண்டும். இதற்கு மக்கள் எல்லாம் ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும்.

சிறையில் இருக்க வேண்டியது வரும்

நமது இழிவு ஒழிக்க மார்க்கம் ஏற்படாவிட்டால் பிரிவினையைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.

நாம் மேற்கொள்ளப் போகும் நடவடிக்கைகள் காரணமாக நாங்கள் எல்லாம்சிறையில் இருக்க வேண்டியவர்களாக இருப்போம். வெளியில் ஈனசாதியாய், சூத்திரர்களாய் வாழ்வதைவிட இதனை ஒழிக்க கிளர்ச்சி செய்து சிறை செல்லுவது மேல் அல்லவா?

உணர்ச்சி உள்ளவர்களே வருக!

உணர்ச்சியுள்ள இளைஞர்கள் எல்லாம் சிறைச் செல்ல துணிந்து கிளர்ச்சிக்குப் பேர் கொடுங்கள்; சிறை செல்ல வசதி இல்லாதவர்கள் ஆதரவு தாருங்கள். வசதி படைத்தவர்கள் வாரிவாரி பணமாகவும் பொருளாகவும் கொடுங்கள். போராட்டம் மாதக் கணக்கில் நடைபெற வேண்டி இருக்கலாம்.

தோழர்களே நான் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு வாழ முடியும். வயதோ 95 ஆகின்றது. நான் மறைந்து விட்டால் உங்களுக்குப் பாடுபட, இந்த இழிவுகளுக்கு பரிசாரம் தேட வேறு ஆளே சிக்கமாட்டான். இதை மனதில் கொண்டு சிந்தியுங்கள்.

ஆபீஸ்களில் கிளர்ச்சி

நாம் நமது கிளர்ச்சி திட்டமாக மத்திய அரசாங்க ஆபீஸ்களில் மறியல் செய்ய வேண்டும்.

. இந்த போராட்டத்திற்கும் தி.மு. கழகத்துக்கும் சம்பந்தம் இல்லை. தி.மு. கழகக்காரர்கள் போராட்டத்திற்கு வந்தாலும் வர வேண்டாம் என்றுதான் கூறி வருகிறேன்.

தி.மு. கழக தலைவர்களோ, அமைச்சர்களோ எவர் எப்போது பிரிவினை பற்றிப் பேசினார்கள்? இல்லையே. ஆனால் எதிர்க்கட்சி அயோக்கியர்களும் பத்திரிகைக்காரர்களும் தி.மு. கழகத்தார் பிரிவினை கேட்கின்றார்கள் என்று போக்கிரித்தனமாக எழுதிய வண்ணமாக இருக்கின்றார்கள்.

இப்படிப்பட்ட அயோக்கியர்களை நான் கடினமாகக் கூட எழுதிப் போட்டேன்.

தோழர்களே! பிரிவினை கேட்பவர்கள் நாங்கள். எங்கள் மீது பாய தைரியம் அற்றவர்கள் தி.மு.கழகத்தினைப் பழி தூற்றுகின்றார்கள்.

இரண்டில் ஒன்று பார்த்து விடுவோம்

கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு இரண்டில் ஒன்று பார்த்து விடுவது என்ற முடிவில் உள்ளோம். சிறையிலே சாவதையே பெருமையாகக் கருதுகின்றேன். வெளியில் அவமானத்தைச் சும்ந்து கொண்டு வாழ விரும்பவில்லை.

- சேலம் மாவட்டம் வேலூர் 17-11-1973 பேருரை,
'விடுதலை', 17-12-1973

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரிஎண்	பிழை	திருத்தம்
77	13	பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்	இருபத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்
78	2	XIII ஆம் பகுதியாக	XXIII ஆம் பகுதியாக
78	17	பகுதி XIV	பகுதி XXIV
78	25	பகுதி XIV, பத்தி 18	பகுதி XXIV, பத்தி 18
88	15	1997 செப்டம்பர் 17	1991 செப்டம்பர் 17
89	8	தன் கட்சியைக்	தன் பேச்சைக்
89	12	எஸ். வாசன்	எஸ்.எஸ்.வாசன்
98	5	கே.வி.கந்தசாமி	கே.பி. கந்தசாமி
102	8	ஆட்சியும்	ஆட்சியில்
117	6	'விடுதலை' 4.10.73	'விடுதலை' 1.10.73
158	6	I, II, III, XIX, XII, XIII, XXIV	I, II, III, XIX, XX XXI, XXII, XXIII, XXIV

தந்தை பெரியார்

... 'இந்த கோயில் அச்சகர் வேலையார் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்' என்று தீர்மானம் பண்ணி, அதை இந்த அரசாங்கம் சட்டம் செய்ததானது செல்லாது என்று பண்ணி, நம் இழிநிலையைச் சட்டத்தின் மூலம் உறுதிப்படுத்திவிட்டதானாலே, கொஞ்சம் ஆத்திரம் அதிகமாகப் போயிற்று.

1973 டிசம்பர் 8, 9-நாட்கள் இன இழிவு ஒழிப்பு மாநாட்டில்
(பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள், ப. 2052)

நம்முடைய கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் 'கல் தான்; யார் வேண்டுமானாலும் பூசை பண்ணலாம்; ஆனால் முறைப்படி செய்யணும்' என்று யாவருக்குமே அனுமதி கொடுத்தார்... சுப்ரீம் கோர்ட் என்றால் பார்ப்பான் கோர்ட்... சொல்லிப் போட்டானே- 'கோயிலுக்குப் போகிறது தப்பு - சாஸ்திர விரோதம்' என்று.

இறுதிப் பேருரை (19-12-1973) ; ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள் - ப. 2073-2074;
மரண சாசனம், (தி.க. வெளியீடு) ப. 31

வி. வீரமணி

உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பின்படி அனைத்துச் சாதியினரும் அச்சகராகத் தடை விதிக்கவில்லை.

விடுதலை, 25-10-1991

ஜாதி வேறுபாடற்ற முறையில் அச்சகர் நியமனம் செல்லாது என்று எந்த இடத்திலும் தீர்ப்பு சொல்லப்படவே இல்லை.

'தினமணி', 20-12-2000; 'விடுதலை', 22-12-2000

தந்தை பெரியார்

... சுதந்திரத் தமிழ்நாடு பெற ஒவ்வொருவரும் முடிவு செய்து கொண்டு முன்வர வேண்டியது ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும் அவசியமான காரியம்... 'சுதந்திரத் தமிழ்நாடு - எனது இலட்சியம்' என்ற சொற்களை ஒவ்வொருவரும் இலட்சியச் சொல்லாகக் கொள்ள வேண்டும்.

'விடுதலை', தந்தை பெரியார் 95ஆவது பிறந்த நாள் மலர், 17-9-1973;
பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள், ப. 1981

'இந்தச் சாக்கிலேயே நம் நாடு நம்முடையதாக ஆகி விடாதா?... தமிழ்நாடு தனியாகப் பிரிந்தாலும் 10 வருஷத்திற்குள்ளாக நாம் எல்லாம் 100 வருஷம் இருப்போம். ஆகாயத்தில் பறப்போம்

இறுதிப் பேருரை, 19-2-1973; பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள், ப. 2073-2074;
மரண சாசனம், ப. 19, 31

வி. வீரமணி

தந்தை பெரியார் காலத்திலேயே திராவிடர் கழகம் பிரிவினை இயக்கம் அல்ல என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

தி.க. மந்திய நிர்வாகக் குழு தீர்மானம், 'தினமணி, 14-12-2000)

'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்ற முழக்கம் 1938இல், 1940இல்தான் கேட்கிறது... அது நாட்டுப் பிரிவினைக்காகத் தொடங்கப்பட்ட இயக்கம் அல்ல.

'தினமணி', 20-12-2000; 'விடுதலை', 22-12-2000

தமிழ் முழக்கம்